

DOSSIER No.: OD 1802

NAAM: Solidaristische Beweging (Joris v. Sev

Uit			In	Uit			In	Uit			In
Datum	Aan	Paraaf	Datum	Datum	Aan	Paraaf	Datum	Datum	Aan	Paraaf	Datum
23/3-51	B	-	11/4								
19/4	4	-	20/4								
21/5	IV	-	22-5								
5/11	II	-	5/11								
5/11	IV	-	7/11								
30-11	B	-	13/12								
31/3-52	B-7	-	9/6								
15/7-52	4-6		16/7								
1-10	B		4/10								
6/5-53	37		17/6								
11/5-54	C7										
28 JUNI 1957	BFA										

27 MEI 1955
 30 JUNI 1967

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 1802

NAAM: SOLIDARISTISCHE BEWEGING (Joris van Severen)

1 Aangelegd op verzoek van BVII.

ACD 4b. 13-3-51. *RO*

2 Verwijzing naar ^{te vorme} memoire O.D. "De Weg" (van
1 Maand 1951 periodiek "Het Denker" Het is niet
te verwarren met de Sol. Beweging omdat
de leider Jules Persyn onder ^{de naam} de naam dat een
andere groep behoorde dan de groep Joris van Severen.
Orde". *B VII 9-4-51*

3. OD 1308 "Diets Nationaal Solidaristische Bedeganghe" vervallen, stukken
zijn geborgen in OD 1802 15.7.52

4. Voor zover van de geagendeerde stukken (in dit OD geborgen) het schutblad
aanwezig was dit bijgevoegd. *aug. '70.*

UITTREKSEL

Uit : OD 1854

Naam: VLAAMSE JEUGDBEWEGING

Voor : OD 1802

Naam: SOLIDARISTISCHE BEWEGING (Joris van SEVEREN)

Ag. nr: 115383

Afz. : W

Datum: 3-8-51

Aard van het stuk: Rapport betreffende Vlaams nationalistische Pers-organen.

- e. Het te Gent uitgegeven wordende maandblad van de Solidaristische Beweging getiteld "SOLIDARISME" werd de laatste maanden niet ontvangen.

Uitgetr. door: J.v.D.

Op aanwijzing van: B VII

Datum: 24-6-52

1862

De Joris van Severen-Orde

"Solidarisme"

De uitgevers van het blad "De Uitweg" werden beschouwd als valsmunters, die tengevolge van deze aanval elke activiteit hebben moeten stopzetten.

Thans zouden te Brussel voorbereidingen getroffen worden voor de heruitgave van dit blad, bedoeld als een reactie tegen de Groep GUENING, Robert, Paul Persijn, e.a..

Aan de basis van dit initiatief, door Jean MEURICE, Ossian MATHIEU, José WILMOTS, genomen, ligt de werking van Albert BRIENEN, wiens activiteit, althans voorlopig niet openbaar zou zijn.

7 Maart 1952

Overgenomen uit: Belgische Maandoverzicht no 11 - 1951.

Op 1802 1208

Doss. no. 08/1308
Cat. Waardheid.H
Datum 11.7.50.

DE NAZI'S ZIJN NIET DOOD

*Joris van Severen-orde,
made in Amerika:*

**Führer-principe, anti-semitisme,
Mussolini-verering**

IN de herfst van het vorige jaar berichtten wij, dat in Vlaanderen een nieuwe fascistische organisatie was opgericht, die op gulle financiële steun van de Amerikanen kon bogen en welke eerste doel zou zijn de katholieken aan een meerderheid in het Belgische parlement te helpen.

Inmiddels zijn deze fascistten aan het daglicht getreden. Vijf jaar na de bevrijding is zo iets weer mogelijk, niet alleen in België maar ook in ons eigen land.

Eind Mei verscheen in Antwerpen het eerste nummer van een tijdschrift, dat zich pompeus „Joris van Severen-orde” noemt en mededeelt, dat het het orgaan van de „Solidaristische Beweging” in Vlaanderen is.

Dat behoeft enige toelichting. Joris van Severen was de „Leider” van de beruchte fascistische Verdinaso, die ook in Nederland aanhangers telde. Op de bij dit artikel afgedrukte foto ziet men Joris van Severen in

JORIS VAN SEVEREN-ORDE

ORGAAN van de SOLIDARISTISCHE BEWEGING
Maandblad 1ste Jaargang N. 1 - 20 Mei 1950 Prijs 15 frank

Let op de datum: 20 Mei 1950

Führer-houding en zwarte uniform aan het hoofd van zijn Vlaamse S.S., de „Dinaso-militia” staan. De foto zegt genoeg. Van Severen had de pech, bij het begin van de oorlog door enkele Belgische patriotten meegesleept te worden naar Frankrijk, waar hij in 1940 als landverrader terecht is gesteld. Dit gebeurde in Abbeville. Tijdens de oorlog vermeden vele Belgische fascistten zich met het schrijven van gedenkböeken en gedenktenbundels over hun al te vroeg overleden ideaal. Na de oorlog hielden zij zich enkele jaren stil en thans is de tijd rijp geworden, om de Germaanse gedachte weer in het openbaar te propageren.

Nieuw kled om oude inhoud

Als program hebben zij het program van wijlen Mussolini gekozen. Dat staat minder gek dan een „nationaal-socialistisch” costuum. En daar komt ook de naam solidaristisch vandaan. Want zoals men weet, heeft Mussolini zijn „social” program aan de Pauselijke encycliciek „Quadragesimo Anno” ontleend, waarin de „theorie” van het solidarisme, d.w.z. van de samenwerking tussen arbeider en kapitalist, het eerst werd ontwikkeld. Het fascistische ideaal is thans in de dictatuurstaat Portugal verwerkelijkt.

De herboren Verdinaso, die zich nu Joris van Severen-orde noemt, heeft haar voor-oorlogsprogram wat gefatsoeneerd en aangepast aan het katholieke jargon van lieden als Romme, maar verder is er niets veranderd. Van haar getuigden de nazi's reeds voor de oorlog, dat zij „volstrekt” op het leiders-principe staat. En een van haar voor-

mannen, oud-activist De Lange, verklaarde in een Verdinaso-geschrift: „De staat moet wortelen in de ras-kern van het volk. Hij moet gedragen worden van een volks-aristocratie." Dat is duidelijk.

Hier hebben wij alles bij elkaar: dictatuur, rassen-vervolging en fascistische arbeidswetgeving. Alles wat Hitler gepreikt heeft, wordt door die lieden nu herkauwd. Het verbaast ons niets, dat de katholieke regering in België het verschijnen van bovengenoemd tijdschrift toelaat. Maar het is ook bij ons in Nederland te koop.

Een Nederlandse aflegger

EN dat is niet alles. Er schijnt in ons land ook een fascistisch blad te verschijnen. Wij hebben het nog niet onder ogen gehad. Maar in de Joris van Severen-ode wordt met instemming een stukje aangehaald uit een maandblad, dat zich „De Lage Landen, Onafhankelijk Nationaal Maandblad" noemt.

Dit schijnt het eerste puistere begin van openlijke herorganisatie van de ondergedoken Nederlandse fascistena te zijn. Wat in België kan, denken de heren, kan in Nederland ook.

Volgens ons idee behoeven zij echter volstrekt geen moeite te doen voor het uitgeven van nieuwe fascistische en anti-semietische blaadjes. Men gelieve zich tot De Linie en andere „solidaristische" organen te wenden. Daar weet men wel, hoe aan dit soort lieden geestelijk onderdak verschaft kan worden!

Teken des tijds

HET openlijk verschijnen van fascistische lectuur tekent overigens de tijd waarin wij leven. Waakzaamheid en nog eens waakzaamheid is geboden tegen de heroprichting van knokploegen, thans in dienst van de Amerikanen en Roer-kapitalisten tegelijk. Het is geen wonder, dat de fascistena zich weer legaal gaan bewegen. Zij treden in het voetspoor van de regeringen der Benelux-landen, die wet op wet aan de parlementen voorleggen, waarin de democratische rechten der werkers aangetast worden, terwijl de fascistena „barmhartig" bejegend werden.

De strijd tegen de neo-fascistische wetgeving, die eerdaags in de Tweede Kamer aan de orde komt, is tevens strijd tegen de openlijke her-organisatie van het fascistische gespul.

JORIS VAN SEVEREN,
De nieuwe held der Vlaamse fascistena
in vol S.S.-tenue voor „zijn" Germanse
troep.

PROCUREUR - GENERAAL
FGD. DIRECTEUR VAN POLITIE
TE 'S-HERTOGENBOSCH

'S-HERTOGENBOSCH, 25 Juni 1951.

Afd. No. 680-Kab.-
Pol.

Bijl. 2.

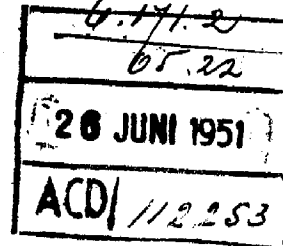
DIENSTGEHEIM.

Betreffende: "De Weg".
Weekblad voor orde en vrijheid.

Ter beschikking gesteld in
handen van den Heer Hoofd van de
Binnenlandse Veiligheidsdienst,
Javastraat 68, te 's-Gravenhage.

De Procureur-Generaal,
fgd. Directeur van Politie,

A.H.M.H. Receveur
A.H.M.H. Receveur. a.g.

0/1802

UITTREKSEL
Uit: 09/103
Voor: 18-1802
o.a.v.: B.II
Dat: 25/6-51
Par: R7

No: 256.- DINSTGEHEIM.-

5 Mei 1951.-

Onderwerp: "Het "VERDINASO" van P. PERSYN en
de "NEEDERLANDSE-CONCENTRATIE".-

8 MEI 1951
108842

Bijlagen : één.-

A A N : B.II.-
V A N : W.-

ok

Met verwijzing naar d.z.schrijven, No:248
d.d.28 April 1951 - betreffende bovenvermeld onderwerp - met
een als bijlage daarbij gevoegd exemplaar van No:14, d.d.21
April 1951 van het Weekblad voor Orde en Vrijheid - "DE WEG" -
waarin opgenomen een artikel van de hand van de Secretaris
van de "Nederlandse-Concentratie" - Dr.A.J.VERBRUGH, te Dord-
recht, - gelieve U hierbijgaand aan te treffen een exemplaar
van No:15, d.d.28 April 1951 van genoemd weekblad, op blz.2
waarvan wederom een van Dr.VERBRUGH afkomstig artikel is af-
gedrukt.-

No: 248.- DIERSTGEHEIM.-

28 April 1951.-

01772 01772 01772 01802
01772

UITTREKSEL
Uit: <u>DR 103</u>
Voor: <u>DR 102</u>
o.a.v.: <u>BVII</u>
Dat.: <u>476-57</u>
Par.: <u>07</u>

Onderwerp: "Het "VERDINASO" van P.PERSYN
en de "NEDERLANDSE-CONCENTRATIE".-

Bijlagen : één.-

A A N : B.II.-

V A N : W.-

1-2 mei 1951

ACD/108565

Onder aanbieding van bijgaand exemplaar van No:14, d.d.21 April 1951 van het "Weekblad voor Orde en Vrijheid" - "DE WEG"- zijnde het orgaan van de Verdinaso-groep onder leiding van Paul PERSYN te Antwerpen, moge ik Uw aandacht vestigen op het op blz.3 en 2 van dit nummer afgedrukte "Brief uit Holland", kennelijk van de hand van: Dr.A.J.VERBRUGH, te Dordrecht, die - zoals bekend - als Secretaris van de "Nederlandse Concentratie" optreedt, waaruit derhalve de tussen beide genoemde groeperingen bestaande verwantschap kan worden afgeleid.

Tevens moge ik verwijzen naar de op blz.4 van bijgaand nummer vermelde "Resoluties van het Paascongres der Vlaamse Jongeren 1951".-

Omtrent dit Paascongres - hetwelk te Antwerpen op 7- en 8 April j.l. werd gehouden - berichtte ik U bereids één en ander bij d.z.schrijven, No:232, d.d.20 April 1951.-

B 263 JSTK

6.173,5
05.23

6.174
05.22

6.174
01.28

No: 202.- DIENSTGEHEIM.-

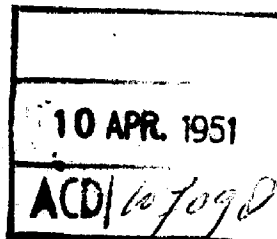
6 April 1951.-

Onderwerp: "SOLIDARISME" en
"DE WEG".-

Bijlagen : twee.-

A A N : B.VII.-

V A N : W.-

Schuld is overlijden

Hierbijgaand heb ik de eer U te doen toekomen:

- a.- No:9, d.d.1 Maart 1951, van het maandblad van de "Solidaristische Beweging "SOLIDARISME", en
- b.- No:11, d.d.31 Maart 1951 van het Weekblad voor Orde en Vrijheid "DE WEG".-

* Uit de inhoud van het hoofdartikel op blz.1 en 2 van het weekblad "DE WEG", ondertekend door Louis GUEUNING, moge U blijken, het verschil van inzicht, hetwelk bestaat tussen de beide Vlaamse groepen, die bijgaande bladen vertegenwoordigen, omtrent de zuiverheid in de navelgung der leer van de vroegere leider van het "Verdinase", Joris VAN SEVEREN.-

Deze innerlijke verdeeldheid onder de Vlamingen, die immer - ook sedert jaren vóór de oorlog - heeft bestaan, is steeds één der voornaamste oorzaken geweest, dat nimmer een organisatie op dit gebied ontstond, waarmede werkelijk ernstig rekening gehouden diende te worden.-

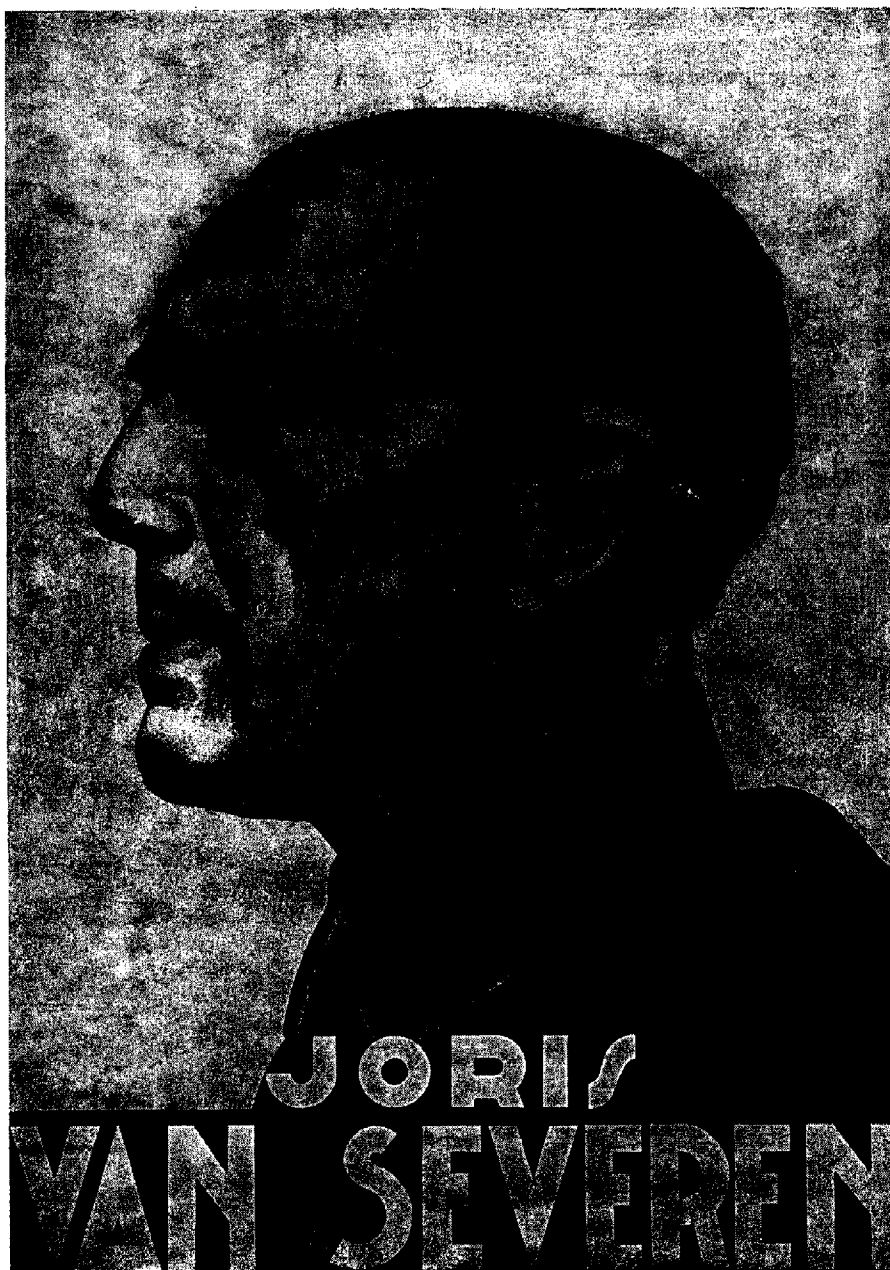
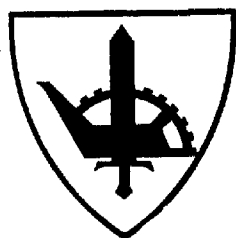
Voorts moge ik Uw aandacht vestigen op het op blz. 10 van bijgaand nummer van "SOLIDARISME" aangekondigde "Paas-Congres der Vlaamse-Jongeren", op 7-8 April 1951 te Antwerpen".-

Te verwachten is, dat dit congres ook door Nederlandse sympathisanten zal worden bijgewoond. Zodra mij daaromtrent iets naders bekend wordt, hoop ik U dit te berichten, zo mogelijk, met vermelding van de namen dier Nederlanders".-

SOLIDARISME

INHOUD - SOMMAIRE

- * Het Solidaristisch Congres te Brussel (28.1.51).
- * Commémoration Ray. Tollenaere.
- * Tollenaere-Herdenking.
- * Discours prononcé par Yv. Meurice.
- * Paascongres.
- * Solidaristisch Europa (José Wilmots).
- * Zo sprak Joris van Severen.
- * Solidaristische maatschappijleer.

ORGAAN VAN DE SOLIDARISTISCHE BEWEGING

Maandblad — 2e Jaargang - N° 9 - 1 Maart 1951 — Prijs: België 15 fr. - Nederland f. 1.20

ORGANE DU MOUVEMENT SOLIDARISTE

Cahiers Mensuels — 2e Année - N° 9 - 1 mars 1951 — Prix: Belgique 15 frs - Pays-Bas f. 1.20

SOLIDARISME

ORGAAN v. d. SOLIDARISTISCHE BEWEGING
Maandblad — 2e Jaargang — N° 9 — 1 Maart 1951

Prijs per nummer : België 15 fr. - Nederland f. 1,20

ABONNEMENTEN :

Voor België : 250 frank, Steunabonnement
150 frank voor 1 jaar (12 nummers)
75 frank voor 6 maanden (6 nummers)
Te storten op postrekening 847.51 (let op het
nieuwe nummer) Uitgaven El. De Kesel, Gent

Voor Nederland : fl. 20 Steunabonnement
fl. 12 voor 1 jaar (12 nummers)
fl. 6 voor 6 maanden (6 nummers)
Te storten op giro-rekening 413665
Uitgaven El. De Kesel, Maasstraat 163,
Amsterdam

REDACTIE-SECRETARIAAT :

Bagattenstraat 52, Gent Telefoon 547.63

SECRETARIAAT FRANSTALIGE AFDELING :

I. Meurice, Simonisstraat, 14/b, Brussel.

SECRETARIAAT RIJKSNEDERLAND :

Maasstraat 163, Amsterdam

VERANTWOORDELIJK : Uitgave en Opstel

El. De Kesel, Bagattenstraat 52, Gent

SOLIDARISME

ORGANE DU MOUVEMENT SOLIDARISTE

Mensuel — 2me Année — N° 9 — 1 mars 1951

Prix par n^o : Belg. 15 fr. - Pays-Bas fl. 1,20

ABONNEMENTS :

Belgique : abonnement de soutien : 250 fr.
un an : 150 fr. (12 numéros)
six mois : 75 fr. (6 numéros)
A virer au C.C.P. 847.51
Edit. El. De Kesel, Gand

Pays-Bas : abonnement de soutien : 20 fl.
un an : fl. 12 (12 numéros)
six mois : fl. 6 (6 numéros)
A virer au C.C.P. 413.665
Uitg. El. De Kesel, Maasstr. 163, Amsterdam

REDACTION-SECRETARIAT :

Bagattenstraat 52, Gand Tél. 547.63

SECRETARIAT PROVINCES ROMANES :

I. Meurice, 14b, rue Simonis Bruxelles

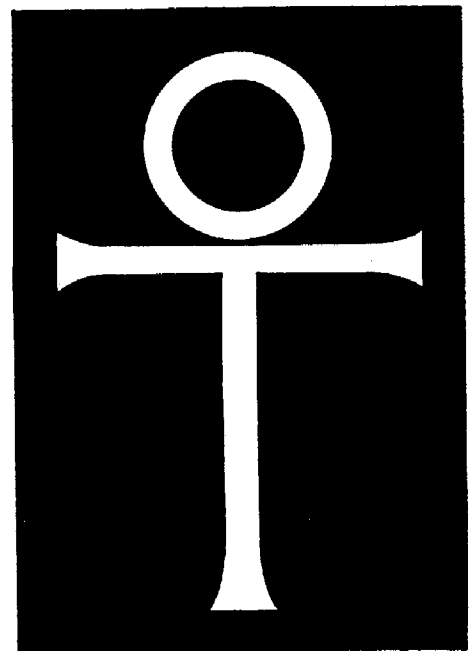
SECRETARIAT PAYS-BAS :

Maasstraat 163 Amsterdam

EDIT. RESPONSABLE :

El. De Kesel, Bagattenstraat 52 Gand

• De Joris van Severen-Orde is de kern waaruit de solidaristische beweging is gegroeid. Van nu af heet ons orgaan kort en krachtig « Solidarisme ».

• L'Ordre Joris van Severen est le noyau dont est issu le mouvement solidariste. Dès à présent, notre organe sera intitulé : « Solidarisme ».

Het Solidaristisch Congres te Brussel op 28 Januari 1951

*De redevoeringen uitgesproken door
Ossian Mathieu en Willem van Peel
verschijnen in het volgend nummer.*

Het eerste Congres van de Solidaristische Beweging ging door in een lokaal gelegen in de Sint-Kathelijnestraat, in het hart zelf van de oude Dietse stad.

Rond twee uur in de namiddag liep de zaal vol met een uitgelezen publiek. Het succes van ons congres was verzekerd.

Afgevaardigden uit Oost- en West-Vlaanderen, uit Brabant, Antwerpen en Limburg traden aan naast Nederlands of Franssprekende Brusselaars en vertegenwoordigers van de Romaanse provincie's.

Rijksnederlanders, waaronder priester Wouter Lutkie het meest opviel, mengden zich met Franse gasten.

Op het verhoog, achter het spreekgestoelte, zien we de grote oranje-wit-blauwe vlag, waarop, geborduurd in zwarte letters, « Joris van Severen - Orde » te lezen staat. Onder de beeltenis van Joris van Severen, een krachtig profiel, hingen de de landsvlaggen van de drie Nederlandse Staten : België, Nederland en Luxemburg.

Links en rechts van het verhoog, onbeweeglijk, stonden twee militanten van de Orde-wacht Joris van Severen, gekleed in donkergrijs hemd en oranje das.

Het kenteken van de Solidaristische Beweging, het levenskruis op oranje veld, werd hier en daar in de zaal aangebracht. Dames verkochten ons orgaan « Solidarisme ».

~~De ordedienst werd verricht door de Orde-wacht Joris van Severen in samenwerking met de Vlaamse Militanten Orde, die beiden versmolten werden de vorige dag bij gelegenheid van de Tollenaere-herdenking te Antwerpen; dit als symbool van de komende samenwerking en éénmaking van alle bestaande Diets Nationaal Solidaristische groeperingen.~~

Twee militanten, een in het Nederlands en een in het Frans, verwelkomden de aanwezige solidaristen.

Als eerste spreker trad op advocaat José Wilmots, om te handelen over « Het Solidaristisch Europa ». Met klare stem, één overtuiging en één geestdrift, spreekt José Wilmots.

Een langdurige en warme ovatie ging naar de eerste spreker, die dadelijk opgevolgd werd door Yvan Meurice die sprak over: « Le pro-

gramme social du Mouvement ».

Yvan Meurice, een krachtig en sportief figuur, beschikt over een oratorisch talent, en weet zijn toehoorders te boeien.

Een lang applaus volgde op deze Franse redevoering, uitgesproken door een jong Brusselaar, die wel Frans van taal, maar Diets is in merg en been.

Tijdens de rustpoos, die hierop volgde, werden de woorden « samenwerking » en « éénheid » meest uitgesproken. Alle aanwezigen zonder onderscheid, gingen akkoord dat alle bestaande groepen, die Dietsland en Orde als richtsnoer hebben aanvaard, moeten samenwerken en dat deze samenwerking tot uiting komen moet in het oprichten van een gemeenschappelijke Ordewacht, die ten dienste staat van alle vergaderingen, meetings, feesten en landdagen, ingericht door gelijk welke groep. Wanneer we duizend militanten kunnen op straat brengen zal vriend en vijand ons met respect bejegenen.

Na deze vruchtbare gedachtenwisselingen, sprak Albert Brienen (Willem van Peel), leider van de Nederlandstalige afdeling van de Solidaristische Beweging en de grote voorstander van verzoening en eensgezindheid, over « De Dietse en Solidaristische eenheid ».

Langdurige toejuichingen braken los wanneer Willem van Peel zijn pleidooi van liefde en gehechtheid aan het Dietse Vaderland en aan het solidaristisch ideaal had geëindigd.

Als laatste spreker kwam Ossian Mathieu aan het woord, als leider van de Franstalige afdeling van de Solidaristische Beweging. De faam van deze bekende journalist en schitterend spreker is in brede kringen genoeg bekend. Zijn thema was: « La vie militante du Mouvement ».

Geestdriftige en eindeloze toejuichingen gingen naar Ossian Mathieu, wanneer hij zijn prachtige rede beëindigde.

Na het congres werd besloten op Zaterdag 3 Maart te Brussel een vergadering te beleggen, alwaar de basis zal gelegd worden van een Concentratie van Diets Solidaristen. De concentratie zal niet alleen gewezen Dinaso's omvatten, maar ook alle Dietsse en ordegezinde mensen, die vroeger, vóór of tijdens de oorlog, tegenover elkaar stonden om redenen die nu voorbijgestreefd zijn.

COMMÉMORATION RAY. TOLLENAERE

(Anvers, le 27 janvier 1951)

Sous les auspices de la Jeune Communauté Thioise, une réunion eut lieu le 27 janvier 1951, à Anvers, pour commémorer la mort héroïque du Dr Raymond Tollenaere et exalter la mémoire de tous ceux qui sont tombés pour leur patrie et pour l'Europe dans les vastes plaines de Russie.

Le Mouvement Solidariste, qui lutte pour la réconciliation nationale, avait apporté son concours à cette manifestation. Des dizaines de militants venus des provinces romanes et flamandes avaient répondu à l'appel.

Au début de la réunion, une bande de partisans crypto-communistes sous prétexte de la résistance (sic) voulût troubler cette manifestation. Mais cette entreprise sombra dans le ridicule.

Notre camarade Ossian Mathieu, chef du Mouvement Solidariste dans les provinces Romanes, exalta la mémoire de van Severen, de Tollenaere et de Haegemans, tombés pour le même idéal, pour les mêmes Pays Bas - Belgique. Il déclara qu'il faut reprendre conscience de sa force et aider les autres à en prendre conscience.

« C'est au moment du plus grand danger et du plus grand risque que nous devons nous lancer dans la lutte, sans regarder en arrière, le cœur et le corps tranquille, avec la certitude des fanatiques. C'est de cette manière seulement que nous rendrons féconde la leçon de van Severen, de Tollenaere et de Haegemans. C'est de cette manière seulement que nous donnerons toute sa portée à leur sacrifice. Vous n'avez pas le droit de vous refuser à votre peuple et ceux même d'entre vous qui ont déjà combattu, moins que les autres, car le combat n'est jamais terminé tant qu'on est vivant. Et la mort même n'est valable que dans le combat. »

Le camarade Brienen, chef du Mouvement Solidariste dans les provinces d'expression néerlandaise, apporta le salut de la véritable résistance.

« Nous, qui avons lutté dans les armées alliées, nous avons servi notre peuple et notre pays et nous l'avons fait en portant un uniforme étranger.

Les Combattants de l'Est combattirent sur un autre front, et jamais contre nous, sous un autre uniforme étranger. Ils l'ont fait pour servir un idéal, comme nous-mêmes, et ils ont servi leur peuple et leur pays.

Je m'incline profondément devant le sacrifice immense que ces idéalistes ont offert, je m'incline profondément devant les fils de notre peuple qui sont tombés librement dans les steppes russes pour que leur pays et l'Europe puissent vivre.

Je m'incline profondément devant les milliers de petites croix qui là-bas témoignent de la grandeur de leur idéal et de leur sacrifice. »

Cette péroraison émouvante bouleversa l'auditoire.

Monsieur Dillen, président de la communauté thioise tira la leçon des événements:

« Il faut bâtir une Europe soudée sur les sacrifices du passé et la dureté d'une nouvelle génération fanatique et idéaliste.

Maintenant que l'Europe vit de nouvelles heures d'angoisse, nous devons exalter la signification morale et historique du sacrifice héroïque des combattants de l'Est. En face de l'Europe impuissante il est plus qu'indispensable d'honorer la mémoire des Européens tombés dans n'importe quel camp en un combat honnête. C'est autour des cimetières où des héros reposent que la grande réconciliation européenne aura lieu. Alors seulement une Europe Unie, Forte et Libre, pourra répondre positivement à la question: „La sacrifice de tant de morts, a-t-il eu un sens?“ »

★

De cette manifestation de piété nous tirerons les conclusions suivantes:

1) Pour la première fois depuis la libération les militants Flamands, Brabançons, Limbourgeois et Romains ont fraternisé à Anvers, confirmant indirectement que dans le passé les grandes principautés des Pays-Bas - Belgique étaient bilingues. Le Comté de Flandre comportait trois foyers de culture flamande: Bruges, Gand, Ypres; mais deux foyers tout aussi rayonnants de culture française: Lille et Douai. Le Brabant était bilingue et ses chartes fameuses étaient rédigées dans les deux langues. Liège comprenait onze bonnes villes flamandes et onze villes wallonnes.

Jamais la question linguistique ne provoqua un incident sérieux dans nos provinces pendant des siècles. Occidentaux de langue française et de langue néerlandaise cohabitèrent pendant mille ans dans des provinces communes, puis dans un état commun: ils se battirent contre tous leurs voisins. Jamais ils ne se battirent entre eux. Fait surprenant mais historiquement

indiscutable: en mille ans pas une seule guerre n'éclata entre Flamands et Romains.

Il a fallu les merveilles de la démocratie pour que ce conflit artificiel opposât stupidement des hommes de la même race dont tous les intérêts pendant dix siècles furent communs.

La francisation des régions flamandes provoqua une vague d'autonomie et de nationalisme dans ces régions. Joris van Severen réconcilia le peuple flamand avec l'idée belge et les nationalistes flamands, qui combattirent le chef du Verdinaso, lui donnèrent indirectement raison en signant en 1937 et en 1941 un pacte d'alliance avec le mouvement rexiste qui reconnaissait l'existence de l'Etat Belge comme un fait. Grâce au testament de van Severen, le peuple flamand comprend que la lutte n'est point engagée contre l'Etat, mais contre le Régime qui opprime sa culture. La lutte pour l'amnistie et la réhabilitation des combattants de l'Est n'est point un combat réservé aux seuls Flamands mais une lutte qui doit être menée par tous les Thiois, aussi bien romans que flamands. En 1945 un seul organe, « R o m m e l p o t », osa écrire le mot « Amnistie ». Actuellement la quasi unanimité de la presse catholique flamande appuie cette campagne.

2) Pour la première fois la véritable résistance rendit un hommage solennel aux combattants du front de l'Est. L'allocution du cama-

rade Brienen cicatriza plus de plaies morales que 1.000 discours sur le « reclassement » des « inciviques ».

3) Pour la première fois les partisans crypto-communistes cédèrent devant nos militants: un certain Slagmolen qui s'était distingué en gardant son couvre chef et en fumant son mégot nous déclara qu'à l'avenir les organisations patriotiques (c'est-à-dire communistes) ne tolèreront plus de manifestations anti-patriotiques (sic). Nous acceptons le défi et, dans un avenir prochain, nous organiserons à Bruxelles une séance de commémoration en l'honneur de John Haegemans, prévôt de la Jeunesse Rexiste et de ses 2.500 camarades tombés en héros sur le front de l'Est. Nous n'avons aucune leçon en patriotisme à recevoir des Comités d'Action et de Vigilance, où siègent des patriotes qui n'ont retrouvé leur patrie que lorsque l'URSS fût engagée dans la guerre contre les Allemands. Si ces matamores nous attaquent, nous riposterons par des moyens adéquats.

4) Notons encore que le polémiste français Bardèche, l'explorateur suédois Sven Hedin, le général allemand Ernst Guderian et le pasteur néerlandais Domela Nieuwenhuysen avaient tenu à marquer leur sympathie. Plusieurs délégations étrangères parmi lesquelles il y avait un néerlandais et quatre nationalistes français, assistaient à la réunion.

Ray. tollenaere-herdenking

(Antwerpen, de 27 Januari 1951)

Op Zaterdag 27 Januari 1951, op initiatief van de Jong-Nederlandse Gemeenschap, werd in de zaal « Hoplandia » te Antwerpen een herdenking ingericht ter ere van de idealisten, die sneuvelden aan het Oostfront. Vóór de plechtigheid begon, hadden besprekingen plaats tussen de leiders van de Ordewacht Joris van Severen en van de Vlaamse Militanten Orde, met het doel samen te werken en de versnippering van Dietse krachten te voorkomen. Als bewijs van de eensgezinde wil vóór alles eenheid te verwezenlijken, werd besloten de twee Ordewachten te versmelten en gezamenlijk de ordedienst aan te pakken.

Intussen liep de stemmige zaal vol, en vóór het verhoog ging links een militant van de Ordewacht Joris van Severen post vatten, en rechts een militant van de Vlaamse Militanten Orde.

Een groep tegenmanifestanten dacht de

plechtigheid te komen storen, maar werd door de Ordewacht op eerbiedige afstand gehouden. De aanvoerder vroeg en kreeg de toelating een toespraak te houden. Hij werd beleefd naar het verhoog geleid, tussen de twee op wacht staande militanten in. Hij zei dat de patriotische verenigingen van de stad in het vervolg deze anti-vaderlandse betogingen zouden onmogelijk maken. Een verklaring die met de grootste kalmte werd aangehoord.

De politie was ondertussen opgebeld geworden (niet door de inrichters) en verzocht de tegenmanifestanten om de zaal te verlaten. De plechtigheid ging nu ongestoord verder.

Liederen en gedichten wisselden elkaar af. Als eerste spreker werd aangekondigd, de heer Albert Brienen (Willem van Peel), die namens de Solidaristische Beweging en in zijn hoedanigheid van oorlogsvrijwilliger bij de Belgische Strijdkrachten in Groot-Brittannië, hulde

bracht aan de idealisten die gevallen zijn aan het Oostfront. Midden spontane toejuichingen begon de heer Brienen als volgt:

« Dames en Heren,

Als oorlogsvrijwilliger bij de Belgische Strijdkrachten in Groot-Brittannië, sluit ik mij aan bij de piëteitsvolle hulde die hier vandaag gebracht wordt aan de idealisten, die vrijwillig gingen strijden naar het verre Rusland, en die de heldendood zijn gestorven, opdat, naar hun geloof en overtuiging, hun vaderland in veiligheid en vrede leven zou, binnen het kader van een sterk Europa; een visie die wij als gewezen tegenstanders begrijpen en waarderen kunnen.

Met overtuiging streden wij langs geallieerde zijde, met het doel de vaderlandse grond te bevrijden van een vreemde bezetter.

De Oostfrontstrijders streden met overtuiging langs Duitse zijde, niet om ons te bestrijden, want wij stonden op geen enkel front tegenover elkaar, maar wel met het doel het gevaar dat uit de Aziatische steppen kwam te vernietigen.

Wij, langs geallieerde zijde, hebben ons Land en ons Volk gediend, en wij hebben dit gedaan in een vreemd uniform.

De Oostfrontstrijders streden op een ander front, óók in een vreemd uniform, en zij hebben dit gedaan om een ideaal te dienen, juist als wijzelf, en ook ZIJ hebben hun land en hun volk gediend. Wij moeten erkennen dat de oorlog in het Oosten niet dezelfde betekenis had als de oorlog in het Westen.

Ik sta hier nu alleen om als gewezen geallieerd soldaat deze hulde te brengen aan de jongens van ons volk, die sneuvelden voor een ander ideaal. Maar ik vertegenwoordig de honderden, ja, de duizenden, die akkoord gaan met mijn gebaar, en die straks bereid zijn dezelfde hulde te brengen. Diegenen van mijn wapenbroeders, die niet akkoord gaan met deze hulde, wil ik eraan herinneren dat méér invloedrijke personen, die zich als de vijanden van de Duitsers hebben gedragen tijdens de bezetting, woorden van eerbied en waardering hebben uitgesproken voor de Oostfrontstrijders. Ik zal maar één voorbeeld aanhalen: In het Gents Franstalig dagblad „La Flandre Libérale”, dat zeker nooit vriendelijk deed tegenover de Duitsers; mochten wij begin 1950 lezen: „Ik neem mijn hoed af voor ieder eerlijk Oostfrontstrijder, zoals ik mijn hoed afneem voor ieder eerlijk Duits soldaat!”

Dit als bewijs van de kentering, die sinds 1945 heeft plaats gehad in de geesten van vele landgenoten.

De teruggekeerde Oostfrontstrijders zijn hard en onrechtvaardig gestraft geworden, vooral als men een vergelijking maakt met de Oostfrontstrijders die een goede eeuw geleden naar Rus-

land trokken onder bevel van Napoleon. Toen de Belgische Oostfrontstrijders van „La Grande Armée” na de nederlaag van Napoleon naar hun haardsteden terugkeerden, werden zij niet gefusilleerd, niet gekerkerd, niet gestraft. Zij werden als helden vereerd en zij kregen na hun dood een Heldengedenkteken. Waarom dit grote verschil in de behandeling van landgenoten, die alle twee hebben geloofd in een Groot-Europeeër, die hun de eenheid van Europa voor ogen spiegelde?

Omdat WIJ het Europa van Napoleon en van Hitler niet hebben aanvaard, omdat WIJ een ANDER Europa verkiezen, dat geen Frans en ook geen Duits Imperium, maar ook geen Engels, geen Amerikaans of geen Russisch Imperium is, omdat wij er een ander ideaal op nahouden dan de Oostfrontstrijders van Napoleon en van Hitler, is dit geen reden omdat wij het idealisme zouden miskennen dat de grote meerderheid van deze strijders heeft bezield.

Ik buig diep voor het onmetelijk offer dat deze idealisten hebben gebracht. Ik buig diep voor de zonen van ons Volk, die vrijwillig zijn gaan sneuvelen in de Russische steppen opdat hun Land en Europa leven zou. Ik buig diep voor de duizenden kruisjes, die ginder ver in de grenslanden van Europa, blijven getuigen van het grote offer dat onze Oostfrontstrijders hebben gebracht voor hun ideaal!»

Deze ontroerende hulde, gebracht door een oud-strijder uit het geallieerde kamp, verwekte een uitbarsting van toejuichingen waaraan geen einde kwam.

★

Als tweede spreker hadden we de heer Ossian Mathieu, die eveneens namens de Solidaristische Beweging en als vertegenwoordiger van de Romaanse provincies, hulde bracht aan de gesneuvelde Oostfrontstrijders. Als Franstalig Dietsers had Ossian Mathieu eraan gehouden Nederlanders te spreken in een Nederlandstalige stad, wat ten eerste naar waarde werd geschat. Hij spreekt vloeiend Nederlands met een licht Frans accent. Ziehier de inhoud van zijn rede:

« Kameraden,

Allereerst wil ik u danken omdat u mij uitgenodigd hebt om met u te zamen onze doden te herdenken.

Het is mij een zalige vreugde heden terug in een stad te zijn waarin ik negentien jaar verbleef. Des te meer wanneer ik hier opnieuw mijn oude strijdmakkers aantref, diegenen, die het beste van zichzelf offerden en in eigen vlees het leed dragen van de geslagenen.

Dàar ligt echter het grootse in een mensenleven: zichzelf ten offer brengen en door lafaards beledigd te worden omdat men offervaardig was.

Dààr ligt tevens onze waardigheid om als mensen diezelfde strijd voort te zetten, kost wat kost „tot het bittere einde”; omdat we beslist weten dat aan het verre uiteinde van de weg, de stralende vreugde der zege ligt.

Deze stralende vreugde heeft Reimond Tollenaere echter niet gekend. Slechts één hartstocht heeft hij gekend: te dienen en door het vuur gelouterd te worden opdat Vlaanderen leve en boven Vlaanderen, de Verenigde Nederlanden.

Eénzelfde hartstocht gloeide in de ziel van John Haegemans, leider van de Rex-jeugd. Ook hij streed voor de Romaanse gouwen en, boven onze Romaanse gouwen voor de Verenigde Nederlanden.

Van Severen, Tollenaere en Haegemans, drie doden uit ons volk, die voor ons volk gesneuveld zijn met éénzelfde liefde, éénzelfde geestdrift. Ik kan ze onmogelijk van elkaar scheiden.

Het voldoet echter niet hen van tijd tot tijd eens een bescheiden hulde te brengen.

Hun lering toepassen, de opdracht die zij als de hunne beschouwden tot een goed einde brengen, dààrmeê begint onze taak.

Een taak, die we met dezelfde zelfverloochening en dezelfde geestdrift moeten verrichten.

Het voldoet niet een gedachte te hebben. Inderdaad, ik vraag u, Kameraden, wát kunt ge aanvragen met een gedachte die niet beleefd wordt, die geen daad wordt?

Waarheen met een gedachte die ons niet dagelijks aanspoort tot de strijd?

Dit is juist van belang: **s t r i j d e n**. Allen te zamen strijden, vergetend alle innerlijke meningsverschillen en de vele detailpunten, die ons zouden kunnen scheiden.

Alvorens onder elkaar te redetwisten moeten wij strijden voor de in eer herstelling van onze kameraden.

Wij moeten kampen tegen de stortvloed van dwaasheid en bedrog die men langs de radio, in de dagbladen en op het spreekgestoelte uitkraamt.

Voor deze strijd moeten we al onze krachten inzetten. We moeten bewijzen dat we tot een ras behoren, hard en trots van aard; dat we totaal in dienst staan van ons volk.

Met duizenden zijn wij in dit land die hetzelfde doel nastreven. Met duizenden, die de bestaande warboel met dezelfde afkeer, dezelfde verontwaardiging bekijken. Met duizenden, die beseffen dat er met de democratie niets te redden is.

Welnu, de stem van die duizende mensen is er nog niet in geslaagd het ijzeren gordijn van onwaarachtigheid en schaamteloosheid te doorboren.

Zij is er nog niet in geslaagd vrij te staan tegenover de vrijmetselarij der bezitters en der

ontaarden.

Waarom hebben wij onze onmacht te wijten?

Mijns inziens spruit ze voort uit diverse houdingen en gevoelens: fatalisme, ijdel misprijzen ten overstaan van de tegenstrever, angst voor weerwraak, vrees voor opspraak, maar vooral: **o n e n i g h e i d**.

Het is onze plicht: bewust te worden van onze macht en de anderen tot dit bewustzijn te overhalen.

Precies wanneer het grootste gevaar en het grootste risico dreigen, juist dan, moeten we de strijd aanpakken; «Rücksichtlos», zonder terugblik, met een rustig gemoed en een stalen wil en, in onze ziel, de zekerheid der fanatiekers.

Slechts op deze wijze maken wij de leer van van Severen, van Tollenaere en van Haegemans vruchtbaar. Slechts op die wijze geven wij aan hun offer de volledige waarde.

Als ik terugdenk aan het geslacht dat streed in de Frontbeweging, in het Verdinaso, in het toen pasgeboren V.N.V., of in de ontluikende Rex-beweging en zijn geestesgesteldheid met die van het geslacht waartoe ik behoor vergelijk, dan, ja, dan moet ik me, in alle oprechtheid schamen.

U beslist kameraden, u allen en u alleen, of de kinderen van ons Volk over enkele jaren, ja dan neen, zullen zeggen: onze vaders waren genotzoekers, egoïstische mensen en lafaards.

U moet ervoor zorgen dat het huidig geslacht de leiders krijgje die zullen beletten dat we in verachtelijkheid ten ondergaan.

U hebt het recht niet U aan Uw Volk te onttrekken, en zij, die reeds gekampt hebben, nog minder dan de anderen.

Want er komt geen einde aan onze strijd zolang wij leven en de dood zelf is niet te zoeken buiten de strijd.

Denkt, al ware het slechts één ogenblik, aan uw verantwoordelijkheid en u zult beseffen dat de tijden aangebroken zijn om, dadelijk, naar zak en dolk te grijpen.

Onze lange tocht in de duisternis laat geen rust toe, geen halte, en slechts diegenen zullen recht hebben op reine lucht, die niet hebben gewankeld.»

Spreker werd langdurig toegejuicht. Ossian Mathieu gaf als Romaans Dietser het goede voorbeeld. Hij bewees, dat een Franstalige evengoed Nederlands spreken kan als een Nederlandstalige Frans.

★

Als laatste spreker kwam de voorzitter van de Jong-Nederlandse-Gemeenschap aan de beurt, de heer Karel Dillen, één der talrijke jonge krachten in ons land, die geloven in verzoening en samenwerking tussen gewezen tegenstanders. Karel Dillen is een vlotte spreker, die belooft voor de toekomst, en die een welver-

diende ovatie mocht in ontvangst nemen. Hij zei onder ander:

« Een nieuw Europa zal opgebouwd worden op de offers van het verleden, door de wil en de hardheid van een fanatieke en offervaardige nieuwe generatie. Nu Europa eens te meer in doodsangst verkeert is het nodig de zedelijke en historische betekenis van het heroïsche offer der gevallen Europese idealisten te erkennen. Nu Europa in volslagen machteloosheid verkeert is het meer dan ooit noodzakelijk eerbied te hebben voor alle eerlijk gevallen Europeanen, aan welke zijde van de barrikade zij zich ook bevonden. Op de kerkhoven, waar eerlijke helden rusten, moet de grote Europese verzoening tot stand komen. Dan zal een eendrachtig, sterk en zelfstandig Europa een positief ant-

woord geven op de vraag: „Wat nut is er geweest in het storten van ons bloed?“ »

★

De Tollenaereherdenking heeft heel wat stof opgejaagd in onze pers, die door « Belga » ook nog verkeerd ingelicht werd. De tegenbetogers waren zeker wel gedeeltelijk ter goeder trouw, vooral de „echte weerstanders“, die er wellicht ook wel bij waren. Met „echte weerstanders“ bedoelen wij de vaderlanders, die hun vaderland gediend hebben, en niet een vreemd land. Die „echte weerstanders“ zullen in steeds groter getal klaar leren zien, en ten slotte allemaal aanvaarden dat het vaderland best gediend is, wanneer de spons wordt geveegd over het verleden, en de eerlijke en onbaatzuchtige idealisten uit de twee kampen de handen in elkaar hebben gelegd.

DISCOURS PRONONCÉ PAR YVAN MEURICE

à l'occasion du congrès SOLIDARISTE

Mes Camarades, Mesdames et Messieurs,
Je veux, aujourd'hui, vous exposer quelques-uns des points principaux du programme social du mouvement solidariste.

Ce programme répond à deux questions.
Pourquoi être social?
Comment être social?

Je pourrais répondre à la première question, par un long exposé.

Je pourrais, vous montrer tous les aspects du problème.

Je pourrais vous y ajouter de longs développements.

Je pourrais vous en analyser les détails les uns après les autres.

Mais je ne veux pas faire de longs discours. Je veux parler aux camarades venus de nos provinces, avec mon cœur; — et leur dire, et vous dire, simplement, qu'il est des désorganisations, qu'il est des injustices, qu'il est des infamies avec lesquelles notre dignité d'homme, ne peut, et ne pourra jamais être d'accord.

Je dirai plus: ces désorganisations, ces injustices, ces infamies ouvrent nos portes au communisme. Ce sont elles qui ont fait, et ce sont elles qui font que la moitié des peuples du monde sont aujourd'hui BOLCHEVIK.

A cela, certains me répondent: « Oui cela est... nous avons laissé la moitié du monde se bolcheviser, mais nous, NOUS sommes libres. »

Et moi, je vous demande: « Quelle liberté avons-nous? »

La liberté de faire deux ans de service militaire, alors que pour équiper les 600 hommes partis en Corée on a dû prélever un tiers des armes des parachutistes et un tiers de celles des commandos.

...la liberté d'avoir en mains un fusil, pour arrêter des tanks et des avions.

Et, je vous le demande, quelle liberté avons-nous encore?

La liberté en face des trusts et des grèves politiques, de voir notre pays chanceler sur ses bases, socialement et économiquement.

La liberté pour l'ouvrier et l'employé d'être chômeur et la liberté de faire faillite pour le petit patron.

Et, je vous le demande encore, quelle liberté avons-nous?

La liberté de déposer dans l'urne, de temps à autre, un bulletin de vote et d'installer ainsi dans l'Etat des gens qui se foutent de nous...

La liberté de voir les incompétences diriger l'Etat. Combien de ministres de la Santé Pu-

blique sont-ils médecins, combien de ministres de la Reconstruction sont-ils juristes et urbanistes, combien de ministres de l'Instruction Publique sont-ils pédagogues? Combien y-a-t-il de personnes compétentes au Sénat, à la Chambre, dans les Ministères?

Voilà quelles sont ces libertés au nom desquelles on laisse le communisme gangrèner le monde. Et je défie quiconque de me prouver le contraire.

Jamais l'Etat n'a été plus asservi qu'au cours de ces dernières années. Asservi par des coalitions d'intérêts économiques étrangers et par des équipes politiques et syndicales prétendant, hypocritement, représenter les classes laborieuses.

Et suivant l'influence du moment, de l'un ou l'autre groupe, nous voyons les gouvernements se succéder, et de ce fait jamais il n'y a de ligne de conduite. Mais un tas de petites décisions momentanées, sans vue d'ensemble et dont personne, personne, n'est responsable.

Ces luttes ont provoqués des désastres, dont la situation économique et l'ébranlement de la Dynastie ne sont pas les moins graves symptômes.

Parfois on a recours à des gouvernements bi-ou tripartites qui ne constituent qu'une duperie supplémentaire.

Ce n'est pas en effet, en réunissant des divergences que l'on réalise la cohérence.

Ce n'est pas en totalisant de petites volontés que l'on obtient UNE volonté.

De ces oscillations, de ces vassalités; la marque s'imprime profondément dans nos mœurs — et, tout, de jour en jour, crie l'impuissance d'un régime qui se condamne en faisant le lit du communisme.

Car laisser régner les désordres actuels, c'est appeler sur nous, le sort de la Chine, de la Tchécoslovaquie, la Corée.

Il faut savoir qu'on ne combat pas le communisme avec les « sots » de Lake-Succes, mais en lui coupant l'herbe sous le pied.

C'est-à-dire en étant social, en enlevant au communisme sa raison d'exister.

Lutter contre le communisme c'est, avant toute chose, mettre de l'ordre chez soi. Ce n'est par aller faire le Spaak à une conférence internationale quelconque, ce n'est pas assister à des réunions, ce n'est pas non plus faire une tache sur un papier de vote, non et non, et mille fois NON...

Lutter contre le communisme c'est un travail qui doit se faire immédiatement, là où nous vivons, là où nous sommes liés par une communauté de sang et de destin, c'est-à-dire dans nos provinces.

Nous ne détruirons le communisme, ni à

l'O.N.U., ni en Corée, ni en Indochine — mais là où nous vivons et où nous pouvons constituer un bastion, une forteresse, pour défendre cette civilisation chrétienne occidentale, dont tout le monde parle, et que personne n'essaye vraiment de défendre.

Et bien nous, et mes camarades le savent bien, nous voulons créer, recréer le grand stabilisateur de l'Europe, nous voulons refaire le Grand-Duché d'Occident, refaire les Pays-Bas - Belges.

Refaire l'unité de nos provinces c'est avant tout faire revivre l'âme de ce corps aujourd'hui démembré.

Et, je vous le demande, comment ferons-nous revivre l'âme de nos provinces, comment baronnerons-nous la route au bolchevisme, si ce n'est en étant sociaux?

Etre social ce n'est pas se contenter de changer des lois — c'est aussi et avant tout changer d'esprit.

Que veulent donc au juste les travailleurs, lorsque délivrés de leur mauvais bergers, ils s'interrogent dans l'honnêteté de leur conscience et dans la sincérité de leur cœur?

Ils veulent participer dans une mesure raisonnable au progrès de l'entreprise à laquelle ils sont associés, être efficacement protégés contre la misère, lorsque survient la maladie et la vieillesse. Pouvoir élever leurs enfants et les mettre en état, selon leur capacités, de gagner honorablement leur vie.

Toutes ces aspirations sont légitimes, et dans le nouvel ordre de choses que nous voulons établir, elles seront satisfaites.

Le combat que nous venons de commencer, nous le mènerons jusqu'au bout, et rien, absolument rien ne pourra nous faire revenir sur notre décision.

Je réponds à la deuxième question, comment être social? En quoi consiste le nouvel ordre de choses que nous établirons?

Nous sommes sociaux, en abandonnant tous ensemble le principe de l'individu isolé en face de l'Etat, et la pratique des coalitions ouvrières et patronales dressées les unes contre les autres.

En remplaçant le principe sanguinaire du juif Karl Marx de la lutte des classes, par le principe de la SOLIDARITE.

Nous réaliserons des associations de patrons, de techniciens, d'ouvriers, ayant une communauté de fins sociales; c'est-à-dire les corporations.

Nous sommes sociaux, en libérant les entreprises du joug de la finance, par l'ordre Corporatif.

Nous sommes sociaux, en réalisant la déprolétarianisation du travailleur par la réglementation

tion organique, la collaboration et la copossession.

Nous sommes sociaux, en reconnaissant le droit naturel de la propriété privée, mais en l'obligeant à remplir son service Social.

A l'encontre de la doctrine marxiste qui dit: « La propriété c'est le vol », nous disons: « La propriété est service », et l'Etat interviendra contre toute transgression de ce principe. Il combattra avec la dernière des rigueurs, l'usure, la spéculation, l'escroquerie, la concurrence déloyale, la formation de trusts et toute atteinte à la moralité de la vie nationale.

Seul l'ordre corporatif institue la notion de Service; de fonctions sociales, et en conséquence fait disparaître tous les parasites sociaux. Ces principes nous conduisent à remplacer les politiciens par des techniciens, à remplacer les Chambres et les « élus » par des Chambres corporatives — une Chambre économique — une Chambre non-Economique. Des techniciens, là où il n'y a actuellement que des bavards.

Et si nous exigeons la compétence des cadres, nous les voulons également responsables.

Trouvez-vous admissible, je vous le demande, que des lois soient votées qui entraînent notre peuple dans les difficultés financières de plus en plus pénibles? Et cela par des irresponsables qui ne sont même plus au pouvoir le jour où les décisions qu'ils ont prises tournent en catastrophe?

Et trouvez-vous plus admissible que Sa Majesté Léopold III ait dû abdiquer parce que la dernière phrase de son testament politique disait « Je rappelle qu'aucun accord, aucun engagement n'est valable s'il n'est pas recouvert de la signature royale »? Et les Spaak et les Eyskens ont chassé le Roi, parce qu'ils avaient signé les fameux accords de Londres.

Accords de Londres dont nul aujourd'hui ne connaît encore la teneur exacte; mais dont nous savons qu'ils tendent à nous ruiner.

Et quel homme sensé pourrait conclure de tels pactes... AUCUN. Si on l'a fait c'est qu'on y avait sans doute intérêt.

Et c'est un tel régime, un régime qui laisse le communisme gangréner la nation, qui accepte des irresponsables à la tête de cette Nation, qui refuse d'être social, c'est un tel régime que des milliers de gens aveugles essaient de défendre.

Il est de notre devoir; de votre devoir à chacun d'entre-vous, d'ouvrir les yeux à ces milliers d'ahuris qui suivent les partis traditionnels.

Nous devons détruire la démocratie parlementaire qui trompe le peuple par la chimère de la « souveraineté populaire » et qui, en réalité, livre le peuple impuissant de nos provinces à ses pires ennemis, les puissances d'argent.

Nous devons liquider les partis politiques, car, méconnaissant le caractère organique de la communauté nationale, les partis luttent pour conquérir à leur seul profit; le pouvoir dans l'Etat, et dans cette lutte se laissent servilement utiliser et exploiter par la tyrannie d'argent. Les partis sont l'organisation légale de la trahison et du pillage du peuple.

Nous voulons un Gouvernement fort, conscient de son Devoir et de son Honneur — gouvernement qui ne sera plus constitué par les partis ou les puissances anonymes d'argent, mais par de vrais chefs. Chefs capables — chefs responsables — qui par leur vie et leur personnalité se porteront garants de la prospérité de nos provinces.

Nous voulons en finir avec la menace communiste et le désordre capitaliste. Nous voulons organiser l'économie nationale comme une communauté en vue de la prospérité générale.

Nous voulons en finir avec tout le système de production capitaliste qui n'a d'autre but que le profit personnel. Nous voulons que toute l'économie soit organisée, de telle sorte que tout le monde aie du travail et que l'on supprime chez nous un des plus grands crimes de tous les temps — celui d'encourager la paresse, de payer des gens pour ne rien faire — en un mot: le chômage.

Nous voulons que le but de la production nationale soit d'assurer une existence digne, à tous les membres de la communauté nationale, afin qu'ils aient les moyens de perfectionner leur personnalité pour conquérir les biens supérieurs de l'âme et de l'esprit.

Car nous osons le dire, la vraie liberté, pas celle dont on nous rebat les oreilles sans cesse, la vraie liberté, celle qui permet à l'âme et à l'esprit de s'élever, seule une organisation forte comme celle que nous préconisons permet de la protéger.

Car aujourd'hui la liberté qui existe permet au fort d'opprimer le faible... aux capitalistes de spolier l'ouvrier, permet à tous ceux qui ont une parcelle de pouvoir, d'exercer leur droit, et jamais, au grand jamais, personne n'exige de ces despotes qu'ils fassent leur Devoir. On parle du Droit de l'Homme, jamais des devoirs de l'Homme! Qui a rappelé leur Devoir aux Spaak quand ils levaient l'émeute? Aux Reynaud quand ils insultaient les huit mille morts de l'armée belge? Aux Roosevelt, lorsqu'ils vendaient aux Soviets, la moitié de l'Europe?

PERSONNE!

Nous, nous ne donnerons des droits à l'homme que dans la mesure où il remplit ses devoirs sociaux!

L'ordre dans la vie sociale et économique de la Nation, sera basée sur une nouvelle organi-

sation du Droit public, par l'entremise des Corporations.

Mais qu'est ce donc que ce CORPORATISME dont on parle tant?

Aujourd'hui trois solutions sont présentées au monde:

La solution communiste, la solution démocratique et la solution corporative.

Le communisme reconnaît sans doute la valeur des plus capables; mais il nie totalement l'individu et ramène l'homme à être un numéro perdu dans une vaste machinerie qui ne représente plus rien d'autre qu'elle même.

C'est ce matérialisme object qui ramène la vie à la région du bas-ventre et nie toute spiritualité!

Le démocratisme prétend que la majorité doit gouverner; or, les gens intelligents étant rares, la majorité gouvernante exclut donc d'office toutes personnes exceptionnelles. De plus ce régime s'est montré impuissant partout.

Ne voit-on pas la majorité démocratique travailliste torpiller le Plan Schuman?

Ne voit-on pas les socialistes français à la solde des anglais essayer de renverser le gouvernement dont fait partie Schuman?

Et la stupidité démocratisme ressort d'autant plus qu'en torpillant l'Europe, l'Angleterre se condamne elle même à succomber, en cas d'invasion russe.

De plus la démocratie joue toujours perdante!

Il suffit que la majorité soit une fois communiste, comme cela aurait pu être en France ou en Italie, et le pays serait à tout jamais perdu! Le communisme à la longue finira toujours par triompher, et les démocraties disparaîtront l'une après l'autre!

Voilà pourquoi nous rejetons le démocratisme, nous refusons de participer à un système dont la finalité est d'être vaincu!

Le seul critère pour juger un régime, ce sont ses réalisations. Chaque jour nous avons sous les yeux, celles du communisme ou du démocratisme; nous les rejetons parce qu'elles nous font horreur ou parce que nous les méprisons.

La solution corporative n'a jamais eu l'occasion d'être intégralement appliquée dans aucun pays, c'est une formule neuve!

Le corporatisme n'est pas un retour au moyen-âge.

Il serait absurde de vouloir refaire aujourd'hui ce qui correspondait aux impératifs du 12e et 13e siècle.

Le corporatisme n'est pas le fascisme Mussolinien.

En effet, le fascisme Mussolinien qui se prétendait corporatif n'a jamais établi de corporations que pour le commerce et la petite agriculture.

Notre solution est une solution nationale inspirée des besoins de nos Provinces.

Le corporatisme organise la Solidarité Nationale en opposition avec le principe de la lutte des classes.

En démocratie nous voyons des couches horizontales en lutte les unes contre les autres; les classes sociales, les syndicats ouvriers et patronaux.

Le corporatisme, propose une solution verticale englobant tous les individus ayant une même fin sociale.

Le manoeuvre, le machiniste, le contre-maitre, l'ingénieur, le directeur, tous font partis d'un même groupe organique travaillant à une même fin sociale.

Le corporatisme décentralise l'état, et permet à celui-ci de coordonner les actions vitales de la nation; l'Intérieur, la Défense nationale, l'Economie et les Affaires Etrangères.

Le corporatisme pose comme principe, la compétence et la responsabilité des cadres, et instaure pour tous les jeunes l'égalité au point de départ en donnant à chaque jeune, quelque soit son milieu social, une chance égale.

Le corporatisme assure l'éducation de la jeunesse dans l'esprit solidariste et national, qui est un esprit d'ordre, de discipline, de volonté, de collaboration sociale, de sens du devoir et de grandeur.

La décentralisation corporative permet l'autonomie culturelle et linguistique. Chaque gouvernement provincial ayant une réelle autorité, et chaque province étant bi- ou unilingue suivant sa population.

Le corporatisme s'oppose ainsi au séparatisme qu'excitent les républicains Marxistes.

Le corporatisme lutte contre tous ce qui constitue un danger pour la vie morale et l'intégrité nationale. Il est le seul moyen d'arrêter le communisme et de faire de nos provinces, la forteresse de l'occident.

Car il faut être convaincu, et tout mes camarades le sont; qu'à un poison, on n'oppose qu'un contre-poison. Seuls les bourgeois timorés et hagards croient encore qu'il existe des compromis ou des moyens termes. Avec le communisme il n'y a pas de moyen terme, c'est vaincre ou être vaincu!!

Enfin, le corporatisme permet d'organiser au stade national, la participation de l'ouvrier et de l'employé aux bénéfices. Comment cela?

L'ouvrier, l'employé, sont engagés à un salaire fixe. Le prix de vente des produits de consommation étant stable, ce salaire ne se déprécie jamais. Ce salaire reste toujours le même, mais, le travailleur reçoit une part de l'entreprise. Il lui est interdit d'en disposer, mais il en touche les revenus qui constituent son augmentation de

salair. Lorsque l'ouvrier ou l'employé atteint l'âge de la vieillesse les revenus de ces parts constituent sa pension.

Bien entendu l'Etat veillera à empêcher toute dépréciation des parts d'entreprise.

Les multiples avantages de ce système seront : d'encourager l'activité du travailleur devenu copropriétaire, d'augmenter l'activité de production et de rendement et de faire coordonner l'intérêt privé avec l'intérêt national.

La stabilisation économique, le plein emploi de tous les travailleurs, et la répartition équitable des biens, seront les gages de prospérité du nouvel ordre de choses que nous instituons.

Nul ne peut nier, et je défie quiconque de le faire, que le Corporatisme est la seule voie de salut qui nous est ouverte.

Nul ne peut le nier, sans défendre le démo-

cratisme, c.-à-d. en tolérant le jeu des partis, c.-à-d. en faisant le jeu des marxistes, c.-à-d. en ouvrant les portes aux hordes soviétiques.

Nous tous qui luttons pour un ordre corporatif, nous savons, qu'il faut retrouver la foi.

Nous tous qui luttons pour un ordre corporatif, nous savons qu'il faut retrouver l'honneur de cette chevalerie qui jeta un éclat sans pareil sur l'Occident.

Nous tous qui luttons pour un ordre corporatif, nous savons aussi, qu'il faut retrouver, le sens de la grandeur, de ces héros qui conquièrent l'Afrique du Sud, le Congo et les Indes Orientales.

Mes camarades, et vous tous qui militez, vous connaissez la rudesse de la tâche que nous nous sommes fixée.

Mais cette rudesse est notre force.

Paas-Congres der Vlaamse Jongeren

Antwerpen 7-8 April 1951

Sekretariaat: Jacob Jordaenstraat 62 - Antwerpen - Telefoon 33.47.81

AAN DE JONGEREN VAN VLAANDEREN, BRABANT, LIMBURG EN ANTWERPEN.

Op 7 en 8 April 1951 wordt U voor de tweede maal opgeroepen om getuigenis af te leggen van Uwe Nederlandse fierheid, strijdvaardigheid en weerbaarheid.

Mede door Uw besliste daadvaardigheid zal het Paas-Congres der Vlaamse Jongeren uitgroeien tot een machtige apotheose van een hernieuwd idealisme en een hernieuwd geloof, dat wij zelf en met ons gans West-Europa nodig hebben om de ondergang te keer te gaan.

Wij keren ons beslist tegen elke vorm van pessimisme en scepticisme.

Wij willen strijd, harde strijd als het moet.

Te Antwerpen zult gij, arbeiders, boeren, intellectuelen, gij Antwerpenaren, Vlamingen, Brabanders, Limburgers alsmede gij vrienden uit het Noorden en uit het Zuiden Uw geloof komen belijden. Gij zult er voor zorgen dat 7 en 8 April hoogdagen worden voor Vlaanderen

in het bijzonder en de Nederlanden in het algemeen.

Het Actiecomité.

Jos Bogaerts (Leuven), Dr. Beyaert (Blankenberge), Dr. Bombeke (Gent), L. Bousse (Brussel), H. Boon (Brussel), F. Borginon (Brussel), G. Callebaut (Tienen), P. Claus (Aalst), E. De Clopper (Antwerpen), F. De Bondt (St-Niklaas), R. De Vriend (Brugge), I. De Ridder (Antwerpen), R. De Vis (Mechelen), W. Daelman (Antwerpen), J. De Freine (Tienen), De Pillecijn (Antwerpen), H. De Geest (Aalst), K. De Smet (Antwerpen), G. De Jaegher (Handzame), K. Dillen (Antwerpen), H. De Vroe (Brugge), M. De Coninck (Leuven), J. De Schaepmeester (Kortrijk), W. Fleeckers (Lier), P. Fiens (Schoten), A. Franssens (Halle), A. Grauls (Leuven), W. Jorissen (Tongeren), G. Koninckx (St-Truiden), H. Lauriks (Antwerpen), Moorekens (Antwerpen), J. Nijssens (St-Maartens Voere, Overmaas), G. Peeters (Hoboken), P. Scharpé (Roeselare), M. Sels (Weerde), J. Thomas (Genk), I. Thijs (Brussel), H. Todts (Antwerpen), A. Tubbeckx (Geel), Luc Verstraete (Wetteren), K. Verberne (Antwerpen), J. Van de Verre (Gent), T. Van Overstraeten (Aalst), St. Vermeire (Gent), H. Van der Wee (Lier), H. Van der Straeten (Elewijn-Vilvoorde), H. Van de Voorde (Brussel), R. Van der Paal (Antwerpen), Chris Van Summere (Gent), St. Verrept (Brussel), M. Wagemans (Antwerpen), J. Weekers (Brussel).

Uitgaven Elodia De Kesel

Bagattenstraat 52 - Gent

Telefoon 547.63 - Postrekening 84751

Naar Engeland in Mei 1940

door WILLEM VAN PEEL

Een historisch ooggetuige-verhaal, spannender dan een roman. In dit boek beschrijft de auteur, een weggevoerd Dinaso, de tragische lotgevallen van een groep verdachten tijdens de Meidagen van 1940, **de bekende dodenmarsch naar Duinkerken.**

Gebonden: Fr. 95 — Genaaid: Fr. 65 — 304 blz. Bij alle boekhandelaren en bij de uitgeefster.

WAT DE PERS ZEGT OVER WILLEM VAN PEEL'S WERK

Naar Engeland in Mei 1940

Boekengids - April 1950

« Het is evenzeer een politiek-historisch als een menselijk document. Het is het getuigenis van een ernstig, dapper en eerlijk man; een aanklacht niet uit wrok, doch uit rechtgevoel. »

Bibliogids - October 1949

« De schrijver weet pakkende gebeurtenissen met minutieuze pennetrekken te schetsen. Willem van Peel ontpopte zich als een boeiend chroniqueur, en heeft van zijn boek een tijdsdocument gemaakt, waardig om door velen gelezen te worden. »

De Vlaamse Linie - 25 Februari 1949

« Willem van Peel brengt ons een absoluut betrouwbaar en objectief getuigenis over dit specimen van oorlogsverdwazing. Ondanks zijn uitgesponnenheid een eerlijk document, minutieus als een proces-verbaal. En alles samen een aangrijpend volksboek. »

De Volksgazet - 21 October 1948

« Hoe men ook over de politieke zienswijze van van Peel denken kan, evenals over enkele uiteenzettingen in dit verband, moet men de objectiviteit van de schrijver naar waarde schatten, evenals de superieure wijze waarop hij zich boven alle haat en wrok verheft. »

De Standaard - 12 Augustus 1948

« Het is voorzeker nuttig hier het oprecht getuigenis te kunnen lezen van een zogezegd anti-vaderlands politiek strijder wiens vaderlandsliefde tenslotte van beter gehalte blijkt te zijn dat deze van vele patriotten en verzetslieden van het elfde uur. Sommigen zal het misschien de ogen openen. »

De Nieuwe Gids - 16 December 1948

« In zijn geheel gezien is dit boek, geschreven door iemand die als soldaat het land hielp bevrijden, een pleidooi voor de zaak van het vaderland en van de gehele mensheid. »

De Toerist - 16 Januari 1951

« Een stuk levenstragiek, zeer cerebraal uitgewerkt over ruim driehonderd bladzijden compacte druk... Waar de schrijver de Jonge Europeaan aan het woord laat over de realiteit der wereldfederatieve structuur kan hij slechts eerbiedig beluisterd en gelezen worden. Maar waarom hij een zo nobel levensdoel wenst belichaamd te zien in het zevenmaal vervloekt fascistisch regime zal voor de politieke filosoof wel immer een raadsel blijven. »

Het Handelsblad - 18 November 1948

« Het strekt de schrijver tot eer dat hij bij de weergave van deze wreedheden het hoofd koel hield maar integendeel nog de moed bezat al deze hoogspannings-elementen tot hun ware proporties terug te brengen. »

Gazet van Antwerpen - 12 Maart 1950

« In een voorwoord maakt de schrijver zich bekend als een overtuigd Dinaso en breekt daarbij een lans voor de in ere herstelling van zijn vroegere leider Joris van Severen. »

Radio-bespreking - 25 Juli 1949

« De schrijver heeft de verbittering over het onmenselijk leed laten bezinken tot alleen een grote bekommernis om de toekomst en om de waarheid zijn denken beheerste. Het boek is tevens een pleidooi voor meer onderling begrip tussen de eigen landgenoten, voor de zaak van het vaderland en van de gehele mensheid. »

het solidaristisch europa

(Rede uitgesproken op het Solidaristisch Congres te Brussel)

JOSÉ WILMOTS

KAMERADEN,

Wanneer men de wereldkaart bekijkt dan is Europa, zoals India of Arabië, slechts een schiereiland van Azië, en nochtans, welk wereld-deel heeft, zoals Europa, het ganse mensdom met zijn kultuur verrijkt?

In deze huidige materialistische tijden moet men, om de waarde en de dwingende actie van het verleden in het heden en voor de toekomst beter en dieper te beseffen, de geschiedenis beleven en terugkeren tot de bronnen, want ondanks de gelijkschakelende democratie, bloeien in ons ganse wezen en in onze zielen op zichtbare en tastbare wijze de grote stuwkrachten uit de verleden mensheid, die onze samenleving binnen de grenzen van ons vasteland hebben opgevoerd in bloed en geestesverwantschap tot een kulturele eenheid, vastgeworteld in de grond en onuitroeibaar vergroeid in de volkeren die deze grond bewonen.

Wanneer men het boek der geschiedenis doorbladert dan bemerkt men twee hoofdmomenten. We zien aan de ene kant de bevestiging van eigen bestaan (particularisme, regionalisme, volksnationalisme, vaderlandsliefde) en aan de andere kant de eenheidsgedachte (Imperium, het Heilig Rijk).

★

Er zijn vier grote stuwkrachten die onze geschiedenis bezielen: het Griekse Genie, het Romeins Imperium, de Christelijke Kerk en het Germaans bloed.

Onze geschiedenis is in Griekenland ontkiemd en het verloop der Griekse geschiedenis vertoont een treffende gelijkenis met de Europese toestand uit de laatste eeuwen. Op politiek gebied vochten de steden, de standen, de stammen onder elkander.

De Perzische oorlogen vermochten een tijdelijke eendracht te bewerken voor samengeordende militaire actie. Ware het Europees Griekenland door het Aziatisch Perzië overwonnen geweest te Salamis dan had er nooit een Grieks Genie bestaan en nu zou er geen spraak zijn van een zelfstandig Europa. De Grieken overwonnen omdat zij begrepen dat de grootheid van een volk op wat anders dan op een materiële basis berust.

Het jeugdige idealisme, de zucht naar schoonheid en volmaaktheid, het bewust zijn van de meerwaarde van het onstoffelijke, de ongebrei-

delde vrijheidsliefde zijn de karaktertrekken van het Grieks Genie.

De tweede stuwkracht is de Romeinse orde, die een einde stelde aan de Afrikaanse hegemonie van Carthago over de Middellandse zee, en die daardoor het bestaan van een zelfstandige Europese wereldbeschouwing bevestigde, dit in tegenstelling met Afrika en Azië.

Van de Romeinen erven de Europeanen de tuchtgeest, de ordegeest, de opvatting van de juridische politieke eenheid, het Romeins recht.

De derde stuwkracht is het Christendom, dat door zijn verheven zedenleer, zijn liefde tot de evenmens en zijn bovennatuurlijk leven aan de verzuchtingen van de Europese volkeren beantwoordt. Het Christendom dat West-Azië en Noord-Afrika veroverd had, werd er op zijn beurt verjaagd omdat de Islam met zijn fatalisme, zijn fanatisme, zijn genotzucht en zijn veelwijverij beter beantwoordde aan de ziel van de aldaar wonende semitische volkeren.

De vierde stuwkracht is het Germanendom, dat nieuw bloed geeft aan de verkwijnende volkeren van het Romeins Imperium.

Ondanks de grote politieke verwarring die Europa teisterde gedurende eeuwen, bleef Europa trouw aan de Rijksgedachte van Rome: algemeen Imperium van de Keizer, algemeen moreel gezag van de Paus. Het bewind was echter niet zo centralistisch als het Romeins Imperium, want ieder volk, ieder gewest, ieder streek behield zijn eigen wetten en gewoonten.

Dit syncretisme van het Heilig Rijk dat zowel de Griekse als de Germaanse vrijheidsliefde van het volkseigene eerbiedigde en de eenheids-gedachte van het Romeins Rijk huldigde, hield eeuwen stand.

★

Overal heerste de eenheidsgedachte.

Men had in Europa een culturele eenheid. De kathedralen van Keulen, Aken, Parijs, Luik, Brugge, Wenen, Milaan, Gent, Antwerpen, waren de producten van een gemeenschappelijke theocratische gedachte en vertolkten de diep godsdienstige zin van de Europeanen.

Men had in Europa een geestelijke eenheid. Men kende slechts de waarheid en men dulde slechts één ORDE: de natuurlijke orde.

Men had in Europa een politieke eenheid. De koningen van Frankrijk en Engeland waren de vazallen van de Keizer van het Heilig Rijk, die het schild en het zwaard was voor de Kerk, en Europa beschermde tegen de barbaarse aanvallen die kwamen uit het Oosten en uit het Zuid-Oosten.

Men had in Europa een sociale eenheid. Ieder stand had speciale plichten en rechten. Ieder mens werd verdedigd in zijn kader. Het individu dat onafhankelijk stond tegenover volk of stand had geen enkel recht. Het was in de ban geslagen. De ambachtslieden waren vrije arbeiders wiens doel het was niet alleen geld te verdienen, maar hun werk goed uit te oefenen. De ridders, de ware bloedadel, vochten voor de Christenheid en Europa tegen de Aziatische vijanden. Zij hadden de meeste rechten maar vervulden de hoogste plicht. Zij alleen gaven de tol van het bloed. De kapitalisten hadden absoluut geen plaats in deze middeleeuwse maatschappij, want zowel de interest als de speculatie en de woeker waren door de Kerk verboden. Heel dat sociaal systeem dat gedurende eeuwen stand gehouden heeft was ingeschakeld in het corporatisme of de standenvertegenwoordiging. Men kende dus geen politieke partijen.

★

De Renaissancegeest bracht een eerste bres in deze eenheidsgedachte.

De Hervorming, het Rationalisme en het Nationalisme der vorsten zijn er de produkten van.

De geestelijke eenheid van de Europese volkeren werd door de Hervorming gebroken.

In plaats van één Natuurlijke Orde heeft men de Rooms-katholieke, de Protestantse, de Jansenistische, enz... orde.

In plaats van een staat zal men verschillende soevereine staten hebben.

De mensen zoeken niet meer naar de waarheid, maar naar de vrijheid: vrijheid van gedachte, vrijheid voor het kwaad, vrijheid voor de wanorde, vrijheid voor de ontbondenheid, vrijheid voor het kapitalisme.

Het verval ging verder. De Franse omwenteling maakte een definitief einde aan de maatschappij, die gevestigd was op een christelijk theocratische grondslag. In alle landen werden lekenstaten opgericht die ten dienste stonden van de geheime verenigingen zoals de vrijmetselarij.

Op sociaal gebied werd aan de ambachtslieden verboden zich te verenigen en het kapitalisme, dat gedurende de middeleeuwen vervolgd werd wegens zijn materialistisch karakter, vierde hoogtij. Millioenen boeren verlieten hun dorpserven om zich te vestigen in krotwoningen van overbevolkte steden. De natuurlijke

gebondenheid tussen bloed, bodem en de persoon werd gebroken. De ambachtslieden waren de slaven geworden van een monsterregime, dat slechts een doel had: aan enige bevoorrechten de vrijheid te geven om veel geld te winnen op de fysieke en geestelijke ellende van miljoenen proleten.

De volkse christelijke beweging heeft zich op het einde van de 18^e en in het begin van de 19^e eeuw met alle krachten verzet tegen de staatsideeën van de Franse Omwenteling. Wij brengen hulde aan de helden van de Brabantse Revolutie van 1789, die durfden te weerstaan aan de legers van de vrijmetselaar Jozef II, hulde aan onze Brigands, aan de Vendeeërs, aan de Carlisten, aan de Zouaven. Het was niet de burgerij die te velde trok tegen de satanische principes van de democratische wereldbeschouwing, maar het waren de mensen van het platteland, die trouw bleven aan volk, bodem en God.

Op politiek gebied vierde het staatsnationalisme hoogtij. De 19^e eeuw was de eeuw van de soevereiniteit van de Europese staten.

De christelijke volkspartijen, die zich tegen de wanorde, het bedrog en de leugens van de democratie hebben verzet, konden de pionieren worden van de grote socialistische beweging en dank zij de steun van een gedeelte van de adel, de boeren en de werklieden hadden zij het bewind kunnen in handen nemen.

De corporatistische school van Angers, de Oostenrijkse Luegner, de Duitser De Ketteler, de Fransen Bonald, De Maistre, Le Mun, priester Daens, enz... hadden de grondslagen gelegd van de grote rechtse omwenteling, die een einde zou kunnen stellen aan de gevolgen van de linkse revolutie van 1789.

De Pausen keurden deze stellingen door de encycliek « Rerum Novarum » goed, maar te vergeefs, want op het ogenblik dat de christenen zich aan het hoofd moesten stellen van de grote sociale beweging voor Orde, Corporatisme en Christendom vernietigde kardinaal Lavignerie dóór zijn politiek van « Le Ralliement » deze grote droom. De katholieken stelden zich ten dienste van het liberaal kapitalisme of van het democratisch parlementarisme.

De reactie zou in de handen komen van de vrijmetselaars.

De werklieden, die door hun arbeid ook ontwortelde mensen waren geworden en zoals de kapitalisten los van volk, bodem en God stonden, werden aangegrepen door het materialistisch marxisme met zijn klassenstrijd. De kleine corporatistische groepen werden door de hoge clerus en de zogezegde goedmenende ratio-

nalistische burgerij verraden. En de arbeidersklasse werd verloren voor God, land en volk. Zij waren niet meer de ambachtslieden, die werkten voor hun arbeid, maar zij waren proleten geworden, belust op materieel genot met als doel zoveel mogelijk geld te verdienen zonder te werken en dit zonder te denken aan het sparen voor de familie.

De wereldoorlog van 1914-18 bracht in Rusland het marxisme onder de vorm van het bolchevisme aan het bewind. De gelijkschakeling van alle standen, stammen, gewesten gepredikt door de democraten vond haar bekroning.

Tegen het marxisme zagen we volkse bewegingen die overal in Europa het bewind in handen namen of trachtten te nemen. Deze Nieuwe Orde Bewegingen putten hun sociaal en economische programmas uit de solidaristische leer van het einde van de 19e eeuw. De enen waren christelijk gericht en we noemen: Verdinaso, Rex, V.N.V., Légion Nationale, Parti Social Français, Oostenrijks Nationaal Front van Dollfuss, Duitse Nationale Partij van von Papen en Hügenberg, Spaanse Falangisten, Portugese Corporatieve Beweging van Salazar, IJzeren Garde van Codreanu, Gebroken Kruisen van Salassin... De anderen, zoals de Fascisten en Nationaal Socialisten, waren op theïstische of neutrale grondslagen gevestigd.

De jongste oorlog, geleid door geheimzinnige machten, verijdelde de grote revolutie van rechts en bracht, dank zij het democratisch marxistische monsterverbond, de communisten aan het bewind in tien landen en vernietigde, bij uitzondering van Spanje en Portugal, alle corporatistische bewegingen in West-Europa.

De verdragen van Europese staten met extra-Europese machten hebben ons werelddeel tot de knechtschap gebracht. Geheel Oost-Europa werd door de politiek van de Angel-Saxers aan het Marxistisch Rusland overgeleverd en daarvoor hebben de Bolchevisten de ideale wipplank in handen om geheel West-Europa te veroveren en onze christelijke beschaving te vernietigen.

West-Europa is de knecht geworden van de Angelsaksische machten. De Europeanen denken niet meer, zij gehoorzamen aan niet-Europese machten. Europa is geen subjeet meer maar het is een object geworden. Amerika dwingt de Europeanen te herbewapenen. Amerika voerde druk uit op Rijksnederland opdat deze Indonesië zouden ontruimen. Truman beslist, de volkeren moeten volgen...

Moeten wij woedend zijn op de Amerikanen en op de Russen omdat zij kunnen beslissen? Wij, die door verblindheid of lafheid geslagen, niet meer bij machte zijn daden te stellen?

Het Falangistisch Spánje met de roemrijke

generaal Franco aan het hoofd, toont aan de Europese volkeren de weg van de eer en de nationale grootheid. Los van het Amerikaans kapitalisme, los van het Russisch bolchevisme! Spanje heeft de armoede en het gebrek verkozen boven de slavernij en de schande.

Welke partijen kunnen Europa redden?

Spaak heeft verklaard dat Europa socialistisch zal zijn.

De **socialisten** hebben alle voordeel te zwijgen. Sinds de bevrijding zijn de sociaal-democraten de anti-Europese partij geweest bij uitstek. Zij waren de grootste resistencialisten (d.w.z. weerstanders van het laatste uur), de geweldigste inciviekenjagers. Met de communisten, hun boezemvrienden, zijn zij de ondernijmers van de Orde. Ze joegen Prins Humberto uit Italië en Leopold III van de troon. Ze prediken overal klassenhaat en vestigen hun verfoeilijk dirigisme.

Op internationaal gebied is de invloed van de socialisten nog nadeliger. In het Westen zijn zij, zoals een Spaak, de knechten van Amerika. In het Oosten spelen zij dezelfde schaamteloze rol voor de Russen (cfr. Bierut en Frielingler). Overal verraden zij de nationale verzuchtingen van de volkeren door hun internationalistisch cosmopolitisme. Het Europees erfgoed, dat door 't bloed en de arbeid van onze voorouders veroverd werd, wordt op enige jaren tijd verspeeld. De Partij van de Arbeid heeft het zover gebracht dat de Nederlanders Indonesië hebben moeten ontruimen. De Labourpartij heeft afstand gedaan van Engels India. De sociaal-democraten zijn niet meer de verdedigers van de arbeiders maar zij zijn de verraders geworden van Europa. Door hun pacifisme zijn de socialisten de saboteurs van een vrij en onafhankelijk Europa dat door de weerbaarheid van 100 divisies vrij en vrank had moeten staan tegenover Amerika en Rusland en een neutrale houding had kunnen aannemen in het nakend conflict.

De **liberalen** als laatste telgen van een vervlogen tijd zijn de knechten van de vrijmetselarij, zij hebben uit haat tegen het christendom de deuren van Europa geopend: In 1918 werd het Keizerrijk Oostenrijk-Hongarije, dat Europa verdedigde op zijn Zuid-Oostelijke flank, verbrijzeld; in 1945 werd Duitsland, dat de Noord-Oostelijke flank van Europa beschermde, vernietigd. En heden staat de poort gans open om de nieuwe Hunnen toe te laten Europa te vernietigen. Uit haat tegen de Kerken hunkeren zekere liberalen naar de Bolchevistische overwinning om als gewone Litvinoven in processen te kunnen fungeren tegen de geestelijken. Of-

wel sidderen zij van schrik voor hun fortuinen, die zij door het zweet en de armoede van de werklieden gewonnen hebben.

De christelijke partijen. Zij zijn vol goede bedoelingen maar hebben niet de kracht en de moed om aan de kuiperijen der linksen een einde te stellen. Zij willen van geen dictatuur à la Franco (zoals P. W. Segers het verklaarde) en zijn zo de collaborateurs geworden van de linksen, die hen gebruiken om het vuil werk uit te voeren.

De repressie werd door de linksen uitgedacht, maar door de rechtsen uitgevoerd. Z. H. de Paus heeft hun lafheid aangeklaagd bij de opening van de Heilige Poort: « Te veel politieke gedetineerden lijden in de gevangenissen. » « Gij zijt geen christenen. »

Al wat door de offers van kloosterlingen en priesters op het kwaad gewonnen werd, wordt door de huichelarij van de zogezegde christelijke politici verloren. Verschillende linkse katholieken (U.D.B.-isten of M.R.P.-isten) hunkeren naar de bolshevistische overwinning om, zoals de abten Pjojar en Balogh de rol van Judas tegenover hun geestesbroeders te spelen. Anderen zoeken tegenover het gevaar van het Oosten de redding in de heilige dollars van het Amerikaans kapitalisme.

Velen, zoals een Professor De Corte, zijn bewust dat het Solidarisme de redding zou brengen maar zij hebben niet de moed om met hun partij af te breken.

★

Ondanks het verraad van de partijen kan Europa dat onder het zwaard van Damocles leeft waarop geschreven staat « Teheran - Yalta - Potsdam », zichzelf redden indien het bewust wordt dat het de ORDE terug moet herstellen.

Deze Orde moet zich op de GODSGEDACHTE vestigen.

Ieder mens volmaakt de schepping van de Almachtige God. Zijn leven is slechts een spel, dat hij zal uitleven in liefde of in haat, ten overstaan van de Goede God. De mens is de eeuwige schakel tussen het voorgeslacht en het nageslacht. Hij is een afhankelijk wezen en kent slechts plichten: plichten tegenover zijn gezin; zijn evenaaste of zijn volk, tegenover Europa en het mensdom, tegenover God.

Verschillende christelijke democraten hebben over de vrijheid gesproken (op het huidig ogenblik durven zij het woord christendom niet meer uitspreken en praten ze over die waarden, zon-

der deze te vernoemen), maar de mens is niet vrij tegenover het kwaad. Hij mag niet dulden dat de aanhangers van het slechte zoveel rechten zouden hebben als de apostelen van het goede.

Het tijdschrift « La Relève », dat de democratie boven God verkiest is woedend over de activiteit van de Solidaristen en schrijft over nazisten, omdat er verklaard werd:

« Le solidarisme sauvera l'Europe parce qu'il a su opposer:

Aux droits de l'homme - les devoirs de l'homme;
A l'égalité des hommes - l'inégalité de ceux-ci;
A la morale scientifique - la morale chrétienne;
Au désordre - l'Ordre;
A l'anarchie - l'autorité.

Aux âmes déchirées par le doute et le négativisme du siècle il a su restituer le réconfort des grandes certitudes.

Il n'a pas discuté Dieu et la Vertu;
Il n'a pas discuté la Patrie et son histoire;
Il n'a pas discuté l'Europe et sa mission;
Il n'a pas discuté la Famille et sa morale;
Il n'a pas discuté la gloire du travail et le devoir de travailler. »

De mannen van « La Relève », die door hun compromisgeest, hun woekeren met de linksen, van de C.V.P. een mosselbeweging hebben gemaakt zouden beter gedaan hebben van te zwijgen of zou voor hen de Christus, die verklaard heeft: « Ge kunt niet twee meesters dienen », ook een nazi zijn.

De woede van deze heren toont duidelijk aan dat de solidaristen op de juiste plaats geslagen hebben. Wij moeten verder doorhameren!

Tussen het christendom, dat volledige toewijding vergt aan het goede en aan de door God gevestigde natuurwet, en de democratie, die zoveel rechten geeft (of zelfs meer) aan het kwaad als aan het goede, is er geen vergelijk mogelijk. De democratie werd dan ook veroordeeld door de Pausen in hun encyclieken « Quanta Cura » en « Mirabilis Vos ».

De christelijke democraten willen een christendom van de lafheid, van het conformisme, van de compromisgeest. Wij willen een christendom van de zuiverheid. **De Solidaristen zullen hun mantels verkopen om een zwaard te kopen.** (Luc. 22:36).

Het solidarisme heeft slechts één doel voor ogen: de praktische verwezenlijking in de staat en in Europa van de Godsgedachte, die geopenbaard werd op de berg Sinai. Geheel zijn programma is te herleiden tot de tien geboden Gods. De solidaristen dulden geen enkel vergelijk, geen enkel omgang, geen enkel compromis met de vijanden van de Godsorde.

Het solidarisme zal het GEZOND NATIONALISME terug in eer herstellen.

De partijen die beweren dat het nationalisme uit den boze is, omdat Europa of de UNO opgebouwd moet worden, zijn slechts huichelaars, die ten dienste staan van het Russisch en Amerikaans Imperialisme dat geen enkel ander nationalisme duldt.

Europa mag noch een sytrapaat van Rusland, noch een fenische kolonie worden van Amerika. Europa moet zich zelf terug vinden en ieder land, ieder volk, ieder gewest moet zijn eigen nationalisme terug beleven. De Fransen moeten terug Frans denken, de Duitsers Duits voelen, de Nederlanders Nederlands handelen.

Het chauvinisme en de volkerenhaat moeten bestreden worden. Men bouwt geen Europa op de bombardementen van Helgoland, op het protectoraat over het Saarland dat veel gelijkenis heeft met een ander protectoraat, op het beroven van de Italiaanse koloniën, op het uitplunderen van Duitsland, op het verbannen van Spanje, op concentratie- of uitroeiingskampen of deportatie, op de repressie.

De Vrede is niet een diktaat dat onder de bedreiging van een revolver aan de overwonnenen opgelegd wordt maar is een liefdedaad waarbij de overwinnaar de hand reikt aan de overwonnenen.

De grootheid en de vrijheid van Europa zullen slechts door de rechtvaardige vrede gewaarborgd worden, waarbij de volkeren van Europa geen voordeel moeten zoeken in nieuwe burgeroorlogen, die ons werelddeel nog meer zouden verknechten.

De buiten-Europese machten zijn de vijanden geworden, niet alleen van Europa maar van al de volkeren van Europa zonder onderscheid.

Ondanks de heldenmoed van Capitein Westering werden de Nederlanders door een Amerikaans - Russisch monsterverbond van hun koloniën van Oost-India beroofd. De Fransen en de Engelsen bevechten respectievelijk in Indochina en Malakka het Russisch Imperialisme. De Duitsers werden door het Russisch Imperialisme van de oer-germaanse streken van Silezië, Pommeren en Pruisen beroofd.

De wereld wordt in een stille oorlog gewikkeld opdat de twee groten hun imperialisme zouden kunnen botvieren.

Het wordt hoog tijd dat het nationalisme overal in Europa terug in eer zou hersteld worden, niet om andere volkeren aan te vallen maar om een definitief einde te stellen aan de kuiperijen van de buiten-Europese machten, die ons werelddeel zoals een gewoon Korea willen gebruiken en als een arena om hun imperialisme uit te vechten. Europa is nu een noot die door de Russisch-Amerikaanse notenkraker verdelgd moet worden.

Europa moet wederom weerbaar worden. Honderd gepantserde divisies zijn absoluut noodzakelijk, niet om als soldeniers voor een of andere buiten-Europese macht op te treden maar om een neutraliteitspolitiek te kunnen waarborgen tegenover de twee blokken.

De honderd divisies, die zoals Amerika tot 1917 en 1942 kalm en vastberaden het uur van Europa zouden afwachten, zouden bij het einde van de derde wereldoorlog de genadeslag geven en niet een Pax America of een Pax Russia opleggen, maar een Pax Europa.

De laatste kans van Europa is een gewapende neutraliteit. Europa moet vermijden dat het als lokspijs dienst zou moeten doen. Bij de ontzuiming van Europa zouden de Amerikanen de politiek van de verschroeiende aarde toepassen. Al de fabrieken, al de mijnen, al de nijverheidsinstallaties, de havens zouden in puin gelegd worden; want de Amerikanen begrijpen dat de Russen de oorlog slechts kunnen winnen indien zij de Europese nijverheid ongedeerd in hun handen krijgen.

De werklieden en de intellectuelen zouden naar Siberië gestuurd worden om te gaan werken in de zwaar industrie onder onmenselijke voorwaarden. De vrouwen zouden naar Turkistan gedeporteerd worden om daar te werken in de katoenvelden. Onze steden en onze historische gebouwen zouden door de vliegende reuzevestingen vernietigd en geatomiseerd worden. Alles wat een ziel gaf aan de volkeren van Europa zou verbrijzeld worden.

Honderd divisies zijn absoluut noodzakelijk om de vrijheid en de grootheid van Europa te redden. Waar kunnen wij deze honderd divisies vinden?

Wij moeten een selectieprincipe vooropzetten. Het land dat de meeste divisies ter beschikking kan stellen mag de leiding nemen. Europa kan zich niet de weelde veroorloven van Spanje te verbannen, van Duitsland te ontwapenen, van verder de repressie door te voeren, van de crypto-communisten in sleutelposities te laten. Men moet zo spoedig mogelijk, zoals Zijne Heiligheid de Paus verklaard heeft, een einde stellen aan de gevolgen van de jongste oorlog. Duitsers en Fransen, Engelsen en Italianen, Spanjaarden en Scandinaviërs met de Nederlanders moeten één blok vormen. Overal moet de amnestie doorgevoerd worden. Indien Amerika absoluut een einde wil stellen aan het Russisch Imperialisme dan moet het wachten totdat Europa gereed staat, niet om zich te verdedigen, maar om tot de aanval over te gaan. Europese generaals en geen Amerikaanse moeten beslissen wanneer de oorlog moet losbarsten. Europese staatslieden en geen Amerikaanse moeten de voorwaarden opstellen van een nieuw Ame-

rikaans - Europees bondgenootschap waarbij Europa de leidende rol zou moeten hebben. Militaire en politieke leiding zijn de voorwaarden onder dewelke de Europeanen bereid zouden zijn om een bondgenootschap aan te gaan met Amerika. De strijd wordt op ons werelddeel beslecht en het is dus logisch dat een Guderian of een Generaal Weygand de leiding nemen van de Europese troepen.

Over deze honderd divisies, waarborg van leven en vrijheid, zou absoluut niet moeten gesproken worden maar zij zouden in het geheim door een sterk solidaristisch regime moeten opgebouwd worden.

Europa, dat militair tegen de muur geplaatst wordt, heeft slechts één strategie ter zijner beschikking: HET OFFENSIEF. De eerste slag moet geleverd worden, zoals terecht Schumacher verklaart, op de Elbe en de tweede slag aan de Weichsel. Een strategische terugtocht zou onze landen onder een Russisch bewind stellen. Democratische staatslieden die dit niet begrijpen zijn misdadigers en verantwoordelijk voor al de ellende die er zou kunnen uit volgen.

Ik besluit dit zeer belangrijk vraagstuk met te verklaren dat Europa, in geval van bondgenootschap met Amerika, zich niet hals over kop in de oorlog mag werpen, maar dat het eerst honderd divisies op de been brengen moet, niet op papier maar in werkelijkheid, om tot het offensief over te gaan.

Een leger, niet onder de leiding van Eisenhower, maar onder het quadrumviraat van de generalen Weygand, de overwinnaar van Warschau (1921), Guderian, de grote held van de pantzerslagen, Franco, de bevrijder van Spanje, en Leopold III. Alle kennen de Russische communisten. Zowel de een als de andere hebben voor Europa en het Christendom gestreden.

In geval Amerika deze voorwaarden niet zou aannemen moeten wij bij een derde oorlog onze neutraliteit bewaren, gewaarborgd door onze honderd divisies.

De drie postulaten van de Europese buitenlandse politiek zijn dus: de onafhankelijkheid, de economische ontvoogding tegenover Amerika, de reconquista (herovering tegenover Rusland).

Innig met de buitenlandse politiek verbonden staat het probleem van de overbevolking in Europa.

Europa wordt door overbevolking geteisterd. De Europeanen hebben geen ruimte meer. Duitsland telt 2.000.000 werklozen, Italië ook 2.000.000, België 250.000, enz... en in deze drie landen telt men meer dan 200 inwoners per km². De werkloosheid woedt er bestendig en de inwoners wijken uit naar Amerika waar zij hun eigen wezen moeten verloochenen om opgeno-

men te worden in een cosmopolitische gemeenschap.

In Afrika zijn er miljoenen km² gronden die nog braak liggen, maar deze zijn in het bezit van internationale trust of concerns, die een nijverheid willen opbouwen in Afrika, maar geen landbouw willen uitbaten. De Europese volkeren moeten een einde stellen aan deze toestand en geheel Afrika ter beschikking stellen van de Europese volkskracht, opdat miljoenen Europese gezinnen, die heden geen toekomst meer hebben, een nieuw leven zouden kunnen beginnen. In Afrika moet de spil Kongo - Zuid-Afrika de leiding nemen van een grote Eurafrikaanse politiek en een einde stellen aan de Amerikaanse uitbuiting.

★

Europese onafhankelijkheid - Militaire weerbaarheid - Eurafrikaanse politiek, kunnen slechts doorgevoerd worden door in ieder land van Europa een sterk regime te vestigen, waarborg van de SOLIDARISTISCHE ORDE.

Die Solidaristische Orde zal op geestelijk gebied zich vestigen op het christendom en de Godsgedachte.

Op sociaal gebied zal het zich vestigen op het corporatisme of het standenwezen, waarover onze kameraad Meurice u de volledige uitleg zal geven.

Op politiek gebied zal het Solidarisme de synthesis zijn tussen de ongeboeide vrijheidsdrang van de Grieken en de Germanen en de imperiale gedachte van de Romeinen, door een statuut aan de volksgemeenschappen te verlenen die allen in Europa hun eigen rol te voeren hebben. Het Solidarisme zal de werkelijkheid eerbiedigen zoals zij is. Het Solidarisme zal toelaten dat ieder volk, ieder gewest, ieder land zijn nationalisme volledig uitleeft, want de grootheid van Europa ligt niet in de eenvormigheid zoals in de Verenigde Staten van Amerika, maar in de erkenning van de verscheidenheid der gewesten, volkeren en landen.

Elk der naties, verklaart Denis de Rougemont, die te zamen Europa vormen, vertegenwoordigt daarin een eigen onvervangbare functie, zoals een orgaan die heeft in een lichaam. Nu is het normale leven van het lichaam afhankelijk van de levenskracht van elk zijner organen, evenals het leven van een orgaan afhankelijk is van de harmonie van alle anderen.

Wanneer de naties van Europa ertoe zouden kunnen komen zichzelf te zien als verschillende organen van eenzelfde lichaam zouden zij begrijpen dat hun harmonie een levensnoodza-

kelijkheid is en geen concessie die hun gevraagd wordt, of vermindering van hun eigen waarde. Zij zouden ook begrijpen dat zij in een SOLIDARISTISCH EUROPA niet zouden behoeven te vermengen, maar dat zij integendeel in overeenstemming zouden functionneren, ieder volgens eigen roeping.

De roeping van onze volkeren, van de Leo Belgicus in een Solidaristisch Europa, is de brug te vormen tussen de volkeren van Duitsland en van Frankrijk. De lage landen aan de zee hebben steeds Europa tijdens duistere perioden geleid. Clovis stichtte het Frankisch Rijk, Karel de Grote het Avondland, Keizer Karel V het Heilig Rijk der Germaanse Natiën. Laten wij deze voorbeelden van onze nationale geschiedenis beleven en laten we het groot Diets en Boergondisch Rijk van de Leo Belgicus, van de Nederlanden der 17 Provinciën, van de Benelux opbouwen, dat de spil moet worden van het Europees verzet, zowel tegenover het Oosten als tegenover het Westen.

Kameraden! De inzet is groot, wij vragen niet waar gij gestaan hebt, maar wij vragen U: hebt U uwe idealen tot het bittere einde geënd?

Wij hebben liever in onze rangen een weerstand van 1940-41 dan ene van 1944-45. Wij verkiezen Oostfrontstrijders van 1944-1945 boven de fabriekswachter van 1941-1942 omdat wij op de weerstand van 1940-41 en de Oostfrontstrijder 1944-45 ten volle kunnen rekenen, omdat zij in de duistere periode bewezen hebben dat zij trouw gebleven zijn aan hun woord. Wij hebben conjunctuurriders en raddraaiers niet nodig. Maar wij doen beroep op iedereen die edel, zuiver en dapper is om onze rangen te vervoegen.

Kameraden, vooruit voor onze Dietse gewesten, voor de Leo Belgicus, voor Europa, voor het Christendom!

Jos. WILMOTS

Brussel, 28 Januari 1951.

BOEKBESPREKING

L' OCCIDENT

Organe des solidaristes nationalistes de l'Europe.

Tandis que les Cahiers de la Révolution Européenne s'adressent aux intellectuels cette nouvelle revue s'adresse aux étudiants.

L'Europe veut vivre libre et indépendante; elle ne veut point de carcan doré américain ou de menotte en fer russe.

Jeunesse nationaliste de tous les pays et les régions Européennes unissez-vous contre les laquais au service des Américains et les serviteurs à la solde de Moscou.

Europa ferra dase.

Europe aux Européens.

L'OCCIDENT: abonnement 25 fr.

C.C.P. 560649 de J. Wilmots,
Rue Mercator 94 - Anvers

I. STALIS: « DE DIETSE JEUGDBEWEGING ». — Uitgave Oranje, Prinses Elisabethstraat, 29, St-Amandsberg, Gent. — Prijs: 12 fr. — Formaat 12x16, 40 bladz.

De uitgeverij Oranje is reeds genoegzaam bekend en talrijk zijn de grotere en kleinere werken en brochures die door haar toedoen op de markt werden gebracht, en die allen, zonder uitzondering, de Dietse gedachte propageren, en vooral de jeugd, maar ook de ouderen, voorlichting bezorgen over de Dietse strijd.

« De Dietsche Jeugdbeweging » komt op zijn tijd. Zovele jongeren weten zo weinig af van het verleden, en deze korte maar duidelijke historische beschouwingen over het ontstaan en verdere groei van de Dietse Jeugdbeweging tot op onze dagen, is zeer welkom, en moet door ieder Dietser, jong en oud, gelezen worden.

Alleen betreuren wij dat op het einde van dit alleszins lezenswaardig werkje, op bladz. 39, een nota voorkomt, waarin te lezen staat dat de tijdschriften « Het Pennoen » en « Het Voorste Vendel » niet werden besproken, omdat alleen verwezenlijkingen geschiedkundig materiaal vormen.

« Het Pennoen » en « Het Voorste Vendel » zijn op zichzelf ook verwezenlijkingen, die evengoed de Dietse Idee verspreiden als de andere tijdschriften met Dietse strekking.

ZIJN WIJ NIET TE KLEIN? / Goed! Maar denkt gij niet dat wij werkelijk te klein zijn en dat wij in elk geval te zwak zullen zijn? / Ja... Ik ken die erbarmelijke redenering van de lieden achter de zonneblinden. / Ja, wij zijn klein wanneer men slechts de kwantiteit beschouwt; maar door de eeuwen heen zijn wij groot geweest door de kwaliteit, door het verstand, door onze scheppingskracht op elk gebied. / Wij waren kwantitatief klein wanneer wij het machtige Spanje in bedwang hebben gehouden en tenslotte uit een gedeelte van ons grondgebied hebben verjaagd. / Wij waren kwantitatief klein wanneer wij de Franse tyranie hebben gebroken. / Wij waren kwantitatief klein wanneer wij de Britse vloot tot in de Theems hebben verjaagd met de bezems aan de masten. / Wij waren kwantitatief klein wanneer wij Oost- en West-Indië hebben veroverd en gewonnen. / Wij waren kwantitatief klein wanneer wij Congo hebben gewonnen. / Wij waren kwantitatief klein wanneer onze vlaggen wapperden in de hemel van Zuid-Afrika en Noord-Amerika. / Enz... Enz... / Thans helaas: zijn wij kwalitatief klein.

J. v. S. 1939.

ZO SPRAK JORIS VAN SEVEREN

DE ARBEIDSGEMEENSCHAPPEN OF ARBEIDERS-GEMEENSCHAPPEN

Noodzakelijkheid der eendracht, der eenheid in alle arbeids- of arbeidersgemeenschappen en in hun onderlinge verhoudingen.

Die eendracht is inderdaad noodzakelijk om het leven zelf van de gehele volksgemeenschap te verzekeren en zo machtig en schoon mogelijk te ontwikkelen.

Om het leven zelf der gehele volksgemeenschap te verzekeren:

Inderdaad het vraagstuk van de vruchtbare ordening van de arbeid is ten nauwste aan het vraagstuk der veiligheid van Volk en Land zelf verbonden.

De kracht en macht van een Volk en van een Land doen zich niet enkel gelden door de macht van hun weermacht. Want die weermacht is tot alle nederlagen gedoemd indien in de fabrieken, op de werkplaatsen, in alle bedrijven, elke volksgenoot, op zijn plaats niet al zijne krachten en gaven dagelijks inspant om die weermacht en de gehele volksgemeenschap van AL de nodige middelen te voorzien die tot het standhouden nodig zijn. Weermacht en arbeid vormen voor elk volk een ondeelbaar geheel.

De weermacht dient tot de beveiliging van het leven van het volk en het leven van het volk wordt slechts in stand gehouden door de arbeid van het volk; terwijl van die arbeid des volks grond, des volks Land de onontbeerlijke grondslag zijn.

Maar, afgezien van deze noodzakelijkheid, die in deze tijd meer dan ooit dwingt, kan het leven van een volksgemeenschap niet tot zijn noodzakelijke, zijn mogelijke, zijn hoogstmogelijke welvaart zich ontwikkelen.

Alles wat de arbeidskrachten van een volksgemeenschap verdeelt of in vijandschap tegen mekaar opstelt verarmt die volksgemeenschap, verlamt haar, drijft haar onvermijdelijk naar de ondergang. Het is beschamend zulke vanzelfsprekende waarheid nog te moeten beklamentonen. Maar in onze volksgemeenschap woekert de kanker van die verdeeldheid en vijandschap nog altijd voort.

De agenten van de kanker zijn:

— de klassenstrijd-ideologieën;

— de partij-syndicaten;

— de uitbuiters van die syndicaten: de politieke partijen.

Het zijn als zovele luizen die een gezond en rein lichaam niet kan dulden.

Cijfert de politieke partijen weg en de partij-syndicaten zullen automatisch geleidelijk zich omvormen tot organische, in het bedrijfsleven ingeschakelde syndicaten en met een tot die bedrijfsstaten die wij corporaties noemen, de met publiekrechtelijke bevoegdheid en macht beklede, tot publiekrechtelijke lichamen verhevene bedrijfs- en beroepsstaten.

En cijfert de partij-syndicaten weg, ik zeg niet de syndicaten, ik zeg de partij-syndicaten, dan zullen spoedig de leiders en ambtenaren van die syndicaten, buiten en boven alle verdelend partij-verband, spoedig mekaar vinden, en, wat vast en zeker zou gebeuren, wat reeds velen onder hen vurig wensen, zij zullen eerlijk en oprecht samenwerken en geen ander belangen meer dienen dan de belangen van de arbeiders. AL de arbeiders, in het teken en in het kader van het bedrijf.

En de opmars der arbeiders naar gezondere levens- en arbeidsvoorwaarden zal in geweldig-sneller tempo doorgezet worden, en ordelijk, en zonder de schandelijke en wraakroepende verkwisting van de spaarcenten van de arbeiders zoals die thans door de twistende en strijdende partijen en partij-syndicaten geregeld wordt ingericht.

DAT is het wat het Verdinaso wil:

Eendracht, samenwerking, organische eenheid: nationaalsolidaristische Orde.

En door niemand, tenzij door het Verdinaso in de Nederlanden, werd die noodzakelijke nieuwe orde zo klaar, zo degelijk, zo redelijk, zo klemmend voorgesteld, vooropgesteld, uiteengezet, bewezen en gepromoveerd. Door geen enkele formatie, zo doelmatig voorbereid en in hare grondslagen aangelegd dan door het **Verbond van Dinaso-corporaties** onder de kundige en moedige leiding van Pol Le Roy.

Niemand zal het betwisten, die zijn werk onbevooroordeeld volgt en nagaat.

Achtste vervolg uit de Landdagrede van de Leider te Gent, de 17-9-1938.

Grondbeginselen van de Solidaristische Maatschappijleer

(VERVOLG 8)

De voornaamste bevoegdheden van de corporatieleider zijn:

- a) Het aankweken van de corpsgeest en het waken over de beroepseer. Het vastleggen van een ere-codex.
- b) De reglementering van arbeid en arbeidsvoorwaarden: lonen, gezinstoelagen, arbeidsduur, rustdagen, verlof, strafbepalingen (in zover deze reglementering niet vastgelegd is in de algemene arbeidswet), en het waken over de wederzijdse naleving der bepalingen.
- c) Het verzekeren van het arbeidsrecht door regeling van voorgaande, en door bescherming van het beroepseigendom tegen vreemden, kwaadwilligen en onbekwamen.
- d) Het beheren van het corporatief patrimonium.
- e) De organisatie der maatschappelijke verzekeringen alsook de werken en de kassen van sociale bijstand.
- f) Het deel nemen aan het organiseren en het toezicht over het leerlingenschap en vakonderwijs.
- g) Het waarborgen van de hoedanigheid en rendement van de voortbrengst.
- h) Het oprichten van de corporatieve rechtscolleges.
- i) Het vertegenwoordigen der corporatie in rechte en bij de hogere hiërarchische instanties en de lokale openbare overheden, en hun hulp te verlenen door middel van rapporten, adviezen en enkwesten in het belang van het beroep.

25. - Aangestelden

Het is vanzelfsprekend dat, voor het uitoefenen van deze uitgebreide macht, de corporatieleider zich zal omringen, niet alleen door zijn corporatieraad, maar door verschillende andere tegenover hem verantwoordelijke aangestelden, al dan niet leden van de corporatieraad.

Hier heeft hij rekening te houden met de intellectuele primauteit voor de activiteit van de administratie, vooral van de hogere raad van de corporaties of deze van de economische groepen; markttoezicht, voorbereiding van leidinggevend personeel, technische oriëntatie, waarvoor de handarbeider niet de nodige bekwaamheid heeft om te oordelen of te beslissen. Het wil niet zeggen dat hij van deze organen dient uitgesloten te worden, doch hij zal er vertegenwoordigd zijn als geïnteresseerde getuige en inlichtingsagent. Wel zal hij stemgerechtigd

zijn voor al de zaken, die in de eerste plaats de handenarbeid betreffen, bijv.: economisch verval van het beroep, hoedanigheid van de fabricatie.

26. - Instructies van boven

Eveneens ligt het voor de hand, dat de gewestelijke corporatieleiders voor al de bovenstaande kwesties door hun hiërarchische oversten, dus door de centrale corporatieleider, via de provinciale corporatieleiders, zullen worden voorgelicht.

27. - Corporatieve diensten:

Ingevolge zijn bevoegdheid zal de corporatieleider in de schoot van de corporatie volgende diensten in het leven roepen:

- een werkbeurs;
- een commissie voor arbeidscontrole;
- een keurdienst met een prijzencommissaris;
- een mutualiteitsdienst.

28. - De tuchtraad

De genoemde commissie voor arbeidscontrole, alsmede de commissie voor het keuren van waren en prijzen zullen de overtredingen van het corporatief reglement van inwendige orde voor de tuchtraad brengen.

Zetelend onder voorzitterschap van de corporatieleider of zijn aangestelde, kan de tuchtraad straffen uitspreken van vermaning of openbare blaam, ofwel het geval verzenden voor het corporatief rechtscollege van de provincie.

29. - Corporatief patrimonium

Teneinde zich in stand te houden en haar economische, sociale en politieke rol te vervullen, zal de corporatie zich een onaantastbaar en onvervreemdbaar vermogen vormen.

Dit vermogen zal worden gevormd: uit bijdragen der leden, heffing op de productie in verhouding van de verkoopprijs tot de koopprijs. Met het oog op de vorming van dit vermogen kan men bijv. in maatschappijen met aandelen een deel aandelen toewijzen door afhoudingen op de normale lonen, welke steeds gemakkelijk in aandeelacties kunnen omgezet worden.

Voor de vorming van het corporatief patrimonium kunnen nog meer mogelijkheden vooropgezet worden.

(Wordt vervolgd)

MEDEDELINGEN VAN REDACTIE EN UITGEVERIJ

• De nummers 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 en 8 van het maandblad « Joris van Severen-Orde », zijn nog beschikbaar. Stort 15 fr. per nummer op onze postrekening 847.51 van Uitgaven El. De Kesel, Bagattenstraat 52, Gent.

• JORIS VAN SEVEREN

Een jong Brugs kunstenaar ontwierp een Joris van Severen-kop. Prijs : 200 fr. Inlichtingen en bestellingen bij S. Goethals, Beenhouwersstraat 31, Brugge.

• In het vooruitzicht van een afzonderlijke uitgave verschijnt het orgaan van de Solidaristische beweging tweetalig.

• Oranje dassen en donker-grijze hemden zijn te verkrijgen op de secretariaten. Prijs : 20 fr. en 180 fr.

• De Gentse afdeling richt cursussen in van zelfverdediging. Kosten : 60,- fr. per maand. Inlichtingen op het secretariaat, Bagattensraat 52, Gent.

AVIS

REDACTION ET ADMINISTRATION

• Les n°s 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 et 8 des Cahiers « Joris van Severen-Orde » sont encore disponibles. Virez 15 fr. par n^o au C.C.P.847.51 Edit. El. De Kesel, Bagattenstr. 52, Gand.

• JORIS VAN SEVEREN

Un jeune sculpteur brugeois créa un buste de Joris van Severen. Le prix a été fixé à 200 fr. Renseignements et commandes à S. Goethals, Beenhouwersstr. 31, Bruges.

• En attendant que nous puissions publier des éditions distinctes, l'organe du Mouvement Solidariste paraîtra en deux langues.

• Procurez-vous la cravate orange et la chemise gris-foncé aux secrétariats. Prix : 20 fr. et 180 fr.

VOOR DIETSLAND en ORDE

jonge arbeiders,
jonge intellectuelen,
studenten,

sluit aan bij de

ORDEWACHT JORIS VAN SEVEREN

lichamelijke training - kampeven
gezamenlijke marschen
een heerlijke en grote taak wacht U!

WEKROEP

Laat ons marcheren naar het licht der wouden
waar elk van ons tot strijder wordt gedruid,
waar men ons leert in ere 't schild te houden
voor 't hart dat door geen onraad wordt gestild.

Laat ons marcheren naar de groene pleinen
waar schoon het jonge heir staat opgesteld,
waar haat en tweedracht om de vlag verdwijnen
bij d'eendracht van ons brandend-fel geweld.

Laat ons marcheren naar den groten Leider
den Leider die vermoord zijn scharen schouwt
en in den dood als koen en trots bevrijder
op 't eedverbond der Dietse vendels bouwt.

Bert PELEMAN.

POUR L'ORDRE THIOIS

jeunes ouvriers,
jeunes intellectuels,
jeunes paysans,

ralliez le

SERVICE D'ORDRE JORIS VAN SEVEREN

éducation physique
camps - marches

une vie de grandeur et de pureté,
au service de votre peuple.

666

No: 141.- DIENSTGEHEIM.-

NIET O.K.
ACD/4/3
DAT: 25/4 '51
PAR: 98

9 Maart 1951.-

Onderwerp: "Maandblad "SOLIDARISME".-

101802

6.173.5
25.23
13 MRT 1951
ACD/105130

Bijlagen : één.-

104224

A A N : B.II.-

V A N : W.-

P. B. Schiedblad is overgenomen

Hierbijgaand heb ik de eer U te doen toekomen, een gisteren - 8 dezer - van "Spil" ontvangen exemplaar van het maandblad "SOLIDARISME", orgaan der Solidaristische Beweging, No:8 van 1.2.1951.

Thans blijkt mij echter, dat bij d.z.schrijven, No:103, d.d.23.2.1951, U reeds een exemplaar van ditzelfde nummer werd)toegezonden.-

eo 104224

B.630

<u>6.17.2</u>	<u>6.17.2</u>	<u>6.17.3.6</u>	<u>6.17.3.6</u>
01.2.5	01.2.23	05.12	01.26.2-09.193
<u>6.17.2</u>			
05.22-05.191		<u>6.17.3.5</u>	<u>6.17.1.2</u>
		05.22	05.22

No: 103.- DIENSTGEHEIM.-

23 Februari 1951.-

Onderwerp: "De Vlaamse Beweging" en de her-groepering van het "Verdinaso".-

26 FEB. 1951
ACD/14224

UITTREKSEL
Ur: OD 902
Voor: OD 1802
o.a.v.: B VII
Dat: 25.4.52
Par: Ye

Bijlagen : drie.-

A A N : B.II.-

V A N : W.-

OD 1802

Hierbijgaand heb ik de eer U te doen toekomen:

- 1e.- een exemplaar, No:7, d.d.17-2-1951 van het Vlaams-Nationaal Weekblad "OPSTANDING", orgaande van de "Vlaamse Concentratie";-
- 2e.- een exemplaar No:8, d.d.1-2-1951 van het maandblad der "Solidaristische Beweging" - Joris van Severen" - "SOLIDARISME"; en
- 3e.- een exemplaar, No:5, d.d.17-2-1951 van het Weekblad van het Verdinaso "HIER DINASO!"

Ter bevordering ener duidelijker oriëntering omtrent de - via diverse organisaties en stromingen aan de dagtrede-her-opleving van de "Vlaamse Beweging" en van het "Verdinaso", moge ik Uw bijzondere aandacht vestigen op het vermelde op blz.27 tot en met 42 van het Belgisch Maandbericht, No:1 van 1951.-

Naar U uit het vermelde op blz.37 en 38 van genoemd Maandbericht moge blijken, moet Dr. BELMANS, André, Julien Maria Albert, geb. te St.Gillis, de 12.8.1915, Belg, Doctor in de Rechten, oud-Dinaso, wonende te Antwerpen, Potgieterstraat, 3 - en: WUYTS, Frans, geb. te Turnhout, de 21-1-1922, leraar aan het R.K.lyceum te Turnhout, wonende aldaar, Beekstraat 12, - die met een drietal andere Belgen, de op 31.1.1951 te Breda gehouden "Contactavond" van de "Nederlandse Concentratie" bijwoonden - (zie d.z.schrijven, No:69 d.d.3.2.1951) - respectievelijk te Antwerpen en te Turnhout als de prominente figuur worden beschouwd van de strekking, die de gedachtenis van Joris van Severen en zijn leer wil hooghouden en propageren, zonder het inzicht te hebben een beweging te organiseren.

Blijkens vermelding op blz.39 van genoemd Belgisch Maandbericht, wordt de verantwoordelijk uitgever van het weekblad "Hier Dinaso!", de Heer: PERSIJN, Paul Emile Clement Constant, geb. te Antwerpen, de 24.5.1912, van beroep ingenieur, wonende te Antwerpen, Plantijn Moretuslei 48, aange-merkt als de bewerker van de tendenz, die wenselijk het tot stand brengen van een nieuwe beweging, of een hergroepering van de oude, op het oog heeft.

Waar

Waar de naam van de in dezerzijds schrijven,
No:63,d.d.2.2.1951 - waarbij ik U toezond een exemplaar van
No:1 ,d.d.20.1.1951 van "HIER DINASO" - genoemde: FRANÇOIS
in genoemd Belgisch Maandbericht niet voorkomt, meen ik te
moeten aannemen, dat deze persoon inmiddels weer van het
toneel verdwenen is.-

X
/ X
/ X
Onderaan op blz.39 van bedoeld Maandbericht, wordt
thans vermeld, dat begin October 1949 de "Joris van Severen-
Orde" werd gesticht door de oud-Dinaso: BRIENEN, Albert, geb.
te Gent, de 16.8.1897, Belg, wonende te Gent, Bagattenstraat
No'52, in samenwerking met: LAUWERS, Guido, geb. te Bras-
schaat, de 7.3.1925, Belg, wonende te Brasschaat (bij Ant-
werpen), Augustijnenlei, 26.-

Aan KA.RA

Van H.B.

No. IB 103141

AV 2

CO 100986

UITGEBEKT

Ter voldoening aan het verzoek van "Spil", d.d. 5 Februari 1951 no. D.A./1-067/W 834, deel ik U mede, dat bij schrijven van 4 Juni 1948 no. 34733 aan "Spil" uit-
voerige inlichtingen werden gezonden betreffende Lutkie,
Wouterus Leonardus, geboren te 's-Hertogenbosch 23-2-
1887, R.K. priester, wonende A. 272 te Nuland.

Daar W.L. Lutkie identiek is aan de gevraagde
R(everendus) P(ater) Lutkie, meen ik met verwijzing
naar mijn bevestigend schrijven te kunnen volstaan.

(B VII)

H.B., 26 Februari 1951.

✍

B.501

No: 75.- DIENSTGEHEIM.-

9 Februari 1951.-

Onderwerp: "Solidaristisch-Congres
te Brussel".-

Bijlagen : één.

A A N : B.II.-

V A N : W.-

NIET O.K.
ACD/46
DAT: 14-3-57
PAR: Rot

6.173.5
05.15-07.29.5
13 FEB. 1951
ACD/ 603142

6.563.2
01.14

6.173
4.262-6.173.5

Reubbed is vermindert

Onder aanbieding van bijgaande - gisteren, 8 dezer, van "Spil" ontvangen - nota, B.D.A./1.067/W.-834, d.d. 5-2-1951, betreffende bevenvermeld onderwerp, mege ik U het volgende berichten:

o wrog 86
Bij d.z. schrijven, No: 19, d.d. 12 Januari 1951, zond ik U toe een exemplaar van No: 6, van het maandblad der "Solidaristische Beweging" - "Joris VAN SEVEREN" genaamd, - waarin mij bleek te zijn opgenomen, een aankondiging betreffende een op het einde van Januari 1951 te Brussel te houden congres dier organisatie.

Naar aanleiding van deze aankondiging, verzecht ik bij schriftelijke onderhandse nota, gedateerd op 20-1-1951, en ongenummerd, aan "Spil" - zo mogelijk - te mogen vernemen, de namen van de Nederlanders, die bedoeld congres eventueel zouden bijwonen.

Bijgaand schrijven van "Spil" gelieve U derhalve als het antwoord op bedoelde onderhandse - en ongenummerde nota te beschouwen.

Tevens mege ik er Uw aandacht op vestigen, dat bij Uw schrijven, No: 34733, d.d. 4 Juni 1948, reeds uitveerige inlichtingen omtrent de in bijgaande nota genoemde:

LUTKIE, Weuterus Leonardus, geb. te 's-Bosch, 23-2-1887, R.K. priester en publicist, wonende A.-172 te Nuland bij 's-Bosch, "Huize Soli Deo", aan "Spil" werden verstrekt, waarnaar in Uw aan hem te richten antwoord-schrijven, -kortheidshalve - ware te verwijzen".-

B. 607

B.
D.A./1-067/W. 834.

NIET O.K.
ACD/ 46
DAT: 14-3-51
PAR: R07

6.173.5 6.173.5
05.15-09.293 01.14
13 FEB. 1951
6.173
01.14
ACD/ 603141

van ter W.
- Uw nota van 20-1-51.

Schubblad is vernieuwd
Op het Solidaristisch Congres dat op 28-1-51
gehouden werd te Brussel en waarop het woord werd ge-
voerd door A. BRIENEN, O MATHIEU, J. WILMOTS en I.
MEURICE, werd R.P. LUTKI van de Nederlandse Beweging
"Aristo" opgemerkt.

DESIDERATA : Vereenzelviging en inlichtingen aangaande
de genaamde R.P. LUTKI.

De 5 Februari 1951.

*M782
20 10/9/51*

13.550

No: 50.- DIENSTGEHEIM.-

26 Januari 1951.-

Onderwerp: "SOLIDARISME".-

Bijlagen : één.-

A A N : B.VII.-

V A N : W.-

13

OP KAART
ACD/46
DAT: 14-3-57
PAR: 201

6,173,5
13
- 1 FEB. 1951
ACD/102257

*Schuttled is vlamtjg d
phs*

*cc
/ 100986*

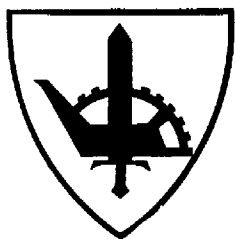
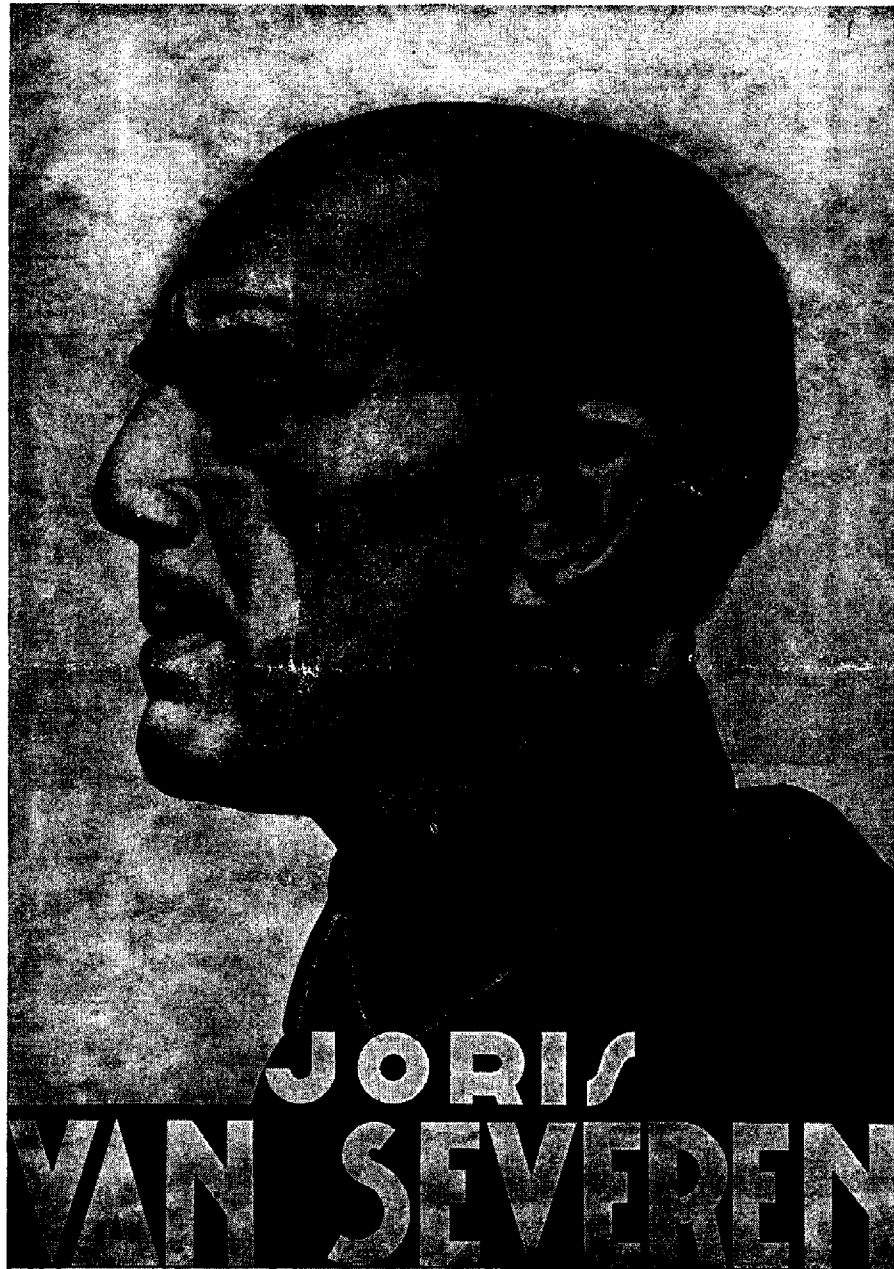
Onder verwijzing naar d.z.schrijven, No:19,d.d.12 Januari 1951, waarbij ik U toezond een exemplaar van No:6, van het orgaan van de "Solidaristische Beweging "JORIS VAN SEVEREN", heb ik de eer U hiervijgaand te doen toekomen, een exemplaar van No:7, van 1 Januari 1951, van dezelfde organisatie, waarvan - naar U moge blijken - de titel thans is gewijzigd in : "SOLIDARISME".-

Met betrekking tot de doelstellingen en de activiteit van deze beweging, moge ik Uw aandacht vestigen op het vermelde op blz.28-30, van het Belgisch Maandbericht, No:12, over de maand December 1950, zomede op de daarbij behorende - achterin opgenomen - bijlage.-

SOLIDARISME

INHOUD - SOMMAIRE

- * Aux Camarades craintifs.
(*Ossian Mathieu*)
- * Une réunion mouvementée.
- * Langzaamheid past grote zaken. (*Willem van Peel*)
- * Zo sprak Joris van Severen.
- * L'Europe et la Croix.
(*José Wilmots*)
- * Gekkenhuizen?
- * Discours prononcé par Ossian Mathieu.
- * Verval van de Natuurlijke Orde.
- * Midden de vaart der Volkeren.
- * Kerstnacht in een Engels Interneringskamp.
- * Solidaristische maatschappijleer.

ORGAAN VAN DE SOLIDARISTISCHE BEWEGING

Maandblad — 2e Jaargang - N° 7 - 1 Januari 1951 — Prijs: België 15 fr. - Nederland f. 1.20

ORGANE DU MOUVEMENT SOLIDARISTE

Cahiers Mensuels — 2e Année - N° 7 - 1 janvier 1951 — Prix: Belgique 15 frs - Pays-Bas f. 1.20

SOLIDARISME

ORGAAN v. d. SOLIDARISTISCHE BEWEGING
Maandblad — 2e Jaargang - N° 7 — 1 Januari 1951

Prijs per nummer : België 15 fr. - Nederland f. 1,20

ABONNEMENTEN :

Voor België : 250 frank, Steunabonnement
150 frank voor 1 jaar (12 nummers)
75 frank voor 6 maanden (6 nummers)
Te storten op postrekening 847.51 (let op het
nieuwe nummer) Uitgaven El. De Kesel, Gent

Voor Nederland : fl. 20 Steunabonnement
fl. 12 voor 1 jaar (12 nummers)
fl. 6 voor 6 maanden (6 nummers)
Te storten op giro-rekening 413665
Uitgaven El. De Kesel, Maasstraat 163,
Amsterdam

REDACTIE-SECRETARIAAT :

Bagattenstraat 52, Gent Telefoon 547.63

SECRETARIAAT FRANSTALIGE AFDELING :

I. Meurice, Simonisstraat, 14/b, Brussel.

SECRETARIAAT RIJKSNEDERLAND :

Maasstraat 163, Amsterdam

VERANTWOORDELIJK : Uitgave en Opstel

El. De Kesel, Bagattenstraat 52, Gent

SOLIDARISME

ORGANE DU MOUVEMENT SOLIDARISTE

Mensuel — 2me Année - N° 7 — 1 janvier 1951

Prix par n^o : Belg. 15 fr. - Pays-Bas fl. 1,20

ABONNEMENTS :

Belgique : abonnement de soutien : 250 fr.
un an : 150 fr. (12 numéros)
six mois : 75 fr. (6 numéros)
A virer au C.C.P. 847.51
Edit. El. De Kesel, Gand

Pays-Bas : abonnement de soutien : 20 fl.
un an : fl. 12 (12 numéros)
six mois : fl. 6 (6 numéros)
A virer au C.C.P. 413.665
Uitg. El. De Kesel, Maasstr. 163, Amsterdam

REDACTION-SECRETARIAT :

Bagattenstraat 52, Gand Tél. 547.63

SECRETARIAT PROVINCES ROMANES :

I. Meurice, 14b, rue Simonis Bruxelles

SECRETARIAT PAYS-BAS :

Maasstraat 163 Amsterdam

EDIT. RESPONSABLE :

El. De Kesel, Bagattenstraat 52 Gand

AUX CAMARADES CRAINTIFS

PAR OSSIAN MATHIEU

Mon dernier article m'a valu de nombreuses lettres. J'en retiens une, écrite par de jeunes camarades qui n'ont pas osé signer. Cela n'est pas très courageux et trahit tout un état d'âme qui n'existe point chez nous. Quels que soient, en effet, les reproches que l'on peut nous adresser, on ne prétendra pas que nous combattons à visière baissée...

J'en viens aux reproches que ces camarades m'adressent.

D'abord, il me font grief « d'une sympathie trop marquée, uniquement pour les anciens combattants du front de l'Est. »

Cela est faux. Il y a chez nous une fraternité véritable. La plus merveilleuse des choses que nous ayons obtenue, c'est précisément cette amitié virile entre des hommes qui ont combattu sans intérêt et sans arrière-pensée, pour leur seule patrie et pour l'Europe, sur le front intérieur, sur le front de l'Est, sur les fronts alliés. La plus noble chose dont je m'honore c'est d'avoir fait observer, à l'issue d'une réunion privée, une minute de silence, par des camarades qui avaient lutté, soit sur le front de l'Est, soit dans la véritable Résistance. Nous ne rejetons que les dénonciateurs et les tortionnaires, qui sont criminels de droit commun. Et l'on sait qu'il y en eut de part et d'autre. En dehors de ceux-là, il n'y a, pour nous, que des camarades, unis par le même idéal, la même passion de servir, le même courage, le même désintéressement, et nous nous refusons absolument à discuter le point de savoir qui a eu raison et qui a eu tort.

Ce qui compte, c'est le courage et l'esprit de sacrifice, au service de notre peuple.

★

Deuxième grief: l'uniforme.

Je me suis longuement expliqué à ce propos au cours d'une conférence. J'y reviendrai lors de notre Congrès de janvier. Qu'il me soit permis de dire à mes camarades inconnus que je les comprends mal. Songent-ils à reprocher aux routiers d'être habillés de manière uniforme? Ou à la JOC, ou aux JGS, ou aux Jeunes Gardes Libérales, ou aux Jeunes Gardes Communistes?

Le problème est une problème de style, et le style n'existe pas seulement dans une certaine conception des choses. Il commence au comportement extérieur. On ne reproche pas au moines de porter la robe de bure; et l'Eglise sait fort bien pourquoi elle impose ce vêtement.

Il est indispensable que, de prime abord, nos jeunes militants se distinguent du vêtement démocratique souillé par tant d'humiliations et de prostitutions. Il faut qu'il existe, chez eux, un esprit de corps, une allure que d'autres n'ont point. Je ne dirai pas que, pour nous, l'habit fait le moine; je dirai qu'il y contribue. Ce vêtement, d'ailleurs ne sera porté que par l'élite de nos militants; il n'implique rien d'autre qu'une fidélité profonde à la doctrine et un désir de la proclamer par le moindre signe. Qu'on n'y aille donc pas chercher ce qu'il n'entend point symboliser.

Nous ne copions rien, ni personne. Seul compte notre idéal de combattants et de chrétiens. Il nous importe peu de choisir ici ou là ce qui nous semble conforme à cet idéal, ce qui pourrait prêter le flanc à des jugements, non de qualité, mais de principe, si les principes en question ne ressortissent qu'à une sentimentalité absurde. Nous ne nous laissons pas prendre au piège des mots. Chacun de nous exige de soi le sacrifice le plus entier; aucun ne défend cette fausse tolérance qui n'a jamais créé que d'inutiles martyrs. Néron n'était pas tolérant, c'est vrai. Mais les Chrétiens qu'il faisait mourir ne l'étaient point d'avantage.

Nous en avons soupé des marchandages et des compromissions. Notre ligne est toute droite. Elle exige de chacun un effort constant, sur lui-même et sur les autres. Elle exige l'abnégation la plus totale. Si c'est cela, le totalitarisme, alors, nous sommes totalitaires...

Totalitaires encore, en cela que nous exigeons de nos militants un dévouement complet. Le communisme tire sa puissance d'un dévouement complet au matérialisme politique et social. Nous sommes en droit d'exiger un dévouement plus intégral encore de ceux qui professent la dure morale chrétienne, qui est une morale de combat. Le jour où chacun de nos militants remplira sa journée comme les militants de base du parti communiste, la victoire sera proche. Et, croyez-moi, il est impossible de vaincre le communisme par les moyens de la démocratie...

Quant à l'Europe, elle n'a pas de défenseurs plus ardents que nous. Mais nous avons compris une chose, depuis belle lurette: qu'on ne fait pas l'Europe à Strasbourg ou à Tombouctou. On fait l'Europe chez soi. D'abord en instaurant le régime que nous préconisons, puis, en suscitant l'alliance avec ceux qui, à travers l'histoire, furent nos frères: les Pays-Bas, le Luxembourg.

D'abord, parce que cet Empire-là sera de taille à se défendre, alors que nous sommes si petits que l'on se moque de nous pour le moment ou que l'on nous achète par le truchement de nos soi-disant grands hommes. Une fois créée cette alliance, que la raison impose — et qui ne sera évidemment ni Benelux que nous combattons, ni un retour aux conditions médiévales, ce qui serait le comble de la sottise — nous pourrions aider à la constitution de l'Europe. Et nous aurons fait davantage pour l'Europe que les sots qui pérorèrent à Strasbourg, tout avides de construire une maison par le toit quand bien même ils n'ont pas de terrain pour jeter les fondations.

Pour le reste, je dirai à mes camarades inconnus, que nous ne sommes pas hypnotisés par la lutte politique, sinon à l'échelle de cette Europe, mais par des problèmes sociaux. Nous voulons, avant toute chose, instaurer les conditions qui

permettront aux hommes de notre peuple de ne plus être des esclaves de ne plus être la proie des partis et des représentants des partis.

Mais, j'y insiste, nous sommes aussi des combattants de notre foi. Ce n'est pas nous qui tolérerons l'humiliation de l'été dernier, et, s'il faut descendre dans la rue, nous y descendrons. Au surplus, mes camarades inconnus auraient tort d'invoquer la démocratie. La démocratie est morte, massacrée, une fois de plus, par une partie de ceux qui en vivent et qui nous la rendent invivable, prostituée par l'autre partie.

Dès lors, pourquoi respecterions-nous ce qui a cessé d'exister?

Nous sommes, que diable, des hommes, mes camarades. J'attends de vous connaître: vous verrez que, parmi nous, il n'existe point de bassesse.

O. M.

une réunion mouvementée

Le 29 novembre, un débat contradictoire sur « l'Esprit de Classe » avait été organisé à Bruxelles, en la salle de l'Horloge, par quelques Eliaciens boutonneux et avides de se faire un nom. Il opposait Marius Renard, l'un des leaders de la FGTB, à un certain de Lovinfosse, de tendance sociale-chrétienne.

Les solidaristes s'y étaient rendus en force. Interrompu sans arrêt par Ossian Mathieu qui relevait ses contre-vérités, Marius Renard préféra abrégé un discours débité sans la moindre conviction (on comprend d'ailleurs cet homme d'action à qui nous vouons de l'estime, bien qu'il soit un adversaire).

Du bla-bla soporifique et des lieux-communs de M. de Lovinfosse, il n'y a rien à dire: dans certains cas, la charité chrétienne impose le silence.

La fiesta commença ensuite.

Quand Ossian Mathieu, suivi de quelques camarades, qui se portèrent en avant afin de parer à toute éventualité, monta à la tribune, ce fut un beau tollé: cris, insultes, colloques etc. Le président de l'assemblée, un individu qui participa jadis aux activités d'un groupe de Verdinasos, se couvrit de ridicule en exigeant qu'Ossian Mathieu quittât la tribune et en le menaçant de toutes sortes de sévices, sous prétexte qu'il était entouré de « gardes de corps » (sic).

Imperturbable, Ossian Mathieu lui cloua le bec en lui rappelant ses convictions passées et en lui disant ce qu'il pensait d'un renégat de son espèce. Puis il répondit avec ironie et mépris à ceux qui l'interpellaient depuis la salle.

Enfin, il prononça une brève allocution qui fut, chose curieuse, écoutée avec une attention

de plus en plus marquée. Si bien que, lorsqu'il quitta la tribune, on vit applaudir quelques-uns de ses adversaires du quart d'heure précédent.

En quittant la salle, peu avant la fin de la séance, on constata avec ahurissement que les organisateurs avaient mandé un car de police, dans le but, sans doute, de prêter main forte à leur service d'ordre: un quarteron de courageux lapins qui se dégonflèrent avec un « couic » pathétique aussitôt qu'il virent nos camarades froncer le sourcil.

Relevons encore un incident qui révèle toute la noblesse de nos adversaires. Quand Ossian Mathieu arriva à cette réunion, on refusa de lui laisser acquitter le droit d'entrée, en dépit de ses instances.

Il s'agissait, évidemment, d'un coup monté. A sa première interruption en effet, le président-sic pria Ossian Mathieu de se taire, sous prétexte qu'il n'avait pas payé sa place. Or le président-sic ne se trouvait pas à l'entrée quand Ossian Mathieu, accompagné de quelques camarades, pénétra dans la salle. Il ne pouvait donc savoir qu'on avait refusé le dit paiement. S'il le savait, c'est que ce lamentable traquenard avait été soigneusement préparé.

Hélas pour le président-sic, la place fut payée sur-le-champ, et sans regret: le spectacle valait bien ça.

Devoir, droit et protection du travail; restauration de la probité et de la capacité professionnelles; collaboration et solidarité sociales; organisation judicieuse de l'économie; discipline de la production et de la consommation; telles sont les bases de la rénovation immédiate qui préparera un avenir meilleur.

(Léopold III : Testament Politique.)

Langzaamheid past grote zaken

DOOR WILLEM VAN PEEL

We hebben personen gekend, die plots op het voorplan traden, die opzien verwekten en waarover niemand nog spreekt.

We hebben bewegingen gekend, die oplaaiden als een stovuur en die terzelfdertijd de vergeetelheid ingingen.

Onze tegenstrevers hoopten van ons hetzelfde. Ze rekenden erop dat wij ons zelf zouden overschatten, en dat we teleurgesteld zouden achteruit krabbelen en opdoeken, als we niet zo dadelijk over een massa volgelingen beschikten als onze partij-politieke bewegingen.

« Langzaamheid past grote zaken », leerde ons Joris van Severen. We zouden het recht niet hebben ons Dinaso's te noemen, indien we anders handelden. We zouden geen volgelingen zijn van Joris van Severen, indien we ons met onberedeneerde hartstocht in een avontuur gingen storten, zonder zelfbeheersing, zonder koel redeneren, zonder dat het verstand het gevoel beheerst.

Langzaam maar zeker naar het doel oprukken, waarborgt een zekere overwinning. We hebben af te rekenen met tegenslagen. We mogen ons nooit bekommeren om het verlies van de eerste, de tweede of de derde slag, als we de laatste maar winnen, want alleen de laatste slag telt.

Sommigen van onze vrienden gaan daar niet mee akkoord. Volgens hen kan het niet vlug genoeg gaan. Zij weten nochtans dat een gebouw slechts dan de tijden trotseert, wanneer het op sterke grondvesten werd opgetrokken.

De grondvesten van onze beweging werden gelegd. Het zijn de mannen met vastberaden wil, die, al schijnt alles rondom ons te begeven, al schijnt onze onverschilligheid en onze verdeeldheid onherroepelijke gevolgen te zullen hebben, toch geen ogenblik twijfelen aan de heropstanding van ons volk, en met bezielend geloof de strijd hebben ingezet om het Dietse volk der Nederlanden te leiden naar zijn lotsbestemming. De weg, die leidt naar die lotsbestemming, loopt over vele hindernissen, die nog moeten overwonnen worden. Des te schoner zal de eindoverwinning zijn, juist omdat de strijd zo lastig en zo langdurig was. De Nederlanden hebben in Europa een zending te vervullen. Al davert Europa ook op zijn grondvesten, al dreigt de wereld ook te barsten, wij mogen ons niet laten afleiden van het doel.

Europa zal weer tot rust komen, de wereld zal niet barsten, en de Nederlanden zullen er nog steeds zijn, én het Dietse volk.

De partijtwisten echter hebben ons op de rand van de afgrond gebracht. Door de schuld van de partijen zijn we verdeeld, en weerloos overgeleverd aan de genade van Rusland of Amerika. Iedereen weet het, ook de partijen zelf weten dat zeer goed. Terwijl ze voortgaan elkander te bestrijden, en alzo de ondergang van Europa hebben voorbereid en verder gaan met die ondergang voor te bereiden, hopen ze langs de andere kant Europa weer sterk, één en weerbaar te maken, bij middel van eindeloze palabers en discussies volgens hun democratische methode, die elke vlugge en krachtige beslissing onmogelijk maakt.

Duizenden, ja honderd-duizenden, in ons land, er buiten, Europa door, wachten en hopen. Allen zijn bereid iets te doen, ja, zeer veel te doen, als ze maar wisten wie te volgen, als ze maar wisten in wie of wat vertrouwen te kunnen stellen.

De democratie lijkt hun verouderd en het communisme schrikt hun af. Het woord solidarisme hebben ze horen uitspreken. Dat woord alleen zegt veel. Solidair zijn met elkaar, elkaars noden begrijpen, elkaar steunen, de gemeenschappelijke moeilijkheden oplossen in het algemeen belang, een Solidaristische Orde scheppen!

Wij, Solidaristen, wij willen die Orde vestigen in ons land, in Europa, over de Wereld. Wij willen een Orde die geen geweld-Orde is, maar een Christelijke Orde, die steunt op rechtvaardigheid, op begrip en op liefde.

In ons land willen wij de Eenheid en de Orde verwezenlijken. Er kan alleen sprake zijn van de Dietse Eenheid, omdat alleen de eenheid van de Nederlanden een diepe betekenis heeft, omdat alleen de Verenigde Nederlanden een rol van blijvende betekenis zullen te vervullen krijgen in de toekomstige Verenigde Staten van Europa. Er kan alleen sprake zijn van de Solidaristische Eenheid, omdat wij de verdeeldheid en de wanorde door de partijen gesticht grondig beu zijn.

Op het Congres dat de Solidaristische Beweging in Januari te Brussel organiseert, zullen wij dan ook allen uitnodigen die naar onze mening voorstanders zijn van de Dietse en Solidaristische Eenheid, en die bereid zijn voor die Eenheid iets te offeren.

Na de laatste oorlog zijn opnieuw verschillende groeperingen tot stand gekomen die allen het idee van de Eenheid der Nederlanden hul-

digen. Bijna zonder uitzondering zijn deze groeperingen niet aangesloten bij een politieke partij. Allen beroepen zich openlijk of in gesloten kring op de leer van Joris van Severen. Het zijn dus Solidaristen. Waarom werken deze groepen dan niet samen? Waarom al die versnippering van krachten? Het antwoord is gemakkelijk te vinden. Het is alleen een kwestie van personen. De leiders van deze verschillende groeperingen hebben zich ingespannen om in deze uiterst moeilijke tijden een zeker getal durvers samen te brengen, die nog altijd bereid zijn een ideaal te dienen, en nog steeds geloven in de wedergeboorte van het verdeelde Dietse volk. Die leiders zijn fier op hun prestatie, en met reden. Zij twifelen aan de standvastigheid en aan het geloof van de anderen, voor wie zij vrezende plaats te moeten ruimen, wetende uit persoonlijke ondervinding hoe uiterst moeilijk het kan zijn te blijven geloven in standvastigheid.

Ter gelegenheid van het congres te Brussel zullen wij een poging ondernemen om al de baanbrekers van de Dietse en Solidaristische Eenheid samen te brengen, met het doel een verbond te sluiten, en alzo een macht te vormen.

Niet met het doel deze groepen op te slorpen, maar met de overtuiging dat een samenwerking tot de mogelijkheden behoort. Het staat buiten twijfel dat deze verschillende groeperingen bereid zijn, in geval van nood, aan één zeel te trekken. Dit is het enige middel om met inachtneming en eerbiediging van ieders prestatie, front te vormen tegen de gemeenschappelijke vijand, die zich reeds al te lange tijd verheugen mocht in onze verdeeldheid.

Honderden hebben zich openlijk aan onze zijde geschaard.

Duizenden zijn akkoord, maar wachten af. Zij staan klaar om onze rangen aan te vullen op de dag dat wij bewijzen een macht te zijn.

Wij winnen het gehele Dietse volk voor ons Diets en Solidaristisch Ideaal, wanneer wij één van wil, en één van daad, front vormen en doorbreken.

Standhouden, ondanks alles, is nu de leus.

Het vertrouwen winnen van de sceptiekers en van de twijfelaars is het naaste doel. Degelijke voorbereiding, organisatie, en durven met verstand gepaard, beheersen nu onze strijd.

W. V. P.

HET SOLIDARISTISCH CONGRES TE BRUSSEL

Dit Congres heeft plaats op Zondag 28 Januari 1951. Zullen het woord voeren :

A. BRIENEN :	« De Dietse en Solidaristische eenheid. »
Ossian MATHIEU :	« La vie militante du mouvement. »
Dr Jur. José WILMOTS :	« Het Solidaristisch Europa. »
I. MEURICE :	« Le programme social du mouvement. »

Gezien het privé karakter van de vergadering zullen de uitnodigingen rondgestuurd worden. Indien U geen kaart ontvangt schrijf naar het redactie-secretariaat te Gent, Bagatienstraat 52.

LE CONGRÈS SOLIDARISTE DE BRUXELLES

Ce Congrès se déroulera dimanche 28 janvier 1951. — Orateurs :

Ossian MATHIEU :	« La vie militante du mouvement. »
A. BRIENEN :	« De Dietse en Solidaristische eenheid. »
Dr Jur. José WILMOTS :	« Het Solidaristisch Europa. »
I. MEURICE :	« Le programme social du mouvement. »

Etant donné le caractère privé de la réunion, nous adressons à nos camarades des invitations personnelles. Ceux que nous n'aurions pas touchés, sont priés de demander leur invitation au secrétariat pour les Provinces Romanes (Ivan Meurice, 14b, rue Simonis, Bruxelles).

ZO SPRAK JORIS VAN SEVEREN

DE GEWESTELIJKE GEMEENSCHAPPEN

Ik heb ze bij het begin genoemd. Zij bezitten elk een eigen figuur, een eigen geschiedenis, eigen karaktereigenschappen; eigen gewoonten en gebruiken, maar alle tesamen, vormen zij in hun heerlijk-rijke verscheidenheid onze onscheidbare, gehele volksgemeenschap.

Die veelledigheid, verre van onze volksgemeenschap te verarmen, is een van onze grootste rijkdommen; is onze trots; moet onze trots zijn. Die veelledigheid wil en zal het Verdinaso alleen, eerbiedigen (voor zover natuurlijk daardoor, de noodzakelijke eenheid van de gehele natie niet in gevaar wordt gebracht), beseffende en verkondigende dat, op dit gebied, buiten het strikt noodzakelijke, alle centralisatie dodend is.

Daarom wil het Verdinaso alles doen wat in zijn macht ligt, alles doen wat nodig is, om de kunstmatige tegenstelling van een zogenaamd Vlaanderen en een zogenaamd Wallonië op te ruimen door te verkondigen en in levende orde om te zetten: de stelling dat AL de verscheidene gemeenschappen die onze gehele volksgemeenschap vormen, in hun eigenheid en eigenschappen in ere moeten gehouden worden en de taal die zij spreken.

Niet alleen wil het Verdinaso de eigenheden en eigenschappen van die gemeenschappen in ere houden, maar het wil ze doen herleven waar zij verminkt zijn geworden of te loor zijn gegaan.

Al de nodige maatregelen zal het treffen om die eigenheden en eigenschappen zich ordevol te laten ontwikkelen, voor zover natuurlijk weer, die ontwikkeling de organische eenheid van de gehele volksgemeenschap en haar innerlijke wezenlijke gebondenheid en verbondenheid niet in gevaar brengt.

Aldus, is naar de overtuiging van het Verdinaso, om die noodzakelijke, enige orde- en vrede-stichtende ordening en ontwikkeling te bevorderen, geen zogenaamde Vlaams-Waalse of Vlaams-Waalse-Brusselse « federalistische » inrichting van de Belgische Staat noodzakelijk.

Het Verdinaso is er integendeel van overtuigd dat zulk een federalistische inrichting van de Belgische Staat onvermijdelijk naar « separatisme » zou en moet leiden, en naar een ver-

dere noodlottige secessie, verscheuring van de Nederlanden.

Hebben wij inderdaad de leider van het « Vlaams Nationaal Verbond » in zijn jongste Landdagrede, vooraleer hij van zulk federalisme gewaagde, niet horen uitroepen... « Los van alle vreemde banden, en eerst en vooral van Wallonië »?

Een van de onvermijdelijke gevolgen van zulk separatisme zou zijn dat bij de eerste gelegenheid, Frankrijk of Duitsland of de twee tegelijk in de twistende en zichzelf in wanordelikheden verscheurende Nederlanden zouden binnenvallen, om, zoals het zou heten, er de orde te herstellen, in feite om te trachten die Nederlanden of een gedeelte ervan te bezetten, en in te palmen en meteen hun overheerlijke koloniën.

Neen, dat nooit!

De enige, volstrekt enige oplossing van het zogenaamd « Vlaams-Waalse » vraagstuk, van het vraagstuk van de organische unificatie der Nederlanden wordt door het Verdinaso geboden, en door niemand anders dan het Verdinaso.

Hoe wil en zal het Verdinaso die grondbeginselen in de werkelijkheid omzetten, die oplossing doorvoeren?

Door een doelmatige en verregaande bestuurlijke decentralisatie of deconcentratie, op de grondslag van de volksgroepen in hun aloude gouwen, provinciën, landschappen gevestigd; aan het figuur van die groepen en gouwen beantwoordende.

Maar tevens, en als conditio sine qua non van deze decentralisatie, het vestigen van een **sterk centraal gezag** dat zich slechts met de werkelijke Staatszaken zal bezig te houden hebben.

Dat wil zeggen:

Een gezag dat niets anders voor ogen heeft dan de dienst aan het leven, de welvaart, de macht en de toekomst van het volk en het Rijk; en niet eerst en vooral de dienst aan een partij of kliek; een gezag dat beschikt over al de nodige kracht en macht en bijgevolg eerst en vooral over volkomen onafhankelijkheid, om met de nodige spoed besluiten te treffen en met dezelfde spoed die besluiten doelmatig te doen uitvoeren.

Zesde vervo'g uit de Landdagrede van de Leider te Gent, de 17-9-1988.

L'Europe et la Croix

Les Diktat de Yalta (1944) et de Potsdam (1945) sont la plus grave défaite que la Chrétienté ait subi depuis la prise de Constantinople par les Turcs: a chaque gorgée de vodka les deux Grands (sic) des puissances Anglo Saxones livraient au marchand d'esclaves Staline des millions de Chrétiens qui avaient eu le malheur de vivre dans un des pays de l'Est Européen...

Ce que l'Islam ne pût obtenir après un combat millénaire, l'athéisme soviétique l'acquiesça après un « five o'clock ».

Des Allemands furent pendus à Nuremberg sous prétexte de génocide; mais les Alliés, qui terminèrent la guerre par le plus gigantesque génocide de l'histoire furent acclamés comme des chevaliers du Droit, de Morale et de la Liberté. Le vieil adage latin « Vae Victis » garde, malgré tout le verbiage démocratique, sa tragique réalité. La guerre entamée pour « libérer » la Pologne et la Théo-Slovaquie se termina non seulement par l'esclavage de ces pays, mais par l'abandon de l'Esthonie, de la Lettonie, de la Lithuanie, de la Roumanie, de la Bulgarie, de la Hongrie et de la partie orientale de l'Allemagne et de l'Autriche. Les Puissances victorieuses oublièrent en 1945 les garanties qu'elles avaient accordées en 1939 à la Pologne. En réalité elles n'avaient fait la guerre que pour l'Impérialisme des Moujiks.

Et l'Europe occidentale fêta, en 1945, sa libération sur les cadavres de millions de Souabes, de Prussiens, de Poméraniens, de Baltes, d'Ukrainiens, sur le viol des Allemandes et des Autrichiennes, sur les massacres de pétainistes, de fascistes et d'inciviques, sur les assassinats des patriotes polonais du Général Anders et de Tchetchniks de Mihailovitch.

Non seulement aucun journal catholique n'osa dénoncer la monstruosité de ces traités, signés par des puissances chrétiennes, mais des prêtres célébrèrent la messe sur une loque rouge et des jocistes vendirent aux portes des églises des drapeaux soviétiques.

Au Moyen-Age, les Pays-Bas Belges fournirent les premiers Croisés, avec Godefroid de Bouillon, et les derniers, avec Charles Quint et Don Juan d'Autriche. Mais, en 1945 ils livrèrent les soldats du front de l'Est aux argousins ou aux peletons d'exécution. Ils sont aujourd'hui les seuls en Occident à refuser d'aministier ceux qui ont eu le tort de combattre le communisme 10 ans trop tôt.

Les politiciens catholiques d'Europe ne sont plus chrétiens que de nom. Ils tremblent, non pour leur foi chrétienne mais pour la perte possible de leurs prébendes et essayent de prolonger leur vie de forfaiture et d'égoïsme par les compromis les plus ignobles avec des franc-maçons, des juifs et des communistes. Ils chassent un Roi qui voulait le rétablissement de l'Ordre, proclament la République en Italie, emprisonnent un vieillard de 95 ans, héros de Verdun, congratulent un déserteur, se taisent devant le martyr des peuples de l'Est, ignorent les souffrances de 14.000.000 de réfugiés allemands, mettent l'Espagne Catholique du ban de la communauté humaine, spolient l'Italie catholique de ses colonies.

Les démocrates-chrétiens ne remarquent point que l'anarchie démocratique mènera l'Europe au désastre final et à la bolchevisation complète: l'instabilité du pouvoir, l'incompétence, l'irresponsabilité, l'imprécision dans la conception et l'impuissance dans l'exécution, la pratique du compromis et les mœurs de camaraderie parlementaire, la mauvaise qualité de la législation, l'inflation administrative provoquée par l'électoratisme, la démagogie dépensière des assemblées, le bavardage élevé à la hauteur d'une institution, l'ingérence de clubs irresponsables dans les attributions du Pouvoir, la soumission de celui-ci à des puissances occultes ou à des mafias financières, l'intervention de l'Etranger dans la vie intérieure du pays, la corruption, le rassemblement du personnel parlementaire en une caste de politiciens professionnels, la médiocrité de ce personnel; telle est la démocratie.

Les Rois et Empereurs de l'Europe ont découvert, évangélisé et colonisé des continents entiers, les politiciens démocrates ont perdu, en l'espace de moins de 10 ans, le patrimoine européen, fruit de siècles d'effort et de souffrance: en 1944-45 l'Europe Orientale, en 1946 les Indes, en 1948 l'Indonésie. Et la série noire continue...

Au Moyen-Age, les Empereurs du Saint Empire Germanique, les rois de France et d'Angleterre, les princes de Castille et d'Asturies, les comtes de Flandres et de Bouillon, les villes libres de Gênes, Florence et Venise, le Pape lui-même luttèrent non point par des résolutions ou des discours, mais par les armes, contre la puissance militaire de l'Islam.

Actuellement les politiciens catholiques combattent les Soviets par des océans de salive et

par la rédaction de la Charte des Droits de l'Homme (comme si l'homme n'avait que des droits...)

Les démocrates-chrétiens oublient que le Christianisme n'eut droit de cité à Rome que par l'acte de force de Constantin, et que l'Europe et le Christianisme dûrent soutenir par les armes une lutte millénaire contre l'Islam.

L'Eglise militante ne compte pas de martyrs; elle compte des guerriers.

Les Chrétiens d'Europe aspirent de plus en plus à un ORDRE SOLIDARISTE EUROPEEN, qui, mettant fin au verbiage démocratique, réorganisera notre continent pour délivrer le plus rapidement possible nos frères d'Europe Orientale.

Le philosophe allemand August Winnig a écrit en 1937 « L'Origine de l'Europe est la profession de foi à la croix. Cette profession de foi a transformé en unité la pluralité des peuples qui vivaient entre la mer du Nord et la Méditerranée. C'est elle qui a créé l'espace spirituel dans lequel ces peuples se sentent tous chez eux, et a suscité entre eux une communauté auparavant inconnue. Jamais, sans cette communauté, une Europe n'eût pu se former. Si l'on fait abstraction de tout ce que, dans son histoire l'Europe doit à la Croix et à la foi dont elle est le Centre — que reste-t-il? Ce que l'Europe est devenue, elle l'est devenu sous la Croix. LA CROIX DOMINE L'EUROPE comme le seul SIGNE sous lequel elle peut vivre. Si elle évite la Croix, elle cessera d'être l'Europe. Nous ignorons ce qu'elle deviendrait alors: probablement un ramassis de peuples et d'Etats sans idées organisatrices, sans valeurs communes — une société sans conscience d'une tâche commune et d'une responsabilité supérieure. Voilà l'abîme, au bord duquel l'Europe évolue actuellement. De même que l'homme oscille entre le Bien et le Mal, tout ce qui provient de lui, tout travail d'homme, se fait soit dans la crainte de Dieu soit dans la révolte contre lui. Cela vaut également pour le gouvernement des nations et des Etats. Il n'y a pas d'Ordre Socialiste, Libéral, Communiste ou Social Chrétien. Il n'y a qu'un ordre voulu par Dieu: l'ORDRE NATUREL. L'exemple Russe nous montre la parfaite révolte contre Dieu, sous la forme d'une domination au service du mal, et cet exemple se dresse devant l'Europe pour l'instruire de ce qui peut lui arriver.

» Dieu nous a envoyé la Croix. Nous ne connaissons pas la volonté de Dieu et devons nous contenter des vues qu'il nous permet. Nous savons que nous ne pouvons rien contre Sa Volonté. S'il était de sa Volonté de nous prendre la Croix, cela se ferait même si nous voulions nous y cramponner. Nous ne savons point ce que l'avenir nous réserve mais nous savons une

chose: c'est qu'il s'agit de l'Europe et que nous n'avons pas le droit de l'abandonner parce qu'elle est notre tâche. Et la tâche est tout. »

LA CROIX, non le caleçon de Strasbourg ou le drapeau hébraïque de l'O.N.U. est le SIGNE autour duquel l'Europe se ralliera.

Pour les Européens le Christianisme n'est point un verbiage casuistique, un compromis malsain avec la matière, une bondieuserie de vieilles bigottes. Il est la VIE et la FOI VIVANTE pour laquelle des millions d'Européens ont offert leur sang sur les divers champs de bataille d'Espagne, de Germanie, de Pologne. La Foi pour laquelle l'Allemand sur l'Oder, le Néerlandais en Indonésie et le Français en Indochine sont tombés. Divisés, ils étaient unis par le sang qu'ils ont versé pour l'Europe et le Christianisme. Des soldats mettront leurs pas dans les pas des martyrs chrétiens Codréanu, Primo de Rivera et Joris van Severen qui ont montré la voie de la RESURRECTION EUROPEENNE.

Aussi longtemps que l'Europe engendre des guerriers et des saints, sa justice est fondée.

Aussi longtemps que l'Europe ne renie pas le combat, elle ne dégénère pas.

Mais quand l'Europe rêve de paradis démocratique et quand elle brise son épée, elle appelle la mort.

Solidaristes d'Europe, prenons le glaive!

JOSÉ WILMOTS

COURS D'EDUCATION PHYSIQUE

C'est le samedi 16 décembre, à 17h50, que la section bruxelloise du Mouvement a commencé ses cours de culture physique et de boxe.

Équipement requis: chaussures de gymnastique, short ou slip, essuie-mains. Gants de boxe si possible.

Le prix de ces cours a été fixé à 60 fr par mois. Plus les participants seront nombreux, moins le prix sera élevé.

La section bruxelloise envisage pour bientôt la formation d'une équipe de basket-ball.

Nous adressons un pressant appel à tous les camarades de langue française ou néerlandaise afin qu'ils se joignent à nous. Ceux mêmes qui ne partagent point notre idéal politique seront les bienvenus dans nos rangs.

Pour tous renseignements, s'adresser au secrétariat provisoire: Ivan Meurice, 14B, rue Simonis, Bruxelles.

gekkenhuizen?

Toen een bekend journalist tijdens de afgelopen oorlog aan Bernard Shaw een bezoek bracht, en hem onderanderen de vraag stelde: «Wat acht U het meest noodzakelijk in onze tijd?» antwoordde de oude sarcastische Ier terwijl hij de armen ten hemel hief: «Gekkenhuizen bouwen, gekkenhuizen en nog eens gekkenhuizen!»; daarmee bedoelend dat de mensheid gek geworden was, en al de bestaande gekkenhuizen niet volstonden om al de in vrijheid rondlopende gekken onder dak te brengen.

Bernard Shaw is intussen overleden met het portret van Stalin naast zijn bed, niet omdat hij Stalin zo diep vereerde, maar omdat Bernard Shaw niet anders leven kon dan in tegenspraak met alle gevestigde overtuigingen. In Groot-Brittannië is de openbare mening tegen Stalin gekant, welnu Bernard Shaw nam het op vóór Stalin. Tijdens de oorlog dacht iedereen in Engeland dat Shaw een fascist was. De openbare mening was natuurlijk tegen Hitler, en tegen alle nationaal-socialistische of fascistische ideeën. Bernard Shaw praatte aldus logischerwijze als een fascist. Moeten wij daaruit besluiten dat ook Bernard Shaw bij de gekken thuis hoorde?

Gek of niet, hij hekeld met bijten spot alle huichelarij, zowel in het dagelijks leven als in de politiek.

Bernard Shaw was niet zo gek toen hij verklaarde dat de mensen gek geworden waren. Na de laatste aller oorlogen van 1914-18 kenden we nog een betrekkelijke rust van een tiental jaren.

Maar na de laatste aller oorlogen van 1939-1945 hebben we geen jaar rust meer gekend, en nu, vijf jaar later leeft de gehele mensheid opnieuw in de vrees voor de derde laatste aller oorlogen. De eerste oorlog ging om het recht van de kleine volkeren, wel te verstaan degenen die verdrukt werden door de vijand; de eigen verdrukte kleine volkeren vielen daarbuiten. De tweede oorlog ging om Polen, dat in 1945 volledig aan zijn lot overgelaten werd. De derde schijnt te zullen gaan om de overwinning te verzekeren van de democratie op de democratie, aangezien de twee vechtklare partijen alle twee de echte democratie vertegenwoordigen. Na de overwinning van 1945 voelden de Russische democraten zich zo sterk en zeker van hun stuk, dat ze aan niemand de toelating vroegen zich elke dag een beetje sterker te maken, terwijl de Westerse democraten zich inspanden om het

laatste restje verantwoordelijkheidsgevoel en zin voor orde bij zichzelf volledig uit te roeien, omdat die verslagen Duitsers toch niet zouden kunnen beweren dat ze, zedelijk gesproken, de oorlog gewonnen hadden.

Verstandige mensen zeggen dat er te leren valt bij de vijand. Aldus zou men de Russen bij de verstandige mensen moeten rangschikken, aangezien ze van hun vijanden hebben geleerd wat orde, tucht en organisatie in feite betekenen. De vruchten van hun studie zijn nu rijp geworden, tot grote en verbazende ontzetting van hun Westerse broers in de democratie, die hun deuntje van «alles is slecht bij de vijand», geweldig gaan betreuren, en van het ene uiterste naar het andere uiterste overslaan, 't is te zeggen, de haat is veranderd in liefde, ofte het Westen vrijt de oh zo geliefde Duitsers op. Frau Germania wordt lastig gevallen om de al te sterk geworden Oosterse democraat te helpen kortwieken; en om de weerspannige nieuwe vriendin murw te maken voor de strijd, werden haar fabrieken en industrie-centra vernield en ontmanteld en worden, nu nog in het jaar 1950, de beste van haar generaals voor het gerecht gesleurd wegens oorlogsmisdaden.

Ja, die oorlogsmisdaden! Het is een oorlogsmisdaad in 1940 het centrum van Rotterdam plat te leggen en de arbeiderswijken van Londen met de grond gelijk te maken; maar natuurlijk is het uitbranden van Hamburg met fosfoorbommen in 1943 geen oorlogsmisdaad, eveneens als het vernietigen van het met vluchtelingen volgepropte Dresden in 1945 een oorlogsmisdaad was.

Het is een oorlogsmisdaad vanwege de Duitsers honderd onschuldige burgers te fusilleren, zoals te Aseq is geschied, maar even natuurlijk is het geen oorlogsmisdaad als de Fransen tijdens de Meidagen in 1940 onschuldige vrouwen en mannen vermoordden.

Een oorlogsmisdaad móét gestraft worden, en daarvoor hingen de Duitsers te Nuremberg, dat is natuurlijk; maar het is even natuurlijk dat wij onze eigene oorlogsmisdadigers vrij spreken. Het is onnodig zich daar kwaad bloed in te maken, want hadden de Duitsers de oorlog gewonnen, dan waren de rollen alleen maar omgekeerd geweest. Dat is ook maar natuurlijk.

Maar zand erover. Dat is allemaal het verleden. Het heden en de toekomst interesseren ons nu. Er zal nog eens moeten gevochten worden.

het staat geschreven. 't Is begonnen in de oertijd, familie tegen familie, clan tegen clan, dorp tegen dorp, stad tegen stad, graafschap tegen graafschap, natie tegen natie. Deze romantische vechtpartijen behoren tot het verleden, helaas! Alles wordt nu grandiozer. Nu gaat het Oost tegen West, halfgrond tegen halfgrond. 't Is onafwendbaar. Het moet.

Tenzij... nieuwe mannen de zaak in handen nemen, mannen die beletten dat de moderne mens zelfmoord pleegt, en doet als de overtollig vermenigvuldigende ratten en muizen, die zich

blindelings in zee gaan verzuipen.

God schonk ons, mensenkinderen, het verstand. In plaats van volmaakte welstand en geluk mogelijk te maken, dreigt ons intellect de oorzaak te worden van onze ondergang.

Alleen de terugkeer tot God, de bron van alle Orde, zal de redding brengen, en alleen de Solidaristische Orde kan dat verwezenlijken.

Voor het ogenblik zijn de gekken nog aan de macht.

★

Discours prononcé par Ossian Mathieu

Nous voici rassemblés pour la deuxième fois, et nous avons pour devoir de nous poser une question: « Qu'avons-nous fait depuis la réunion précédente? »

En d'autres mots: « Combien d'hommes et de femmes de notre peuple avons-nous gagnés à notre mouvement? Combien de fois, au cours de notre labeur quotidien avons-nous pensé à l'idéal que nous défendons? Combien d'heures avons-nous passé à le propager? Qu'avons-nous mis en œuvre pour faciliter notre travail de pénétration? »

Sommes-nous de ceux qui vont de conférence en conférence, parce que c'est un agréable passe-temps et parce qu'il est doux de se dire que, du choc des idées, jaillit la lumière?

C'est précisément la tentation qu'il convient d'éviter.

Du choc des idées ne jaillit rien du tout qu'une vague ivresse, que l'abrutissement propre à ceux qui ont besoin de cet opium pour se laisser momifier, sans brusquerie, par les professionnels de la politique ou par les velléitaires qui cachent leur apathie ou leur poltronnerie sous des avalanches de belles phrases.

Au surplus, des idées, il faudrait qu'il y en eût dans tout ce fatras, et, je vous le demande, qu'est-ce qu'une idée qui ne s'incarne pas, qu'est-ce qu'une idée qui ne pousse pas les hommes aux plus profonds sacrifices, au combat quotidien, à la pureté quotidienne? Ce ne sont pas des idées que l'on professe du haut des tribunes. On s'y adonne, tout simplement, à une logomachie assez ignoble, on y noie les gens

sous des océans de salive, puis on les renvoie chez eux, complètement anesthésiés.

Nous voulons, nous, arrêter ce torrent quotidien qui déferle dans la presse, à la radio, aux tribunes, partout où les hommes se croient obligés d'accumuler toujours plus de sottises et de mensonges. Pour ne plus entendre leur conscience, pour se cacher leur propre incapacité, leur propre imbécillité, leur propre veulerie.

Nous voulons, nous, retourner aux sources du langage, et aux sources de la politique. Nous voulons que nos vies engagées, nos vies de soldats, soient quelque chose de très simple et de très propre, le témoignage chaque jour renouvelé que nous appartenons à une autre race d'hommes. Des hommes orgueilleux et durs dont la passion est de servir, d'obéir, de commander, selon la place qui leur est assignée.

Nous refusons de nous laisser prendre au piège des mots, au piège de la sentimentalité, au piège de la fausse objectivité. Notre objectivité à nous consiste à se demander, chaque jour: « Est-ce que je suis digne de mon parti, est-ce que je suis digne de la confiance que l'on a placée en moi, est-ce que je suis digne de mon pays et de mon peuple? »

Devant pareil souci, il n'est rien au monde qui doive compter: ni le confort, ni l'argent, ni l'opinion des autres. Nous sommes des fanatiques et nous nous moquons bien que les idiots nous regardent avec commisération en murmurant: « Quelle bande de piqués! »

Piqués, oui, on verra bientôt comment, on verra bientôt que nous sommes des piqués dangereux. Des piqués qui prétendent que la corruption n'est pas l'honnêteté, comme on cherche à le faire croire, que le mensonge n'est pas la vérité, comme on cherche à le faire croire, que la bassesse n'est pas l'honneur, comme on cherche à le faire croire, que l'imposture n'est pas la loyauté, comme on cherche à le faire croire, que la fuite devant le danger n'est pas le courage, comme on cherche à le faire croire.

Voilà quelle espèce de piqués nous sommes, et nous n'en démordrons pas, et si l'on ne veut pas nous accepter tels que nous sommes, eh bien tant pis; si l'on ne veut pas nous aimer tels que nous sommes, eh bien tant pis; si l'on nous considère comme des trouble-fête et des empêcheurs de danser en rond, tant pis encore, car nous ne changerons pas un iota à notre façon de penser, à notre façon d'avoir, à notre foi.

Les gens, bien sûr, préfèrent la compromission, l'ignoble petite paix qu'ils baptisent tolérance et qui est faite d'un peu plus de saleté chaque jour, d'un peu plus de dégénérescence chaque semaine, d'un peu plus d'infamie chaque année. Pour nous, ce n'est pas ça le bonheur, et nous nous y sentons aussi mal à l'aise que des fauves en cage. Est-ce qu'on peut en vouloir aux fauves quand ils mangent le dompteur?

Le jour viendra où les gens qui nous en veulent de bousculer leur misérable petite quiétude, après avoir essayé de nous étouffer, commenceront à nous craindre; le jour viendra où ils se diront: « Si l'on ne peut avoir ce que l'on aime, il faut aimer ce que l'on a. » Et, ce qu'ils auront, c'est nous, et je vous jure, mes camarades, que, ce jour-là, nous n'aurons plus besoin de déchiquetter les barreaux pour trouver la seule liberté qui nous importe: celle d'être fiers; ni de grimper et de regrinper le long de parois crasseuses pour trouver un peu d'air pur.

★

Heure après heure, le système politique sous lequel nous vivons nous vole nos vies, et la vie de nos femmes, et la vie de nos enfants. Nous n'avons le choix qu'entre deux solutions: être loyaux vis-à-vis de nous-même et crever; ou bien vivre, avec la peste.

Nous voulons, nous, vivre dans une atmosphère purifiée, et, puisqu'on nous la refuse, nous la créons nous-mêmes. La noblesse de l'homme, c'est ce qu'il a conquis. Et notre conquête est généreuse car, davantage encore que pour nous-mêmes, qui avons accepté cette mission avec tous les risques qu'elle comporte, c'est notre peuple que nous voulons sauver: les petits enfants de notre peuple, les ouvriers de notre peuple, et les paysans et les artisans de notre peuple.

Ah, s'il s'agissait simplement de remplacer ce qui existe par une version prétendument améliorée de ce qui existe comme tout deviendrait simple! Car il y a un tas de braves gens, dans ce pays, qui s'imaginent qu'en modifiant les institutions, ou en créant des ligues constitutionnelles, ou en clamant son loyalisme, tout ira mieux, par l'opération du Saint-Esprit. Petite recette à l'usage de ces gens-là: prenez un pot de confiture portant l'étiquette « produit avarié » décollez soigneusement l'étiquette et remplacez la par une autre étiquette portant « produit de premier choix ». Il va de soi qu'ayant changé l'étiquette, le produit se trouvera transformé, lui aussi...

Voilà comment raisonnent un tas de gens, soit parce qu'ils sont jobards, soit, et je crois que ce sont les plus nombreux, parce qu'ils n'osent pas regarder les réalités en face. Aux mitraillettes ils opposent des baguettes magiques, et des incantations de prestidigitateurs. Bien étonnés ensuite de se retrouver en Paradis. A condition, cela va de soi, que le Bon Dieu éprouve plus d'indulgence que nous pour leur bêtise...

Pour nous, pas de demi-mesures. Il ne s'agit pas seulement de revenir à tel vieux texte, à l'esprit de telle charte qui prête à cent mille interprétations et que chacun considère tour à tour comme l'Evangile ou comme un chiffon, selon qu'elle es ou n'est pas favorable à son intérêt. Il ne s'agit pas d'améliorer les institutions comme on améliore la race chevaline, ou d'opérer un redressement illusoire dans une pourriture qui ne tient plus ensemble que par la cohésion propre à ce genre de pourriture-là.

Il s'agit de faire place nette de toute cette chienlit, de balayer tous ces hommes qui nous mènent de catastrophe en déshonneur, qui nous vendent au plus offrant, qui n'ont aucun souci du peuple, aucun souci de la nation mais seulement de leurs amulettes, de leurs hochets, de leurs présences et de tout ce que cela peut leur rapporter.

★

On nous dit bien: « Mais tel journal mène la politique qu'il faut et pousse de jeunes hommes énergiques ».

Il y a cinq ans, ou dix ans, ou vingt ans qu'on nous serine les mêmes antiennes. Sur la mauvaise gestion de l'INR, sur le déficit chronique des chemins de fer, sur les dilapidations de la Sabena, sur l'inflation des fonctionnaires, le tout, avec exemples, chiffres et tout ce que vous voulez. Est-ce que cela a jamais changé quelque chose à quoi que ce soit, quelle que soit la couleur du gouvernement, quels que soient les hommes qui gouvernent?

Rien ne change parce que rien ne peut changer, et rien ne peut changer parce que l'on n'ose pas dire que, ce qu'il convient de liquider, c'est tout ce solennel bazar, ces solennels bonshommes, ce solennel bavardage, cette solennelle démocratie, cette sempiternelle corruption, tout ce système vermoulu, ce système qui portait en lui ses vices et son impuissance le jour où il est né, et qui n'a pas vieilli, parce qu'il était gâteux et dégénéré et malpropre en haissant.

Les soi-disant jeunes hommes énergiques qu'on pousse en avant sont aussi tarés que leurs aînés. Ils sont arrivés par les mêmes moyens, ont professé les mêmes mensonges, sont soumis aux mêmes chantages. Les soi-disant jeunes hommes énergiques ont un magnifique passé devant eux, ou un superbe avenir derrière eux. Quand ils auront pris la place des bonzes, ils se comporteront exactement comme eux, et tout leur dynamique génie s'emploiera à constituer une Commission des Intellectuels Parlementaires ouverte, bien entendu, à tous ceux qui ne sont pas des intellectuels.

Car c'est cela le propre de notre régime, que l'on peut y mettre n'importe qui n'importe où, sans que cela paraisse anormal, et que cela se fasse officiellement sans qu'un sursaut d'indignation ne jette par terre ces polichinelles. Ah, si la bêtise pouvait tuer, cela ferait une jolie hécatombe de sénateurs et de députés...!

Nous ne voulons pas perdre notre temps à ces fariboles et à ces byzantinismes. Nous savons trop bien qu'avec ou sans case de tête, avec ou sans dirigisme, qu'il soit blanc, ou bleu ou rouge, ce régime demeure identique à lui-même dans la basesse et la malhonnêteté, et qu'on pourrait, à son propos, rappeler le mot de Murat au sujet de ses troupes napolitaines: «Fichez les en bleu, fichez les en rouge, ils fichent toujours le camp.»

★

Le devoir, c'est donc aussi de nous interroger sur nous-mêmes, sur ce que nous avons fait. La politique, la vie politique que nous avons choisie, notre mouvement, exigent de nous quelque chose de très haut et de terriblement pur. C'est un mariage mystique avec notre peuple, c'est un enchaînement délibéré, un sacrifice perpétuel au bonheur de notre peuple. Nous devons nous pencher sur son visage, regarder ces souillures, ces rides, et ces crachats que d'autres y ont déposés, et nous demander quelle souillure nous avons lavée, quelle ride nous avons effacée, quel crachat nous avons enlevé.

Cela, on ne l'accomplit pas en bavardant, on ne l'accomplit pas en songeant que tout va mal

et qu'on voudrait bien que tout aille mieux, en allant d'une conférence à une autre, en perdant son temps à des discussions stériles sur des programmes politiques que personne n'exécutera jamais parce que ceux qui s'en réclament n'y voient que des instruments de lucre.

Comment alors?

Eh bien, d'abord, en disant «Je», en cessant de se ressasser à soi-même, ces éternelles objections qui n'en sont pas: «Ils ne veulent pas, ils croient que, ils ceci, ils cela...»

Dans un article paru en 1940, Drieu la Rochelle racontait: «Je me rappelle avoir entendu un jour un président du Conseil expliquer la situation, dans la quiétude peu croyable de son grand cabinet Louis XV. Pendant une heure, il répéta: „Ils ne comprennent pas ceci, ils ne font pas cela, ils...” J'avais envie de lui crier: „Mais enfin, qui, ils? C'est vous le chef, c'est vous qui êtes au centre, ils ne disent et ne font que ce que vous ne les empêchez pas de dire ou de faire. Dites JE.” Il ne dit JE qu'une seule fois... „Je m'en fous”.»

★

Les autres seront ce que vous les ferez, ils seront ce que vous serez. Ne venez pas me parler de «formation» et de tous ces bons prétextes à ne rien faire. Quand vous aurez lu tout Marx, et tout Maurras, et tout Aristote, et tout Saint-Thomas, et tous les grimoires qui s'empilent dans toutes les bibliothèques, vous aurez peut-être de grosses têtes et vous serez peut-être capables de moudre des théories jusqu'à la fin des temps, d'ergoter, comme les démocrates et de couper les cheveux en quatre à longueur de soirée, vous ne serez ni un militant, ni un homme, ni un chef.

Notre programme tient en peu de phrases. Il n'en faut pas davantage, et ce n'est pas ce qu'il y a de plus important. Ce qu'il y a d'important c'est l'énergie, c'est la foi dans la tâche merveilleuse et amère que nous avons choisie: cette tâche qui consiste à prendre le contre-pied de toutes les habitudes d'existence et de toutes les conceptions des individus qui nous entourent. Notre tâche, c'est de restituer aux mots courage, honnêteté, pureté, le sens qu'ils ont perdu, et d'abord, dans nos vies de militants.

Croyez-moi: on ne persuade pas les masses, ni les individus, par une argumentation plus ou moins rationnelle sur la sécurité sociale, ou la question scolaire, ou la réorganisation des chemins de fer. Sur dix citoyens de ce pays, il y en a huit qui sont aussi convaincus que vous que cela doit changer, et que pour changer tout cela il faut jeter par terre la vieille mesure. Et ils

attendent, la bouche ouverte, que le ciel intervienne, et, en attendant, ils réalisent les mêmes hommes aux mêmes fonctions.

Vous devez être, vous, les gens qui ne restent pas la bouche ouverte, mais qui frappent du poing fermé et qui portent la torche dans le vieux bois, et, puisqu'on attend la foudre; soyez la foudre.

Il ne s'agit pas tant de discuter que d'affirmer sans répit: « C'est moi qui ai raison. » Il ne s'agit pas de persuader les gens par des déclamations bien troussées, mais par des exemples, et par l'action. Un homme qui assume ses responsabilités, qui obéit avec fanatisme au chef auquel il s'est donné, qui se comporte lui-même en chef vis-à-vis de ceux qui l'entourent, qui exige une discipline de fer de soi et des autres, qui ne perd pas une occasion de réclamer la transfiguration de l'Etat et le remplacement du régime; un homme qui soutient à chaque minute que l'on peut porter à l'échelle nationale les vertus particulières dont il s'inspire; cet homme-là est un bon militant et fait davantage de travail pour son mouvement que celui qui entre, comme on dit, dans le point de vue d'autrui, ce qui est une façon de se prostituer, et peut-être la plus méprisable.

J'ai horreur de cette « tentation de l'objectivité ».

Pour nous, il n'y a pas de point de vue d'autrui, il y a seulement le nôtre, et le nôtre seul est pur et valable. Est-ce que les diamants entrent dans le point de vue des vitres? Oui, si l'on veut, mais c'est pour les briser.

Peut-être cette certitude inébranlable est-elle un vin trop fort pour les âmes faibles. Mais nous n'avons pas besoin d'âmes faibles, nous les méprisons et les rejetons sans pitié dans les ténèbres. Ceux qui s'imaginent qu'il y a moyen de transiger, de composer, entre leur vie politique et ce qu'ils appellent leur vie-tout-court, se trompent et n'ont point affaire dans nos rangs. Notre vie, et notre vie politique, c'est une seule et même chose, une seule et même lumière. Nous voulons être tout entiers au service de notre peuple. Or, il est impossible, sans hypocrisie, de servir deux maîtres. Engagés dans cette voie, il n'y a plus à revenir en arrière. C'est la voie étroite, la voie rude du devoir, mais c'est de cela que nos âmes ont besoin, de cette âpreté de l'air et de cette dureté de la pierre du chemin.

Beaucoup se joindront à nous dont l'âme et les muscles ne seront pas assez robustes pour nous suivre jusqu'au bout. Beaucoup s'y joindront par arrivisme, et ceux-là aussi auront les poumons brûlés. Car notre chemin n'est pas facile et le temps des combats viendra vite; des combats, et des blessures saignantes; et des brimades, et des prisons.

Mais je sais aussi que ceux qui nous suivront jusqu'au bout accèderont au bonheur le plus parfait qui puisse être donné à l'homme: celui d'avoir accompli sa tâche, celui de dominer orgueilleusement, celui de n'avoir jamais failli à sa dignité, celui d'apporter, avec des mains pieuses et nettes, la joie que ce peuple cherche vainement et que nous aurons trouvée pour lui.

★

A chacun, nous assignerons la tâche qu'il devra accomplir dans cette lente, mais enivrante montée vers des horizons purifiés. Il faudra qu'il entre dans cette vie militante comme d'autres entrent dans la guerre ou au service de Dieu: sans regret et sans partage. Les hommes que nous formons, c'est bien cela qu'ils doivent être: des guerriers et des moines. Non pas des hommes tristes et fermés, mais des hommes joyeux, des hommes sereins qui méditent et qui luttent.

Des hommes qui ne se laissent pas rebuter par les difficultés de la route, qui ne s'abandonnent pas à l'illusoire et ignoble séduction de la vie que mènent « les autres ». Des seigneurs, et non des esclaves. Ceux qui ne sont pas sûrs d'avoir raison, ceux qui n'ont pas la foi, ceux qui ont peur de l'échec, ceux qui ont peur des mots, ceux qui ont peur de ce que diront ou de ce que penseront les autres, ceux qui ont peur de se meurtrir la chair, ceux-là ne seront jamais des nôtres, et ne sont pas dignes d'être des nôtres. Ceux qui craignent de froisser les susceptibilités d'autrui et qui ne se sentent pas capables de vaincre l'incompréhension, ceux-là ne sont pas dignes d'être des nôtres, ils ne sont pas dignes de la grandeur que nous voulons pour notre peuple.

Ce n'est pas en parlant aux gens le langage qu'ils sont habitués à entendre que nous les conquerrons, c'est en leur parlant notre salubre langage, à nous, même si, au premier abord, cela les gêne. Il faut qu'on subisse la tentation de notre pureté.

★

Cette existence militante, elle ne commence pas demain, elle commence aujourd'hui, elle doit se manifester chez nous, dans les endroits publics, à l'atelier et au bureau. Le Mouvement, ce n'est pas seulement un journal, des réunions plus ou moins nombreuses, publiques ou privées, des parades et des discours. Le Mouvement, c'est le service quotidien, c'est un échange constant, il vit par vous, vous vous devez de vivre pour lui et de ne vivre que pour lui, car il domine toutes les activités quotidiennes. En le servant,

vous servez votre peuple, votre nation, votre corporation, votre famille et vous-mêmes. C'est à lui, et à lui seul, que vous devez votre amour, votre loyauté et votre fidélité, car le trahir, le négliger, c'est trahir, c'est négliger votre peuple, votre nation, votre corporation, votre famille et vous-mêmes.

Si vous parvenez à oublier un instant cette vérité, si vous vous soustrayez un instant à cette emprise et à ce qu'elle exige de vous, alors, allez-vous en; allez rejoindre le peuple des mangeurs de beefsteack et des joueurs de belote.

Nous avons trop conscience de ce qui nous menace, trop conscience de ce à quoi nous nous engageons, trop conscience des responsabilités que nous assumons pour tolérer le moindre écart. Car ce n'est pas seulement notre vie qui est en jeu, c'est aussi celle de nos camarades et, si nous voulons nous amuser avec la nôtre, ne compromettons pas la leur, qui est infiniment plus précieuse.

A ceux qui partagent notre lutte et nos certitudes, je dis: « N'ayez crainte. A travers la sale nuit où nous nous débattons, à travers les humiliations, les échecs et les moqueries dont on nous abreuvera, je vous conduirai au but. Contre vous et moi, mes camarades, aucun force au monde ne peut prévaloir. Nous représentons tout ce qu'il y a de grand et de propre dans ce pays, nous représentons l'honneur et le sens impérial, nous sommes le feu qui asséchera les marécages, qui brûlera la vermine. Nous sommes l'âme de cette nation et nous briserons tous les obstacles. Le miracle que des centaines de milliers d'eux et de cœurs implorant, sans savoir encore d'où il viendra, c'est nous qui l'accomplirons. Nous serons la grande force joyeuse qui rendra à ce peuple le goût de rire et le goût de chanter. Nous lui rendrons la quiétude du labeur, nous lui enlèverons l'angoisse du lendemain. Nos volontés tendues, notre coude à coude fraternel feront disparaître cette misère des esprits et des corps, ce régime qui ressemble à un bois où chaque arbre cache un voleur, cette médiocrité où l'on contraint le peuple à se vautrer après l'avoir vaincu qu'il s'agissait des biens du paradis. »

Nous arracherons ce peuple à la misère morale et physique où il croupit, sans pitié pour nos adversaires parce que nous sommes sans pitié pour nous-mêmes; et nous jouirons enfin du triomphe de ceux qui ont accompli leur tâche, les yeux ouverts, le front haut, comme ces chevaliers qui savaient mourir pour leur Dieu et pour leur Roi.

Une nouvelle chevalerie est née. Mes camarades en avant!

OSSIAN MATHIEU

Verval van de Natuurlijke Orde

De middeleeuwse mens was er aan gewoon gebonden te zijn. De Katholieke Kerk leerde de gebondenheid aan haar en haar leer, bevorderde de gebondenheid aan standen en familie, die de gebondenheid aan bodem en landschap, aan zeden en gebruiken in de hand werkte.

De enkeling leefde toen niet voor zich zelf maar voor zijn familie, zijn volk en zijn God. De mens was aan een ORDE gebonden, die de verscheidenheid van standen, stammen en volkeren erkende.

Op sociaal gebied vond deze ORDE haar uitdrukking in het Ridderwezen dat ten dienste stond van Volk, Europa en God.

De middeleeuwse mens bouwde zijn kathedralen om uiting te geven van zijn diepe vroomheid; maar in die bouw uitte zich ook zijn eigen volkse ziel gebonden aan bloed en stam. En juist die bouwwerken tonen aan dat zijn aard ongeschonden bewaard bleef. De gothiek is een volmaakt geslaagde poging om het gevoel van oneindigheid, met eeuwige middelen te symboliseren. Slechts de volkse kunstenaar getrouw aan bodem, bloed en God kon zulke bouwwerken denken, construeren en uitvoeren in een volledige beheersing van ruimte, vlakken en materieel.

Niet slechts in de constructievormen, die opstreven naar het oneindige uit zich de volkse ziel maar ook de versiering van vlakken, de ornamentering en het beeldhouwwerk weerspiegelen haar geest.

Bij de aanschouwing van deze werken welt slechts een gedachte in ons op: zij, die ze schiepen, waren groots. En eerbied vervult ons voor onze voorvaders, die in deze scheppingen hun aard uitleefden, en de geringe technische hulpmiddelen waarover zij beschikten, maken dat hun vaardigheid des te groter bewondering afdwingt.

Op politiek gebied waren de vorsten, die de rechten van de gewesten, streken, volkeren en steden moesten eerbiedigen, de vazallen van de Keizer van het Heilig Roomse Rijk der Germaanse Natien, die zijn zwaard ten dienste stelde van de Kerk en Europa. Zo: Karel de Grote tegen de Avaren (792); Arnulf van Karinthië tegen de Noormannen te Leuven (891), Otto I tegen de Mayaren te Presburg (955), Otto II tegen de Saracenen te Rossano (982), Konrad III (1148), Frederik Barbarossa (1190) en Frederik II (1229) tegen de Turken, Hendrik II

van Silezië tegen de Mongolen te Liegnitz (1241); Karel V tegen de Turken te Wenen (1529). Deze Keizers waren allen bezielde van de oude Frankische spreuk «Gesta Dei per Francos» («Daden Gods door de Franken»). Het Keizerschap was niet het voorrecht van de Duitsers want verscheidene Nederlanders (Karel de Grote 800-814, Willem van Holland 1254-1256, Hendrik VII van Luxemburg 1308-1313, Karel IV van Luxemburg 1347-1378, Wenzel 1378-1400, Sigismund 1410-1437, Karel V 1519-1556) beheersten het rijk.

De middeleeuwen zijn slechts donker voor hem, die ze met zijn verlichte, hoogmoedige liberale ogen bekijkt. Met de solidaristische ogen, die speuren naar het grootse wat eigen aard voortbracht, ontdekken we in de middeleeuwen menige parel van Europese en Nederlandse grootheid.

Maar door de Renaissance met zijn egocentrisme maakte zich de kunst en de cultuur los van de overlevering en de gebondenheid aan God. De eerste bres was geslagen. De mensen begonnen aan alles te twifelen. Chaotisch en bewogen blijven de tijden, want heimelijk werkt de Renaissancegeest verder door in de denkers, die de liberale revolutie helpen voorbereiden... Descartes schreef «Cogito ergo sum» (Ik denk, dus ben ik). Het verstand verheft zich hoovaardig boven het wereldbeeld, zoals dit door ons bloed gegeven werd, de mystieke gebondenheid aan bodem, familie en God werd verbroken. De kunst drukt zich uit in het egocentrisch roccoco. De gedachtenwereld der zogezegde verlichting bereidde de liberale idealen van Gelijkheid, Vrijheid en Broederschap, die ontaard zijn omdat zij van meet af aan door hun verloocheining van de natuurlijke orde onbruikbaar waren.

Vrijheid is voor de liberale mens: ongebondenheid, egoïsme.

Gelijkheid was slechts mogelijk ten koste van de goede, gezonde en edele mens.

Broederschap was mogelijk na verbastering van de gehele wereld en nivellering van alle standen, stammen en volkeren met hun culturen.

Uit deze liberale revolutie vloeien alle verschijnselen, die onze Europese wereld aan de rand van de afgrond brachten: als democratie, parlementarisme, marxisme, rassenschaos, asphaltcultuur.

Al bouwend op het almachtig verstand verwijderd zich de mens verder van de natuurlijke ORDE, construeert systemen voor het paradijs

op aarde, welke langzame verwezenlijking het mensdom steeds nader tot de hel zal brengen. Het product van het liberalisme is de ontworptelde mens, die zich thuis voelt in elke grote stad, welke voor hem de uiting is van een en dezelfde algemene menselijke cultuur.

De democratische mens door zijn sceptisme, zijn tolerantie en compromisgeest heeft niet meer de innerlijke steun, die hem doet voelen wat goed, wat edel, wat verderfelijk, wat schadelijk is. De moderne mens staat los van zijn grond, zijn land, zijn volk, zijn geschiedenis, zijn God. In de plaats van verscheidene culturen te hebben, welke het product zijn van de verschillende volkeren en gewesten van Europa, heeft men heden slechts een asphaltcultuur, die zich uit in jazz, songs, bars, stars, asphaltfilm, -kunst en -litteratuur, zoals: dadaïsme, cubisme en nog andere ismes.

Na de vernietiging van het Heilig Rijk door het verdrag van Münster (1648) heeft men in Europa in de plaats van een organische Orde geleid door twee gezagdragers broederlijk verenigd, waarvan het zwaard van de Keizer ten dienste stond van het Kruis, verschillende moderne staten, die zich bekampen en steun zoeken bij buiten-Europese mogendheden (Sovjet-Rusland, U.S.A.), die weldra de Europese verdeeldheid zullen gebruiken, de ene om de Balkanstaten en Polen te veroveren en de andere om West-Europa in zijn invloedssfeer betrokken te houden.

Het individualisme op sociaal, geestelijk en politiek gebied heeft het verval van Europa veroorzaakt.

Het Solidarisme wil Europa redden door de grote les van de Middeleeuwen na te leven: aan de natuurlijke organen zoals de Familie, de Standen, de Gewesten, de Volkeren het statuut te geven dat hen zal verdedigen, zowel tegenover het egoïsme van de liberaliserende mens als tegenover de almacht van de gelijkschakelende staat. Het Europees Solidarisme zal de steun vinden in de christelijke volksgemeenschappen en gewesten: Normandië, Bretagne, Vlaanderen, Luxemburg, Noord-Brabant, Limburg, Westfalen, Beieren, Tyroolgebied, Baskenland, Beira enz... die in deze tijden van modern materialisme trouw zijn gebleven aan bodem en bloed en nog steeds evenbeelden van God zijn. Met hen zal het Europees Solidarisme wederom de wereld brengen op het pad van de natuurlijke orde en zal de kerk helpen in haar bovennatuurlijke zending.

Dr. Jur. JOSÉ WILMOTS

MIDDEN DE VAART DER VOLKEREN

Bedenkingen op Kerstnacht en op de Jaarwisseling bij gelegenheid van de zelfmoord van Europa door de gevoerde politiek tegen het hart van het continent en door de innerlijke verdeeldheid der Staten door de repressie.

TER GELEIDE

☉ Gedurende de gewapende vrede vóór deze oorlog zien we in de Europese landen een anti-parlementaire beweging evolueren tegen de heersende corruptieverschijnselen, financiële zwendel en algemene decadentie. ☉ We hoorden nieuwe geluiden en zagen andere pennoenen in het corporatisme, het fascisme, het nationaalsocialisme, het communisme... ☉ Met scherpe blikken werden die landen gevolgd waar een anti-parlementaire regering heerste, zoals : in Rusland (1917), in Italië (1922), in Spanje (1923), in Duitsland (1933), in Portugal... ☉ Met de opmars van de Duitse legers en de bezetting van de grensgebieden stond het grootste deel van de bevolking positief tegenover de Duitse Overheid en met die zo verrassend snelle ineenstorting van de democratische regimes grepen velen met geestdrift naar de frisse aantrekkelijkheden van het sociaal-economisch programma.

Terecht verklaart E. H. Carr :

☉ Zo een groot deel der jonge generaties in sommige Europese landen begon te geloven dat Sovjet-Rusland of Nazi-Duitsland de sleutels der toekomst in de hand hield, dan was het omdat de leiders in deze beide landen met nieuwe economische systemen uitpaktten, steunend op principes die een zekere hoop wekten. En dit terwijl de politieke en intellectuele leiders van de « verzadigde » mogendheden de indruk gaven dat zij voor de brandende sociaal-economische problemen helemaal geen oplossing kenden, tenzij wellicht die van de terugkeer tot een verleden, waarvan het bankroet voldoende bewezen was (1).

Fijne mensen en knappe geesten van alle bezette gebieden begrepen de conjunctuur van het ogenblik. De realiteit was : dat de wederzijdse betrekkingen bepaald werden door de Conventie van Den Haag en dat geen daad de ware betekenis krijgt uit een problematieke overwinning van die of gene mogendheid.

Door velen werd een politiek van correctheid en loyaleit ten dienste van het volkswelzijn gevoerd. Zo kent ieder land haar collaboratie en haar repressie. Die twee problemen hebben te gelijk een Nationaal en een Europees karakter.

DE REPRESSIE IN BELGIE

De heren uit Londen komen zich te Brussel installeren. Aktentassen met wetsbesluiten liggen op tafel. « Het uur van het Belgisch gerecht », Tony Herbert. Het beste gerecht van de wereld doet afbreuk met de traditie inzake strafrecht door de retroactieve wetsbesluiten, zodat de daden, die niet strafbaar waren op het ogenblik dat ze gesteld werden, het later toch werden.

Zij, die vandaag nog moeten uitleg geven over hun financieel beleid te Londen en nopens de overeenkomsten wat onze Congo betreft (uraniumprijzen!).

Zij, die moeten geoordeeld worden volgens ditgene wat ze gedaan hebben of nagelaten hebben te doen.

Diezelfde heren vragen zonder beperking de gerechtigheid met terugwerkende kracht (2). We zien een ganse administratie groeien en een leger auditeurs « te velde » (aan de zee of Ardennen), qui cherchent à faire durer le jeu, stelt circa zeshonderd duizend dossiers samen.

De slogans van de repressietijd stonden dag op dag in de kranten. Uit die serie grijpen we drie slagzinnen en bij wijze van vergelijking kunt u de ongerijmdheden vaststellen, die gepatroneerd worden door de huichelarij van de christelijke volksdemocratiën.

« Hij heeft de troon van de Koning aan 't wankelen gebracht. »

Dit doet ons onmiddellijk denken aan het conflict tussen de regering en de Koning te Limoges. We frissen op.

Op de 26 Mei 1940, te 16 uur, spreekt Pierlot zijn radiorede uit.

Op de 31 Mei 1940, in de Mairie te Limoges, leest Van Cauwelaert in geheime vergadering de volgende resolutie voor :

De Belgische senatoren en kamerleden, die in Frankrijk vertoeven, geven eensgezind lucht aan hunne gevoelens : schandvlekken de capitulatie, waarvan Leopold III het initiatief genomen heeft en waarvan hij de verantwoordelijkheid draagt tegenover de geschiedenis.

buigen vol eerbied het hoofd ter nagedachtenis van degenen, die reeds gevallen zijn voor onze onafhankelijkheid en brengen hulde aan ons leger, dat een onverdiend lot heeft ondergaan;

bevestigen hun vertrouwen in onze jeugd, die onze kleuren binnenkort opnieuw in de frontlijn zal laten wapperen;

verklaren zich ten volle solidair met de regering, die heeft vastgesteld, dat Leopold III juridisch en moreel in de onmogelijkheid verkeert om te regeren;

richten tot hun landgenoten in het door de vijand bezette België de uitdrukking van hun broederlijke en vurige sympathie, overtuigd als ze zijn van hun onwankelbare vaderlandsliefde;

betuigen hun vast voornemen om alle krachten van het land en van de Kolonie aan te wenden voor het voortzetten van de strijd tegen de aanrander, tot op het ogenblik der bevrijding van de vaderlandse grond en aan de zijde van de Mogendheden, die dadelijk den oproep van het aangerande België hebben beantwoord;

danken ten diepste Frankrijk en Groot-Brittannië die de vluchtelingen hartelijk hebben ontvangen;

en bevestigen hun onwankelbaar vertrouwen in de overwinning van het Recht en van de Eer. (3)

« Hij heeft de éénheid van het land bedreigd. »

Er wordt vergeten dat het Vlaams Nationalisme, vóór de oorlog gericht tegen een unitair België, tijdens de bezetting evolueerde tot een positief standpunt tegenover de realiteit België. Zo formuleerde H. J. Elias :

De Vlaams-Nationale politiek was niet gericht tegen de Belgische staat. Er is meer. Waar ik vóór de oorlog één der voorvechters geweest ben van de federale omvorming van de staat, was ik tijdens de oorlog de mening toegedaan dat niet alleen de staat, doch zelfs de unitaire staat, ons volksbestaan kon helpen stutten en beschermen. (4)

Een dergelijke analoge belijdenis kunnen de weerstanders van « La Wallonie Libre » niet tot de hunne maken als we in hun sluikblaadje lezen :

Frankrijk, ons gemeenschappelijk vaderland, maakt een van de smartelijkste beproevingen van zijn geschiedenis door. Wij Walen, Fransen, die door de wil van de vreemde, van Frankrijk afgescheiden werden, wij nodigen U uit om het ware Frankrijk opnieuw samen te stellen, dat alle Fransen zal groeperen. Leve het eeuwige Frankrijk! Leve het Frans Wallonië! (nr. 28)

Alleen de Brusselaars (een achtste van de bevolking) geloven nog aan de Belgische ziel en aan de nationale noodzakelijkheid van België... België is geen internationale werkelijkheid. (nr. 59)

Wij willen de naam van België uit onze harten en uit onze geesten wegvegen. (nr. 142) (5)

« Hij heeft de weerstand bedreigd en tegen-gewerkt. »

Bij de gelegenheid stippen we aan dat er een zeer moeilijk probleem ligt in het uitmaken of een bepaalde handeling betekent : weerstand, collaboratie of rinchardisme.

Catalogeer zelf :

De rijksambtenaar, die zich laat omkopen;
de oorlogsburgemeester, die in volksdienst zijn verantwoordelijkheden opneemt;

hij, die uit attentisme alle activiteit staakt en zo door zijn nalatigheid de veiligheid van de bevolking niet waarborgt (6);

de secretaris-generaal, die zorgt voor de voeding en de orde;

de sluikslachter en de sjacheraar;

hij, die in de duisternis een andersdenkende likwideert (7);

de magistraat, die vergeet een woekeraar te straffen;

de boer, die het teeltplan uitwerkt en de leveringsplichten volbrengt;

hij, die de koolzaadoogst in brand steekt (7) en nog zoveel meer.

Op deze retrospectieve vrezes we geen repliek en we bepalen in die kwestie een klaar standpunt zo we zeggen dat de echte weerstand ligt in het weigeren te geven aan de bezettende Overheid ditgene waarop ze geen recht heeft en met een ze te beletten in het kwaad doen.

* * *

WE VRAGEN BEZINNING

Kom met ons nadenken over de leefbaarheid van Europa.

In elke Staat stellen we de innerlijke verdeeldheid vast door een repressiepolitiek. Hoe ongerijmd is het te spreken over een Westers verdedigingsblok wanneer ieder land een leger desperado's kent. Hoe tragisch vast te stellen dat dit repressiespel verder gaat terwijl er gesmeekt wordt om Duitse veiligheidskorpsen ter bescherming van de zogenaamde christelijke cultuur van het Westen.

Yalta-Potsdam-Churchill en zes jaar na de bevrijding een nieuwe alarm- en noodtoestand.

« Here, Here, vergeef het hen want ze wisten niet wat ze deden. »

De toekomst vraagt : ernst en grootmoedigheid. Er is geen initiatief te veel en alle handen zijn er broodnodig om van ons vasteland een tehuis te maken voor de Europeanen.

De solidaristische beweging ijvert voor de verzoening in alle landen wat zo broodnodig is voor een duurzame ordening.

Wat wij zouden moeten bereiken is de mogelijkheid voor de zonen van de tot de nationale onwaardigheid veroordeelden, dat zij met dezelfde stap als de kinderen van de verzetslieden en zonder bijbedoeling, naar de toekomst zouden opmarsjeren. Dat het voor de enen zowel als voor de anderen mogelijk zou zijn elkaar niet te haten! (Remy Roure.)

Op het Kerstfeest van het Heilig Jaar 1950 en bij de Jaarwisseling, zeggen we tot alle invloedrijke instantie's :

nu, vandaag nog, is het realiteitspolitiek gebruik te maken van het uitzonderlijk verzoeningsmiddel : de Amnestie!

AMNESTIE

In acht genomen deze tragische tegenslagen, en de angst welke niet enkel voortspoot uit de ernst der beslissingen; maar ook uit de bijzondere, enige voorwaarden in dewelke wij deze beslissingen moesten nemen: indien wij van het begin tot het einde der beproefing, een gedragslijn hadden gevolgd vrij van vergissingen en zelfs van iedere aarzeling, dan denk ik dat ik mij er zou toe laten verleiden, een gevoel van hoogmoed te koesteren. Maar zó is het niet geweest. Al degenen, die deze gebeurtenissen anders dan als toeschouwer meemaakten, hebben waarschijnlijk weinige uitzonderingen niet te na gesproken, de grens van hun eigen mogelijkheden bereikt. Zulk experiment is steeds een les van deemoed.

Zo sprak de toenmalige eerste minister Pierlot tijdens de eerste parlementaire bijeenkomst op 19 September 1944. In die richting denkt Churchill als hij in zijn « Mémoires » schrijft: « Ik heb niet altijd ongelijk gehad. » En met meer pretentie verklaart de Gaulle: « Er is een tijd geweest, waarin het toegelaten was zich te vergissen. »

Vergissen — Vergeven is een humanitaire daad. Daartoe is de opgave niet het dokteren met remedie's van pharizeïsche barmhartigheid maar wel het gebruiken van het grootste cohesiemiddel: de Amnestie.

DE AMNESTIEGEDACHTE NA 1918

De amnestiegedachte werd geleid door de Frontbeweging — « Amnestie! — Het klonk op alle meetings en drie jaar na de wapenstilstand lazen we reeds van Herman Vos:

De amnestiegedachte is rijp... Reeds voelen zij dat de vloedgolf van de verontwaardigde rechtsbezinning der Vlaamse openbare mening niet meer gestuit kan worden...

In de Kamers wordt het debat ingezet en op de 3 December 1924 werd een wetsvoorstel voor bestuurlijke amnestie ingediend.

Het was de heer Blavier, die als taak kreeg dit voorstel toe te lichten. Zijn onderzoek nopens dit probleem bevatte gedachten die nu zeer actueel zijn.

Na alle oorlogen, na alle perioden van beroering, hebben de wetgevers en de overheid de toegekende straffen en de getroffen maatregelen herzien, als de verwarde feiten, de troebele toestanden, waaruit de gewraakte daden waren ontstaan, een weinig waren bezonken.

Met langer te wachten speelt men het wapen van de beweging voor amnestie meer en meer in de handen der agitatie-politiekers. Daar zijn veel bezadigde mensen, ook buiten de politiek, het over eens. De regering had reeds vroeger het initiatief moeten nemen tot een gebaar van bevrediging, *motu proprio*, wat rust en kalmte zou gebracht hebben. Door de centra van verbittering te laten voortbestaan, die zich als een olievlek rond het gezin van de gebroedroofde of van de gerechtelijk veroordeelde hebben uitgebreid, werd de weg geopend voor hen, die in de amnestie-eis niet kwijtschelding en bevrijding zien, doch die de beweging trachten te doen onttaarden in een verheerlijking van de bedreven fouten. In het belang van deze beweging zouden de veroordeelden zeker beter in de gevangenis blijven en de afgestelden in het gebrek. De hr C. Huysmans was volkomen in de waarheid, toen hij in de kamer verklaarde, dat hij de enkele politieke

veroordeelden, die nog in een Belgische gevangenis zijn opgesloten, als minder gevaarlijk beschouwde, wanneer ze voor hem als tegenstrevers stonden in een meeting dan opgesloten in de kerker.

Midden de beweging voor amnestie beleven we nog op de 9 December 1928 de Bormsverkiezing. De 83.058 stemmen voor A. Borms verwekken opschudding in de Fransdolle bladen, die bazelen over « Le triomphe de la canaille ».

Tegelijkertijd wordt er gestreden voor het veroveren van de taalwetten en zo zien we de goedkeuring van een wetsontwerp op de 5 Maart 1930, dat het Vlaamse volk een eigen universiteit geeft te Gent.

De strijd wordt intens gevoerd en de regering onder de leiding van de eerste-minister, de heer Van Zeeland, legt het ontwerp neer.

De amnestiewet van 11 Juni 1937 wordt in de Kamers aangenomen door 95 stemmen tegen 75 en 16 onthoudingen en in de Senaat zijn er 90 stemmen tegen 65 en 5 onthoudingen.

* * *

DE AMNESTIEGEDACHTE NA 1944

Er is maar één middel, om een einde te maken aan al deze schande, miserie en ellende, en dat is: amnestie. Men zal misschien zeggen dat andere naties dit al te zeer zouden bemoeilijken. In dat geval zouden wij en de Amerikanen er toe moeten overgaan, overal en telkens, waar dit in onze macht ligt.

We zouden een amnestiedag kunnen vaststellen, waarop we alle gevangenen zouden vrijlaten, die voor andere misdaden dan zuiver sadisme zijn veroordeeld, alsmede hen die nog op een vonnis wachten. Wellicht zou de « amnestiedag » kunnen vallen op de oude dag van de Wapenstilstand, die aldus niet de Dag der Herinnering zou zijn, maar de Dag van het Vergeten. Gevangenen zouden vrijgelaten worden en terugkeren in hun gezinnen, en de politiek, de rechtsgedingen en de fouten van deze oorlog zouden voor altijd uitgewist worden. Zelfs een eenzijdige actie van onzentwege, of een actie in overleg met Amerika, zou waarschijnlijk gevolgd worden door andere naties. Hoe oneindig wenselijker ware het, dat de Verenigde Volkeren, — of, indien de Russische verwikkeling dit uitsluit, de Europese Raad en zijn Raadgevende Assemblée het plan onmiddellijk mochten ontwerpen. Dit zou de verbeelding opwekken van de gehele mensheid, en in ruime mate bijdragen tot de uitdrijving van de oorlogsgesest. Het zou bovendien een beslissende stap zijn op de weg naar de vrede.

(Lord Hankey in « Politics, Trials and Errors ».)

Er is geen Frontbeweging, die met een totale inzet ijvert voor amnestie. Toch treden er organisatie's op voor Rechtvaardigheid en Naasteliefde en in vele landen zijn amnestie maatregelen getroffen.

In België is er zes jaar na de bevrijding nog geen humaan begrip voor een politiek vergrijp en de Lejeune-wet wordt naar de geest en naar de letter misvormd. Er word nu meer verwacht van het wanbegrip « Weder-opvoeding ».

En zie, hoeveel elementen zijn er niet om beter de collaboratie te begrijpen. Het is toch duidelijk dat door de miskenning van de rechten der Vlamingen in België, door de gezagskrisis van 1940 en de dreigende opmars van het communisme (21 Juni 1941), vele mensen hebben besloten een politiek van vriendschap met de bezetter te voeren. Bij zeer velen is er geen spraak van verraad of van opportunisme. Door een onzinnig patriotisme zijn nu die gezinnen uiteengerukt en is er een fysisch, psychisch en economisch faillissement vast te stellen.

Het is onze plicht voor die mensen recht-, eer- en schadeherstel te vragen. We moeten in onze kring de stroming verwekken ten gunste van de amnestiegedachte en het is nu, zes jaar na de bevrijding, meer dan tijd te roepen tot de doven het horen :

AMNESTIE ! AMNESTIE ! AMNESTIE !

VAN WESTHOEK

(1) E.H. Carr in zijn inleiding van zijn merkwaardig boek « Conditions of Peace », Londen 1942.

(2) H.A.J. Tempelman schrijft daarover merkwaardige gedachten in zijn werk getiteld « Het Duitse vraagstuk ». « Het strafbaarstellen van het lidmaatschap van een politieke beweging, in het algemeen van daden, door wetten achteraf, is een basis die door de meeste rechtsgeleerden als rechteloos wordt betiteld. Het door buitengewone rechtbanken laten vervolgen en bestraffen (door vrijheidsberoving, geldboeten en inbeslagneming) van mensen, die zich niet aan daden tegen het gemeen recht hebben schuldig gemaakt, is een stelsel dat slechts verbittering en wanhoop kweekt en dat de overwinnaars van vandaag als overwonnen van morgen evengoed kan treffen. »

(3) Het antwoord van Koning Leopold III: Tevergeefs zou men in de geschiedenis een soortgelijk voorbeeld zoeken van een regering, die geheel zonder grond haar blaam werpt op de Souverein en op de nationale vlag. Het prestige van de Kroon en 's lands eer verzetten er zich tegen dat de auteurs van die redevoeringen verder nog enig gezag uitoefenen in het bevrijde België, zolang zij hun vergissing niet hebben betreurd en afgeheel en plechtig herstel hebben afgelegd.

§ 7, uit het POLITIEK TESTAMENT van Koning Leopold III.

(4) Krijgsraad te Gent. Uit de rede gehouden door de ex-leider van het V.N.V., H. J. Elias.

(5) Die journalisten werden door minister Merlot in Februari 1949 als groep in de algemene federatie van het burgerlijk verzet opgenomen. Zo kunnen we begrijpen dat er 21.000 mensen erkend zijn als weerstanders door medewerking aan de sluikpers.

(6) Door dit attentisme zijn de represailles ontstaan en zo beleven we in Limburg na de likwidatie van de 140ste « zwarten » een tegenterreur. Die noodweer voor have en goed heeft een speciaal karakter.

(7) Dit zijn merendeel uitwerksels van de vier jaar lange campagne gevoerd door Radio Londen waar we Jan Moedwil met kale stem horen zeggen: « que chacun choisisse son rexiste, il n'y en aura pas pour tout le monde » of « een kwade slag, die in het duister zo vlug gegeven is ». Hoevelen zijn door die opruiende taal niet in concentratiekampen gekomen? Is dit ook, geen grote oorzaak van het vastzetten van gijzelaars? Welke verhouding bestond er tussen Radio Londen en de Belgische regering van Londen?

VERSCHAEVE'S WOORD

Tot uitersten herleid kan ik niet keren
van waar de dood mij voert;
mijn doel : het Vlaanderen van mijn groot begeren
dat mij in droom ontmoert.

Brugge de Minnewaterstad, de zwanen
die varen vóór mij uit;
de Alveringemweg, de verre banen
waar thans de merel fluit.

Het kerkaltaar met andere genoden
en mijn geschonden huis;
't gekerkerd Vlaanderen, zijn dure doden
onder 't verbrijzeld Kruis.

Waarachtigheid, weleer en heden, water
dat als de wind vergaat;
dit is de tijd van veel gebeden, later
verrijst de Dietse Staat.

Frans VAN DAELE.

OPROEP

Voor het congres te Brussel beschikken we over de wapenschilden van de negen Belgische provincie's.

We wensen de wapens van de Zeventien Provincie's.

Wie bezorgt ons de ontbrekende schilden?

LA VIE DU MOUVEMENT

La Section bruxelloise du Mouvement Solidariste organise tous les mercredis, à 20 h. 30, des cours théoriques de corporatisme. Ceux qui ont suivi ces cours avec fruit seront affectés à des tâches plus précises. Pour tous renseignements s'adresser à Ivan Meurice, 14b, rue Simonis.

* *

D'autre part, il vient de se créer à Bruxelles une section féminine dont Mlle Chantal del Mar-mol assume la direction. Cette section a déjà mis sur pied un service social et fait appel à toutes. Pour celles qui entendent militer dans le mouvement, la section féminine donne des cours de formation politique.

Pour le Service Féminin, s'adresser également au Secrétariat.

* *

Enfin, le vendredi 12 janvier, à 20 h. 30, réunion semi-publique, par invitations. Ossian Mathieu et Ivan Meurice prendront la parole. On retire des invitations au Secrétariat. Les camarades sont priés d'amener tous les sympathisants qu'ils connaissent.

kerstnacht in een engels interneringskamp

De behendige diplomatie door Verbrugge gevoerd, had tenslotte dit bereikt, dat op Kerstnacht een volmaakte harmonie heersen kon tussen alle bewoners van « De Gulden Schaduw ». Als gasten waren de drie Noord-Nederlanders, de heren Van Holland, Welgemoed en Paalrecht aanwezig. Noord en Zuid verbroederde voor de zoveelste maal, en zeer onder de indruk van de heilige Kerstnacht, werden alle politieke gesprekken, en bijgevolg elke ruzie, streng vermeden. Toen middernacht naderde haalde soldaat Denneboom drie kaarsen te voorschijn, die hij ontstak, en met plechtige ernst vast op de tafel neerplante in een plasje gesmolten vet. Sergeant Notenkraker draaide het elektrisch licht uit, en met hun negen stonden ze nu rond de brandende kaarsen geschaard.

Het werd zeer stil, en allen voelden tranen opwellen, want in gedachten zaten ze nu in hun huiselijke kring, overzee, ginder in het bezette land. Die Kerstdagen thuis, die leken nu zó overheerlijk mooi in een wrang na-genieten. De laatste, die van 1939, hadden ze in vrijheid en vrede gevierd in hun vaderland. Wie had hun toen kunnen voorspellen dat ze één jaar later de Kerstnacht zouden doorbrengen, van hun vrijheid beroofd, in Engeland geïnterneerd?

Met bevende stem begon soldaat Denneboom te zingen : « Stille nacht, heilige nacht. » Toen hij van ontroering niet verder kon, zette soldaat Bruismans in met : « Mijn Vlaanderen heb ik hartelijk lief. » Vlamingen en Hollanders zongen nu samen dat innig mooie lied, zozacht dat het ruïste als een gebed, bij wijze van groet aan het gemeenschappelijke vaderland. Daarna zong Verbrugge, gans alleen : « Kerstnacht » van Wambach. « Hij is geboren, U, mensdom, ten heil, thans wordt U vrede en vergiffenis veil, thans daagt het Rijk van de Liefde. Buigt neer, tyrannen, verheerlijkt en looft, gij, slaven, heft het vernederde hoofd, vergeet, vergeeft wat U griefde. Treedt nader, droeven, gebukt onder 't leed, U zal de Vrede behoren. Juicht, mensdom, juicht om de heilige, weet : een Heiland werd U geboren! »

't Was middernaht geworden, en een gedempt

gesnik klonk door de hut. Allen hadden contact genomen, langs de wegen van de gedachtenovergang, met de geliefden die achtergebleven waren, ginder thuis, in de Lage Landen. Onbeweeglijk bleven ze, alle negen, in de vlammetjes staren, en wanneer het zielen rendez-vous afgelopen was, dacht niemand eraan de tranen te drogen die als in het lied « Mijn moederspraak » van Peter Benoit, langs hun wangen stroomden gelijk de beek ten dal.

Van Holland was de eerste om de stilte te verbreken. Hij ging zitten op een bed, en zijn gezicht, waarvan elke trek gesproken had van zijn groot leed, klaarde langzaam op. Een blij glans begon opeens te tintlen in zijn blauwe ogen. « Vrienden, begon hij te spreken, we zijn hier zo heerlijk bij mekaar op deze Kerstnacht in gevangenschap. Zwaar weegt nochtans het kruis dat we moeten dragen. Maar de vriendschap die ons bindt is de grootste steun voor ons allen. Wij mogen op elkander bouwen. De goede God zal ons door deze beproeving leiden. Hij bracht ons reeds buiten de gevangenis. Zijn schepping mogen we opnieuw aanschouwen, al is het van achter de prikkeldraad. Deze nacht spreekt ons alleen van liefde. Zij die ons hebben gevangen gezet, zullen wij dus niet haten. We zullen bidden opdat hun geest weer helder worde. Eens weer thuis, zullen we dit alles vlug vergeten hebben. Maar deze Kerstnacht zal ons altijd in het geheugen blijven. Nooit zullen we zo diep voelen wat het betekent gescheiden te zijn van onze geliefden op Kerstnacht, en beroofd te zijn van onze vrijheid in een vreemd land.

Van Holland zweeg, en zijn hoofd zakte op zijn borst. Met gevouwen handen, bleef hij naar de grond kijken. Niemand anders sprak een woord, terwijl de stilte, oh zo plechtig, in de hut bleef hangen, tot wanneer de drie kaarsen uitgebrand waren en zichzelf versmachtten in een vetring.

« We keren terug naar het aardse tranendal », zei sergeant Notenkraker, die het elektrisch licht ging aandraaien.

*Fragment uit « In Engeland geïnterneerd »,
een onuitgegeven werk van Willem van Peel.*

Grondbeginselen van de Solidaristische Maatschappijleer

(VERVOLG 6)

B. NORMALE UITBOUW VAN EEN CORPORATIE

10. - Indeling :

De corporaties zijn hiërarchisch ingedeeld. Al naar gelang de omstandigheden van het betrokken beroep onderscheiden wij: de corporatie van eerste, tweede en derde graad.

1. De corporatie van eerste graad is over het algemeen de gewestelijke corporatie.
2. De gewestelijke corporaties vormen samen de corporaties van tweede graad.
3. De corporatie van derde graad is de nationale corporatie of de centrale corporatie.

11. - Corporatie van eerste graad

De corporatie van eerste graad is over het algemeen de **gewestelijke corporatie**. In sommige uitzonderlijke gevallen kan de corporatie van eerste graad zich tot het lokaal plan beperken.

Hare bijzonderste bevoegdheid ligt op sociaal gebied: de zorg over de voorspoed van het bedrijf door het evenwicht van de verschillende innerlijke elementen, en de solidariteit tussen de verschillende **arbeiders** onderling.

12. - Syndicaten

De corporatie zal samengesteld zijn uit beroepstakken of **syndicaten** voor de verschillende groepen van beroepsgenoten met eenzelfde functie en bijgevolg ook meestal in dezelfde stand

Wij onderscheiden hoofdzakelijk : de ondernemingsleiders, het technisch personeel, de bedienden en een of meer soorten handarbeiders.

Deze groepen hebben in de bedrijven of beroepen speciale aan hun functie en/of hun stand verbonden belangen ter wier behartiging zij zich verenigen in hun respectievelijke beroepssyndicaten.

Zo hebben wij in de meeste gevallen, vooral in de industriële corporaties:

- Syndicaten van de ondernemingsleiders.
- Syndicaten van het technisch personeel.
- Syndicaten van de bedienden.
- Syndicaten van de handarbeiders.

13. - Beroepssyndicaten

Waar de vroegere syndicaten « klassen » syndicaten waren, gesteund op het valse beginsel dat de volksgemeenschap in twee tegenstrijdige groepen zou te verdelen zijn: de werknemers en de werkgevers, de proletariërs en de kapitalisten. Stellen wij hier tegenover de corporatieve

syndicaten, de « beroeps-syndicaten » die hun bestaan vinden in het feit: dat de maatschappij verdeeld is in natuurlijke groepen die de beroepen zijn, en dat de mensen van eenzelfde beroep om het even welke functie zij bekleden tot één organisch geheel behoren, dat zijn belichaming vindt in de corporatie, maar dat nochtans in het beroep onderscheidene groepen zijn ter behartiging van wier speciale belangen, precies de syndicaten worden opgericht.

14. - Lidmaatschap

Het lidmaatschap van het syndicaat is het enige middel om lid te zijn van een corporatie en is dus verplichtend.

De corporatie heeft het recht aan alle niet-leden de uitoefening van het beroep te ontzeggen.

15. - Unitaire karakter

Anderzijds is op syndicaal gebied, evenals op het corporatieve, geen plaats meer in één beroepstak voor meerdere syndicale verenigingen, die toch alle dezelfde beroepsbelangen te verdedigen hebben. Waar zij zich vroeger naar hun partijpolitieke attachés onderscheidden, worden de syndicaten in de corporatieve ordening EEN, en in hun éénheid sterk.

Ook voor federaties van syndicaten is er geen plaats. Dit zou geen zin hebben; de actie van elk syndicaat blijft beperkt in de schoot van de corporatie waarvan het deel uitmaakt. Een federatie van syndicaten zou tegenstrijdig zijn met de echte corporatieve orde.

16. - Erkenning

Een syndicaat ontvangt zijn bestaansrecht in zijn wettelijke erkenning, waardoor het rechtspersoonlijkheid verwerft.

Het zal daarvoor zijn standregelen in extenso publiceren en zijn boekhouding aan het controlerecht der bevoegde corporatieve instantie onderwerpen.

17. - Plichten en rechten

De stembevoegde leden van een syndicaat, de syndicale raad, kiezen hun afgevaardigden in de corporatieraad en hebben recht van interpellatie op de vergadering.

In de corporatieraad van eerste graad zetelen dus afgevaardigden van elke belangengroep of syndicaat.

(Wordt vervolgd.)

MEDEDELINGEN VAN REDACTIE EN UITGEVERIJ

• De nummers 1, 2, 3, 4, 5, 6 van het maandblad « Joris van Severen-Orde », zijn nog beschikbaar. Stort 15 fr. per nummer op onze postrekening 847.51 van Uitgaven El. De Kesel, Bagattenstraat 52, Gent.

• JORIS VAN SEVEREN

Een jong Brugs kunstenaar ontwierp een Joris van Severen-kop. Prijs : 200 fr. Inlichtingen en bestellingen bij S. Goethals, Beenhouwersstraat 31, Brugge.

• In het vooruitzicht van een afzonderlijke uitgave verschijnt het orgaan van de Solidaristische beweging tweetalig.

• Oranje dassen zijn te verkrijgen op de secretariaten. Prijs : 20 fr.

• Het secretariaat voor West-Vlaanderen van de Solidaristische beweging is gevestigd te Oostende, Christinastr. 75.

• De Gentse afdeling richt cursussen in van zelfverdediging. Kosten : 60,- fr. per maand. Inlichtingen op het secretariaat, Bagattensraat 52, Gent.

• De Joris van Severen-Orde is de kern waaruit de solidaristische beweging is gegroeid. Van nu af heet ons orgaan kort en krachtig « Solidarisme ».

AVIS REDACTION ET ADMINISTRATION

• Les n°s 1, 2, 3, 4, 5, 6 des Cahiers « Joris van Severen-Orde » sont encore disponibles. Virez 15 fr. par n^o au C.C.P. 847.51 Edit. El. De Kesel, Bagattenstr. 52, Gand.

• JORIS VAN SEVEREN

Un jeune sculpteur brugeois créa un buste de Joris van Severen. Le prix a été fixé à 200 fr. Renseignements et commandes à S. Goethals, Beenhouwersstr. 31, Bruges.

• En attendant que nous puissions publier des éditions distinctes, l'organe du Mouvement Solidariste paraîtra en deux langues.

• Procurez-vous la cravate orange aux secrétariats. Prix : 20 fr.

• L'Ordre Joris van Severen est le noyau dont est issu le mouvement solidariste. Dès à présent, notre organe sera intitulé : « Solidarisme ».

VOOR DIETSLAND en ORDE

jonge arbeiders,
jonge intellectuelen,
studenten,

sluit aan bij de

ORDEWACHT JORIS VAN SEVEREN

lichamelijke training - kampeven
gezamenlijke marschen
een heerlijke en grote taak wacht U!

WEKROEP

Laat ons marcheren naar het licht der wouden
waar elk van ons tot strijder wordt gedrield,
waar men ons leert in ere 't schild te houden
voor 't hart dat door geen onraad wordt gestild.

Laat ons marcheren naar de groene pleinen
waar schoon het jonge heir staat opgesteld,
waar haat en tweedracht om de vlag verdwijnen
bij d'eendracht van ons brandend-fel geweld.

Laat ons marcheren naar den groten Leider
den Leider die vermoord zijn scharen schouwt
en in den dood als koen en trots bevrijder
op 't eedverbond der Dietse vendels bouwt.

Bert PELEMAN.

POUR L'ORDRE THIOIS

jeunes ouvriers,
jeunes intellectuels,
jeunes paysans,

ralliez le

SERVICE D'ORDRE JORIS VAN SEVEREN

éducation physique
camps - marches
une vie de grandeur et de pureté,
au service de votre peuple.

B 520 JMK

6. 173.5

05.23

No: 19.- DIENSTGEHEIM.-

12 Januari 1951.-

Onderwerp: "Joris VAN SEVEREN-ORDE".-

Bijlagen : één.

A A N : B.VII.-

V A N : W.-

NIET O.K.
ACD/46
DAT: 14-3-51
PAR: POC

18 JAN. 1951
ACD/100986

*Rechtsblad is vernietigd
ps*

B 324 — 9535h-00902

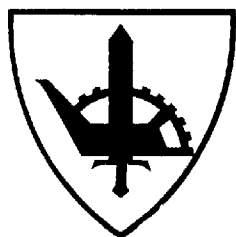
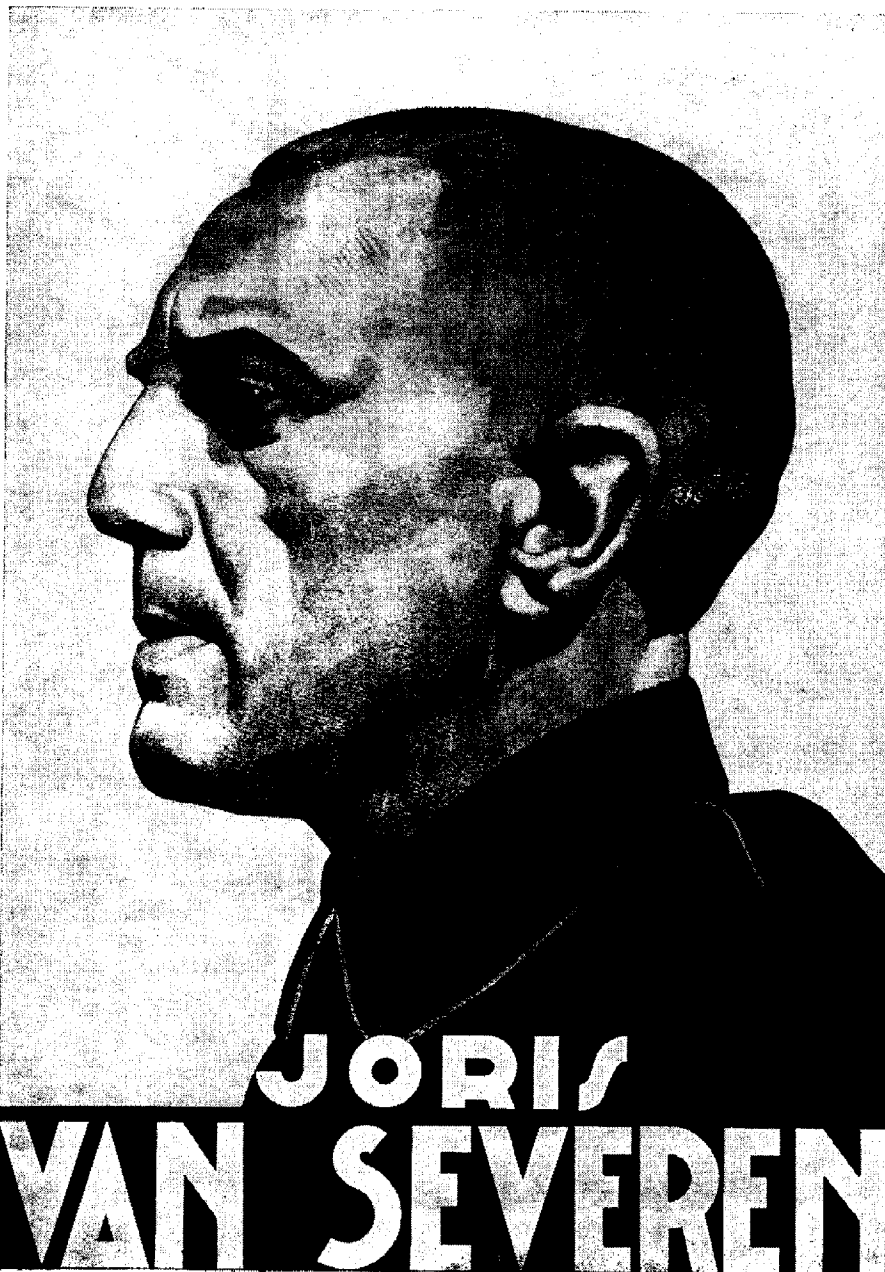
Met verwijzing naar d.z.schrijven, No: 477, d.d. 20 October 1950, waarbij ik U toezond een exemplaar van het October 1950-nummer (No:5) van het orgaan van de Solidaristische Beweging "Joris VAN SEVEREN", heb ik de eer U hierbijgaand aan te bieden een exemplaar van No:6 van 1 December 1950 van dat maandblad.

Uit de inhoud van dit nummer moge U blijken, de zich in stijgende lijn ontwikkelende activiteit dezer organisatie.-

JORIS VAN SEVEREN- ORDE

INHOUD - SOMMAIRE

- * Wit en Zwart reiken elkaar de hand (*Willem van Peel*)
- * Un faux problème (*Ossian Mathieu*)
- * Vergadering, 29 Okt. 1950
Réunion, 29 octobre 1950
- * Zo sprak Joris van Severen
- * Solidarisme (*Dr Jur. José Wilmots*)
- * Lezers schrijven...
- * Het Dietse Rijk (*I. Cremer*)
- * Midden de vaart der Volkeren
- * Reactie's
- * Uit Zuid-Afrika
- * De Nederlanden en het Federalisme (*Dr Jur. José Wilmots*)
- * Solidaristische Maatschappijleer

ORGAAN VAN DE SOLIDARISTISCHE BEWEGING

Maandblad — 1° Jaargang - N° 6 - 1 December 1950 — Prijs: België 15 fr. - Nederland f. 1.20

ORGANE DU MOUVEMENT SOLIDARISTE

Cahiers Mensuels — 1° Année - N° 6 - 1 décembre 1950 — Prix: Belgique 15 frs - Pays-Bas f. 1.20

Joris van Severen - Orde

ORGAAN
VAN DE SOLIDARISTISCHE BEWEGING
Maandblad — 1e Jaargang - N° 6 — 1 December 1950

Prijs per nummer : België 15 fr. - Nederland f. 1,20

ABONNEMENTEN :

Voor België :

250 frank, Steunabonnement
150 frank voor 1 jaar (12 nummers)
75 frank voor 6 maanden (6 nummers)
Te storten op postrekening 847.51 (let op het
nieuwe nummer) Uitgaven El. De Kesel, Gent

Voor Nederland :

f. 20 Steunabonnement
f. 12 voor 1 jaar (12 nummers)
f. 6 voor 6 maanden (6 nummers)
Te storten op giro-rekening 413665
Uitgaven El. De Kesel, Maasstraat 163,
Amsterdam

REDACTIE-SECRETARIAAT :

Bagattenstraat 52, Gent Telefoon 547.63

SECRETARIAAT FRANSTALIGE AFDELING :

I. Meurice, Simonisstraat, 14/b, Brussel.

SECRETARIAAT RIJKSNERLAND :

Maasstraat 163, Amsterdam

VERANTWOORDELIJK VOOR UITGAVE EN OPSTEL :

El. De Kesel, Bagattenstraat 52, Gent

Ordre Joris van Severen

ORGANE DU MOUVEMENT SOLIDARISTE

Mensuel — 1re Année - N° 6 — 1 décembre 1950

Prix par n^o : Belg. 15 fr. - Pays-Bas fl. 1,20

ABONNEMENTS :

Belgique :

abonnement de soutien : 250 fr.
un an : 150 fr. (12 numéros)
six mois : 75 fr. (6 numéros)

A virer au C.C.P. 847.51
Edit. El. De Kesel, Gand

Pays-Bas :

abonnement de soutien : 20 fl. (12 numéros)
un an : fl. 12 (6 numéros)
six mois : fl. 6

A virer au C.C.P. 413.665
Uitg. El. De Kesel, Maasstr. 163, Amsterdam

REDACTION-SECRETARIAT :

Bagattenstraat 52, Gand Tél. 547.63

SECRETARIAT PROVINCES ROMANES :

I. Meurice, 14b, rue Simonis Bruxelles

SECRETARIAT PAYS-BAS :

Maasstraat 163 Amsterdam

EDIT. RESPONSABLE :

El. De Kesel, Bagattenstraat 52 Gand

In het vooruitzicht van een afzonderlijke uitgave verschijnt het orgaan van de Solidaristische Beweging tweetalig.

★

En attendant que nous puissions publier des éditions distinctes, l'organe du Mouvement Solidariste paraîtra en deux langues.

“ S. B. ,,

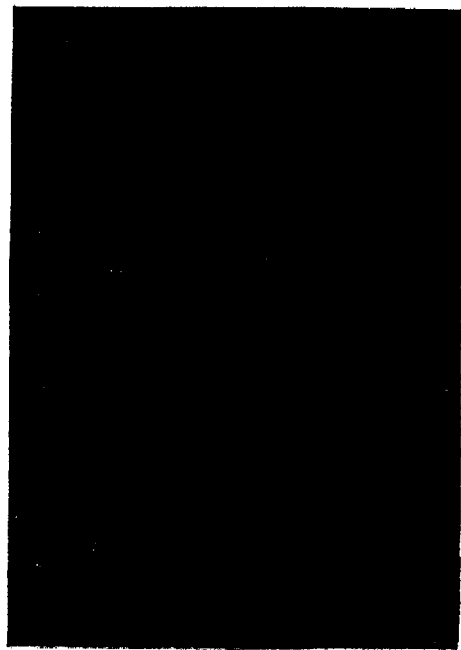
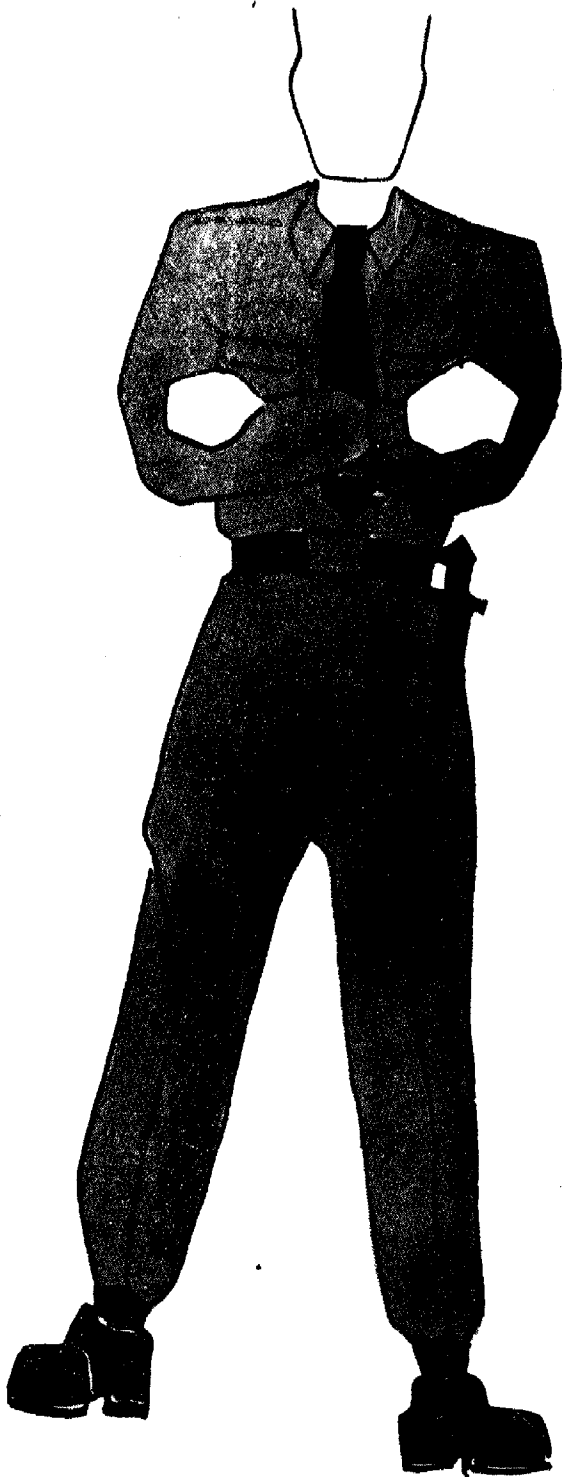
SOLIDARISTISCHE BEWEGING

UNIFORM EN KENTEKEN

“ M. S. ,,

MOUVEMENT SOLIDARISTE

UNIFORME ET INSIGNE

Wit en Zwart reiken elkaar de hand

Wij marcheren voorwaarts, en niet achterwaarts. Wij stappen op naar ons doel dat in de toekomst ligt. Het verleden ligt achter ons, en wij keren niet meer terug naar dat verleden. Wij blijven niet ter plaats trappelen, om te piekeren over wat ons scheidde. Wij moeten vooruit, de tijd dringt, de toekomst roept ons! Wit en zwart stonden tegenover elkaar. De strijd werd beslist. Een eerlijke kamp moet eindigen met een ridderlijke daad. De overwinnaar reikt de hand aan de overwonnenen. Zó moet het zijn, of zou het moeten zijn. Tot nog toe heeft de haat in dit land gezegevierd. De aloude deugden van een dapper soldaat, die zijn geslagen vijand de hand reikt en hem helpt opstaan, zijn verloochend geworden. Die aloude ridderlijke traditie dient in ere hersteld.

Een Witte die vocht voor België was een held. Een Zwarte die streed voor Vlaanderen was het niet minder. De ene is de andere waard. Alle twee dienden hetzelfde volk. Vlaanderen is toch een deel van België, en België bestaat niet zonder Vlaanderen.

De oorlog met Duitsland is reeds vijf jaar voorbij. De toestand ziet er nu gans anders uit. Wij staan voor nieuwe problemen. Duitsland is de bondgenoot geworden van het Westen. Europa, noodgedwongen, sluit aaneen. Een nieuwe koers werd ingeslagen. Andere strijdmethodes dringen zich op. De vroegere vijand is nu de vriend, de vroegere vriend is nu de vijand geworden.

Een Witte, die geen knecht was van Rusland, heeft begrepen, en hij reikt de hand aan een Zwarte, die geen knecht was van Duitsland.

Het Christelijk Europa is in nood, en wanneer Europa ineenstort, verdwijnt ook ons land in de chaos. Dit is het allesoverheersende feit dat al de rest in de schaduw stelt, en waarvoor alle onderlinge twisten moeten wijken.

Wij weten het, bij velen is de verbittering te diep ingewreten, is de vernedering te groot, de straf al te onrechtvaardig geweest.

Mannenmoed, een heldere kop en een warmkloppend hart, kunnen wonderen verrichten.

Mannenmoed vreest niet, wijkt niet, plooit niet. Ware mannenmoed eerbiedigt een overwonnen vijand, zoekt niet de weerwraak, maar vergeeft en vergeet.

Een heldere kop ziet de waarheid, beheerst zichzelf, verfoeit de kleinheid, verheerlijkt wat Recht en Groot is.

Een warmkloppend hart kent niet de haat, wel de liefde; niet de straf, wel het begrip; niet de verscheurdheid, wel de verzoening.

Schouder aan schouder stappen Wit en Zwart nu naast elkaar, schouder aan schouder rukken ze samen op naar de nieuwe toekomst, naar het grote doel: een Christelijk en Solidaristisch Europa, waarin de Nederlanden zich vrij ontkwelen zullen.

WILLEM VAN PEEL

het SOLIDARISTISCH CONGRES TE BRUSSEL

Dit Congres heeft plaats in de loop van de maand Januari 1951. Zullen het woord voeren:

A. BRIENEN:	« De Dietse en Solidaristische eenheid »
Ossian MATHIEU:	« La vie militante du mouvement »
Dr Jur. José WILMOTS:	« Het Solidaristisch Europa »
I. MEURICE:	« Le programme social du mouvement ».

Gezien het privé karakter van de vergadering zullen de uitnodigingen rondgestuurd worden. Indien U geen kaart ontvangt schrijf naar het redactie-secretariaat te G e n t , Bagattenstraat 52.

un faux problème

Des camarades n'ont pas encore complètement dominé les rancœurs issues du temps où une administration fransquillonne ne semblait avoir d'autre souci que d'infliger aux Flamands les brimades et les humiliations les plus ignobles.

A cette rancune vient s'ajouter une colère justifiée contre le comportement d'une partie de nos populations romanes lors de la crise de l'été dernier.

Cette colère, nous la partageons, et nous répondons à nos camarades qu'il est trop facile de rejeter sur autrui ce dont on est soi-même responsable. En effet, si nos camarades flamands s'étaient donnés des chefs énergiques, en lieu et place des Van Cauwelaert, des Eyskens et tutti quanti, s'ils avaient eux-mêmes montré les dents au lieu d'attendre les événements, la face des choses aurait changé. On a toujours tendance à battre sa coulpe sur la poitrine des autres...

Mais revenons au premier point.

Nous pensons que l'antipathie manifestée par certains camarades à l'égard de « tout ce qui parle français » s'est trouvée fondée autrefois, mais a perdu toute raison d'être aujourd'hui.

Les flambées de romantisme imbécille où se complaisent Merlot et la clique séparatiste qui le suit ne correspondent à rien de profond et ne traduisent qu'un lamentable complexe d'infériorité devant la fécondité flamande, la force flamande, la grandeur flamande. Si nos provinces romanes ne comptaient que des primaires et des ratés de cette espèce, nous appellerions de nos vœux une « flamandisation » intégrale: ce serait une régénération du corps et de l'esprit.

Il n'en est rien, grâce à Dieu. Il subsiste, dans nos provinces du sud, suffisamment de santé et de foi pour que nous puissions en attendre le meilleur. Certes, il nous faudra déployer un long et patient effort, si nous voulons leur faire comprendre qu'elles appartiennent et n'ont jamais cessé d'appartenir, chair et âme, aux Pays-Bas. Certes, pour réveiller le sens impérial, il nous faudra effacer bien des idées préconçues et lutter contre la malveillance ou l'incompréhension. Mais qui prétend que c'est impossible n'est point des nôtres. Car nul, hormis van Severen, et durant une période, hélas, trop brève, n'a tenté l'entreprise.

A nos camarades flamands, nous demandons de nous y aider.

D'abord: en mettant leur susceptibilité en

veilleuse.

Et en évitant de petites choses inutiles et maladroites. Le fait, par exemple, d'avoir imposé l'unilinguisme à l'aéroport international de Melsbroek.

Souvent, ils se trouveront devant des hommes qui ne connaissent ni leur langue, ni leur histoire, et qui, quel que soit leur désir de collaboration fraternelle emploieront une terminologie qu'on leur a sottement inculquée depuis des générations ou manifesteront une incompréhension qui résulte du long divorce artificiel qu'on a imposé à nos provinces.

L'important, pour nous, c'est justement de faire comprendre l'absurdité de certains mots et la superficialité de certains jugements. A nous d'y arriver.

En second lieu: en se refusant à confondre les « wallingants » avec l'ensemble de nos populations romanes. Ces figures de Carême sombreront tôt ou tard dans le ridicule et le mépris. Au surplus, ils s'enivrent de leur propre vacarme: personne ne les écoute et l'on chercherait en vain le Namurois, l'Arlonais ou le Tournaisien qui se sentent menacés par « l'impérialisme flamand ».

En ce qui nous concerne, nos camarades flamands peuvent être rassurés. Notre idéal commun ne supporterait ni réticence, ni ignorance. Notre estime pour la Vlaamse Beweging est inconditionnelle et nous ne méconnaissons à aucun égard l'oppression que l'Etat Belge a fait peser pendant si longtemps sur nos provinces du Nord.

Nous n'avons pas oublié le temps où l'« orangisme » conduisait nos frères en prison, le temps où leurs écrivains et leurs artistes étaient traqués, leur langue bafouée, leur génie persécuté. Le temps où les officiers fransquillons préféreraient devant les recrues de langue néerlandaise: « Pour les Flamands la même chose. » Le temps où les prévenus flamands comparaissaient devant des tribunaux fransquillons...

Toutes ces souffrances, toutes ces injustices nous sont aussi proches qu'à eux-mêmes, comme nous sont proches leurs martyrs. Et ce n'est pas nous qui refuserons de célébrer Rodenbach, Dosfel ou Martens.

Dans le combat que nous allons livrer, il faut bannir tout équivoque. Mêmes pensées, même but, mêmes cœurs!

Camarades, soyons unis dans la grandeur!

O S S I A N M A T H I E U

La réunion à Bruxelles le 29 OCTOBRE 1950

Des délégués des diverses provinces se sont réunis le dimanche 29 octobre à Bruxelles à l'initiative de MM. Ossian Mathieu et A. Brienen.

Au nom de la section de langue néerlandaise, M. Brienen salua les délégués et les pria d'utiliser chacun sa langue maternelle. Le Mouvement Solidariste qui vise à restaurer l'unité des Pays-Bas et à établir l'Ordre Solidariste selon l'enseignement de Joris van Severen, a été fondé en 1949. Estimant que le travail préparatoire est achevé, il a décidé d'entreprendre une action politique concertée et positive.

Au nom de la section de langue française, M. Ossian Mathieu salua à son tour les Solidaristes présents et les convia à entamer sans tarder le combat. Le temps est venu non seulement de grouper une élite, mais aussi, et sans doute par d'autres moyens, de conquérir les masses à nos idéaux. Sur le plan national il convient d'opérer la réconciliation, sans arrière-pensée, de tous ceux qui ont combattu pour défendre leur pays et l'Europe, sur quelque front que ce soit. Sur le plan international il est indispensable que l'Allemagne recouvre toutes ses prérogatives de grande nation. Elle doit, d'autre part, jouer un rôle prépondérant dans l'unification de l'Europe, cette Europe où doit prévaloir une hiérarchisation impériale respectueuse des caractères et de l'orgueil de chacun.

Le problème « Flamands-Wallons » est devenu illusoire. Si l'on veut s'opposer aux tentatives séparatistes, il faut comprendre et faire comprendre que nos provinces romanes appartiennent, par leur tradition, leur mode de vie, leur race, leurs besoins, aux anciens Pays-Bas.

Vint ensuite un débat général où furent fixés les points suivants :

1. Le Congrès Solidariste de Bruxelles se déroulera pendant le mois de janvier 1951.

2. Chaque mois, le Conseil Central du Mouvement, composé de trois représentants de nos provinces de langue néerlandaise et de trois représentants de nos provinces de langue française, ainsi que d'un représentant des Pays-Bas du Nord, se réunira à Bruxelles.

3. En attendant que le Mouvement soit en mesure de publier des organes indépendants dans chacune de nos langues, le périodique existant : « Joris van Severen-Orde » comportera des rubriques françaises et néerlandaises.

4. L'uniforme du Service d'Ordre Joris van Severen se composera d'une chemise gris foncé, d'un pantalon de ski gris foncé, de chaussures de marche, chaussettes grises et cravate orange.

5. Diverses conférences et manifestations sont prévues pour cet hiver. MM. Mathieu et Brienen prendront prochainement la parole à Bruxelles, Louvain, Gand et Ostende. A Gand, répondant à une invitation des étudiants de l'Université, M. Ossian Mathieu prendra la parole en néerlandais.

DE VERGADERING TE BRUSSEL, 29 OKTOBER '50

Onder voorzitterschap van de heren A. Brienen en Ossian Mathieu vergaderden te Brussel afgevaardigden uit de verschillende provincie's.

Namens de Nederlandstalige afdeling verwelkomde de heer A. Brienen de aanwezigen, en stelde voor dat iedereen zijn eigen taal zou spreken. Een Dinaso hecht geen overdreven belang aan de taal, wel aan de innerlijke overtuiging. De Solidaristische Beweging die de Eenheid der Nederlanden en de Solidaristische Orde naar de leer van Joris van Severen vestigen wil, werd opgericht in 1949. Een hele weg hebben wij reeds afgelegd. Enthousiaste medewerkers en hardnekkige bestrijders traden in het strijdperk. Dit is juist het bewijs leveren van onze levenskracht. Het voorbereidende werk is nu afgedaan. Thans is de tijd gekomen om actief naar buiten te treden.

Namens de Franstalige afdeling begroette de heer Ossian Mathieu op zijn beurt de aanwezige Solidaristen en nodigde hun uit zonder verwijl de strijd aan te pakken. Niet alleen de elite maar ook de massa moeten wij thans winnen voor ons ideaal: Allen die op gelijk welk front gestreden hebben om hun land en Europa te dienen, moeten zich nu verzoenen. In het toekomstige Europa moet ook Duitsland een actieve rol vervullen. Onze Romaanse provincie's behoren tot de oude Nederlanden door traditie en lotsverbondenheid.

Na een debat dat twee uur in beslag nam, werden de volgende besluiten genomen :

1. Het Solidaristisch Congres gaat door te Brussel gedurende de maand Januari 1951.

2. De Leiding vergadert om de maand te Brussel, en is samengesteld uit drie Nederlandstalige, drie Franstalige en voorlopig een Rijks-Nederlander.

3. In het vooruitzicht dat de Beweging over een Nederlandstalig en een Franstalig orgaan beschikt, zal het bestaande maandblad « Joris van Severen-Orde » verschijnen met een Nederlandse en Franse rubriek.

4. Het uniform van de Ordewacht Joris van Severen zal zijn : donkergrijs hemd, oranje das, donkergrijze ski-broek, mars-schoenen, grijze sportkousen.

5. Conferentie's en vergaderingen worden deze winter ingericht. De heren Ossian Mathieu en A. Brienen spreken te Brussel, Leuven, Gent en Oostende.

Op uitnodiging van de Gentse Hogeschoolstudenten zal de heer Mathieu aldaar in het Nederlands spreken.

ZO SPRAK JORIS VAN SEVEREN

HULDE AAN DE VORSTENHUIZEN

Tenslotte heeft men in de jongste jaren, in de Zuidelijke Nederlanden eindelijk ingezien dat het buitenlands beleid van het Land op de verwezenlijking van de volkomene zelfstandigheid moest gericht worden en met moed heeft men dat beleid doorgevoerd: terwijl men de defensie geleidelijk aan dat nieuwe beleid heeft aangepast.

Weshalve wij oprecht hulde brengen aan Koning Leopold en aan zijn raadgevers.

Ook in de Noordelijke Nederlanden heeft men in de jongste tijd merkelijk meer aandacht en zorg aan de defensie besteed.

Weshalve wij oprecht hulde brengen aan Koningin Wilhelmina en aan haar raadgevers.

Terzelfdertijd hebben de Zuidelijke en Noordelijke Nederlanden een politiek van toenadering naar mekaar gevoerd, die wij van ganser harte toejuichen.

Maar dit alles is slechts een begin, mag niets meer betekenen dan een aanloop tot een openhartige, en innige samenwerking, die geleidelijk de volkomen éénwording, de zo dringend noodzakelijke eenheid der Nederlanden, moet voorbereiden en verwezenlijken.

Want daar en daar alleen, in die éénwording, in die eenheid, daar en daar alleen ligt het heil van ons volk.

Daar en daar alleen kan en zal het de kracht vinden en de macht kunnen vormen die in staat zal zijn, zijn erf en goed en eer tegen elke aanrander doelmatig te verdedigen.

Die éénwording, die eenheid der aloude en eeuwig-jonge Nederlanden, DAT is de oplossing die het Verdinaso voorstelt en alleen het Verdinaso, voor het thans met zulk een angstwekkendheid gestelde vraagstuk der bescherming en verdediging van het Dietse volk, der bescherming van zijn leven, van zijn grondgebied, en van zijn onsterfelijke grootheid.

Dat is de oplossing voor de doorvoering waarvoor het Verdinaso sinds jaren rusteloos en onvermoeibaar werkt en kampt, tegen alle vooroordelen, tegen alle onverschilligheid, tegen alle laster en alle tegenkanting en verzet van hoog en laag.

Het Verdinaso staat geheel alleen voor die enige redding-brengende en toekomstbouwende oplossing.

HET VERDINASO DRAAGT DE REDDINGBRENGENDE OPLOSSING

Enige redding-brengende en toekomstbouwende oplossing.

Inderdaad:

Niets rechtvaardigt de scheiding en verscheurdheid der Nederlanden. Integendeel, alles rechtvaardigt hun éénwording. Er bestaat geen enkele reden die het voortduren van die scheiding billijken kan. Integendeel, alle mogelijke en redelijke redenen pleiten voor een spoedige en grondige éénwording.

Verdeeld, gescheiden en verscheurd : twee kleine landen, die nergens hun wil kunnen imponeren.

Eéngeworden : Diets Rijk der Nederlanden; macht die met kracht zijn wil kan imponeren waar het nodig is.

Verdeeld, gescheiden en verscheurd : twee kleine Staten die, hoe lofwaardig hun pogingen ook mogen wezen om hun beleid en vooral hun buitenlands beleid te harmoniseren, toch altijd twee kleine Staten blijven, wier leiding het leven, de welvaart en de toekomst van het éne grote volk dat gedeeltelijk binnen hun grenzen woont tot zijn grootse bestemming niet voeren kunnen.

Eéngeworden : één Staat, één Rijk, het Dietse Rijk der Nederlanden, wiens beleid, dank zij eenheid van richting en doel aan het Dietse volk weer zal waarborgen de maximale ontwikkelingsmogelijkheden van zijn levenskrachten en op het gebied van het buitenlands beleid zich zal weten te doen eerbiedigen door iedereen.

Verdeeld, gescheiden en verscheurd : twee kleine weermachten, die elk, met de middelen waarover zij beschikken, noch het moederland, noch de wingewesten naar behoren kunnen verdedigen en beschermen.

Eéngeworden : één weer- en strijdmacht die, gedreven en begeesterd door een bewustzijn van de éne wil naar nieuwe grootheid, de defensie van het vaderland en van de wingewesten, met zulk een bekwaamheid en doortastende vechtaardigheid weet in te richten, voor te bereiden en desnoods tot het uiterste door te voeren, dat geen macht ter wereld het aandurft haar aan te vallen of, erin lukt, het aangedurfd hebbende, haar te breken of te verslaan.

Gij weet inderdaad, zo goed als ik, dat onze vijanden, in de loop der geschiedenis meer dan eens ervaren hebben dat de Dietsers geen dommerikken en geen lafaards zijn.

Daarom wil het Verdinaso dat de weermacht in de beide vooralsnog gescheiden Nederlanden, een weermacht weze, een weermacht worde, die in kwaliteit, ik zeg in kwaliteit, de weermachten der naburige volkeren evenare.

Daarom wil het Verdinaso, dat de kern, de spil, de drijfkracht en bezieler van die weermacht, die in de volle zin van het woord een volksweermacht zijn moet, een beroepsleger weze dat in wezen en verschijning de belichaming zal zijn van al de deugden van de soldaat.

Dat wil zeggen: een leger dat daar te midden van de volksgemeenschap zal staan als een nieuwe ridderorde: een aristocratische, adellijke orde, geducht door haar geest, evengoed als door haar kennis en haar vaardigheid, uitstralend de stijlvolle en onverbiddelijke wil, ten koste van alles, het gemeenschappelijk land der vaderen, het land van « roem en ere » in ere en roem te beschermen en te verdedigen.

Dit wil meteen zeggen dat het Verdinaso wil dat die weermacht uitgerust weze met de meest moderne middelen der verdedigingstechniek, te land, ter zee en in de lucht.

De sceptici die hier opwerpen: « Goed en wel, maar hoe zult gij dat financieren? » antwoord ik: wanneer de Staat volgens de grondbeginselen, de methode en de geest van het Verdinaso bestuurd zal zijn, zullen de noodwendige gelden gevonden worden.

Want evenzeer als voor Groot-Brittannië, gelden voor ons de woorden, die de Britse Eerste Minister Chamberlain tot zijn volk richt in een rede waarin hij zijn defensie en bewapeningspolitiek rechtvaardigt:

« De veiligheid van het land is gewichtiger dan al het andere en al de thans gebrachte offers zijn niets in vergelijking met de schrikkelijke offers die, in geval van oorlog, gebracht moeten worden, wanneer het land niet beveiligd is en het volk ter defensie niet paraat staat. »

Daarom wil het Verdinaso dat onder meer, met de grootste spoed de Zuidelijke Nederlanden ten minste zo sterk en doelmatig in staat van verdediging gesteld worde als hun Oostgrens. Het Verdinaso beschouwt de doorvoering van dit werk als een der noodzakelijke voorwaarden ter voorbereiding der éénwording van de weermachten der Nederlanden; voorbereiding die moet beginnen met het inrichten van besprekingen tussen de staven der beide weermachten, besprekingen die geleidelijk tot een steeds innigere samenwerking voeren zullen.

Het Verdinaso wil, dat aldus volstrekt alles gedaan wordt wat nodig is, om tussen de Zuidelijke en Noordelijke Nederlanden, een defen-

sief militair bondgenootschap voor te bereiden en af te sluiten. Want dit bondgenootschap zal een der meest beslissende stappen zijn naar de vestiging van het Dietse Rijk der Nederlanden, volstrekt noodzakelijke voorwaarde van onze gemeenschappelijke veiligheid, van onze macht van onze grootheid en van onze vrede.

Maar, Volksgenoten, om die éénwording voor te bereiden, om morgen die volkomen eenheid van de gehele Dietse volksgemeenschap in de geheel verenigde Nederlanden te kunnen vestigen, moet, NU reeds, die éénwording, die eendracht, die eenheid dag aan dag, met de doelmatigste krachtadigheid in elke der geleidingen onzer volksgemeenschap en in hun onderlinge verhoudingen vast gesticht worden; zij moet er overal in geest en hart van alle volksgenoten, zonder achterdocht, in volkomen oprechtheid leven, volgens de grondbeginselen van het nationaalsolidarisme en de directieven van het Verdinaso, dat te midden van de rampspoedige gespletenheid onzer volksgemeenschap, daar staat als DE ENIGE gezonde en levenskrachtige embryo van die eenheid; als het enig organisme dat, alle vooroordelen uit de weg ruimende, alle domme en dodende vijandschappen in ZIJN ORDE verzoenende, van die eendracht en eenheid, de enige toekomstbeeldende en toekomstbouwende organisatie is.

Eendracht en eenheid in elkeen der geleidingen onzer volksgemeenschap.

Daarmede bedoel ik hier voornamelijk:

- ten eerste:** de verscheidene gewestelijke gemeenschappen die te zamen onze gehele volksgemeenschap vormen; de verscheidene arbeidsgemeenschappen; bedrijfsschappen en beroepsschappen, die de stoffelijke en geestelijke welvaart van onze volksgemeenschap moeten verzekeren.

Uit de Landdagrede van de Leider te Gent, de 17.9.1938

DIETSE SOLDATEN

*Geen heeft als gij ooit de banier gedragen
waarmee uw leven laaiend is vergroeid!
Geen heeft als gij gekend de helse dagen
toen gij als slaven morrend gingt geboeid!
Maar uw verguizing hebt gij schoon gewroken
toen gij in 't volk U siddrend hebt herkend,
toen uit uw bloed het marslied is gebroken
en gij het hoofd ter vaandels hebt gewend!
Geen heeft als gij ooit de banier gedragen
die gij als vonkend in uw vuisten droegt
bij 't openstromen der verheven dagen
dat gij de schuimers raadloos nedersloegt!*

Bert PELEMAN.

SOLIDARISME

Au moyen Age les Chevaliers Chrétiens ne craignaient personne hormis Dieu. Actuellement les Européens ne craignent plus Dieu mais Staline. Si demain quelques divisions motorisées russes se mettaient en mouvement il y aurait une telle pagaille en Europe que celles-ci seraient en huit jours au bord des Pyrénées.

L'Europe rongée par le pacifisme de la démocratie et par les luttes partisans et sociales serait plus lâche, plus vile que les Carthaginois, les Grecs décadents et les Gaulois qui luttèrent pour leur Liberté contre les Romains. L'Europe n'aurait même plus le courage d'offrir son sang pour son patrimoine millénaire et les Européens préféreraient à la mort une honteuse déportation vers les camps de travail.

Actuellement l'Europe n'est plus qu'une prostituée mendiant des caresses aux usuriers Américains ou des coups de fouet aux moujiks...

L'Europe ne croit plus en sa destinée. Les uns espèrent en la toute puissance du capitalisme américain, les autres attendent tout du Marxisme. Et les véritables Européens, qui s'étaient inspirés des leçons du passé pour bâtir un avenir social et national sont réduits, par les politiciens à la solde de l'étranger, à l'impuissance.

Les Européens ne comprennent point que leur salut ne réside point dans la réussite du plan Marshall, du Pacte de l'Atlantique, du Kominform ou de l'O.N.U. mais qu'il se trouve en eux-mêmes.

Si l'Europe prenait conscience de sa déchéance actuelle et vivait les grandes leçons de son passé pour tirer les conclusions pratiques, elle serait sauvée.

Il y a à peine six ans l'Allemagne, grâce à son régime social et national luttait avec succès contre le monde entier. Actuellement la moitié de l'Europe à cause de son régime démocratique se vend à l'Amérique ou capitule devant la Russie.

L'individualisme démocratique est la cause première et dernière du marasme social et politique dans lequel l'Europe vit actuellement. Le Capitalisme et le Nationalisme étatiques sont les rejetons de l'Individualisme démocratique.

Le Capitalisme avec son sentimentalisme puritain et paternaliste est la cause première et immédiate du Communisme. Les gros bourgeois qui, tout en palpant leurs dividendes, font cre-

ver les enfants des prolétaires sont les meilleurs propagandistes du Communisme et du désordre social. La cupidité des puissants engendre la révolte des faibles.

Le nationalisme étatique avec son impérialisme, sa centralisation excessive, son mépris pour les organes naturels tel que la profession, la région et la famille provoque les guerres civiles européennes, l'asphyxie culturelle des régions et le nivèlement des professions.

Actuellement des millions d'Européens espèrent en l'armée russe pour résoudre cette grave crise morale et politique. Mais, comme le déclare l'hebdomadaire italien « Lotta Politica » l'invasion russe de l'Europe n'est pas la victoire du prolétariat mais la conquête asiatique de l'Europe et la fin de tout ce qui dans la pensée et l'histoire se résume dans la notion de la civilisation de deux mondes de l'esprit, de deux systèmes de pensée, de deux formes de l'existence qui font des Occidentaux et des Orientaux deux espèces diverses d'humanité. Le Bolchevisme n'est pas une philosophie du travail, ni un système économique à opposer à la philosophie utilitaire et à l'organisation capitaliste. Le Bolchevisme est au contraire la fracture avec l'Occident, le reniement du Christianisme et le retour de la Russie aux origines, à l'Orient Asiatique.

En face de ces deux tendances (communiste et capitaliste) l'Europe possède encore la faculté de continuer à être la source de la Civilisation Occidentale en créant un ORDRE SOLIDARISTE entre les individus dans une même communauté populaire d'une part et entre les diverses communautés populaires d'Europe d'autre part.

Le Solidarisme veut raffermir les liens naturels qui unissent l'individu avec la famille, la profession, l'entreprise, la région, le peuple et la patrie. Pour les solidaristes, la Communauté Populaire est un tout organique créé par la nature et composé des Familles, des Professions, des Provinces et des Régions (les partis politiques n'ont plus aucun rôle à jouer) et l'Europe est un autre tout organique composé des différentes communautés populaires ayant leur caractère, leurs coutumes, leurs mœurs propres. L'homme individualiste et les communautés populaires n'ont plus de signification propre si ce n'est dans le cadre communautaire et Européen. D'une part, l'individu devra s'élever dans la

Communauté et doit atteindre par la communauté son plein épanouissement. D'autre part, la communauté populaire devra s'élever dans l'Europe et atteindre par l'Europe son plein épanouissement.

Les trois communautés naturelles qui composent les communautés populaires sont la Famille — la Profession — la Commune ou la Région. Chacune de celles-ci épanouit la personnalité de l'individu. Elles forment toutes les trois un ensemble organique dans lequel chaque fraction aura sa mission propre. Les différentes Communautés Populaires et l'Europe auront à leur service un régime autoritaire basé sur l'autorité du CHEF qui trouvera sa légitimité dans le service qu'il rend. Le Chef sera l'élément coordonnateur.

Le Solidarisme hiérarchique et fédéraliste mettra ainsi fin au nivèlement et à l'unitarisme Démocratique.

Dans l'ordre social solidariste, il n'y aura place ni pour le capitalisme Américain ni pour le communisme Russe. En effet si le siècle écoulé fut le siècle de la puissance du capital, ce vingtième siècle est le siècle de la puissance et de la gloire du travail.

Le travail dans l'Etat Solidariste Européen est considéré comme un devoir, un devoir envers la communauté, auquel chaque membre de la communauté doit participer dans la mesure de sa force et de ses connaissances comme chaque membre d'une famille participe dans la mesure de ses moyens à la vie de la communauté familiale.

Le Solidarisme veut faire de chaque entreprise non plus un terrain d'exploitation, non plus un champ clos pour lutte de classes, mais une communauté de travail dans laquelle chacun, à la place qu'il mérite, œuvrera dans la joie du labeur commun. Une entreprise vit par le travail de tous ceux qui s'y consacrent, depuis le chef d'entreprise et les ingénieurs, jusqu'aux contremaîtres et aux ouvriers. Ce n'est pas par l'effort du banquier qui y a fait un placement de capital qu'une entreprise vit et prospère. Puisque l'entreprise est l'œuvre de tous les travailleurs intellectuels et manuels, puisque c'est grâce à leur travail qu'elle vit, le produit du travail appartient aux travailleurs (chef d'entreprise ou ouvriers).

Dans l'économie capitaliste une seule chose compte: le profit, le bénéfice immédiat. On ne pose jamais la question: « Est-ce que cela est utile à la communauté populaire, est-ce que cela donnera aux travailleurs du travail et du pain ou du chômage et la misère. » Pour les Solidaristes se sont ces questions qui comptent et non la marge plus ou moins grande des profits

capitalistes. On ne sera plus libre de faire crever le peuple de misère en se remplissant les poches mais le travailleur intellectuel ou manuel sera libre parce qu'il se sentira dénué de soucis pour l'avenir, respecté.

Tout membre qui appartient à une communauté a le devoir de servir cette communauté. La communauté populaire exige le travail de tous. L'argent acquis par le travail du père n'autorise pas l'oisiveté du fils. Si le fils d'un banquier n'a que l'intelligence voulue pour faire un balayeur de rues, qu'il balaye, qu'il serve comme tout le monde. Seul l'homme qui travaille a droit au pain. Le prêtre travaille en priant et en chantant des psaumes à la gloire de Dieu: il est le messager de la Parole Divine auprès de la communauté populaire, l'étudiant travaille en se préparant à servir son peuple, l'artiste travaille en enrichissant le patrimoine culturel de son peuple, la mère de famille travaille en élevant ses enfants, en dirigeant son foyer, le chef d'entreprise travaille en guidant ses travailleurs, le paysan peine sur son champ et l'ouvrier dans son usine.

Les grèves, la lutte des classes, l'activité bolcheviste et révolutionnaire seront réprimées impitoyablement parce qu'elles menacent le Droit et le Devoir du travail.

Les saboteurs, les anarchistes, les piquets de grève d'une part; les tripoteurs, les spéculateurs, les banquiers véreux, les chevaliers d'industrie, les mercantis, les maqueraux sociaux d'autre part seront envoyés dans des camps de rééducation sociale où ils apprendront la beauté du travail.

Le capital sera mis au service du travail et il ne sera plus utilisé comme un système de spéculation ou d'exploitation du travail d'autrui. Les solidaristes suivent donc la doctrine de Saint Thomas d'Aquin et les Moralistes Chrétiens du Moyen Age qui interdisaient le prêt avec intérêt et l'agiotage.

Le Solidarisme préconise la mise au travail de tous les chômeurs par un retour à la terre, et une économie austère. L'Economie anarchique du Libéralisme sera abandonnée pour une économie austère. L'économie anarchique du Libéralisme sera abandonnée. Les Européens n'auront plus besoin des aumônes américaines puisqu'ils rétabliront une **ECONOMIE LIBRE ET PROSPERE** grâce au travail tenace et ardu de tous les ouvriers européens.

Les prêtres les plus pieux, les paysans et les ouvriers les plus actifs, les intellectuels les plus érudits, les soldats les plus braves, les commerçants les plus consciencieux formeront la **NOUVELLE ARISTOCRATIE**.

L'Aristocratie de la piété, du travail, de la science, de l'honnêteté et de la bravoure représentera les corporations dans les chambres corporatives. Cette élite ne sera point statique mais dynamique puisque les compartiments sociaux ne seront point étanches: grâce à son activité individuelle, chaque européen pourra s'élever d'une classe inférieure à une classe supérieure.

Le Solidarisme exige non seulement la Justice parmi les classes sociales mais aussi entre les différentes communautés européennes. Le patrimoine africain, fruit du labeur commun, sera européenisé de telle façon que chacun, riche ou pauvre, allemand ou français pourra s'y rendre, et les profits d'exploitation seront partagés entre tous.

Les déportés et réfugiés allemands ou balkaniques auront une priorité pour l'exploitation des régions salubres. L'Europe, solidaire dans le crime de Yalta et de Potsdam, a le devoir de réparer sa faute dans la mesure de ses moyens. Aussi longtemps que le problème des personnes déplacées et des déportés ne sera pas résolu, l'Europe est en état de péché mortel.

L'Europe doit envisager la Reconquista. Il ne suffit plus de se préserver des attaques asiatiques de l'U.R.S.S. Il faut libérer le plus rapidement possible les millions de concitoyens de l'Est qui vivent sous le joug bolcheviste.

L'Europe doit venger le viol des jeunes filles souabes, l'assassinat des Baltes, la déportation des Allemands, l'extermination des Ukrainiens. Grâce à son armée renouvée, dans laquelle les contingents allemands et espagnols auront un rôle important à jouer, le drapeau des communautés et régions européennes flottera dans un avenir prochain sur les tours de Sainte-Elisabeth à Breslau, de Saint-Jean à Varsovie, de Sainte-Sophie à Kiev, de Saint-Mathias à Budapest, de Saint-Joseph à Bucarest et du Kremlin à Moscou. Un grand Monument Commémoratif

exaltera, à Stalingrad, l'héroïsme des soldats européens.

Le Solidarisme sauvera l'Europe parce qu'il a su opposer:

Aux Droits de l'Homme — les Devoirs de l'Homme;

A l'égalité des hommes — l'inégalité de ceux-ci;

A la morale scientifique — la morale Chrétienne;

Au désordre — l'Ordre;

A l'anarchie — l'Autorité.

Aux âmes déchirées par le doute et le négativisme du siècle il a su restituer le réconfort des grandes certitudes.

Il n'a pas discuté Dieu et la Vertu;

Il n'a pas discuté la Patrie et son histoire;

Il n'a pas discuté l'Europe et sa mission;

Il n'a pas discuté la Famille et sa morale;

Il n'a pas discuté la gloire du Travail et le devoir de travailler.

L'Europe a fourni à la civilisation un effort constructif unique en découvrant et en évangélisant des Continents entiers. Aujourd'hui elle se sauvera en restaurant un Etat et un Empire sur les principes éternels d'Ordre, d'Autorité et de Mesure éclairés par l'immatérielle lumière de la Civilisation Chrétienne.

Européens, entrons dans l'Histoire par la grande porte. Vivons intansément en portant au maximum les forces de volonté, de lucidité, et de poésie que nous portons en nous.

Forgeons pour l'Europe et nos peuples un bonheur qui sera l'honneur de nos vies.

Camarades, en avant!

Et rendez-vous à la Victoire.

Dr Jur. JOSÉ WILMOTS

LE CONGRÈS SOLIDARISTE DE BRUXELLES

Ce Congrès se déroulera dans le courant du mois de janvier 1951.

Orateurs :

Ossian MATHIEU: « La vie militante du mouvement »

A. BRIENEN: « De Dietse en Solidaristische eenheid »

I. MEURICE: « Le programme social du mouvement »

Dr Jur. José WILMOTS: « Het Solidaristisch Europa ».

Etant donné le caractère privé de la réunion, nous adressons à nos camarades des invitations personnelles. Ceux que nous n'aurions pas touchés, sont priés de demander leur invitation au secrétariat pour les Provinces Romanes (Ivan Meurice, 14b, rue Simonis, Bruxelles).

LEZERS SCHRIJVEN...

Waarom hiet hij?

Uit Rijsnederland

« Ik zend u tegelijk hiermee een exemplaar van het September-nr. Dat van October ligt ter perse. Ook dat zal ik u toezenden.

» In bovenbedoeld nummer van uw blad kondigt gij ook aan, dat er in November een congres door U en de uwen belegd zal worden te Brussel, maar de datum moest nog bepaald worden. Kunt ge mij dien datum nu bekend maken? Ik zou eraan deel willen nemen, moet echter in staat zijn, enigen tijd vooraf den dag vrij te houden.

- » Ga voort met uw blad, dat kloek is en goed.
- » God zegene U en ons volk. »

« Ik heb nagedacht over de belangrijke vergadering waartoe U mij had uitgenodigd. De besliste toekomst-waarborgen die daaruit naar voor kwamen verheugen mij ten zeerste. Reeds na de vergadering sprak ik er met U over dat het wenselijk ware naast uw Strijd-groep alle andere heelnederlandse initiatieven te kunnen bundelen in een *werkgemeenschap*. Aan deze bundeling werken wij reeds geruime tijd met volle kracht. Vooral in het Noorden, meen ik, zal niet alles op basis van de voor uw kampformatie voorziene vormen kunnen worden ingericht. Des te belangrijker zou onze hechte samenwerking kunnen zijn. Ook zouden wij met het oog op de waarborgen bij een staate confederatie deze werkgm. volks-diets behouden, d.w.z. met erkenning van de gave Nederlandsheid der eigenlijke Lage Landen. Daarnaast zou een gelijkaardige franstalige instelling kunnen opgericht worden. Dit omdat wij in feite geloven aan de realiteit van een — zij het heterogeen-Waals grensvolk naast een Nederlands landsvolk in het staatsgebied der aloude Zeventien provinciën. »

Uit het Land van Aalst

« Ik heb de uitnodiging en de nummers van uw blad ontvangen, waarvoor ik U oprecht dank zeg. Ik heb besloten voor het ogenblik aan geenerlei uiterlijke actie deel te nemen, overtuigd als ik ben dat niet alles op het Forum dient te gebeuren. Mag ik U echter bezweren alles te doen wat mogelijk is om te verhinderen dat de buitenwereld de indruk zou krijgen dat de lieden die zich Dinaso noemen, opnieuw aan 't kibbelen gaan. Er is geen droeviger schouwspel.

- » U nogmaals dankend, groet ik U welmenend. »

Uit Limburg

« Bij m'n thuiskomst uit Duitsland vond ik hier de toegezonden nummers van «Joris van Severen-Orde». Ik dank er U van harte om en ben echt blij te kunnen lezen, dat uw werk vordert. Ik wens er U dan ook

alle succes mee! Jammer genoeg neemt mijn werk me hier gans in beslag, zelfs té veel, zodat ik het niet baas kan. Maar met m'n sympathie en gebed sta ik bij U.

» Ik vind het zó jammer, dat de verschillende groepen nog niet dichter bij elkaar staan! Zijn ze dan nog altijd zo weinig doordrongen van den ernst van dit ogenblik en van de verheven plicht die J. v. S. hun achterliet! Het is hoog tijd! Het ogenblik is te ernstig om ons kruid nog langer te verschielen aan kleine broedertwisten. Het is steeds hetzelfde : te weinig zelfverloochening en evangelische geest om zichzelf op het achterplan te zetten en te dienen!

» Mag ik U 'n kleine bemerking ten beste geven? Soms is de taal niet al te korrekt, en nog steeds te veel drukfouten. Dat kan soms onsympathiek werken en dus het welslagen van uw prachtig opzet schaden.

» Nogmaals m'n allerbeste wensen en hartelijke groeten in X^e. »

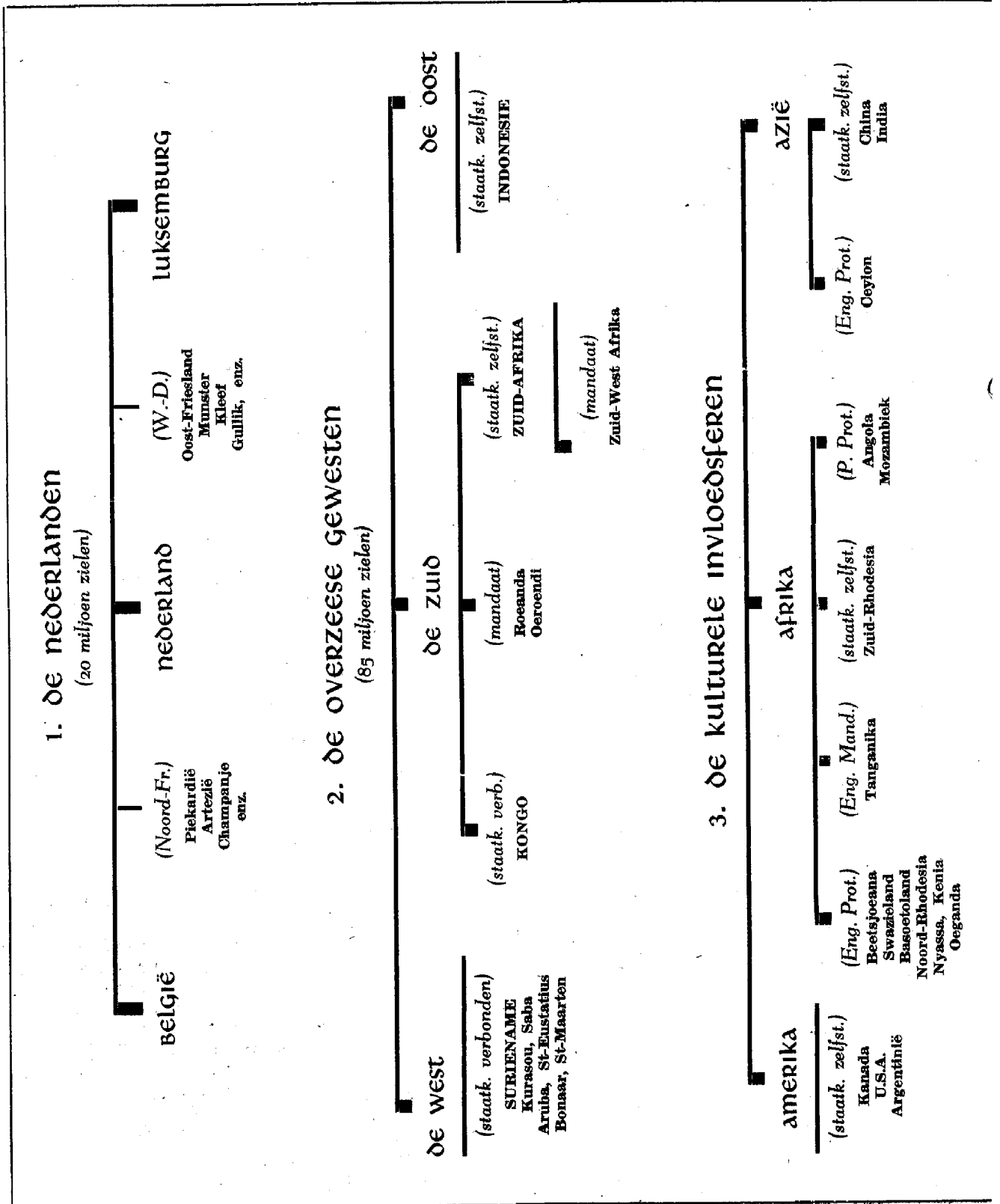
Uit de Kempen

« Bij toeval ontdekte ik uw blad «Joris van Severen-Orde» in de dagbladhandel. Het was een ware vreugde voor mij. Als jonge Dietsler, had ik na de laatste jaren van verdenking en repressie al lang gehoopt dat er eindelijk weer eens een orde voor de dag zou komen, die is er dan ook, en ik ga volledig akkoord met het programma, dat zoals voorheen de ideeën van onze grote vermoorde Leider heeft aangenomen.

» Ik zou graag meer vernemen over de aansluitingsmogelijkheden bij de «Ordewacht Joris van Severen». Ik ben desnoods bereid mijn vrije tijd in dienst te stellen.

Uit Antwerpen

« Voor wat betreft uw vraag om mee te werken aan de uitbouw der Orde, daarop moet ik U tot mijn spijt weigerend antwoorden. Ik ben een Zwarte, veroordeeld tot 4 jaar om ook onder de bezetting en in het vooruitzicht van een mogelijke Duitse overwinning de leer van Joris van Severen te hebben levendig gehouden, om getracht te hebben onze strijd veilig te stellen ook in geval van een Duitse overwinning, terwijl de «slimmeriken» zich voorzichtig terugtrokken en... zeer veel geld verdienden. Ik ben van mijn burgerrechten beroofd voor 12 jaar en mag me dus met een dergelijke actie niet inlaten. Bovendien weet U wat er sedert de bevrijding allemaal gebeurd is; U zult aannemen dat sommige dingen onherroepelijk gebroken zijn. Dat alles belet me niet u te feliciteren omdat U de moed hebt de strijd nog eens te herbeginnen. »

TER GELEIDE

Dat Rijk is noch een politiek organisme, noch een fantastische utopie : het is een GEMENEBEST (Commonwealth). Het verenigt alle Nederlanders, al hun afstammelingen en diegenen, die door een nauw contact geestesverwant mogen genoemd worden.

Hoewel het woord Gemeenebest hier voornamelijk in de geestelijke zin van het woord te verstaan is (hoogste geestelijk welzijn van ieder lid), belet niets dat het mettertijd, indien de meerderheid van de leden zulks genegen is, naast de eerste betekenis ook een meer materiële betekenis zou kunnen krijgen (grootste stoffelijk welzijn van ieder lid).

I. De Nederlanden:

Het nauw contact van de Benelux-landen met de aangrenzende gebieden, zo door in- als uitwijking, heeft gewis bij een aantal mensen in deze streken een zekere geestesverwantschap verwekt, waardoor deze mensen Dietsvoelend mogen genoemd worden.

II. De Overzeese Gewesten:

Het eeuwenlang contact van Nederlanders met de inlandse bevolking, soms door inwijking met of zonder versmelting, heeft de geest van velen naar de Nederlanden gericht. Wel heeft de wenteling van het lot Zuid-Afrika nauwer bij Groot-Brittannië gebracht, toch heeft dat de oude geestesrichting niet helemaal veranderd. In 1918 werd aan Zuid-Afrika het mandaat over Zuid-West-Afrika gegeven; dit land heeft deze bescherming aanvaard. *Roeanda en Oeroendi* aanvaardden toenmaals ook het mandaatschap van België. *Kongo* en heel *de West* zijn staatkundig op voet van gelijkheid met de Nederlanden verbonden. *Zuid-Afrika* en heel *de Oost* vroegen hun politieke zelfstandigheid, ze zijn beide door algemeen-kulturele handen met de Nederlanden verbonden.

III. De kulturele Invloedsferen:

Vooraf Afrika bezuiden de Evenaar komt door tijdelijke, of bestendige inwijking van missionarissen, zendelingen, ambtenaren en ondernemers uit de Nederlanden of hun Overzeese Gewesten binnen de Dietse Invloedsfeer. Van deze landen kreeg *Zuid-Rhodesia* nagenoeg politieke zelfstandigheid. *Tanganyika* aanvaardde in 1918 het mandaatschap van Groot-Brittannië. De andere landen zijn *Britse of Portugese Protectoraten*, d.w.z. zij hebben Groot-Brittannië of Portugal als hun beschermers aangeduid. *China* en *India* komen door inwijking van missionarissen en zendelingen uit de Nederlanden, en door rechtstreeks contact met Indonesië binnen de kulturele invloedsfeer van de Nederlanden. *Ceylon* kende indertijd een sterke Nederlandse inwijking. Door bestendige inwijking van Nederlanders of hun afstammelingen in Noordelijk en Zuidelijk Amerika kwamen *Kanada*, *U.S.A.* en *Argentinië* binnen de Dietse invloedsfeer te liggen.

I. CREMER.

VOOR DIETSLAND en ORDE

jonge arbeiders,
jonge intellectuelen,
studenten,

sluit aan bij de

ORDEWACHT JORIS VAN SEVEREN

lichamelijke training - kampieven
gezamenlijke marschen
een heerlijke en grote taak wacht U!

WEKROEP

Laat ons marcheren naar het licht der wouden
waar elk van ons tot strijder wordt gedruid,
waar men ons leert in ere 't schild te houden
voor 't hart dat door geen onraad wordt gestild.

Laat ons marcheren naar de groene pleinen
waar schoon het jonge heit staat opgesteld,
waar haat en tweedracht om de vlag verdwijnen
bij d'eendracht van ons brandend-fel geweld.

Laat ons marcheren naar den groten Leider
den Leider die vermoord zijn scharen schouwt
en in den dood als koen en trots bevrijder
op 't eedverbond der Dietse vendels bouwt.

Bert PELEMAN.

POUR L'ORDRE THIOIS

jeunes ouvriers,
jeunes intellectuels,
jeunes paysans,

ralliez le

SERVICE D'ORDRE JORIS VAN SEVEREN

éducation physique
camps - marches
une vie de grandeur et de pureté,
au service de votre peuple.

MIDDEN DE VAART DER VOLKEREN

Bedenkingen bij de verjaring van het oprichten van het VERbond van DIetse NATionaal SOLidaristen (het Verdinaso) op 6 October 1931.

TER GELEIDE

☉ De wereld kent haar eeuwige problemen en verhoudingen en op elk historisch moment zijn er individuen en bewegingen, die de aandacht vestigen op de heersende geestelijke crisis en die de tijdsproblemen elk op een eigen manier trachten te bepalen en op te lossen. ☉ Deze beschouwingen hebben als oogmerk de lezer aan te zetten om na te denken over de oude waarden en de moderne evolutie en hem te doen bezinnen over zijn eigen lotsbestemming en zending. ☉ Elke tijd droomt van een nieuw mensentype, die de drager is van een ordeningsidee. In elke tijd is er defaitisme en nihilisme, die alles laten vlotten naar willekeur. ☉ Wij, die het lot bekampen, staan in de bres voor een ideaalbeeld waarnaar we het oude Europa willen transformeren. We bekennen ons tot een lering, die gefundeerd is op de volgende ideeën: de Europese idee, de Volksidee, de idee van het Solidarisme, de Godsidee. Daarmee prediken we niet het zaligmakend geloof maar we formuleren hier de actuele verschijningsvorm van de eeuwige waarheden, die Joris van Severen voorhiel in zijn lering over het DIets NATionaal SOLidarisme. ☉ De lering van Joris van Severen, die de boodschap bracht van de nationale eenheid en het solidarisme, blijft ons dierbaar en we doen de Leider in niets tekort door zijn ideeën in de evolutie van het leven in te schakelen, want « Jamais van Severen n'a formulé de corps de doctrine. Il était trop intelligent et trop avide d'action pour s'amuser à codifier une leçon politique et à la donner pour dogme immuable » en verder noteren we van Ossian Mathieu: « J'ai le droit d'en inférer que cet enseignement est souple et qu'elle doit s'adapter aux besoins d'une époque. Pour quelques Dinasso, qui se prétendent orthodoxes, cela n'est pas vrai. Pour eux, tout se passe comme s'il n'y avait pas eu de guerre, pas de bouleversement du monde, pas de transformation de l'économie, comme si la géographie, l'histoire, la physique, étaient demeurées, depuis dix ans, identiques à elles-mêmes, comme si nous-mêmes n'avions pas changé, en mieux ou en pire... Tout se passe pour eux, comme si la leçon de van Severen s'arrêtait au 10 ou au 20 mai 1940. Eh bien, outre que cela, au point de vue du raisonnement, est parfaitement grotesque, c'est, aussi, injurieux pour van Severen. » (1).

DE EUROPESE IDEE

Wanneer we hier in korte trekken het historisch verloop na 1815 opschrijven, dan noteren we, dat na de Napoleontische oorlogen het Europees continent een rustpunt zocht om het herademem mogelijk te maken. De Heilige Alliantie (1815-'48) moest de Europese vrede vestigen met christelijke aspiraties. Spijt het onderling akkoord was het solidarisme dood en Engeland voerde een zakenpolitiek en Metternich zag alleen Oostenrijk. Zo was de vrede zoek in de revoluties van Frankrijk, Griekenland, België en Polen en in de oorlogen van Spanje. Na '48 werd er teruggekeerd tot de nationale staten met het stelsel van het machtsevenwicht dat leidde tot 1914-1918. De oorlog, die nieuwe inzichten en verhoudingen leerde, wou de verstandhouding bestendigen door een Volkenbond, die moest optreden voor het zelfbeschikkingsrecht der volkeren. Het Verdrag van Versailles werd gevolgd door de gewapende vrede. De tweede wereldoorlog eindigde opnieuw met veel goede wil en verzuchtingen. De Uno nam het in het jaar 1944 op voor de organisatie van het stukgeslagen continent. Er werd veel gepraat te Yalta en te Potsdam. In Korea gaat de strijd verder... Berlijn is een twistpunt... Een Westersblok groeit tegen het Oostelijk Europa...

1815-1950

Steeds pogingen om de vrede te vestigen. Ze mislukken door het individualisme van de Staten. Met het Versailler-dictaat hadden de Fransen geen humanitaire inzichten en het Engels Imperialisme, dat de $\frac{3}{4}$ van de wereld « exploiteerde », verzette zich tegen de natuurlijke wet der expansie van oersterke en strijdende volkeren. Het Marshallplan of Molotoffplan zijn anti-Europees en zijn de exponenten van een imperialistische politiek gevoerd door de vijanden van een sterk Europa.

En toch . . .

Met optimisme staan we voor de problemen en met wijding luisteren we (al is het ook naar Maarschalk Smuts) naar de vernieuwing van 't geloof in Europa:

« De Europese idee moet het middelpunt zijn van onze gedachten. Het is een scheppend idee. Ze kan de wonden van ons gekwetste, zieke vasteland genezen. Meer zelfs dan de Verenigde volkeren of enig ander vreemd redmiddel kan het aan het ongeruste

hart van ons vasteland en van de wereld de vrede brengen. » (2).

Op de betekenis van de reconstructie van Europa heeft van Severen meermaal gewezen. Zo lezen we :

« Sinds het uiteenvallen der, spijt alle menselijke kleinheid, wonderschone constructie der middeleeuwen, zoeken wij, Europeeërs, ons half gek naar de methode voor de reconstructie van onze wereld : Europa. Het is een strijd tussen klassieke en revolutionaire architectuur. Ik heb de indruk dat de pogingen van revolutionaire Europa-architectuur in het bolsjevisme zijn doodgelopen. Wie zoekt en nadenkt, voelt klaar van uit de diepten van zijn geest een machtige drang naar klassiciteit. Beslist en gehinderd, keren we de rug naar het vroeger soms zo heerlijk-schijnend romantisch-revolutionaire en willen wij een klassieke Europa-architectuur. De helderste geesten van deze tijd weten en zien het : met onze generatie — die der in 1914 twintigjarigen — zoekt een klassieke periode zich baan te breken. Wij geloven in Europa, in de Europese beschaving, in de klassieke beschaving, in de christenheid. » (3).

De Europese gedachte was bij Joris van Severen geen droombeeld zonder realpolitiek zoals we dit kenden bij vele voortrekkers van het Pan-Europeanisme. Evenmin een streven naar de Europese federatie uit economische redenen. Hij wou bij de besten uit zijn volk een geestelijke stroming verwekken met Europese horizonten, die bij voldoende rijpheid de gewenste vruchten moest dragen op sociaal, economisch en cultureel gebied.

We kennen het pessimisme van Oswald Spengler in zijn « *Ondergang van het Avondland* ». We lezen het doodbericht van Gogolj in zijn « *Stervend Europa* » en toch... bekennen we ons tot het Europeanisme en laten we de Europese idee vlees en bloed worden.

DE VOLKSE IDEE

« Indien het nationalisme ons geen methode, geen element van methode, aan de hand doet voor de klassieke Europa-architectuur, dat het nationalisme dan naar den duivel loope.

Indien wij met nationalisme iets anders willen dan het opbouwen in ons milieu, in ons vaderland, met onze kracht, van een stuk klassiek Europa, laten we dan liever gaan boeren. Het zal nuttiger zijn. Graag verklaar ik dan ook dat een van de krachtigste redenen waarom ik nationalist ben, mijn geloof in de Europese constructiviteit van het nationalisme is; mijn geloof in de Europese constructiviteit van het Diets nationalisme (4).

Voor velen is het woord en het streven van het nationalisme een nagel in de schoen. « Verouderd » en « onzin » betitelen ze het in vergelijking met de modernste leuzen als : wereldparlement, Europese statenbond of federatie...

Het nationalisme is naar hun inzichten een product van geestelijke afwijking en tevens oorzaak van de isolatiepolitiek van vele Staten. Nationalisme is een anachronisme in het rythme van de expansie naar wereldburgerschap.

Zo argumenteren een categorie mensen, die nooit nationalist zijn geweest in de tijd toen het naar hun mening nog zin had en gefundeerd was (volgens hen).

En toch . . .

Met zin voor de waarheid bekennen we ons tot de volksidee. Ons nationalisme, geïnterpreteerd naar de volkse opvatting, is niets anders dan « het streven van een volk naar het natie-zijn, en vervolgens naar de Volksstaat om de volledigste realisatie van zijn nationaal leven te bereiken. » (5).

Joris van Severen kende de mens in al zijn dimensies en constateerde het polaire krachtenspel tussen God-wereld, eeuwigheid-tijdelijke, individu-gemeenschap en wist die krachten op te drijven tot de grootste spanning met behoud van de coördinatie tot het hoogste doel.

De volkomen zelfontplooiing als hoogste doel kan de mens alleen bereiken in en door het gemeenschapsleven in de sibbe, het gezin, het Volk.

Zo was het Volk voor van Severen, het Dietse Volk met de vele karaktergeheelen die te zamen het algemeen Diets volkskarakter vormen wat meer betekent dan de som van de onderdelen.

Het Volk der Lage Landen is een realiteit niet alleen bepaald door het ras of milieu, taal of cultuur, maar door de totaliteit van hebbelijkheden, die het eigene scheidt van het niet-eigene.

De volksidee — het Dietse Volk — is geen gevoelsconstructie en zo is ons nationalisme geen product van de romantische geest en evenmin gegroeid uit ethische gronden.

We bekennen ons tot het Dietse Volk en verkondigen de idee tot nationaal motief, dat leiden moet tot de voltooiing van de eigen staatsvorm.

DE SOLIDARISTISCHE IDEE

De oorzaak van de twisten op het continent ligt grotendeels in het gebrek aan een leidend beginsel. Dat Europa een nieuwe ordening krijgt ligt voor de hand, doch de vorm is ons in totaliteit onbekend. Joris van Severen leert de Europese levensregel in zijn nationaal-solidaristische visie op het leven en de wereld.

« Alleen het Solidarisme kan het Europa op hechte grondvesten opbouwen, terwijl het Solidarisme slechts begrijpelijk is wanneer zich normaal voltrekt aan elk volk de christelijk opgevatte gerechtigheid. » (6).

« De volkeren van Europa moeten terug naar de christelijke orde, zij moeten hun leven inrichten op de onaantastbare grondslag van de organische samenhang, van de organische samenwerking waarop ons nationaalsolidarisme is gebouwd. » (7).

Die organische ideeën, die het gemeen goed moeten zijn van alle volkeren en die door elk volk op een eigen manier moeten beleefd worden, zijn het ferment van de klassieke nieuwbouw. Het Europa met het kwantiteit van Staten zal geen minderheidsprobleem kennen omdat elk volk in de Europese structuur de vertegenwoordiging krijgt volgens de kwaliteit.

De tijd evolueert... en in het organisch Europa staat het Dietse volk in aanpassing met de huidige economische en veiligheids-voorwaarden. Een nieuwe conceptie van de volkssouvereiniteit wordt erkend. De volkeren in solidaristisch verband op het vasteland Europa kennen een eigen organisatie onder een hoger centraal gezag dat zich laat leiden door het subsidia-riteitsprincipe. De solidaristische idee wil dat het strict eigene door het volk op een eigen manier wordt geregeld en dat de gemene zaken in gezamenlijk overleg worden opgeknapt.

We bekennen ons tot het solidarisme en we zijn rusteloos tot wanneer alle leden bezitten « *het inzicht in, en het begrijpen van de noodzakelijkheid der sa-menhorigheid tussen al de samenstellende organen van de gemeenschap om de algemene welvaart der gehele gemeenschap te verzekeren.* » (8).

- (1) Ossiani Mathieu in n° 5 « Joris van Severen-orde ».
 (2) Maarschalk Snruits te Brussel voor het Belgisch Parlement.
 (3) Joris van Severen in een essay verschenen in « Ter Waarheid », 1924.
 (4) Idem.
 (5) Joris van Severen in een redevoering gehouden in 't jaar 1928.
 (6) Idem, in een essay in « Ter Waarheid », 1924.
 (7) Idem, in een redevoering gehouden in Juni 1935.
 (8) Uit een redevoering door Joris van Severen gehouden.
 (9) Programma van Joris van Severen.

P.S. : De citaten onder de nummers 3 tot en met 9 zijn meer uitgebreid terug te vinden in de brochures « In de leer bij Joris van Severen », samengesteld en uitgegeven door A. Belmans, Potgieterstraat, 3, Antwerpen.

We beperken ons nu tot een citaat van Joris van Severen :

« *De Dietse Staat, gevestigd op rechtvaardigheid, de vrede dienende, vindt zijn hoogste taak op het hem toekomende gebied van geestelijke werkzaamheid, in het bevorderen van de omgang der leden van de Dietse Natie naar de volmaking van hun geestelijke persoonlijkheid; in het scheppen en in stand houden van de goede verhoudingen welke veilig stellen voor eenieder : de mogelijkheid tot bereiking van zijn eindbestemming, zijn eeuwig goed : GOD, bron van alle recht en orde.* » (9).

TOT BESLUIT

- « Eén voor allen en allen voor één. »
- « Europa aan de Europeanen. »
- « Zijt Vlaming om Europeeër te worden. »

Dag in, dag uit moeten we de evenmens wijzen niet alleen op een Slavisch gevaar maar evenzeer op het overrompelend Americanisme met Truman die zegt, beslist, beveelt. De dollars-democratie betekent onheil voor Europa. Ons Europees denken bepaalt onze bronvaste houding in de verbondenheid aan de waarden van de Westerse kultuur. We vrezen geen groot rijksverband (plurale Staat, federaal complex) indien het Dietse Volk leeft in sterke volksverbondenheid.

In de huidige tijd zijn Nationalisme en Solidarisme, Dietser-zijn en Europeeër-zijn niet te scheiden. We zijn het beide totaal of we zijn niets.

VAN WESTHOEK

La politique se moque de la mystique, mais c'est encore la mystique qui nourrit la politique même.

Car les politiques se rattrapent, croient se rattraper en disant qu'au moins ils sont pratiques et que nous ne le sommes pas. Ici même ils se trompent. Et ils trompent. Nous ne leur accorderons pas même cela. Ce sont les mystiques qui sont même pratiques et ce sont les politiques qui ne le sont pas. C'est **nous qui sommes pratiques, QUI FAISONS QUELQUE CHOSE**, et c'est eux qui ne le sont pas, **QUI NE FONT RIEN**. C'est nous qui amassons et c'est eux qui pillent. C'est nous qui bâtissons, c'est nous qui fondons, et c'est eux qui démolissent. C'est nous qui nourrissons et c'est eux qui parasitent. C'est nous qui faisons les œuvres et les hommes, les peuples et les races. Et c'est eux qui ruinent.

Le peu même qu'ils sont, ils ne le sont que par nous. La misère, la vanité, le vide, l'infirmité, la frivolité, la bassesse, le néant qu'ils sont, cela même ils ne le sont que par nous.

C'est pour cela qu'il ne s'agit point qu'ils nous regardent comme des inspecteurs (comme eux-mêmes étant des inspecteurs). Il ne s'agit point qu'ils nous examinent et nous jugent, qu'ils nous passent en revue et en inspection. Qu'ils nous demandent des comptes, eux à nous, vraiment ce serait risible. *Tout le droit qu'ils ont, avec nous, c'est de se TAIRE. Et de tâcher de se faire oublier. Espérons qu'ils en useront largement.*

(Notre Jeunesse, par Charles Péguy, Paris, Gallimard.)

Reactie's

Op het einde van ons artikel « De vijanden van de Joris van Severen - Orde huilen in koor », dat in ons Augustus-nummer verscheen, hadden we beloofd de volgende maal te grasduinen bij onze vrienden, maar voorzichtigheidshalve voegden wij erbij dat we niet veel zouden te vertellen hebben, aangezien onze vrienden « zwijgen als vermoord ».

Goedgelovig als we zijn, en denkende toch één sprekende vriend te mogen vernoemen, was onze verbazing groot, toen « De Standaard » in zijn rubriek « Tijdschriften » tot tweemaal toe de « Joris van Severen - Orde » vernoemde ('t was in Juni en Juli). Maar, helaas! Toen de « revolutie » kwam en de « Opmarsch naar Brussel » en alle vaderlandse en civieke dag- en weekbladen (dit zijn de communistische en socialistische bladen) blokletterden dat de C.V.P. de « Joris van Severen - Orde » ging heroprichten, wanneer deze Orde reeds lang opgericht was, toen heeft de redactie van « De Standaard », uit bescheidenheid natuurlijk, besloten niet langer de « Joris van Severen - Orde » te patroneren, al was het ook maar in de rubriek « Tijdschriften ».

Onze pas-ontdekte vriend was alweer geen vriend meer! Maar laten wij de moed niet zinken. « 't Pallieterke » gunde ons een plaatsje onder de zon en in zijn kolommen. 't Was op 17 Oogst 1950 dat « 't Pallieterke » schreef: « Als een der doelstellingen van de Joris van Severen - Orde wordt ook aangegeven: de hereniging der Nederlanden. Mooi, maar er wordt liefst niet bij gezegd onder welke staatsvorm. Republiek? Of Oranje ook baas in de Zuidelijke Nederlanden waar de Belgische Grondwet uitdrukkelijk bepaalt dat het huis van Oranje nooit in België kan heersen? Of Juliana die zou moeten plaats maken voor Boudewijn? Kom, vrienden, een beetje meer zin voor politieke realiteit. »

We hebben dan toch maar de moed laten zinken. « 't Pallieterke » was ook al geen vriend.

« Opstanding » bleek nog de enige vriend te zijn die ons overbleef. In zijn nummer van 10 Juni verscheen nu eens een ware sympathieke bespreking onder de titel « Tijdschriften »: « ...het eerste nummer van dit keurig uitgegeven maandblad brengt ons als inleidende bijdrage een oproep van Willem van Peel waarin betoogd wordt, enz enz... » volgt uittreksel uit het politiek programma van de « Joris van Severen - Orde ».

« Opstanding » en wijzelf worden bij de Fascisten gerekend. We moeten dus wel vrienden zijn. De socialisten en de communisten zijn toch ook vrienden? Een klein meningsverschilletje staat de vriendschap niet in de weg.

In Rijksnederland kwam plots een vriend opdagen, in de persoon van een redacteur die meewerkt aan het sympathieke Onafhankelijk Nationaal Weekblad « De Lage Landen ». In het Augustusnummer 1950 lezen wij: « Wij hebben het zeldzame voorrecht gehad in de afgelopen maand in het communistische dagblad « De Waarheid » te zijn gesignaleerd als neo-fascisten! Tezamen met een bespreking van de « Joris van Severen - Orde » voorzien van grote foto's en onder dikke kop « De Nazi's zijn zijn dood ». De « Waarheid »-redactie willen wij op die nonsens niet antwoorden — teveel eer voor deze heren! — doch een blik slaan op ons medeslachtoffer, waarvan wij een afleggertje zouden zijn. De « Joris van Severen - Orde » stelt zich ten doel de gedachten van de oud-Verdinaso-leider, die in de Meidagen van 1940 te Abbeville door de Fransen werd vermoord, opnieuw uit te dragen. Deze Orde zal de kern vormen van een Solidaristische Beweging, welke nationaal en Europees getint is. In hun maandblad lezen wij enkele goede artikelen en voorts het bericht, dat een aantal afdelingen werden opgericht. Dit geheel is belangrijk genoeg om er op wat degelijker wijze over te schrijven dan « De Waarheid » heeft gedaan. Het blijft natuurlijk de vraag of deze Beweging, tien jaar na de dood van de Leider, wiens gedachten nog steeds een grote invloed bij de jonge generatie in België hebben nagelaten, nu nog dezelfde betekenis zal krijgen. »

Alles wel ingezien mogen we besluiten: we krijgen vrienden, niet alleen vrienden die zwijgen maar vrienden die het openlijk zeggen.

Om te eindigen, zie hier een paar uittreksels uit Franstalige bladen, die over de « Joris van Severen - Orde » schrijven in minder sympathieke bewoordingen.

In de « Journal de Renaix » van 8 Oktober 1950 mochten wij lezen onder titel « Ils n'ont pas peur! »: « Cinq ans à peine se sont écoulés depuis la libération, les souffrances infligées aux plus purs d'entre nos compatriotes sont encore présentes à tous les esprits et déjà les « noirs » de tout poil publient des revues et autres hebdomadaires, créés à la seule louange de l'incivisme. Nous avons sous les yeux les quatre numéros parus de l'Organe de la concentration

nationale solidariste Joris van Severen - Orde, ou nouveau Verdinaso. Le programme de ce nouveau mouvement est établi en flamand, en français et en allemand. La revendication principale est la liquidation de la répression, évidemment... C'est ce qui stipule le 3e de leur action: Amnistie pour tous les condamnés politiques, tant aux Pays-Bas, qu'en Europe et dans le monde entier (sic). Que de tels périodiques peuvent paraître librement, soulève d'indignation et de dégoût le cœur de la population et explique leur légitime méfiance quant à la politique d'un gouvernement calotin-flamigant. »

De « Journal de Renaix » zenden wij nu regelmatig de « Joris van Severen - Orde ». Dank zij de Franse rubriek zullen wij er vast en zeker in slagen een bekering te bewerken.

Op 25 Oktober lezen wij in de Antwerpse « Matin » onder titel « Propos dans le vent — L'Ordre Joris van Severen » het volgende:

« L'alerte a été chaude... »

On a pu croire, dans la journée de samedi, que c'en était fait de Bénélux. Les échos de la conférence de Luxembourg laissent en effet supposer que les trois ministres s'entendaient comme des enfants autour d'un sucre d'orge. Heureusement, on s'est arrangé tout de même. Il fallait bien que les trois pays en question respectent la réputation qu'on leur fait à l'étranger.

Car Bénélux est un petit modèle — vu de loin. On ne met pas en danger ce qui sert de symbole à l'étranger, ni ce qui peut servir de tremplin à ceux qui rêvent de réaliser l'Etat thiois.

Ne l'oublions pas, l'Ordre Joris van Severen, toujours florissant, estime que le moment est venu de passer à l'action. Vous pouvez vous en convaincre en absorbant la prose et les vers thiois publiés mensuellement — par le Mouvement solidariste. Cela ne coûte que 15 francs. Pour ce prix on vous sert du van Severen à toutes les sauces.

Comme van Severen a été exécuté en 1940, on ne sait pas comment il se serait comporté pendant la guerre. Cela permit aux uns de se battre aux côtés des Allemands, à d'autres, moins nombreux, de les combattre, à d'autres encore de rester dans l'expectative, tous se réclamant de l'enseignement du chef. Cela permit surtout à maint esprit de battre la campagne.

D'où l'on peut conclure que si van Severen avait une tête et quelque chose dedans cela devait être assez nébuleux et le formateur d'âmes d'élite n'a réussi qu'à s'entourer d'un troupeau amorphe.

Le troupeau dispersé essaie de se reconstituer autour de la mémoire du disparu, bref, autour d'un fantôme.

Ce sont ces gens-là, capitonnés de bonne volonté, qui veulent encore et toujours créer un Etat thiois et qui trouvent le moment choisi pour agir.

Agir comment...?

Agir, sacrébleu...! Si le mot « action » ne vous échauffe pas, c'est que vous manquez d'idéal et de santé!

Et d'abord il s'agit de lutter contre le désordre. Ce n'est pas très original parce que le premier but des gens au pouvoir étant de s'y maintenir, leur première occupation est d'assurer l'ordre. Ergo, tout gouvernement, même le pire, lutte contre le désordre.

Il s'agit aussi de lutter contre toute forme de dictature...

On peut supposer que ce programme, mis en pratique équivaut à créer du désordre pour lutter contre un désordre supposé et de combattre une dictature supposée par des moyens dictatoriaux.

Les solidaristes estiment de leur devoir « d'insuffler une âme, et une seule, au corps Bénélux ». Voilà un désir charitable. Mais quelle âme? Celle des brebis égarées?

Tout cela est bien fumeux et l'action proposée ne serait que vent s'il n'y avait aussi ce point particulier qui nous permet d'apprécier d'où il vient (le vent): amnistie pour les prisonniers politiques du monde entier.

En somme, c'est avec l'élite des prisons que l'on compte établir l'empire bénéluxien. Sans méconnaître qu'il y ait beaucoup de gens dignes d'intérêt derrière des barreaux ou des barbelés (c'est une question de latitude) on s'imagine sans peine ce que nous réservait l'élite dont le génie s'assombrit actuellement dans l'ombre de nos prisons après avoir fleuri avec trop de violence pendant la saison des résédas.

L'Ordre Joris van Severen ne veut pas entendre parler de militarisme ni de pacifisme à tout prix mais d'une « Chevalerie, épée au fourreau, au service des idéals de l'humanité ». Les chevaliers porteront « le sévère costume bleu foncé à double rangée de boutons, que portait Joris van Severen, chemise bleue, cravate (sic) orange. » Ils feront une « croisade en faveur d'un langage châtié et civilisé en Belgique. » Ils ont soin de préciser qu'ils visent le néerlandais — ce qui apaise nos inquiétudes.

L'important est que vous sachiez d'où souffle le vent.
Caligula. »

Niet zo slecht bedoeld, mij dunkt. Alleszins veel objectiever als wat de « Journal de Renaix » zijn lezers voorschotelte.

« L'Ane Roux » van Brussel moeten wij bedanken voor de trouwe vertaling van ons « Leve de Koning »-artikel. Zijn lezers zullen er wel

mee varen... De vertaling verscheen in het nummer van 15 Augustus 1950. Ziehier:

VIVE LE ROI!

Notre Roi devait s'en aller, parce qu'il n'était pas un Lamme Goedzak.
Il était un Roi!
Il avait une volonté, et celà ne pouvait être!
Il avait de l'audace, et celà ne se pouvait tolérer!
Il a choisi le devoir et l'holocauste plutôt que la fuite plus sûre!
Il n'a servi ni l'ennemi, ni l'ami. Il a servi la Belgique!
Il épousa la femme de son choix, même si elle n'était pas princesse!
Il sentait Belge et il sentait Diets!
Il a frayé la route de Joris van Severen!
Maintenant il défend la Loi, l'Ordre et le Droit!
Roi de notre cœur, nous vous saluons!
Longue vie au Roi!

★

Terechtwijzing: Bij het ter pers gaan ontvingen wij zojuist « De Standaard » van 1 November 1950, en... onder « Inhoud van Tijdschriften » staat opnieuw vermeld: « Joris van Severen - Orde, Orgaan van de Solidaristische Beweging. » De vriend, die geen vriend meer was, blijkt toch een vriend te zijn. We vragen pardon voor onze twijfel.

effek op die groei van die O.B. gehad. Dog met die begin van die tweede wêreld oorlog het hul kans vir aktiewe optrede gekom. Eerstens word deur die destijds Smuts-regering alle aktiviteite van die Nasionaal-sosialistiese bewegings verbied. Toe dit nog nie die gewenste effek het nie word alle O.B. lede voor die keuse gestel om of die O.B. af te sweer of die staatsdiens te verlaat. Om ekonomiese redes was vele verplig die eerste stap te neem sodat die O.B. 'n aansienlike slag gekry het.

Intussen tref die wraak van die so regvaardige demokrasië ook die S.A.N.S.B. en al laasgenoemde se leidende persone vlieg agter die prikkeldraad vir die duur van die oorlog.

Vir 'n oomblik het dit geskyn asof nasionaal-sosialisme tot 'n ondergang gedoem was in Suid-Afrika. Na die oorlog egter het daar weer lewe gekom en hoewel nie so snel as aanvanklik nie, is die O.B. weer aan groei. Die Nasionaal-Sosialistiese ordewag marsjeer weer, die vuur brand nog en so ook die geloof in 'n uiteindelijke sege.

Brief uit Zuid-Afrika

Met die opkoms van die Nasionaal-sosialistiese gedagte en die aan haar verwante stelsels in Europa het hierdie ideologieë ook tot Suid-Afrika deurgedring. Want ook hier was dit duidelik dat die partij-stelsel alleen 'n politieke chaos was.

So maak vroeg in die jare '30 die eerste beweging met nasionaal-sosialistiese principes sy intrede in die Suid-Afrikaanse politieke wereld: die Suid - Afrikaanse - Nasionaal - Sosialistiese - Bond met sy militie of « Ordewag » gekend as die gryshemde onder leiding van Louis Weichardt. Lidmaatskap was vrij aan alle persone van Aries oorsprong en woonagtig in Suid-Afrika.

In die begin is die beweging met wantroue ontvang, veral daar een van sy vooropgestelde strewes was die by eenbrenging van die Afrikaanse en Engelse gedeeltes van die bevolking. Dog nieteenstaande die aanvanklike wantroue as ook die heftige teenstand van die reeds bestaande « Demokratiese » partye het die S.A. N.S.B. tog vaste grond gevind en sig begin ontwikkel sodat in 1938 reeds 'n ledetal van 14,000 bereik is.

Intussen egter het 'n ander beweging sy verskyning gemaak: die Ossewa-Brandwag (O.B.). Eers as kulturele beweging dog snel uitgroeënd tot 'n aanhanger van die Nasionaal-sosialistiese leerstelling aangepas aan Suid-Afrikaanse staatkundige en rasse verhoudinge maak dit bliksem-snelle vooruitgang. Daar die O.B. homself veral beperk tot die Afrikaanse deel van die bevolking en die gewraakte vraagstuk van 'n moontlike samesmelting van die Engelse en Afrikaanse elemente in Suid-Afrika daarlaat word dit daverend toegejuig deur laasgenoemde en ewe luid vervloek deur eersgenoemde.

Die groei van die O.B. was boverwagting snel zodat in ongeveer een jaar dit tot een van die sterkste bewegings in Suid-Afrika ontwikkel het. Overal kon jy op stryddae en ander O.B. byeenkomste hul Ordewag sien marsjeer en getuie wees van die entoesiasme waarmee hul ontvang word. Dit was 'n beweging nie alleen gekenmerk deur snelle groei nie dog ook deur strenge dissipline en tug.

In tussen ontwikkel in die O.B.-kader die R.D.B., 'n vereniging met doel om die Afrikaner te help om sy intrede in die ekonomiese wereld te maak. Ook hier ken die O.B. sukses en waarvoorheen die handel in Suid-Afrika hoofsaaklik in vreemde (meestal Engelse) hande was neem die Afrikaner ook hier sy plek in.

Die pogings van sy teenstanders het weinig

De Nederlanden en het Federalisme

Heden is de Benelux een Economische Unie, maar morgen zal zij een politieke realiteit worden want de tolunie zal zoals de Duitse Zollverein van 1834 tot eniging van de drie staten aan de zee leiden.

Doch indien de regeringen deze Unie zouden opbouwen op de macht van de staten zonder rekening te houden met het levensrecht van de volksgemeenschappen en gewesten zou de eigen aard van deze een groot gevaar lopen en zou voor het Volkseigene slechts een enkel middel overblijven: een bondgenootschap van alle volksgemeenschappen en gewesten tegen dit nieuw totalitarisme.

Een Unie van de Lage Landen gegrondvest op het Centraal Gezag van de staten zou gepaard gaan met het versterken van een onmeedogende centralisatie binnen elk van deze staten. De staten die een gedeelte van hun soevereiniteit overhandigd hebben aan de Centrale Raad van de Benelux zouden de hulp inroepen van deze om de rechten van de Volksgemeenschappen en gewesten te fnuiken. De Volksgemeenschappen zouden niet meer te kampen hebben met een staat die 300.000, 8.500.000 of 10.000.000 individuen gelijkgeschakeld heeft maar zij zouden zich moeten verzetten tegen een monster dat 19.000.000 mensen verknecht heeft.

In de 15^e eeuw heeft de Bourgondische Dynastie de Brabanders, de Vlamingen, de Hollanders, de Zeelanders, de Henegouwers, de inwoners van Artois naast de Walen van Namen en Luxemburg verenigd. Ieder dezer gewesten had vooreerst een EIGEN NATIONAAL GEVOEL doch met de dynastie en de eenheid van belangen en gevaren heeft zich ook een langzaam HOGER NATIONAAL BEWUSTZIJN ontwikkeld: een NEDERLANDS BOURGONDISCH SAMENVOELEN.

Deze Unie der Volkeren van de Lage Landen aan de Zee werd internationaal bekrachtigd door de Pragmatieke Sanctie (1549), die voorgelegd aan ieder der Provincieën en door allen aanvaard de verzekering gaf dat ze allen samen EENZELFDE OPVOLGING zullen hebben.

In 1576 aangezet door de Staten van Brabant trad de RAAD VAN STAAT te Brussel eigenhandig op in plaats van de regeerders en de afgevaardigden van Vlaanderen, Brabant, Henegouwen, Artois, Rijsel, Douai, Orchies, Valenciennes, Mechelen, Namen, Doornik, Limburg en Over-Maas, Holland, Zeeland, Luxemburg, Gelderland, Friesland, Overijsel, Groningen en Utrecht hadden te beslissen over het GEMENE

LAND zoals ze toen de Nederlanden noemden. Een eerste toepassing van het gezond federalisme. « Eén voor allen » betekende de geestdrift van de Gewesten en Staten naar de Vereniging die nodig was om de strijd aan te binden tegen de gemeenschappelijke vijand (in casu Spanje). « Allen voor één » betekende de hulp die de eenheid moet verlenen aan ieder streek. De Pacificatie van Gent (1576) en de Unie van Utrecht (1579) bekrachtigde dit Federalisme. Doch het Separatisme der Romaanse Gewesten verloochende de zending van de Nederlanden. Zuid-Nederland werd door Spanje heroverd en de scheiding tussen Noord en Zuid was weldra voltrokken. De eeuwen liepen heen zonder geschiedenis...

De Franse omwenteling en bezetting verergerde nog de toestand voor de Volkeren en Gewesten want de Staat werd niet meer gevormd door de eenstemmige wil van de verscheidene volksgemeenschappen of gewesten maar door de toestemming van de meerderheid van de individuen, die mogen stemmen, onafgezien van het feit dat er eenstemmige volksgemeenschappen of gewesten zich tegen de Staat verzetten en zo verhief zich de Staat tot een macht, die niet alleen de vrijheid van de andere gemeenschappen in gevaar bracht maar die de voorrechten van het Volkseigene in een Staat vernietigde.

Het Herstel van de Nederlanden in 1815 was een tweede poging om het gemeenschappelijk vaderland te bouwen maar in plaats van te steunen op het gezond federalisme van de Unie van Utrecht vestigde het zich op de macht van de Koning van Holland, die dacht dat hij nog steeds in de tijd van Lodewijk XIV leefde met zijn « L'Etat c'est Moi ». De omwenteling van 1830 bevestigde voor de tweede maal de scheuring van de Lage Landen, maar het lot van de Volkeren en gewesten in de beide staten bleef even bedenkelijk. In België werd geheel het Bestuur verfranst, de Provincieraden, die méér dan 1 maand zouden zetelen, zouden vervolgd en geschorst worden. Alles moest gelijkgeschakeld worden: gemeenten, provinciën, volksgemeenschappen. Door de taalstrijd, die zij moesten voeren werden de inwoners van Brabant, Limburg en Vlaanderen bewust dat zij met hun broeders van Noord-Nederland hetzelfde Volk vormden. Op het eerste Nederlandse Congres verklaarde Prof. A. Des Armoiries der Hoven « Er is een Volkseenheid en een Staatseenheid. De laatste is het werk der mensen, de eerste is

het werk van God. De grote mogendheden die in 1815 het Rijk der Verenigde Nederlanden hadden gesticht, hadden datzelfde rijk weinige jaren later gesloopt en in twee staten gesplitst maar de grote mogendheden waren onvermogen om broedervolkeren te scheiden die uit een stam gesproten en door een taal verbonden zijn. »

Na deze jongste oorlog heeft men door de Benelux de economische banden tussen de Staten van de Nederlanden willen herstellen maar deze lofwaardige poging zal schipbreuk lijden indien zij niet steunt op de Volkse en Culturele werkelijkheden.

De Schoonheid en de Grootheid der Lage Landen aan de Zee mag niet gevestigd zijn op de totalitaristische centralisatie van drie staten, maar moet steunen op de rijkgevariëerde verscheidenheid en wezenseenheid van de gemeenschappen, die zich uitdrukt, vertakt, vertwijgt in een reëel duizendvoudig geaarde Volksdom. Wie zijn volksaard als Vlaming schendt, schendt de rijkheid van de Lage Landen aan de Zee. Men kan slechts de andere volksgemeenschappen verrijken door zijn eigen ik te bevestigen. Het is bespottelijk en ontrend dat men zo eenvoudige klare begrippen nog moet door voorbeelden verduidelijken, maar het Staatstotalitarisme heeft veel verdwaasdheid in het Volk gezaaid.

Prof. Brugman heeft ook voor het Federalisme stelling genomen: « Wij willen geen Verenigde Staten van Europa, d.w.z. een verbond van naties zoals ze tegenwoordig ingericht zijn, gecentraliseerd tot het uiterste, maar wij willen een federatie van naties en volkeren, die grondig zullen hervormd zijn in hun structuur en waarin alle gewesten, alle stammen, waarvan enkele de staatsgrenzen overschrijden, in de nationale en internationale gemeenschap een rol zullen hebben te vervullen. »

Het Federalisme van de Nederlanden zou ook het Regionalisme van de Gewesten bevorderen. De Brabanders uit Antwerpen en Brussel zullen terug economische en culturele betrekkingen

Dr Jur. JOSÉ WILMOTS

aanknopen met deze uit Breda, de Vlamingen uit Gent en Brugge met deze uit Rijsel en Sluis, de Limburgers uit Hasselt met deze uit Maas-tricht, de Luxemburgers uit Bastenaken en Aarlen met deze uit Luxemburg en Echternach. De Bourgondische Ring der ZEVENTIEN PROVINCIEN zou door het FEDERALISME een VOLKSE REALITEIT worden.

Al de streken en gewesten verklaart Dr Dumesnil zijn door de natuur en de geschiedenis aangewezen om een brug te vormen naar de door stam, taal en cultuur verwante Landen en Volkeren, die aan de overzijde van de staatsgrenzen liggen. In een verenigd en harmonisch Europa zouden de Vlamingen uit Gent en Rijsel, de Artesiërs, de Walen uit Namen, Henegouwen en Picardië, de Luikenaars, de Luxemburgers uit Bastenaken, Aarlen en Luxemburg, de Brabanders uit Nijvel, Brussel, Leuven, Antwerpen en Breda, de Limburgers, de Zeelanders, de Hollanders, de Groningers, de Drentenaars, de Overijselaars, de Gelderschen, de Utrechtenaars, de Friezen, de Platdietsers uit Montzen en Eupen, de Duitsers uit St-Vith en Nieuw-Nederland een natuurlijke band leggen tussen de Franse en Duitse culturen en Gewesten.

De grote droom van Joris van Severen, aan dewelke de Franse Federalisten een ontroerende hulde gebracht hebben, zou eindelijk verwezenlijkt zijn.

De Volksgemeenschappen en gewesten van de Lage Landen die hun eigen wezen teruggevonden hebben, zouden in plaats van de kloven tussen de Volkeren te verbreden deze vereffen. De inzet van de Volkeren in Europa zou niet meer aan staatsnationalistische drijfverijen opgeofferd worden, maar zou streven in een opbouwende wedijver naar de schoonste en adellijkste kultuurscheppingen. Laten wij hopen en ijveren opdat de Volkeren van de Nederlanden wiens cultuur gevormd werd door de realistische Franse en de romantische Duitse geest de voorlopers en getuigen zouden worden, zoals Zwitserland, voor een federalistisch Europa, dat het eigen van eenieder zal eerbiedigen en vrijwaren.

Des divers moyens que vous avez aujourd'hui de vous faire haïr de vos compatriotes, le plus sûr est d'avoir des sentiments élevés. Tout ce que vous ferez en leur faveur, ils le retourneront contre vous. Ils ne vous haïront pas tant qu'ils prêteront à vos actes les seuls motifs qui les feraient agir eux-mêmes, c'est-à-dire des motifs grossiers; ils vous haïront dès qu'ils leur soupçonneront d'autres motifs... Ils vous railleront et dénigreront et à ce signe vous reconnaîtrez que vous êtes dans la bonne voie. Au point qu'on vous conseille de glisser deci-delà, systématiquement quelque chose qui attire la raillerie, afin d'être bien sûr qu'ils vous raillent, tant ce signe-là est certain. D'ailleurs, il y a toujours plaisir à fournir des armes à ses ennemis; vous y prendrez bien vite un goût dont bientôt vous ne pourrez plus vous passer. Ce n'est pas qu'il soit nécessaire d'être haï. Mais, le monde étant ce qu'il est, comment un honnête homme ne serait-il pas fier de lui inspirer ce sentiment-là?

(MONTHERLANT - Lettre d'un père à son fils.)

Grondbeginselen van de Solidaristische Maatschappijleer

(VERVOLG 5)

Het is onmogelijk de structuur tot in de detailkwesties te bepalen, omdat deze voor de verschillende beroepen verschillend zal zijn en zich aan de eigenaardigheden van het beroep zal moeten aanpassen. Aldus zullen wij ons bepalen tot hare h o o f d l i j n e n .

2. - De corporatie - Bepaling:

De corporatie is de geordende beroeps- en levensgemeenschap van AL de leden van het volk, die aan het uitoefenen van een BEPAALDE FUNCTIE v r u c h t b a a r kunnen samenwerken. De corporaties zijn werkelijke arbeids- en levensgemeenschappen, ingesteld als AUTONOME STATEN, teneinde het algemene beroepsbelang in het kader van het NATIONALE WELZIJN naar behoren te kunnen behartigen. Wij zeggen dat de corporatie is:

3. - Beroepsgemeenschap

Natuurlijk is het beroep in de eerste plaats DE bepalende factor in de corporatie, omdat het beroep de natuurlijke organische grondslag vormt der sociale orde, waarop de grootste gemeenschap van levensbelangen en levensopvattingen is gevestigd.

4. - Levensgemeenschap

Zij is niet alleen een werkgemeenschap, maar ook, en niet in het minst, een levensgemeenschap. Inderdaad heeft zij naast de stoffelijke belangen harer leden ook de hogere belangen van het « Mens-zijn » te verzekeren en de nodige solidariteit tot stand te brengen bij de leden onderling en door intercorporatieve overeenkomsten.

5. - Unitair karakter

In de corporatie zijn AL de beroepsgenoten, zowel leider als uitvoerder, door éézelfde taak en plicht gebonden, nl. gewetensvolle arbeid. Hier worden de schijnbaar uiteenlopende belangen van haar leden gebundeld tot é é n groepsbelang, dat van het beroep. De corporatie is dus EEN.

Zij is ook ENIG, omdat zij voor elk bedrijf of beroep DE enige corporatie is en slechts kan zijn, omdat er slechts één gemeenschap van belangen is en deze slechts door eenheid van ordening en gezag kan worden verzekerd. Hierin is geen plaats voor valse en kunstmatige verdelingen naar klassen, naar confessionnelle en partijpolitieke overtuiging.

6. - Secties

Wij nemen verder aan dat in de schoot van vele corporaties afdelingen of SECTIES zullen

gevormd worden voor bijzondere activiteiten en ter behartiging van hun bijzondere belangen.

Desgevallend zal de corporatie-raad afgevaardigden uit de verschillende secties bevatten.

7. - Lidmaatschap

Waar wij zeggen dat de corporatie de gemeenschap is van ALLE beroepsgenoten, is het overduidelijk dat het lidmaatschap VERPLICHTEND is om tot de uitoefening van het beroep te worden toegelaten.

De Corporaties zelf zullen bepalen welke voorwaarden dienen vervuld om als lid te worden opgenomen.

8. - Autonome Staten:

De corporaties zijn de geëigende lichamen ter ontlasting van de Staat en vormen als dusdanig een zedelijke persoonlijkheid met DISCIPLINAIRE, VERORDENENDE, RECHTSPREKENDE, UITVOERENDE en VERTEGENWOORDIGENDE macht bekleed, gebundeld onder de hoede van een sterke Staat.

Aldus zal het de corporatie mogelijk zijn op passende en deskundige wijze de nodige maatregelen te treffen, de verhoudingen onder haar leden, tussen zichzelf en de leden, tussen zichzelf en de corporaties onderling en tussen zichzelf en de Staat te regelen. De corporatie is geen staatsorgaan, maar binnen het staatsverband een integrerend orgaan der volksgemeenschap, en als dusdanig de medewerkster van de Staat ter verwezenlijking van het algemeen welzijn.

9. - Nationaal Welzijn

Uit de definitie der corporatie blijkt dat het beroepsbelang steeds ondergeschikt blijft aan het algemeen volksbelang.

Deze bepaling bevestigt de beperking der autonomie van de corporaties. Hun soevereiniteit is niet absoluut, maar wordt beperkt door het beginsel dat het nationaal belang steeds voorrang heeft, omdat dan pas allen de beste waarborgen, de hoogste zekerheid en de opperste veiligheid hebben, rechtmatig te kunnen leven. De beste dienst van iemands welbegrepen beroepsbelang is gelegen in de beste dienst van het gemeenschappelijk nationaal belang.

Het probleem der welvaart stelt zich aldus als een probleem van het ganse leven: welvaart in de gezinnen, welvaart in de corporaties, welvaart in de volksgemeenschap; zij veronderstellen elkaar en zonder elkaar zijn zij gebrekkig.

(Wordt vervolgd)

MEDEDELINGEN VAN REDACTIE EN UITGEVERIJ

- De nummers 1, 2, 3, 4, 5 van het maandblad « Joris van Severen-Orde » zijn nog beschikbaar. Stort 15 fr. per nummer op onze postrekening 847.51 van Uitgaven El. De Kesel, Bagattenstraat 52, Gent.

- De halfjaarlijkse abonnementen, die vóór het verschijnen van n° 7 op 1 Januari 1951 niet opgezegd zijn, lopen door.

• JORIS VAN SEVEREN

Een jong Brugs kunstenaar ontwierp een Joris van Severenkop. Prijs : 200 fr. Inlichtingen en bestellingen bij S. Goethals, Beenhouwersstraat 51, Brugge.

- Noteer het nieuw adres van het Noordnederlands maandblad « Aristo » :
Uitgeverij Wever, Stationsweg 2, Francker/Friesland.

- In het vooruitzicht van een afzonderlijke uitgave verschijnt het orgaan van de Solidaristische beweging tweetalig.

- Vraag uw privé-invitation voor het Solidaristisch Congres te Brussel dat gehouden wordt tijdens de maand Januari 1951.

- Oranje dassen zijn te verkrijgen op de secretariaten.
Prijs : 15 fr.

AVIS REDACTION ET ADMINISTRATION

- Les n°s 1, 2, 3, 4, 5 des Cahiers « Joris van Severen-Orde » sont encore disponibles. Virez 15 fr. par n° au C.C.P. 847.51 Edit. El. De Kesel, Bagattenstr. 52, Gand.

- Les abonnements de six mois, non résiliés à la parution du n° 7 (1 janvier 1951), seront prolongés tacitement d'office.

• JORIS VAN SEVEREN

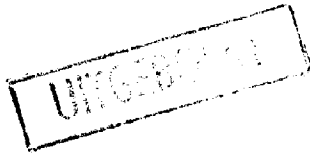
Un jeune sculpteur brugeois créa un buste de Joris van Severen. Le prix a été fixé à 200 fr. Renseignements et commandes à S. Goethals, Beenhouwersstr. 51, Bruges.

- En attendant que nous puissions publier des éditions distinctes, l'organe du Mouvement Solidariste paraîtra en deux langues.

- Demandez votre invitation personnelle pour le Congrès Solidariste à Bruxelles, qui se tiendra au mois de janvier 1951.

- Procurez-vous la cravate orange aux secrétariats.
Prix : 15 fr.

Nota:
Van: KA-RA

Op 12.12.1950 werd aan Spil brief no. 96386/CBS/604 geschreven, waarbij hem werd medegedeeld, dat een afdeling van de Joris van Severen Orde in Nederland niet bekend staat.

19.12.1950, v.H.

Aan KA.PA

Van H.B.

No.: B 96386

AV 2

CO 96386

LITGEBOEKT

Ter voldoening aan het gestelde in het schrijven van "Spil", d.d. 31 October 1950 D.A./1-067/W. 735 deel ik U mede, dat van het bestaan van een Nederlandse afdeling van de Joris van Severen Orde tot heden niets bekend is geworden.

Wel bestaat hier het secretariaat Rijks-Nederland in Amsterdam, waarover Spil reeds eerder werd bericht. Van dit secretariaat gaat voorzover bekend, geen activiteit uit.

Welke Nederlanders aan het congres te Brussel zullen deelnemen, is tot heden niet bekend geworden.

(B VII)

H.B., 5 December 1950.

B.
D.A./1-067/W. 735

6. 1/25. 1
05. 15 ✓
- 7 NOV. 1950
ACD/96386

In het orgaan van de Solidaristische Beweging :
"Joris van Severen-Orde", 1e jg. n° 5, wordt mede-
gedeeld, dat in de maand November (datum nog te be-
palen) een Nationaal Solidaristisch Congres te Brus-
sel doorgaat, waarop Nederlands- en Franstalige soli-
daristen zullen aanwezig zijn.

Zou het u mogelijk zijn ons te willen mededelen
in hoever de Nederlandse afdeling van de Joris Van
Severen Orde haar medewerking aan dit congres zal
verlenen en hoeveel leden zij eventueel zal afvaardigen ?

De 31 October 1950.

UITTREKSEL

Uit : P&B

Naam:

Voor : ED 1802

Naam: SOLIDARISTISCHE BEWEGING (Joris v. Severen)

Ag. nr:

Afz. : Administration de la
Sureté de l'Etat

Datum: Dec.50

Aard van het stuk: Maandbericht Dec.1950

Zie bijlage.

Uitgetr. door: RM

Op aanwijzing van: B.

Datum: 1-6-51.

DE SOLIDARISTISCHE BEWEGINGEN- LES MOUVEMENTS
SOLIDARISTES

Joris van Severen-Orde- nr. 6 Dec. 1950

In het maandbericht van November 1950 werd reeds een beschrijving gegeven van het uniform van de ordewacht Joris van Severen, nl. donkergrijs hemd, oranje das, donkergrijze skibroek, marsschoenen, grijze sportkousen. Thans werd een afbeelding van dit uniform samen met het kenteken van de beweging in bijlage aangebracht.

In het zelfde nummer was er eveneens sprake van het "Dietsche Rijk der Nederlanden", verenigend alle Nederlanders al hun afstammelingen en diegenen die door nauw contact geestesverwant mogen genoemd worden.

Aldus worden in dit "Gemenebest" onderscheiden:

1. De Nederlanden: (België, Nederland, Luxemburg, Noord-Frankrijk, West-Duitsland) waartussen door nauw contact een zekere geestesverwantschap ontstaan is, tzt. dietsvoelend geworden zijn;
2. De overzeese gebieden: (De West: Suriname; de Zuid: Kongo, Zuid-Afrika; de Oost: Indonesië) waarin het contact van Nederlanders met de inlandse bevolking, soms door inwijking met of zonder versmelting, de geest van velen naar de Nederlanden heeft gericht;
3. De kulturele invloedssfeer: (Amerika: U.S.A., Canada, Argentinië; Afrika: Engelse protectoraten; Azië: China, India), die door tijdelijke of bestondige inwijking van missionarissen, ambtenaren en ondernemers uit de Nederlanden of hun overzeese gewesten binnen de diets invloedssfeer komen te liggen.

La Concentration Nationale Solidariste

La Concentration Nationale Solidariste a organisé le 12.XI.50, un cours politique au local du mouvement. 18 personnes y ont assisté.

TEICHMANN Paul déclare notamment que nous manquons de patriotisme. Les combattants de l'Est ont fait preuve d'idéalisme et partant de patriotisme puisqu'ils défendaient la Belgique contre le Bolchevisme.

Il serait vain de croire que, seul, les combattants de 1914 et de 1940 ont le monopole du patriotisme. Les associations d'anciens combattants ne posent aucun acte de patriotisme.

Faisant allusion à l'amnistic éventuelle en faveur des inciviques, TEICHMANN Paul se déclare partisan d'une large amnistic.

./...

DE BEWEGING EN DE MILITANT

"Militant" is niet een na-oorlogs begrip in de politieke partij. We kenden het reeds vóór de oorlog, vooral onder de vorm van de "Dinaso-militant", tijdens de bezetting bij de eenheidsbeweging V.N.V. onder vorm van Dietse militie- Zwarte Brigade.

De militanten zijn de weerbaarste en actiefste leden van de partij of beweging. Hun taak is er niet alleen op afgestemd de orde en de tucht te handhaven, maar eveneens het stilzitten in de vergadering binnen te brengen.

Voor het ogenblik bestaan er een drietal soorten "militanten", openwel niet steeds onder die benaming gekend:

1. De ordewacht Joris van Severen: is waarschijnlijk de logische voortzetting van de Dietse militanten Orde van de vroegere Dinaso-beweging. Van het uniform werd hierboven reeds een beschrijving gegeven en een afbeelding ervan bevindt zich in bijlage. In de laatste nummers van de Joris van Severen-Orde werd herhaaldelijk een oproep gericht- voor Bietland en Orde- tot de jonge arbeiders, jonge intellectuelen en studenten om bij de Ordewacht aan te sluiten, in het vooruitzicht van lichamelijke training, kamp-leven en gezamenlijke marsen.
2. De Vlaamse Militanten-Orde: In de vergaderingen van 18.11.50 (maandbericht November) en van 29.11.50 (zie hoger) heeft MAES Bob, telkens een oproep gedaan voor de oprichting van een Vlaamse Militanten-Orde, die de steun moet worden van de Vlaamse Concentratie. Niettegenstaande deze herhaalde oproepen, schijnt er te Antwerpen reeds een kern van te bestaan, gezien op 31.X.50, tijdens een dodenhulde-avond, ingericht door de Jong-Nederlandse Gemeenschap, de orde verzekerd werd door een 5-tal militanten, met grasgroene hemden en zwarte dassen. Ondertussen schijnt deze Vlaamse Militie verder uit-gewerkt te zijn, gezien op de Getuigenis-avond van 28.12.50, ingericht door dezelfde groepering, militanten in volledig uniform zijn opgetreden (zie hoger). Het doel van deze militanten-orde werd reeds uiteen-gezet door MAES Bob tijdens de vergadering van de Vlaamse Concentratie- sectie Brussel.
3. De Aldrie-Militant: In het eerste nummer van "De Laatste Kans" orgaan van het Verbond van Nationaal Herstel, werd er reeds gesproken van leden en mili-tantenleden.

org. kans

org. kans

Deze laatste hebben echter een definitieve vorm gekregen na de gezamenlijke verklaring van het "Eldrie-Verbond en het Verbond voor Nationaal Herstel, waarbij de militanten van het V.N.H. "Eldrie-Militanten" genoemd worden en de leiding van het Eldrie-Verbond, de leiding wordt van deze Eldrie-Militanten.

Op de vergadering van 30.XI.50 van het Verbond voor Nationaal Herstel (zie hoger) wordt voor de eerste maal sedert de vernietiging van beide verbonden, een ordo- en erewacht opgemerkt.

Evenwel kon nog niet worden vastgesteld of de wacht een uniform droeg en of ze uit kernmilitanten bestond.

B. 324 93628

V

No: 477.- DIENSTGEHEIM.-

20 October 1950.-

Onderwerp: "Joris VAN SEVEREN-ORDE".-

Bijlagen : één.

6.178.8 05.23
24 OCT. 1950)
ACD/45356

Ten vervolge op d.z.schrijven, No:439, d.d.23
September 1950, betreffende bovenvermeld onderwerp, met
vier bijlagen, - moge ik U hierbijgaand doen toekomen, het
October 1950-nummer (No:5) van het orgaan van de Solidaris-
tische Beweging : "Joris VAN SEVEREN-ORDE".-

Bijlage bij P.A.

W.-

Aan KA.RA

Van H.B.

No.: 94799

UITGEBOKT

In antwoord op het schrijven van "Spil", d.d. 20 Juli 1950 no. D.A./1-067/W.662 bericht ik U het volgende.

Het "Secretariaat Rijks-Nederland" van de Joris van Severen Orde wordt waargenomen door Van den Elzen, Paul Sebastianus Henny, geb. 17-8-1919 te Amsterdam, vertegenwoordiger, wonende Maasstraat 163-II te Amsterdam.

Van den Elzen werd wegens zijn gedragingen tijdens de bezettingsjaren 1940-1945 op 1 Augustus 1949 te Amsterdam veroordeeld tot internering van 1½ jaar, waarvan 1 jaar voorwaardelijk met een proeftijd van 3 jaren en ontzetting uit de beide kiesrechten voor de tijd van 10 jaren.

In de oorlogsjaren was hij lid van de N.S.B. en voordien actief lid van het "Verdinaso".

Voor het thans door hem waargenomen secretariaat is Van den Elzen weinig actief, mede door het feit, dat hij bij zijn ouders inwoont, die van "politiek gedoe" niets moeten hebben en hem verboden hebben voor de "Joris van Severen Orde" te werken, zolang hij bij hen inwoont.

Van den Elzen heeft thans een verhouding met Van Zele, Ivona Klarissa, geb. 23-5-1923 te Eekloo (B), thans wonende in België, wier echtgenoot Van Hooren, Urbain André Maurice, geb. 9-3-1920 te Ichtegem (B) thans zou verblijven in de gevangenis te Leopoldsburg. (B)

Van den Elzen wenst met Van Zele, bij wie hij een kind heeft, te trouwen, zodra zij gescheiden is van haar tegenwoordige echtgenoot.

Vast staat, dat Van den Elzen veel in België verblijft, zogenaamd voor zaken en dat hij reeds enige keren contact had met de uitgever van het maandblad der "Joris van Severen Orde".

Op 3 November 1947 werd Van den Elzen door de Rechtbank te Brussel veroordeeld tot frs. 900.-- boete of één maand gevangenisstraf terzake opgave van een valse naam en overtreding van de Vreemdelingenwet.

(B VII)

H.B., 20 October 1950.

Uw brief: No. 89931, d.d. 9 Augustus 1950.

Onderwerp: Secretariaat Solidaristische Beweging.

D I E N S T G E H E I M .

6,173.5 09.1-111111
16 OCT. 1950
ACD/ 94799

BNP.

OP KAART
ACD/IV B
DAT: 3/11-50
PAR: 949

Naar aanleiding van Uw verzoek, vervat in bovenaangehaald schrijven, kan het volgende worden medegedeeld.-

o.v.l.
o.k.

Het door U bedoelde secretariaat "Secretariaat Rijks-Nederland", wordt waargenomen door Paul Sebastianus Henry VAN DEN ELZEN, geboren te Amsterdam, 17 Augustus 1919, van beroep vertegenwoordiger, kerkgenootschap Rooms Katholiek, van Nederlandse nationaliteit, inwonende bij zijn ouders te Amsterdam, --- Maasstraat no. 163 II.-

Van den Elzen, die praktiserend Katholiek is, werd op 1-8-'49 door het Kantogerecht te Amsterdam veroordeeld tot internering van 1½ jaar (internering van 26-3-'49 tot 26-9-'49) waarvan 1 jaar internering voorwaardelijk met een proeftijd van 3 jaren.- Hij werd bij ditzelfde vonnis voor de tijd van 10 jaar ontzet uit de beide kiesrechten, alles terzake zijn lidmaatschap van de N.S.B. en verraad van zijn baas aan de CCD. waardoor deze in handen van de vijand kwam.-

Voordat Van den Elzen lid werd van de NSB., was hij een fel lid van het "Verdinaso".-

Volgens insiders is de kortgeleden opgerichte "Joris van Severen-orde" niets anders dan een voortzetting van het voormalige "Verdinaso".- Men zou de naam "Joris van Severen-orde" hebben gekozen, om de naam van de voormalige leider van "Verdinaso", die in 1940 werd geliquideerd, te eren.-

Dezerzijds werd vernomen, dat Van den Elzen, belast met het secretariaat "Rijks-Nederland", weinig actief is op het gebied van de ledenwerving.- Hij zou, tot op heden, nog nimmer actief werk voor de "Orde" hebben gedaan.- Dit zou mede voortspruiten uit het feit, dat zijn moeder, Maria Wilhelmina JANSEN, geboren te Rotterdam, 18 Januari 1895, niets van dit "politieke gedoe" moet hebben en zij hem het werken voor de "Orde" heeft verboden zolang hij bij hen inwoont.-

Jansen voornamend, een streng Katholieke vrouw, heeft op haar --- zoon een overwegende invloed.-

o.k. Zijn vader, Martinus Johannes, geboren te Schiedam, 15 Juli 1884, werd op 9-10-'48 voorwaardelijk buitenvervolgung gesteld met een proeftijd van 3 jaar en ontzetting voor de tijd van 10 jaar uit de bekende rechten, terzake zijn sympathiseren met de NSB.- Ook hij is er sterk op tegen, dat zijn zoon zich op een of andere wijze met politieke dingen gaat bemoeien.-

D I E N S T G E H E I M.

Zolang hij dan ook bij zijn ouders inwoont, zullen deze zeker niet toestaan, dat hun zoon zich daadwerkelijk zal bemoeien met deze formatie.-

o.k. Van den Elzen Jr., die getrouwd is geweest met een Nederlandse vrouw (hij is van deze vrouw gescheiden), heeft omgang met een Belgische vrouw, genaamd Ivona Klarissa VAN ZELE, geboren te Bekloo, 23 Mei 1923, momenteel wonende in België (adres onbekend).-

o.k. De echtgenoot van deze vrouw, Urbain André Maurice VANHOOREN, geboren te Ichtegem, 9 Maart 1920, verblijft in de gevangenis te Leopoldburg.-Hij zou tot levenslange gevangenisstraf zijn veroordeeld.-Voor welk feit hij werd veroordeeld is niet bekend,--- doch zeer vermoedelijk terzake verraad.-

Van den Elzen, die wil trouwen met deze vrouw zodra zij is gescheiden, heeft een kind bij haar.-Hij komt nogalveel in België, zogenaamd voor zaken.-Bekend werd, dat hij al enige keren in contact kwam met de uitgever van het maandblad van de "Orde".-Betrouwbare informanten deelden mede, dat Van den Elzen fel anti-communistisch is georiënteerd, doch dat hij, tot op heden, geen enkele activiteit heeft ontplooid ten bate van de "Orde".-Hij zou zelfs overwegen geheel met de "Orde" te breken, althans het secretariaat op te geven.-Veel aanhangers, voor zover bekend werd, zou de "Orde" in Nederland nog niet tellen.-In België zou het centrale punt gevestigd zijn met vrij veel leden.-

Volledigheidshalve dient nog vermeld, dat Van den Elzen op 3-11-1947 door de Rechtbank te Brussel werd veroordeeld tot frs.900.-boete of 1 maand gevangenisstraf, terzake opgave van een valse naam en overtreding van de Vreemdelingenwet.-

Dezerzijds wordt Uw aandacht, misschien ten onrechte, gevestigd op een artikel in het dagblad "De Waarheid", d.d. 11-7-'50, met als opschrift: "De Nazi's zijn niet dood", "Joris van Severen-orde made in Amerika".-

-----R.3

No. 131

NOTA
Van: KA-R.A.

UITGEBOEKT

Op 7-9-50 werd aan SPIL brief No. 91662/CBS/*est* (91662) geschreven, waarin hem mededelingen werden gedaan omtrent het blad "Joris van Severen-Orde)n.a.v. rapport 91662 dd. 24-8-50.

7-9-50.

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

's-Gravenhage, 9 Augustus 1950

No. : B 89931

CO 89931

Betr.: Secretariaat Solidaristische
Beweging.

DIENSTGEHEIM

Intv. bew: _____

Appel : 20-11-50

Antwoord : 94799

VII AV 3

Volgens een mededeling in het maandelijks orgaan van de Solidaristische Beweging in België, de "Joris van Severen Orde", waarvan het eerste nummer op 20 Mei j.l. verscheen, zou het secretariaat dezer beweging in Nederland, genaamd "Secretariaat Rijk-Nederland", aan het adres Maastraat 163 te Uwert gevestigd zijn.

Ik moge U verzoeken mij omtrent genoemd secretariaat te doen inlichten.

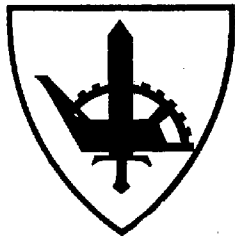
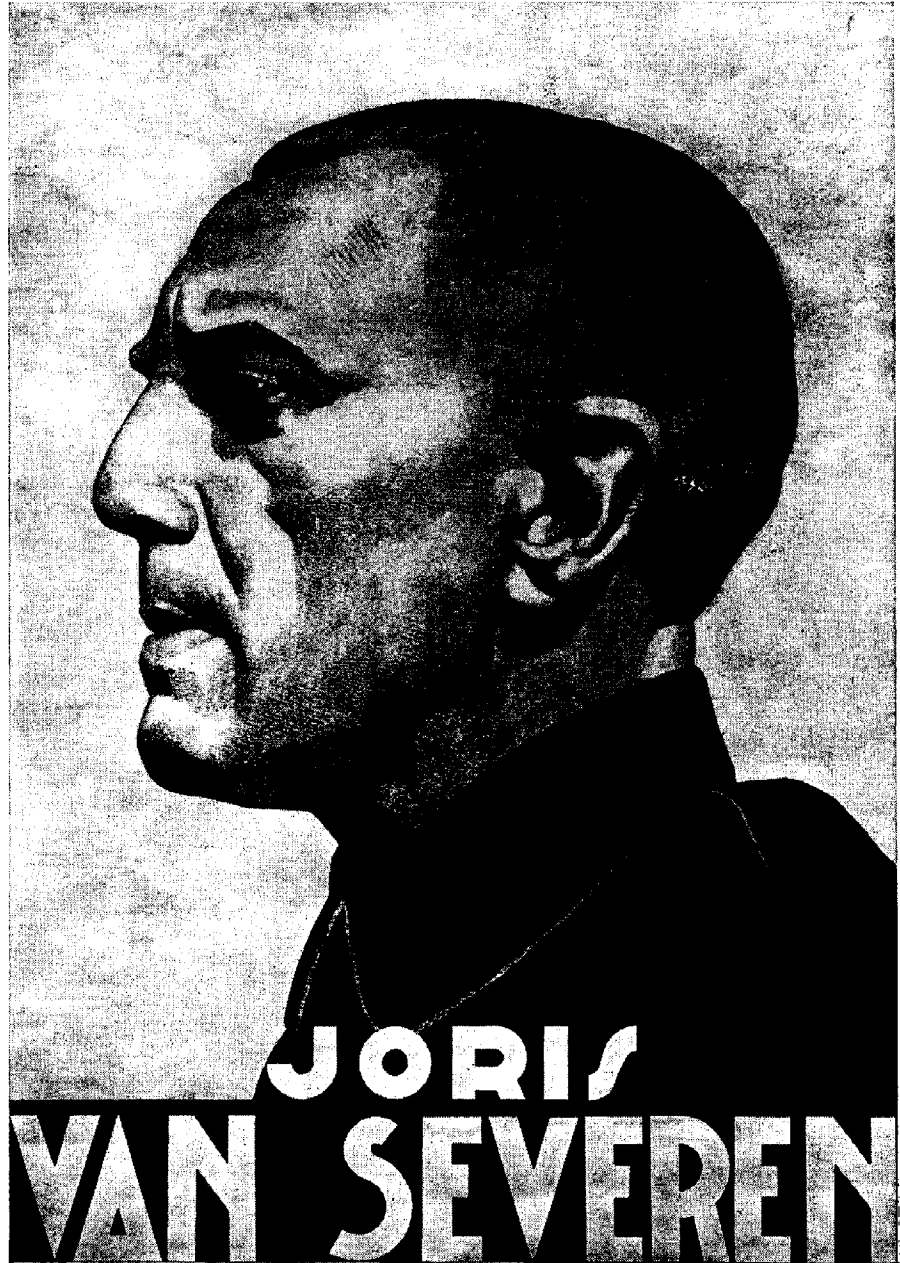
HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

J. G. Crabbendam

Aan de Heer
Hoofdcmissaris van Politie
te AMSTERDAM.

UITGEBOKT

JORIS VAN SEVEREN- ORDE

ORGAAN van de SOLIDARISTISCHE BEWEGING
Maandblad — 1^e Jaarg. - Nr 3 — 1 Augustus 1950 — Prijs: België 15 fr. - Nederl. f. 1,20

Joris van Severen-Orde

ORGAAN

VAN DE SOLIDARISTISCHE BEWEGING

Maandblad — 1^e Jaargang - N° 3 — 1 Augustus 1950

Prijs per nummer: België 15 fr. - Nederland f. 1,20

ABONNEMENTEN:

Voor België:

150 frank voor 1 jaar (12 nummers)

75 frank voor 6 maanden (6 nummers)

Te storten op postrekening 847.51 (let op het
nieuwe nummer) · Uitgaven El. De Kesel, Gent

Voor Nederland:

f. 12 voor 1 jaar (12 nummers)

f. 6 voor 6 maanden (6 nummers)

Te storten op giro-rekening 413665

Uitgaven El. De Kesel, Maasstraat 163,

Amsterdam

REDACTIE-SECRETARIAAT:

Bagattenstraat 52, Gent Telefoon 547.63

SECRETARIAAT FRANSTALIGE AFDELING:

Armand Kampenhoutstraat 87, Brussel

SECRETARIAAT RIJKSNEDERLAND:

Maasstraat 163, Amsterdam

VERANTWOORDELIJK VOOR

UITGAVE EN OPSTEL:

El. De Kesel, Bagattenstraat 52, Gent

INHOUD:

Wat wil de Joris van Severen-Orde?	1
Leve de Koning!	2
Het regiem verslindt zichzelf	3
Hoe ver staan wij?	4
Zo sprak Joris van Severen	5
Het Gerecht	7
In Memoriam Joris van Severen	8
De aanhouding van verdachte personen in oorlogstijd	9
Wacht Europa op een „Ghandi“?	10
Bernard Shaw	12
De vijanden van de „Joris van Severen-Orde“ huilen in koor	15
De IJzerbedevaart	17
Boekbespreking	18
Grondbeginselen v. d. Solidaristische Maatschappijleer	19

De personen aan wie dit maandblad ONGEVRAAGD
toegestuurd wordt, worden vriendelijk verzocht, indien zij
dit wensen te doen, 15 fr. te storten op postrekening 847.51
van Uitgaven El. De Kesel, Gent, ofwel te komen betalen
op het secretariaat.

*Hier is reeds naam gegeven aan
in 1949 (1949/50)*

Wat wil de Joris van Severen-Orde?

WIJ WILLEN :

De Nederlanden herenigen, de partijtwisten doen ophouden en strijden voor Solidarisme, dit is de Christelijke sociale leer. Wij willen een sterk Gezag, geen dictatuur. Wij zijn Christenen met de daad, aldus eisen wij amnestie voor alle veroordeelde politieke idealisten, wij kennen geen rassenhaat; wij willen de Vrede gevestigd zien op deze wereld.

WIJ WILLEN :

Een Nederlandse elite vormen in België, en voor de Nederlands sprekende meerderheid de plaats veroveren die haar toekomt. Wij willen dat de Frans- en Duitssprekende minderheden in het land evenveel rechten hebben als wijzelf en dat alle leidende persoonlijkheden de drie landstalen (en ook de Engelse) spreken en schrijven.

WIJ WILLEN :

Geen scheiding van België, geen unitair België, wel decentralisatie, naar het voorbeeld van Zwitserland. Wij zijn geen materialisten, geen individualisten, wel solidaristen; wij eerbiedigen de menselijke persoonlijkheid en wij erkennen de Christelijke levensbeschouwing als de onze:

WIJ WILLEN :

Dietsland en Orde, ingeschakeld in een Solidaristisch Europa als deel van een Solidaristische wereld. Wij willen de gezonde strijdvaardigheid van onze jeugd ten dienste stellen van een Groot Idee. De verbitterden, de moedelozen en de onverschilligen willen wij wakker schudden en ons volk willen wij de weg wijzen naar een nieuwe toekomst!

LEVE DE KONING!

Onze Koning moest weg, want Hij was geen Lamme Goedzak, Hij was een Koning!

Hij had een wil en dat mocht niet!

Hij had durf en dat kon niet!

Hij verkoos de plicht en het offer boven de veilige vlucht!

Hij diende niet de vijand, niet de vriend. Hij diende België!

Hij huwde de vrouw van Zijn keus, al was zij ook geen prinses!

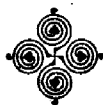
Hij voelde Belgisch en Hij voelde Diets!

Hij baande de weg die Joris van Severen miek!

Hij staat nu voor de Wet, voor de Orde en voor het Recht!

Koning van ons hart, wij groeten U!

Lang leve de Koning!

Het regime verslindt zichzelf

Nevenstaand artikel „Leve de Koning“ werd geschreven vóór de gebeurtenissen van einde Juli de Koning deden besluiten een uitgestelde troonafstand te aanvaarden. Wij zien geen reden om dit artikel te verloochenen. Wij handhaven onze kreet „Leve de Koning“! De Koning had geen andere keus. Hij is de Koning van alle Belgen, en Hij offert zijn persoon om de eenheid van België te redden, wat Zijn plicht is! De Koning bewijst opnieuw een Groot Koning te zijn, en wij eerbiedigen Zijn besluit. 58 % voor de Koning is geen grote meerderheid. 65 % ware beslissender geweest. Dan had men de Koning nooit kunnen dwingen afstand te doen van de Troon. Dit heeft onze Koning moeten inzien. Maar wij kunnen nooit de middelen goedkeuren, die gebruikt werden om de Koning het mes op de keel te zetten. Nooit kunnen wij de smaad vergeten die ons, Koningsgezinden, werd aangedaan. De capitulatie voor het aanvallend gepeupel hebben wij aangevoeld als een slag in volle aangezicht. Voor het ogenblik kunnen wij alleen de tanden op elkaar klemmen..... en wachten.

De gebeurtenissen van einde Juli 1950 blazen wind in onze zeilen.

De vredelievende burgers zien nu klaar in de toestand:

De verdedigers van de „democratie“ en van de „rechten van de meerderheid“ hebben het masker laten vallen. Met een brutaliteit zonder voorgaande heeft de minderheid zijn wil opgedrongen aan de meerderheid, die tijdelijk lam geslagen is. Had die meerderheid gewild, dan hadden tienduizenden en tienduizenden ordelievende burgers te Brussel betoogd, dan waren de enkele honderden uitdaggers en saboteurs weggespoeld geworden.

De maat is vol! Wij beleven de stuiptrekkingen van een ontaard en huichelachtig regime.

Een sterke en rechtvaardige Staat moet de zaken in handen nemen.

De „Joris van Severen-Orde“, die buiten en boven de partijen staat, geeft het sein en rekt op Uw steun!

Met de hulp van de klaarzienden en van de eerlijken uit alle partijen zullen wij dit nootlottig regime wegvagen met alle beschikbare wettelijke middelen.

Hoe ver staan wij ?

Op het ogenblik beperkt de « Joris van Severen-Orde » zich tot het aanwerven van medewerkers, tot het oprichten van kernen en tot het verspreiden van ons maandblad. Vóór alles wensen wij de geschikte krachten in Noord en Zuid te bundelen, alvorens een stap verder te gaan. Reeds beschikken wij over een tweehonderdtal trouwe medewerkers, en hun aantal groeit elke dag. Van Luxemburg tot Friesland werden talrijke kernen opgericht, er organiseren zich een twintigtal afdelingen. Reeds is ons orgaan, de « Joris van Severen-Orde », de band die honderden, straks duizenden « partijlozen » verenigt. Wij nodigen iedereen uit hun mening te laten kennen over de strijd die we voeren voor de Ene Nederlanden in een Verenigd Europa gevestigd op Solidaristische grondslag. Tot dat doel zal een « Vrije Tribune » ter beschikking gesteld worden in ons maandblad.

Toekomend jaar, als de tijden gunstig blijven, zullen wij actief naar voren treden en contact nemen met gelijkaardige organisaties, waar ze ook bestaan in Europa. Al onze krachten zullen wij ter beschikking stellen ten bate van het grote doel: de verwezenlijking van de Verenigde Staten van Europa, waar niet EEN Europese Staat

de wet stelt, maar alle Europese Volkeren in harmonie naast elkaar leven zullen, met dezelfde rechten en met dezelfde plichten. Aldus moet een Derde Macht in de wereld tot stand komen die, tussen Oost en West in, over de macht beschikt het eigen gebied te beschermen en de vrede in Europa te herstellen.

Het is nog geen vijf voor twaalf, Europa kan zich nog redden, wanneer de innerlijke partijtwisten ophouden verdeling te zaaien en een sterk gezag de teugels in handen neemt. Maar de politieke partijen wensen nog steeds de macht te behouden. Zij verscheuren zichzelf, en meteen hun land en ook Europa. Tot hen richten wij een uiterste oproep: « Genoeg verdeeldheid! Als het Vaderland in gevaar verkeert, en Europa is ons gemeenschappelijk vaderland dat in grote nood verkeert, dan wijken alle partijtwisten, dan wordt een regering van Nationale Unie samengesteld, buiten en boven de partijen; best een Zakenkabinet, samengesteld uit bevoegde en verantwoordelijke krachten. Neemt vlug een besluit, weest geen kleine partijmensen, geen kleine nationalisten, maar weest Europeërs, en vestigt met Uw goedkeuren een sterk gezag in Europa, en gij zult Europa redden van de ondergang! ».

FEITEN EN GEDACHTEN.

Gelijk het grote geesten eigen is, in weinig woorden veel te verstaan te geven, zo hebben kleine geesten integendeel de gave om veel te spreken en niets te zeggen.

Men moet zich nooit schamen, ongelijk te erkennen, hetgeen niets anders is dan met andere woorden te zeggen, dat men heden wijzer is dan gisteren.

De meeste mensen willen liever bewonderd dan bemind worden. Bewondering bevredigt de eigenliefde, en alle mensen hebben die. Vriendschap is een zaak van het gevoel, en velen hebben dat niet.

Er zijn drie dingen, waartegen iedereen die een nieuwe gedachte heeft, in het begin heeft te kampen: ten eerste: de mensen zeggen: Het is niet waar, ten tweede, ze zeggen: Het is niet belangrijk, ten derde, ze zeggen: Het is niet nieuw.

Vele mensen worden steeds kleiner, hoe hoger ze komen.

Beter de kans gelopen een schuldige te redden, dan een onschuldige te veroordelen.

Geen verstandig mens zal het in zijn hoofd krijgen, een inktvlek met inkt, een olievlek met olie te willen verwijderen. Alleen bloed, dat schijnt altijd met bloed afgewassen te worden.

Zo sprak Joris van Severen

30 April 1938

DE SOCIALE ORDE IN HET DIETSE RIJK.

De sociale orde in het Dietse Rijk zal opgebouwd worden op de grondslagen van de organische, waarachtig aan het leven en aan de arbeid beantwoordende GELEDINGEN, en niet op de grondslagen van de valse en kunstmatige en het leven en de arbeid verwingende en vernietigende VERDELINGEN.

Zij zal bijgevolg gebouwd worden op de grondslagen van het bedrijf en van het beroep. Het zal zijn: de corporatieve orde.

De bedrijven en de beroepen zullen er ingericht worden in werkelijke arbeids- en levensgemeenschappen, toegerust met publiekrechtelijke macht en bevoegdheid.

Zij zal dus niet gebouwd worden op de grondslag van de alle volksleven en alle noodzakelijke samenhangende en alle arbeid vernietigende ideologie van de klassenstrijd en dus niet op de grondslag van klassenstrijdsyndicaten, of partijyndicaten.

In het nationaal-solidaristische Dietse Rijk zal er van klassenstrijd of van Marxisme, in welke vorm ook geen spraak zijn. En dank zij die corporatieve orde die wij hier niet in haar gehele bouw kunnen beschrijven, zullen de bedrijven en diegenen, die in die bedrijven werken, verlost worden uit de greep der geldmachten en zullen de arbeiders door de organische solidaristische regeling van medezeggenschap en medebezit, geontproletariseerd worden.

Door de corporatie rechtstreeks aan hun bedrijf verbonden, zullen zij dat bedrijf, in zekere mate als hunne eigene zaak beschouwen mogen en aldus aan hunnen arbeid hunne maximale krachten en gaven wijden en in die arbeid aldus terugvinden een der essentiële bronnen van alle kracht en van alle arbeid en van alle leven: de vreugde, in het besef, dat, werkende voor de bloei van het bedrijf, zij werken voor zichzelf, en hun gezin en tevens voor de gehele volksgemeenschap die voor hen een werkelijke gemeenschap zal geworden zijn.

De sociale orde in het Nationaal-solidaristische

Rijk zal tevens gebouwd worden op de erkenning der noodzakelijkheid van een aristocratie of liever van verscheidene aristocratiën, aristocratische Orden.

Ik noem voornamelijk:

de aristocratie van het bloed.

de aristocratie van het verstand.

de aristocratie van de gewetensvolle arbeid.

de aristocratie van de heldhaftigheid.

de aristocratie van de wellevendheid.

De eerstgenoemde moet in de komende Orde haar plaats terug innemen en met de andere aristocratiën in die komende Orde samenwerken.

Te veel heeft zij eilaas met alles behalve aristocratische heerschappijen van het geld gecompromiteerd, hare eer daarbij in de weegschaal gelegd.

Aldus speelt de aristocratie van het bloed haar verheven rol niet meer. Zij is niet meer de behoudster van het bloed, van het ras en van al hun deugden. Zij is integendeel in te vele gevallen de behoudster geworden van de ondeugden van de « bourgeois ».

Het Verdinaso wil dat zij haar natuurlijke verbondenheid met het volk terugvinde en in ere herstelle. Natuurlijk niet met het « Volk » zoals het democratische het opvat en voorstelt; maar wél zoals het Verdinaso het opvat, voorstelt en bepaalt: het grootse, door de eeuwen heen levende en zich ontwikkelende organisme dat rusteloos de hoge levenswaarden handhaaft, voortstuwt en schept.

Die verbondenheid zal zich dus voltrekken volgens volstrekt en volkomen antidemocratische lijnen en wijzen in levensopvatting en levenswijze: eenvoud en bekoring van waarachtigen adel.

Intussen heeft het Verdinaso een politiek-militaire aristocratische orde in het leven geroepen en vormt en ontwikkelt die dag aan dag: de aristocratische orde van de Dinaso-militant: nieuwe belichaming van de trouwe aan het gegevene woord, van de ridderlijke levenshouding, van de heldhaftigheid en de tucht en van de correctheid en de beleefdheid.

Rondom haar en onder hare leiding, en naar haar voorbeeld zullen eens al de andere aristo-

cratische orden van onze volksgemeenschap zich verenigen en ordenen, wordende aldus het hoofd en de ziel van het nieuwe, in adellijke grootheid en schoonheid zich oprichtende Rijk.

DE CULTURELE OF GEESTELIJKE ORDE IN HET DIETSE RIJK.

De culturele orde of orde der geestelijke waarden in het Dietse Rijk zal gebouwd worden op: de erkenning van God, de erkenning van de Christelijke godsdienst, de erkenning van de Rooms-Katholieke kerk en van de Protestantse kerkgenootschappen.

« Het Verdinaso staat (zoals het in punt XVI van zijn program bepaald is) de onbelemmerde uiting van het godsdienstig leven voor, in zover dat niet, zoals bij sommige wanordelijke secten het geval kan zijn, indruist tegen de wezenlijke taak van de Dietsche Staat. »

Het Verdinaso erkent het beginsel van de godsdienstvrede en het bestaansrecht van het bijzonder onderwijs dat echter onder ernstig toezicht van de Staat zal staan « die als eerste voorwaarde stelt dat dit onderwijs degelijk zij en de eenheid der nationaal-geestelijke opvoeding niet in de weg sta ».

De Dietse Staatsleiding zal er echter voor zorgen dat de priesters en de dominés zich van elke politieke actie onthouden; en dit in het belang van de godsdienst zelf.

De culturele orde of orde der geestelijke waarden in het Dietse Rijk zal ten tweede gebouwd

worden op de VOLKOMENE erkenning der MENSELIJKE PERSOONLIJKHEID.

De Diets Nationaal-solidaristische Staat zal ALLES doen wat nodig is om aan al de leden van het Rijk en van het Imperium de nodige mogelijkheden te biéden en te gunnen om hunne menselijke persoonlijkheid tot maximale gaafheid te ontwikkelen.

Méér. Hij zal alle leden er toe aanzetten, met-terdaad hun menselijke persoonlijkheid tot de hoogst mogelijke gaafheid te ontwikkelen.

Daarom zal ten derde, de culturele orde in het Dietse Rijk gebouwd worden op de erkenning der hoge waarden van de taal.

De Dietse Staat zal bijgevolg niets ondernemen dat de Dietsers, de Friezen, de Henegouwers, de Namenaren, de Luikenaren, de Luxemburgers zou krenken of belemmeren in het gebruik hunner taal.

Maar de Dietse Staat zal er even zeer voor zorgen dat in het Rijk elke leider en elke ambtenaar van zekeren rang de Dietse taal kenne én de Franse taal, én de Duitse taal, én de Engelse, zoals het de Leiders en ambtenaren past van een volksgemeenschap en van een Rijk die aan de monding liggen van Schelde, Maas en Rijn, tussen Frankrijk, Duitsland en Groot-Brittannië en over het tweede Imperium van de wereld heersen.

En men kome mij niet zeggen: dat is onmogelijk. Ik antwoord: het moet en ik reken op het verstand en de moed van de Dietsers en ik verzeker het allen: de Dinaso's zullen het voorbeeld geven.

Volksmassa's zijn vermenigvuldigde onwetendheid.

De ergste dwingelanden zijn minder gevaarlijk dan heersers zonder vastberadenheid. Gebrek aan vastberadenheid is altijd oorzaak van rampen geweest.

Bij de repressie:

Alleen de onnozele besteedt zijn krachten aan wraak: de beste wraak is vergiffenis.

Als vergeven boven uw krachten gaat, bespaar u dan toch de kwellingen van de haat door te vergeten.

Het is gemakkelijker aan de macht te komen dan er zich te handhaven, want om er te komen worden wij geholpen door de fouten onzer tegenstanders, en wanneer wij er zijn, hebben zij hetzelfde voordeel op ons.

Van een dwaze magistraat, groet men alleen maar het kleed.

Een rechter die veroordeelt is alleen streng in het vernietigen. Het werk van de echte rechter is weder op te richten.

Ieder heeft zoveel recht als hij macht heeft.

Het Gerecht

Vertaling uit het boek van Anatole France :
« Les opinions de Mr. Jérôme Coignard », ver-
schenen vóór Wereldoorlog 1914-1918.

I.

Eerwaarde Heer pastoor Coignard, die eigen-
lijk in het prytaëum der erkentelijke republiek
had dienen ondergebracht te worden, verdien-
de zijn kost met het schrijven van brieven voor
dienstmeiden in een wrak winkeltje nabij het
St-Innocentius-kerkhof. Daar voerde hij een dis-
cussie met een griffier over recht, rechters en ge-
recht. Aldus beweerde eerwaarde Heer Coignard:

— « De gruwelijkste belediging ten overstaan
van onze Jesus-Christus bestaat hierin, dat men
zijn kruisbeeld hangt in de zalen waar de rech-
ters de pharizeeërs vrijspreken, die Hem gekruis-
sigd hebben en de zondaars veroordelen, die hij
met Zijn goddelijke handen ophief. Wat doet de
Rechtvaardige tussen deze mensen, die zich ook
dan nog niet rechtvaardig zouden kunnen beto-
nen, als zij dat zelfs moesten willen. Inderdaad,
het behoort niet tot hun droevige plicht, de han-
delingen hunner medemensen op zichzelf en als
dusdanig te beschouwen, doch enkel in het teken
van het maatschappelijk belang, dat wil zeggen
op grond van dat samenvoegsel van zelfzucht,
gierigheid, hebzucht, misverstand en misbruik,
waardoor de gemeenschappen gevormd worden
en wier verdedigers de rechters zijn.

Wanneer zij een misdrijf wegen, voegen zij
daar het gewicht aan toe van de vrees of de woede,
welke het misdrijf heeft gewekt bij de lach-
hartige openbare opinie. En dat alles staat in hun
boeken opgetekend, zodat de antieke tekst en de
dode letter nu dienen om er de geest, het hart
en de levende ziel mede te vervangen.

En al deze schikkingen, van dewelke sommige
teruggegaan tot het infame tijdperk van Byzantium
en Theodora, zijn het er over eens, dat alles
moet worden gered, deugden en ondeugden, ten
bate ener wereld die niet wil veranderen. In de
ogen van de wet is het misdrijf op zichzelf zo on-
beduidend en de omringende omstandigheden
daarentegen zijn zo veelbetekenend, dat eenzelf-

de daad, wettelijk in zekere voorwaarden, in an-
dere voorwaarden onvergeeflijk wordt. Zo is het
met de oorveeg: bij een burger is zij uiting van
plotselinge woede, bij een militair is het een zaak
waarmede de dood kan gemoeid zijn.

Deze barbaarsheid bestaat nog steeds, zij zal
onze schande zijn in de aanstaande eeuwen. Wij
letten daar niet op; maar zekere dag zal men zich
afvragen, welke wilde stammen wij waren, want
dit is toch al te duidelijk:

— Als er gerechtigheid moest bestaan, zou-
den wij toch niet twee wetgevingen heb-
ben, één militaire, en een burgerlijke...

De soldateske of militaire gerechtigheid van
dewelke wij rondom ons nog iedere dag de gru-
welijke gevolgen kunnen en moeten vaststellen en
betreuren, zal eens de vloek van deze tijd worden
genoemd.

Ongelooflijk is het feit, dat dergelijke gruwe-
len worden gepleegd bij Christene volkeren, die
de H. Sebastiaan huldigen, een opstandig sol-
daat toch, alsmede de martelaren van het legioen,
wiens enige roem het was, vroeger voor een an-
dere krijgsraad te zijn verschenen, en ter dood te
zijn veroordeeld. Maar laten wij hierbij niet blij-
ven stilstaan. De gerechtigheid der mensen met
het zwaard zal hen doen vergaan, want de Zoon
van God heeft het zelf voorzegd.

Rechters doorgronden hart en nieren niet, en
daardoor komt het, dat hun gerechtigheid zo ruw
en oppervlakkig is. Zij zijn slechts mensen, dus
zwak en veil, zacht voor de machtigen der aarde,
meedogenloos voor de onterfden. Hun uitspraken
consacrerden de vreselijkste maatschappelijke on-
gerechtigheden, en het is niet gemakkelijk om in
hun partijdigheid na te gaan, wat voorkomt van
hun persoonlijke laagheid en wat van het plichts-
gevoel, hetwelk er in bestaat, dat zij de Staat
steunen zowel in de boosheid als in het goede, dat
zij waken over het handhaven der openbare ze-
den, of deze goed of slecht zijn, en dat zij de wil
der dwingelanden en der geheime machten uit-
voeren, terwijl zij doen alsof zij de rechten der
burgers behartigen zonder dan nog te gewagen

van de belachelijke vooroordelen, die onder de vleugels der openbare opinie altijd een veilige schuilplaats kunnen vinden.

De strengste magistraat kan, door zijn integriteit-zelve, gedwongen worden, walgelijke vonnissen uit te spreken, onmenselijkere vonnissen misschien dan de omkoopbare rechter ze zou vellen, en ik weet niet goed, wie van beiden ik nog het meest zou vrezen, de rechter die zich een ziel heeft gevormd met de tekst der wet, dan wel hij die nog een restje van gevoel gebruikt om deze tekst te tormenteren.

De een zal mij opofferen aan zijne belangen of zijne hartstochten, de andere zal mij slachtoffer maken van de geschreven teksten.

Hierbij dient men nog aan te merken, dat de magistraat, door zijn functie alreeds, verdediger is, niet van de nieuwe vooroordelen, aan dewelke wij allen minder of meer onderworpen zijn, maar ook aan de oude vooroordelen, die bewaard worden in de wetten, ook wanneer zij al lang uit onze zeden en zielen verzwonden zijn. Geen bespiege-

lende en vrije geest, die niet speurt hoeveel Gothische overblijfselen vastzitten in de wet, maar de rechter heeft niet het recht, dit te voelen!

Maar ik spreek alsof de wetten, ofschoon barbaars en grof, toch helder en precies zouden zijn. Doch dat zijn ze op verre na niet. Het donkere toverboek van een magiër schijnt gemakkelijker te begrijpen dan tal van artikelen onzer moderne wetboeken. De interpretatie-moeilijkheden hebben er veel toe bijgedragen, verschillende graden van jurisdictie te doen oprichten, en men veronderstelt, dat hetgene, dat de baljuw niet heeft verstaan, door de leden van het wetgevend parlement verklaard zal worden.

Dat is te veel verwachting koesteren ten overstaan van vijf mensen in rode toga en met vierkantig hoofddekseel, en zelfs nadat zij het *Veni Creator* hebben opgezegd, kunnen zij zich nog vergissen; men doet goed, wanneer men aanvaardt, dat de hoogste rechtspraak zonder beroep vonnissen velt, want men heeft toch alreeds de andere instanties aangesproken ».

IN MEMORIAM JORIS VAN SEVEREN

Wat vraagt gij mij waarom dien moord niet werd gewroken?...
Wat spreekt gij mij van recht en rechters in dit land,
De heeren rechters dragen brillen blind gebrand,
En zien de kruiken reeds door niemands schuld gebroken...

Zij schreeuwen zelfs: « hij had zich zelf ten dood verpand,
« Want bleef den steev'gen steun zijns volks hem niet verstoken? »
De heeren rechters spreken recht naar de ouden trant,
Maar voelen in dien tekst hun hart als uitgesproken...

Maar is in 't land één zoon zijn volk zóó trouw geweest?...
Heeft één voorzien als hij wat kwam en ging gebeuren,
En zegd' hij niet wat nu op aller lippen leeft?...

Weest, heeren rechters, om de wereld niet bevreesd,
Maar vreest de dag wanneer den God uw ziel zal beuren,
En al dit schuldloos bloed als in Gods gramschap kleeft...

Marnix van Gavere.

De aanhouding van verdachte personen in oorlogstijd

Toen Willem van Peel in 1948 zijn felbesproken boek « Naar Engeland in Mei 1940 » liet verschijnen, en aan enkele ministers een exemplaar ervan opstuurde, voorzien van een passende opdracht, ontving de schrijver officieel antwoord van de tweede burger van het land na de Koning, de voorzitter van de Kamer der Volksvertegenwoordigers, Staatsminister Frans Van Cauwelaert. Zie hier de inhoud :

Kamer der Volksvertegenwoordigers
Voorzitterschap

Brussel 7 Oktober 1948.

Waarde Heer,

Ik dank U zeer oprecht voor de vriendelijkheid welke U hebt gehad om mij een hulde-exemplaar op te zenden van Uw werk « Naar Engeland in Mei 1940 ».

De gebeurtenissen welke toen plaats hebben gehad verdienen ongetwijfeld onze aandacht. Het is te hopen dat eenzelfde beproeving aan ons land moge bespaard blijven, maar het is ook wenselijk dat men nooit meer hervalle in een wanordelijke toestand als deze welke aan menige familie onverdiend leed heeft gekost.

Met achting,
F. Van Cauwelaert.

De Heer Willem van Peel
Gent

Zoals de heer Frans Van Cauwelaert het zegt, hopen wij dat eenzelfde beproeving als in 1940 aan ons land moge bespaard blijven. Jammer genoeg, de mogelijkheid bestaat dat een nieuwe oorlog over ons land komt, en dat zowel onschuldige, als schuldige verdachten zullen aangehouden worden. Zal dit opnieuw in volslagen wanorde gebeuren, en zal aan menige familie weer onverdiend leed berokkend worden, zoals de heer Frans Van Cauwelaert het NIET wenselijk acht? De aandacht van de huidige regering

moet hierop gevestigd worden, want de tijd dringt. Bij een mogelijke nieuwe oorlog zullen weer honderden, misschien duizenden landgenoten aangehouden worden, zowel communistische als niet-communistische gezinden. Een herhaling van Mei 1940 mag zich nooit meer voordoen. Wij zijn Christenen of wij zijn het niet. België heeft als lid van de U.N.O. de Rechten van de Mens erkent, of België heeft dat niet erkent. En de regering MOET weten dat zogezegde verdachten van Mei 1940 later de beste patriotten bleken te zijn, en dat zogezegde goede vaderlanders, die onze Staatsveiligheid volledig vertrouwde, tijdens de bezetting een onvaderlandse houding aannemen.

De wet Janson, gestemd na de oorlog 1914-18, laat toe in oorlogstijd verdachte personen te interneren. In Mei 1940, bij het binnenvallen van de Duitsers, werden honderden verdachten aangehouden. De snel oprukkende vijand deed vele Belgische overheden het hoofd verliezen. Met of zonder aanhoudingsbevel, met of zonder interneringsbewijs, in volslagen wanorde, werden deze verdachte personen naar Frankrijk gevoerd, om aldaar, zonder meer, als vulgaire spionen overgeleverd te worden in handen van het Franse leger. De gevolgen zijn bekend, het was erbarmelijk. Tussen die honderden verdachten bevonden zich zonder twijfel een paar dozijn schuldigen. Zij hadden hun lot misschien wel verdiend, alhoewel in gelijk welk beschaafd land ter wereld, ook een schuldige, recht heeft op verdediging en ook op beoordeling. Maar wat dan gezegd van de onschuldigen, de grote meerderheid, die hetzelfde lot te beurt viel van de schuldigen? Als honden werden zij neergeschoten tijdens de dodenmars naar Duinkerken en bij de tragedie te Abbéville, waar Joris van Severen het slachtoffer van werd, hij die op 13 Mei in vrijheid zou gesteld geworden zijn ware hij niet weggevoerd naar Frankrijk. Een gedeelte der weggevoerden kwam in Engeland terecht, waar zij wel is waar menselijk behandeld werden, maar toch maan-

den, in sommige gevallen zelfs jaren van hun vrijheid beroofd werden. Het wordt hoog tijd dat de Belgische Staat dit gepleegd onrecht herstelt. Als de Staat miljoenen frank schadevergoeding eist van burgers die zich onvaderlands, of zogezegd onvaderlands gedragen hebben, dus is het ook maar de eerste plicht van de Staat de schade te herstellen die door haar toedoen, of door haar lijdzaamheid berokkend werd aan Belgische burgers die zich wél vaderlands gedragen hebben.

Het is toegelaten, en zelfs noodzakelijk, dat in oorlogstijd WERKELIJK verdachte personen aangehouden worden, maar het is niet toegelaten dat deze, alleen maar verdachte personen, mis-

handeld, bestolen en neergeschoten worden.

Als Christenen, die de Christelijke levensbeschouwing als ons hoogste goed erkennen, moeten wij eerbied kunnen voelen voor elk eerlijk mens, hij weze politiek gesproken een tegenstaander, zelfs een vijand.

Daarom sluiten wij dit artikel met de woorden nog eens te herhalen, gebruikt door de tweede Burger van ons land na de Koning: « Het is te hopen dat eenzelfde beproeving aan ons land moge bespaard blijven, maar het is ook wenselijk dat men nooit meer hervalle in een wanordelijke toestand als deze welke aan menige familie onverdiend leed heeft gekost ».

Wacht Europa op een "Ghandi,, ?

Vóór 1940, toen de wet op de para-militaire instellingen in voege trad, besloot Joris van Severen zijn militie te ontbinden. In de plaats ervan stichtte hij de Dinaso-Militanten-Orde, een geestelijke Orde als het ware, die tuchtvol door de straten onzer steden opstapte, en die door haar indrukwekkende houding, eerbied en bewondering opwekte bij vriend en vijand.

Geen mens kon zich onttrekken aan de veroverende uitstraling van deze zelfbeheersende elite, die haar doel bereikte, dank aan het geloof dat haar bezielde, dank aan haar standvastigheid, dank aan de onverbreekbare trouw die haar bond aan Joris van Severen en aan Dietsland en Orde.

Indien orde en tucht synoniem zijn zou van geweldpleging,, dan was de Dinaso-Militanten-Orde daarvan de afdoende logenstraffing. Alleen gewapend met correcte beleefdheid en met aristocratische voornaamheid streed deze elite voor een ideaal, en des te zekerder was de overwinning. Het waren soldaten naar den geest en geestelijke soldaten zijn onoverwinbaar.

Ook Ghandi was een ongewapend strijder, maar daarom was hij niet minder heldhaftig.

Ghandi, zo wordt algemeen verondersteld, was de geschikte man voor Indië, niet voor Europa. De Oosterse verschijning van een beenderig oud man in wit gewaad gehuld, past zeker niet in het

Europese kader. Een nieuwe Ghandi, modern gekleed, die zijn leer in Europa komt verkondigen, zou niet zo vreemd aandoen. Ghandi heeft reeds zijn bewonderaars in Europa, zoals een Stalin, zoals een Hitler, zoals een Leon Degrelle die opnieuw naam maakt met zijn verboden boeken. De Europese warboel dreigt ons noodlot te worden. Wie zal de redding brengen? Zal het een volgeling van Mars zijn, een krijgsgod, die komt uit Oost of West, of die in Europa zelf opstaat, een dictator die opnieuw het gaafste en gezondste deel van de Europese jeugd slachtoffert, en miljoenen vredige Europeërs van kant maakt om niets te bereiken, en de chaos nog omvangrijker maken?

Waar is Europa best mee gediend, met een Veldheer in dienst van het geweld, die onze Christelijke beschaving onder de voeten loopt, maar die bij mislukking zijn verantwoordelijkheid ontwijkt; of kan een Wijze in dienst van de Rede redding brengen, iemand die niet de anderen in het vuur jaagt, maar zichzelf, volledig en zonder voorbehoud geeft aan zijn volk, als pand voor Vrede, als symbool van een lijdelijk maar hardnekkig verzet tegen overmacht, tegen overweldiging, tegen onderdrukking?

Droom van een dwaas, zal men zeggen. Zal die Wijze man in dienst van de Rede, pantsers en vliegtuigen kunnen ophouden? Zal hij een

aanvaller kunnen afweren, een bezetter teruggedrijven? Neen, machteloos zal hij staan met zijn ongewapende wijsheid.

Maar Ghandi zelf beweerde het tegendeel. Toen in 1942 Indië door de Japanse opmars bedreigd werd, predikte hij alleen lijdelijk verzet aan, hetzelfde verzet dat hij tegen Groot-Brittannië had gepredikt. Indien alle Indiërs het wachwoord volgen, zei Ghandi, en zij allemaal akkoord gaan om in niets de Japanners behulpzaam te zijn, en indien zij elke dag en bij iedere gelegenheid de Japanners laten voelen dat zij niet rekenen moeten op de medewerking van één Indiër, dan zullen de Japanners het moe worden en Indië weer verlaten. Zo sprak Ghandi.

Dwaas, zullen de tegenstanders van Ghandi's leer opnieuw zeggen.

Maar indien een derde Wereldoorlog uitbreken moet, zal de uitslag zo vernietigend en ont-nuchterend zijn dat men helaas te laat, zal kunnen

vaststellen aan welke zijde de ware dwazen zich bevonden.

Als wij werkelijk geloven dat in dit atoomtijdperk een derde Wereldoorlog het einde van onze beschaving betekent, dan, geen laf stilzwijgen meer; ons bestaan, het geluk van onze kinderen, het lot van onze natie, van Europa en van de Wereld staan op het spel.

Strijden voor Vrede is geen lafheid, het is onze eerste plicht. En daar hoort moed toe, nu iedereen zich gelaten schijnt neer te leggen bij de onafwendbaarheid van een derde Wereldoorlog; meer moed dan als soldaat mee te strijden in een vernietigingsoorlog. Want de militair zal veiliger leven en goed gevoed worden, waar de burgerbevolking in massa zal uitgeroeid worden, en ellende lijden zal.

Wij wachten op een Leider die Europa de Eenheid brengt, die Orde schept en Vrede vestigt!

Willem VAN PEEL.

VERTROEBELDE WETENSCHAP

Waarheid kan niet bestaan zonder vrijheid. Vrijheid kan niet bestaan zonder waarheid. In het bewustzijn, dezer dialektische spanning van waarheid en vrijheid baadde de geest van de wetenschap in het avondland. Gaat deze drang tot weten verdolen of wordt hij gewurgd, dan gaat de wetenschap te leur. Ofwel verstart zij dan in een passieve herhaling van de alreeds bestaande overleveringen, hetzij in Alexandrijns formalisme, hetzij in scholastiek probabilisme; of ze verlamt, daar zij losgekomen is van haar metafysische oorzaak en vervalt in hopeloosheid, zoals Dürer het in zijn « Melancholie » heeft voorgesteld; of zij wordt een louter technisch middel in handen van willekeurige machten, die zich van haar hebben meester gemaakt: politieke, kerkelijke en sociale instituties die beweren dat zij alleen de absolute waarheid in pacht hebben, en die de wetenschap voor hun particuliere doeleinden gebruiken en misbruiken. Van dan af heeft de wetenschap enkel nog een nuttigheidsdoel, het gevolg is dan oorzaak geworden, maar de oorsprong, het onbegrensde en onbevooroordeelde zoeken naar de waarheid, is reddeloos verloren.

HEEFT KARL MARX ZICH VERGIST ?

« De Amerikaanse Grondwet, die voor 162 jaar door landeigenaars, reders, slavenhandelaars en woekeraars aangenomen werd... bevat niet het geringste spoor van rechten en vrijheden voor het Amerikaanse volk ».

Literaturnaja Gazeta, Moskow,
3 December 1949.

« De Amerikaanse regering is de enige volksregering ter wereld ».

Verzamelde Werken van Karl Marx
& Friedrich Engels, Russische uitgave, Vol. XII, Deel III pag. 220.

Altijd aan het werk zijn, is het enige middel om onze ziel in gezondheid te bewaren.

Een eenzijdig leven is maar half; eerst in het solidarisme komt ieders leven tot zijn volle ontplooiing.

Solidarisme is als de lucht, noodzakelijk om te ademen.

Bernard Shaw

Bernard Shaw is « a good old man, but he does n't mean what the says ». (Bernard Shaw is een goedhartig oud man maar hij gelooft niet wat hij zegt). Alzo werd de oude cynische Ier, die Bernard Shaw is, door de meeste Engelsen verontschuldigd, als hij in volle oorlogstijd durfde zeggen dat de Geallieerden en niet de Duitsers de oorlog verklaard hadden. Maar dat de Duitsers de oorlog **BEGONNEN** waren **ZONDER** de oorlog te verklaren, dat voegde de leuke Ier die Bernard Shaw is er niet bij. Engeland heeft hem als nationaal goed geannexeerd, maar « the good old boy » laat geen gelegenheid voorbij gaan om Engeland zijn zaligheid te geven. Typisch is zijn verklaring, toen de « Daily Mail » in Januari 1944 aan de meest bekende Britse persoonlijkheden vroeg, wat ze doen zouden met Duitsland nadat dit land overwonnen was.

Ziehier de mening van Bernard Shaw, mening die gepubliceerd werd in de « Daily Mail » van 6 Januari 1944. « Artikel I van het « Victory's Plan » waarin de permanente ontwapening van de vijand geëist wordt, is laffe onzin vol prententie, die een Heilige Oorlog zou rechtvaardigen tegen elke Macht die daarmee een begin zou maken. Maar gelukkig is het idee al te gek, en kan het onmogelijk in de praktijk verwezenlijkt worden. Toen ik nog een schooljongen was, stond ik klaar om gelijk welke andere schooljongen op aarde te bevechten, maar had ik laten vermoeden, als ik hem eenmaal gevloerd had, ik verder slaan zou tot wanneer hij totaal invalied zou geworden zijn, en niet meer in staat nog ooit te vechten, ik zou uitgesloten geworden zijn als een gemene vals-spelende bastaard. Ik moest integendeel klaar staan de kamp met hem te herbeginnen, elke dag van de week. En als de kamp afgelopen was, en ik had hem neergeslagen, dan moest ik hem weer laten opstaan, en nog eens proberen te winnen, tot wanneer hij bekende er genoeg van te hebben, en toegaf dat ik de overwinnaar was. De slag onder de ceintuur, die de tegenstaander invalied en machteloos maakt, was streng verboden.

Een oorlog zonder ridderlijkheid, zonder oor-

logswetten, verlaagt zichzelf tot een absurditeit, zoals het « all-in » worstelen door de experten een schande genoemd wordt.

Als deze oorlog voorbij is, moeten wij, ofwel bekennen dat oorlog voeren verlaagd is tot een gek, absurd iets, en de oorlog afschaffen, ofwel moeten we klaar staan Duitsland nogeens te bevechten, niet alleen elke twintig jaar, maar « elke dag van de week ».

Als de ontwapening er nodig is, dan moet iedereen ontwapenen. Maar niemand zal het doen. Wij hebben eenvoudig geweigerd het te doen toen Rusland een beroep op ons deed, en ons vroeg of wij het werkelijk gemeend hebben, toen wij het handvest van de Verenigde Naties ondertekenden.

Artikel II van het « Victory's Plan » is overbodig, aangezien Duitsland reeds lang een plaats heeft veroverd in het economisch leven van Europa, en aan de spits staat in de moderne wereld voor wat nijverheid, wetenschappen, onderwijs en kunst betreft. In feite was het de leiding die Duitsland op deze gebieden genomen had, die ons in 1870 dwong de eerste daadwerkelijke « Education Act » te stemmen.

Wat de clausules van Artikel II betreft, waarvan het eerste voorstelt, dat vrijheid van spreken, vrijheid van Godsdienst, vrijheid van pers in Duitsland zal gegarandeerd worden door een combinatie van drie anti-Duitsgezinde Staten, in dewelke deze vrijheden niet geduld worden en alleen toegelaten worden binnen zekere perken, veronderstel ik dat er hartelijk zal gelachen worden wanneer deze clausules bij het Vredestraktaat zullen besproken worden.

Artikel III is al even onoverdacht als de twee vorigen, Duitsers die misdaden begaan hebben, zullen gestraft worden. Natuurlijk! Zoiets gebeurt altijd. En met Engelsen, Russen en Amerikanen gebeurt juist hetzelfde. Maar, als daarbij gevoegd wordt, dat de verantwoordelijke Duitsers die de oorlog aangemoedigd hebben naar Siberië moeten verbannen worden, waarom moeten onze eigene militaristische imperialisten dan thuis gelaten worden?

Wij waren het die de oorlog in 1914 aan Duitsland verklaarden, en we deden het nog eens in 1939, en dit zonder de Verenigde Naties te raadplegen. In beide gevallen werd het Lagerhuis niet eens naar zijn mening gevraagd. Moet Churchill dan ook naar Siberië gezonden worden?

Wat de Duitse wreedheden betreft, wij hebben 200.000 ton bommen neergegooid op de Duitse steden; en velen van de grootsten zijn zonder twijfel gevallen op scholen en op hospitalen... Wanneer voorgesteld werd de oorlogsmethoden te reglementeren hebben wij tegenwerpingen gemaakt en geweigerd. Kunnen wij beweren dat de slechtste daden van de Nazi's, die onze Russische geallieerden zo pas hebben opgehangen, afschuwelijker zijn dan het barsten van een bom zo groot als een Londense pilaar-postbus in een kinderkrab te Berlijn of te Bremen?

Naar mijn overtuiging hebben wij een zaak, en een hoogst belangrijke zaak te verdedigen tegen het Duitsland van Hitler; maar de artikels voorgesteld in het « Victory-Plan » houden geen

steek, en maken ons voor de ganse Wereld hopeloos belachelijk, en zal de meest vriendelijke en vredelievende Duitsers zover drijven, dat ze de tanden op elkaar klemmen en besluiten liever te sterven in hun laatste loopgraaf, dan zich over te geven.

N. B. Ik verzoek de Duitse kranten nota te nemen. Het is verkieslijker dat onze vijanden weten dat we niet allemaal het hoofd verloren hebben, en dat sommigen van ons de handen in onschuld wassen, alvorens te verschijnen voor een onpartijdig internationaal gerechtshof.

Tot hier « the good old boy » die Bernard Shaw nog steeds is, niettegenstaande zijn vier-en-negentig jaren. Hij zegt het raak en hij weet dat zulks hem toegelaten is. Maar de lezer zal toch versteld staan, dat zo'n artikel in volle oorlogstijd mocht geplaatst en gelezen worden. Kon men zich zoiets voorstellen in het Duitsland van Hitler? Ook niet in ons land, en in geen ander land als in Engeland.

Grootheid bestaat niet in het feit, dat men zwakkere hartstochten of sterkere deugden heeft dan gewone mensen, doch dat men zich laat leiden door edele drijfveren.

Welke zijn de onbetwistbare euvelen in de samenleving?...

Alles wat een gelukkige verhouding onder de mensen in de weg staat of onmogelijk maakt: haat tegen de medemensen, leedvermaak tegenover anderen, opzettelijke wreedheid, verlangen van macht over andere mensen ten einde die macht te misbruiken; afwezigheid van genegenheid, onverschilligheid die aan wreedheid grenst; uitbuiting van andere mensen voor eigen doel en voordeel, zonder te bedenken dat de anderen geen instrumenten doch mensen zijn met een ziel; onverschilligheid ten overstaan van de waarheid; gebrek aan zelfbeheersing; vrees.

De politiek is de kunst, zich van de mensen te bedienen door hen te doen geloven, dat men hen dient.

De goede eigenschappen zijn: liefde tot de medemensen, vreugde bij scheppend werk, respect voor de waarheid, bevrediging aan eigen levensbeschouwing, oprechtheid ten overstaan van anderen, mildheid en medegevoel met mensen die lijden, afschuw voor wreedheid en andere euvelen, plichtsgevoel en bestendigheid in het nastreven van een ideaal, vreugde scheppen in de schoonheid van de natuur en de kunst.

Bestudeer de geschiedenis van de mensheid, de hopeloze warboel die de samenleving nu is. Onze hebzucht, onze domheid, ons gebrek aan verbeelding en onze stompzinnigheid hebben schuld aan de treurige toestand, waarin de wereld van heden zich bevindt. Er is reden tot wanhoop. Maar ook dan nog mag de wanhoop niet het laatste woord hebben. Wanneer wij willen, ligt het in onze macht, de kleine wereld in welke wij leven, tot een waardige woning te maken voor mensen die hun verstand gebruiken en de liefde nog kennen en koesteren.

UITGAVEN ELODIA DE KESEL

Bagattenstraat 52, Gent
Telefoon 547.63 — Postrekening 84751

Naar Engeland in Mei 1940

door WILLEM VAN PEEL

Een historisch ooggetuige-verhaal spannender dan een roman. In dit boek beschrijft de auteur, een weggevoerd Dinaso, de tragische lotgevallen van een groep verdachten tijdens de Meidagen

van 1940: de bekende dodenmars naar Duinkerken.

Gebonden: Fr. 95,— Genaaid: Fr. 65,—, 304 blz.
Bij alle boekhandelaren en bij de uitgeefster.

WAT DE PERS ZEGT VAN WILLEM VAN PEEL OVER

Naar Engeland in Mei 1940

BOEKENGIDS - April 1950.

« Het is evenzeer een politiek-historisch als een menselijk document. Het is het getuigenis van een ernstig, dapper en eerlijk man; een aanklacht niet uit wrok, doch uit rechtsgevoel ».

BIBLIOGIDS - October 1949.

« De schrijver weet pakkende gebeurtenissen met minutieuze pennetrekken te schetsen. Willem van Peel ontpopte zich als een boeiend chronikleur, en heeft van zijn boek een tijdsdocument gemaakt, waardig om door velen gelezen te worden ».

DE VLAAMSE LINIE - 25 Febr. 1949.

« Willem van Peel brengt ons een absoluut betrouwbaar en objectief getuigenis over dit spectrum van oorlogsverdwazing. Ondanks zijn uitgesponnenheid een eerlijk document, minstens als een proces-verbaal. En alles samen een aangrijpend volksboek ».

DE VOLKSGAZET - 21 October 1948.

« Hoe men ook over de politieke zienswijze van Van Peel denken kan, evenals over enkele uitzettingen in dit verband, moet men de objectiviteit van de schrijver naar waarde schatten, evenals de superieure wijze waarop hij zich boven alle haat en wrok verheft ».

DE STANDAARD - 12 Aug. 1948.

« Het is voorzeker nuttig hier het oprecht getuigenis te kunnen lezen van een zogezegd anti-vaderlands politiek strijder wiens vaderlands-liefde tenslotte van beter gehalte blijkt te zijn dan deze van vele patriotten en verzetslieden van het elfde uur. Sommigen zal het misschien de ogen openen ».

DE NIEUWE GIDS - 16 Dec. 1948.

« In zijn geheel gezien is dit boek, geschreven door iemand die als soldaat het land hielp bevrijden, een pleidooi voor de zaak van het vaderland en van de gehele mensheid ».

DE HAAGSE POST - 19 Febr. 1949.

« Het is bekend dat in die dagen vooral door de Fransen onmenselijke wreedheden zijn begaan jegens mensen wiens schuld in het geheel niet vaststond. Dit boek getiteld « Naar Engeland in Mei 1940 » (het eerste deel van een trilogie) en geschreven door Willem van Peel dient echter wel te worden gezien in het licht der paniekstemming van de in 1940 verslagen Fransen ».

HET HANDELSBLAD - 18 Nov. 1948.

« Het strekt de schrijver tot eer dat hij bij de weergave van deze wreedheden het hoofd koel hield maar integendeel nog de moed bezat al deze hoogspannings-elementen tot hun ware proporties terug te brengen ».

GAZET VAN ANTWERPEN - 12 Maart 1950

« In een voorwoord maakt de schrijver zich bekend als een overtuigd Dinaso en breekt daar bij een lans voor de in ere herstelling van zijn vroegere leider Joris van Severen ».

RADIO-BESPREKING 25 Juli 1949.

« De schrijver heeft de verbittering over het onmenselijk leed laten bezinken tot alleen een grote bekommernis om de toekomst en om de waarheid zijn denken beheerste. Het boek is tevens een pleidooi voor meer onderling begrip tussen de eigen landgenoten, voor de zaak van het vaderland en van de gehele mensheid ».

De vijanden van de „Joris van Severen-Orde „ huilen in koor

In het vorige nummer gaven wij onder de titel « Een misplaatste verheerlijking van de collaboratie » een antwoord aan de noodkreet die « La Flandre Libérale » had geslaakt, bij het vernemen van het ongehoorde feit dat een « Joris van Severen-Orde » opgericht werd. Wij twijfelen echter niet, « La Flandre Libérale » zal in 't vervolg naar ons knipogen. Het artikel « Generaal de Gaulle » MOET dat wonder hebben teweeggebracht. Daarin kan « La Flandre Libérale » nu eindelijk vernemen dat de beroemde Franse generaal, juist hetzelfde, en nog veel meer durft zeggen dan wij hadden neergepend. En wij weten dat « La Flandre Libérale » niet weerstaan kan aan Zuiderse « charme ». Nooit zal het principievast Gents Franstalig dagblad er kunnen toe besluiten generaal de Gaulle een nationaal-socialist en een Fuhrer-aanbidder te noemen, zoals wij de eer hadden genoemd te worden. Een ander Gents dagblad, de socialistische « Vooruit » had in Oktober 1949 ons bestaan aangekondigd, door ons programma volledig over te drukken (waarvoor we hartelijk dank zeggen) en te besluiten dat we onevenwichtigen zijn. Dus niet zo kwaad bedoeld. Maar in het nummer van 3 Juni 1950 lazen wij onder de titel « Hier Dinaso ! » een artikel waarin we gevaarlijke gekken genoemd worden. Een hele sprong dus. Het blad schrijft verder : « Tijdens de bezetting werd de Dinaso-groep ingeschakeld in het V. N. V., en samen werden ze de verbonden van de Duitsers, de verraders van hun land.

« Vooruit » gebaart niet te weten dat het Verdinaso in Januari 1941 ontbonden werd op bevel van de Duitsers, dat het Verdinaso tot het einde der bezetting clandestien bleef doorwerken en een groep Dinaso's prachtig werk verrichtten in de « echte Weerstand ». De enkele Dinaso's die het V. N. V. gingen vervoegen deden dit ten persoonlijke titel, en daar was het Verdinaso niet

voor verantwoordelijk, evenals de Socialistische partij niet kon verantwoordelijk gesteld worden wanneer enkele socialisten tijdens de bezetting Hendrik De Man volgden.

« Front » van de Weerstand en de Democratie, waarschuwt op 18 October 1949 insgelijks onder titel « Hier Dinaso ! » in een hoofdartikel, voor het « Hérrijzend Fascisme in België, in de « Joris van Severen-Orde » verpersoonlijkt ». We moeten het bekennen, dit artikel is veel objectiever opgevat als deze van « Flandre » en « Vooruit ». Ons programma wordt integraal overgenomen, gevolgd door een biographie van Joris van Severen, en een reportage-artikel op 15 October 1935 verschenen in « Revue Générale » dat handelt over de Landdag te Sint-Kruis bij Brugge. Als slot bekend « Front » dat de Dinaso's in België kunnen bogen op sympathie en protectie, en besluit : « Van Severen is dood. Het nationaal-solidarisme niet. Zal de regering vastgelopen in haar eigen valstrik en haar wazig Benelux-ideaal, de « idealisten » van de Orde van Joris van Severen glimlachend moeten aanmoedigen ? Zullen de patriotten, de democraten eindelijk inzien door welk gevaar ze bedreigd worden ? »

Daartegenover schreef « Pourquoi Pas ? » in zijn nummer van 14 October 1949 : « Un ordre Joris van Severen ». Certains journaux — toujours prompts à s'indigner, et aussi quelques hommes politiques s'émouvent, paraît-il de la création d'un « Ordre Joris van Severen ». Notre vertueux confrère « Le Soir » notamment, en pique une crise de nerfs. Voyons ! Voyons ! A lire les raisons de leur indignation c'est exclusivement le nom de Joris van Severen qui les met en transe. Joris van Severen n'aimait pas, certes, le parlementarisme. C'était son droit. Son mouvement avait un relent de fascisme. Sans doute. Mais était-il un mauvais patriote ? Aura-t-il trahi, s'il

n'avait pas été abattu en France, pendant l'exode de 1940? Qui oserait l'affirmer? Nous connaissons pas mal de ses fidèles qui refusèrent de se rallier au V. N. V. et firent, ma foi, fièrement leur devoir. La « Légion Nationale, de Paul Hoornaert se disait aussi fasciste, ce qui n'empêcha pas son chef de mourir pour la Patrie, dans un camp de concentration nazie. L'antiparlementarisme ne conduisait pas nécessairement à la trahison. C'était après tout une opinion comme une autre, pas plus condamnable que le communisme, contre l'existence duquel nos « indignés » ne songent plus à protester. « Va-t-on laisser faire? » demandent-ils? Avant d'agir contre cet « Ordre » il faudrait, au moins, tâcher de dépister ces fondateurs et sonder leurs intentions, car là est le véritable problème ».

« L'Ane Roux » het satyristisch weekblad van Brussel, gaat opnieuw tekeer in de andere richting. De « Joris van Severen-Orde » wordt gerangschikt bij de « Organisations d'inciviques », maar « L'Ane Roux » vraagt zich toch af « Van Severen fût arrêté comme suspect — on se demande bien pourquoi? »

In het nummer van 4 Juli 1950 schrijft het satyrisch weekblad: « Majorité absolue: et revoilà Joris van Severen ». Daarin lezen wij dat Degrelle ons geadopteerd heeft, dat we de « puren » zijn van « Opstanding » en « Rommelpot », dat we Hitler en Ghandi als voorbeeld stellen, maar Hitler vooraan. « L'Ane Roux » mag er zijn. 't Is

een verzachtende omstandigheid dat dit blad de Brusselaars tracht te amuseren.

Uit Rijks-Nederland bereikt ons een ellenlang artikel uit « De Zaanlander » van 10 Maart 1950. Wij zijn zinnens alle Nederlandse en Belgische S.S.-ers en S. D'ers en Landwachters en andere collaborateurs en incivieken op de massa los te laten, aangezien we opkomen voor amnestie voor alle veroordeelde politieke idealisten. Dit is nu de mening van een doodgewoon burgersblad, maar wat dan gezegd van het proza gedrukt in « Waarheid », het Nederlands communistisch orgaan? Het blokletterd « De Nazi's zijn niet dood, Joris van Severen-Orde, made in Amerika. Führer-principe, antisemitisme, Mussolini-verering. De Joris van Severen-Orde mag op de gulle financiële steun van Amerika rekenen. Joris van Severen had de pech door enkele Belgische patriotten meegesleept te worden naar Frankrijk, waar hij in 1940 als landverrader terechtgesteld is. Wij propageren in het openbaar de Germaanse gedachte ».

En dat allemaal in een blad dat zich de « Waarheid » noemt !!!

Vandaag lieten we dus enkelen van onze vijanden aan het woord.

Hij die maar één klok hoort, ...enz. enz. De volgende maal zullen we grasduinen bij onze vrienden. Veel hebben ze niet te zeggen, want, indien onze vijanden huilen in koor, onze vrienden... zwijgen als vermoord.

★

NOTEN ZIJN ER OM GEKRAAKT TE WORDEN...

Te veronderstellen dat een paar honderd mensen, gekomen uit alle hoeken van het land, een goede wet zouden maken, is dat niet een dwaze grap, die de volkeren vroeg of laat moeten bezuren? De macht, de wetgeving, moeten het werk zijn van de elite uit elke stand, boven deze elite moet een scheidsrechter staan, een koning bijvoorbeeld, die, krachtens de traditie en de omstandigheden genoodzaakt is, voortdurend zijn handelingen aan algemene goedkeuring te onderwerpen.

Naar een eigen ideaal te streven is schoon; maar zijn volk een ideaal te zijn, is groot. Ideeën te denken is verheven; maar ideeën in de menigte levend te maken, is handelen als een God.

Demagogen zijn de lakeien der menigte.

Teken van grootheid: niet eraan te denken, onze plichten tot plichten voor elkeen te verlagen; de eigen verantwoordelijkheid niet te willen overdragen, niet te willen delen; zijn voorrechten en de uitoefening daarvan onder zijn plichten rekenen.

De IJzerbedevaart

Voor vele landgenoten is het een traditie geworden in Augustus naar Dixmuide te reizen, waar eenmaal het machtig gedenkteken oprees dat in de vorm van een kruisbeeld uit de grond opschoot, en waar nu alleen de ruïne nog van overblijft. Voorlopig althans!

De duizenden Zuid-Nederlanders die zich elk jaar terugvinden aan de boorden van den IJzer bevestigen aldaar hun trouw aan eigen land en hun diepe erkentelijkheid voor de generatie, die vijf-en-dertig jaar geleden, langs de boorden van deze kleine stroom sneuvelde voor de vrijwaring van onze Nederlandse landaard, zowel tegenover een vreemd overweldiger als tegenover een vijandiggezind binnenlands regime.

De inrichters van de IJzerbedevaarten laten zich nog steeds leiden door hun geest van verzet tegen het « vijandiggezind regime » dat echter aardig op weg is een goedgezind regime te worden; terwijl de strijd tegen de buitenlandse overweldiger, die de Zuid-Nederlanders, zowel Vlamingen, Brabanders als Limburgers, Picardiërs, Namenaars en Luxemburgers, in het kader van het Belgische leger gestreden hebben, op de achtergrond gedrongen wordt.

De talrijke Vlaamse vrijwilligers die in 1914 het leger vervoegden, hebben nochtans de strijd tegen de Duitse overweldiger als hoofdzak beschouwd, goed wetend dat de binnenlandse vijand niet zo gevaarlijk zijn kon als de buitenlandse. Maar de kleinzielige haat van een totaal verfranste legerleiding, die het sublieme offer van onze landstrouw gebleven Vlaamse jeugd miskende, minachtte en ook onderschatte, heeft een reactie verwekt, zo hevig, dat de hui-

dige inrichters van de IJzerbedevaarten, wel is waar in mindere mate als hun voorgangers, nog steeds de strijd tegen het „vijandige regime“ als leitmotief hebben verkozen, als wanneer deze leuze reeds lang tot het verleden had moeten behoren, en de bekrompen klein-Vlaamse opvatting van de IJzerbedevaarten diende aangepast te worden aan de geestesrichting van de huidige generatie, die zich nog inzetten wil alleen voor een Groot Idee: de verwezenlijking van de Verenigde Nederlanden als deel van een Verenigd Europa.

Te Dixmuide moet tot uiting komen, niet het minderwaardigheidsgevoel van een verbitterd Vlaming, maar wel het meerderwaardigheidsbewustzijn van een Nederlandssprekend Zuid-Nederlander die weet dat hij in België de ereplaats bezetten kan, wanneer hij ertoe besluiten zal die ereplaats in te nemen.

Daarom moet onze houding tegenover de Belgische Staat positief zijn en niet negatief, daarom moeten wij, zoals Joris van Severen het ons voorhield de realiteit aanvaarden, en leidersplaats na leidersplaats veroveren in ons land, opdat België, zijnde de Zuidelijke Nederlanden zich zou ontwikkelen tot een volwaardig deel van Heel-Nederland.

Wij verwachten dus dat op de IJzerbedevaart 1950, niet alleen Leeuwenvlaggen en één Belgische vlag uithangen zullen, maar dat de landsvlaggen van de drie Nederlandse Staten, zijnde de Belgische, Luxemburgse en Rijks-Nederlandse driekleuren, broederlijk naast elkaar wapperen zullen, met voorop het Oranje-blanje-bleu, de vlag van de gehele Nederlanden.

Gewezen Dinaso's, bewonderaars van Joris van Severen, sympathisanten!

Steunt onze actie door lezers aan te werven voor ons maandblad en door zelf een abonnement te nemen!

Boekbespreking

« NEDERLANDSE IDEE EN BENELUX », van Dr. Paul van Blaak. Bakenreeks I-1. Uitgaven voor de Werkgemeenschap Baken-Antwerpen.

Benelux heeft zijn voor- en tegenstanders, gewis. Benelux met zijn koopliedenmentaliteit wekt allèen misprijzen op bij vele Groot-Nederlanders van den ouden stempel en bij vele Heel-Nederlanders van de nieuwe stempel. Benelux werd geschapen door mensen die vroeger totaal vijandig gezind stonden tegenover de toenadering van Noord- en Zuid-Nederland. Dit is echter geen reden om afkerig te staan tegenover Benelux, ook niet omdat de anderen — en niet wij — dit initiatief namen, ook niet omdat Benelux speculeert op de « maag » en niet op het « gevoel ». Wij moeten, integendeel, ons erom verheugen, dat mensen, die vroeger alleen alle heil en zegen uit het Zuiden verwachtten, nu naar het Noorden uitkijken, ook al denken ze alleen aan de « maag » ook al doen ze dit in het Frans.

Benelux is niet van hen, maar van ons. Joris van Severen was de eerste om de economisch- en militaire samenwerking tussen België, Luxemburg en Rijks-Nederland aan te prijzen. Wij, de volgelingen van Joris van Severen, hebben dus de plicht Benelux te aanvaarden en te steunen, maar aan ons nu om Benelux het hart en de ziel te schenken, opdat Benelux leven zou en zich ontwikkelen tot die Verenigde Nederlanden, die Willem van Oranje en Joris van Severen gewenst hebben.

Op zeer objectieve wijze ontleed Dr. Paul van Blaak dit aktueel probleem in zijn buitengewoon interessant werk. « Nederlandse Idee en Benelux » Hij waarschuwt voor overdrijving van het begrip dat de aera van het « au-delà du nationalisme » is aangebroken, en stelt als voorbeeld Frankrijk dat een Europese Federatie niet zou aanvaarden, die een Fransman beletten zou zich in de eerste plaats als Fransman te voelen en te uiten. Het gebied waarover het Benelux-verbond zich uitstrekt biedt een grote en begrijpelijke bekoring voor de Nederlandse en « n'en déplaise » Dietsse mens. Diets en Duits worden echter gemakkelijk verward. Benelux betekent in het werk van Europees herstel meer dan een daad van cultuur-politiek, de verwachtingen zijn hoger, maar het zal heus dit Europees herstel (zij het dan ook onder de voogdij van de U.S.A.) ten goede komen, als dit Benelux-pact meteen de oplossing aankondigt van enkele problemen, die niet alleen België uiteindelijk met innerlijke verzwakking bedreigen, maar die ook de verhoudingen binnen die Benelux kunnen beïnvloeden. Een zuiver afgestemde Nederlandse cultuur-politiek kan in de Benelux de verzwakking van het Nederlands volksdeel voorkomen. En dit heeft betekenis voor de politieke verhoudingen in West-Europa.

Tot hier Dr. Paul van Blaak.

Inlichtingen Redactie Baken: Pol de Montstraat, 6, Antwerpen. — Losse nummers Boekhandel De Brug, Lange Nieuwstraat, 91, Antwerpen.

Nummer 1 en 2 van de « Joris van Severen-Orde »
is nog beschikbaar.

Stort 15 of 30 fr. op Postrekening 84751 van
Uitgaven Elodia De Kesel, Bagattenstraat 52, Gent,
en de nummers worden U toegestuurd.

Grondbeginselen van de Solidaristische Maatschappijleer

(Vervolg)

Deze arbeidsgemeenschap, dit beroep is uit de familie gegroeid en vervangt haar in haar productiefunctie.

Wel hebben deze arbeidsgemeenschappen een paar opvallende tegenovergestelde kenmerken: zij zijn beperkt in den tijd, ontstaan door vrije overeenkomst en kunnen door vrije overeenkomst ontbonden worden, zij hebben een zeer beperkt en éézijdig doel, zij zijn dus **TOEVALLIGE NATUUR-OVEREENKOMSTIGE LEVENSGEMEENSCHAPPEN**.

Wanneer nu aan deze arbeidsgemeenschappen de zelfstandige ordeningsbevoegdheid is verleend, die hen toekomt, dan noemen wij hen **CORPORATIES**.

4. — DE VOLKSGEMEENSCHAP :

De families zijn, door de eeuwen gemeenzamen arbeid en leven naar den bloede, naar de taal, naar de zeden, naar den grond, naar de cultuur, naar de geschiedenis, en naar economische belangen verwant, verbonden tot een **UITGEBREIDE BLOEDVERWANTSCHAP, DE VOLKSGEMEENSCHAP**.

Zoals uit de definitie voortvloeit, omvat de volksgemeenschap geheel de **PERSOONLIJKEID VAN DEN MENS** en drukt daarop een onafwisbaar teken. Logischerwijze moeten wij hieruit besluiten dat deze gemeenschap insgelijks een **NATUUR-NOODZAKELIJKE LEVENSGEMEENSCHAP** is, welke wij als de **GRONDVORM** beschouwen der menselijke samenleving (voor de vorming der menselijke persoonlijkheid naar de natuur).

Evenals de familie vormt zij een natuurlijke **gesloten en doorlopende éénheid**; zij is op elk tijdstip der geschiedenis maar een schakel in een ganse ketting van lichamelijke en geestelijke overerving.

De volksgemeenschap bezit een erfschat van hogere geestelijke waarden, het geestelijke **PATRIMONIUM** van de gemeenschap. Aan deze erfschat zijn allen deelachtig. Hij ligt in de hoge beschavingsproducten, die door de groten van

dit volk zijn voortgebracht, vooral in de gemeenschappelijke taal, die de sterkste uiting is van den gemeenschappelijken band.

Bovendien vertoont de volksgemeenschap een **WONDERE BESTENDIGHEID**, welke zich vooral sterk uit in twee belangwekkende eigenschappen: haar **WEERSTANDSVERMOGEN** tegenover slopende, ontbindende invloeden en haar **ASSIMILATIEVERMOGEN** om vreemde elementen op te zuigen en tot eigen nut te verwerken.

Ook is, zoals in hare definitie is bepaald, haar **RUIMTELIJKE SAMENHORIGHEID**, haar voortdurend samenleven op éézelfde grondgebied, een grondvoorwaarde voor een volledig gemeenschappelijk leven.

5. — ORGANEN DER VOLKSGEMEENSCHAP :

Wanneer wij nu het leven van die volksgemeenschap beziën in zijn verschillende werkzaamheden, bemerken wij talrijke kleine verbanden, welke wij de **ORGANEN** der Volksgemeenschap noemen, en waarin de mens is ingeschakeld door zijn sociale bestemming.

De verschillende organen van de volksgemeenschap zijn :

- a) De familie, de **BRON** van alle volksleven, het **LEVENSORGAAN** in de echte zin van het woord.
- b) Het beroep, **ORGAAN VAN STOFFELIJKE VOORTBRENGST**, om zonder ophouden de stoffelijke noden te lenigen.
- c) De organen voor geestelijke arbeid, welke te zorgen hebben voor de handhaving en het doen gedijen van den geestelijken erfschat, eigen cultuur, eigen karakter, eigen deugden.
- d) De organen voor het vervoer, om haar te beschermen tegen haar vijanden, zo binnenlandse als buitenlandse, welke zijn: de vreemdelingen, de machten of personen die haar willen beheersen om eigen voordeel, onder meer het geld, de machten of per-

sonen die de volksgemeenschap **ondermijnen** of zoeken **uiteen te rukken**.

6. — DE NATIE :

De lichamelijke-zielkundige eenheid, die de volksgemeenschap is, kan in verschillende bewustzijnsferen van het volk aanwezig zijn. Het spreekt vanzelf dat deze volksgemeenschap dan haar hoogste waarde zal bereiken, wanneer bij hare volksgenoten krachtig leeft het **BEWUSTZIJN** van hun organische gebondenheid en hun eigen **NATIONALE BESTEMMING**. Dan is deze volksgemeenschap tot **NATIE** gedegen.

Een **nationale beweging** is niets anders dan het streven om een volksgemeenschap op te wekken om krachtig te doen leven het **BEWUSTZIJN** van hun organische gebondenheid, om tot **NATIE** op te voeren.

7. — DE STAAT :

Teneinde de bonte verscheidenheid van het volk voortdurend te bundelen, het volk voortdurend van het slopende en versplinterende te vrijwaren, en het zonder ophouden voor zijn nationale taak en toekomst op te voeden, is er alleen het middel ener concrete integrerende organisatie die het ganse volkswezen omspant: **DE STAAT**.

De **DIETSE VOLKSSTAAT**, gevestigd op **RECHTVAARDIGHEID**, de **VREDE** dienende door zijn innerlijke bouw, zoals door zijn bondgenootschap te delen met een der-gefundeerde Staten, voornamelijk met diegene welke ras-verbante volken omsluiten, vindt zijn hoogste taak, op het hem toekomend gebied van geestelijke werkzaamheid, in het bevorderen van de opgang der leden van de Natie naar de volmaking hunner zedelijke persoonlijkheid; in het scheppen en in stand houden van de goede verhoudingen, welke veilig stellen voor iedereen de mogelijkheid tot bereiking van zijn eindbestemming, zijn **EEUWIG Goed** :

G O D

Bron van alle recht en van alle Orde.

1. — De Staat als Gezagsdrager.

Het opperste gezag der verschillende hiërarchische levensgemeenschappen wordt belichaamd in de Staat.

Als dienaar van het algemeen welzijn haalt de Staat dit gezag niet uit zichzelf, maar uit de ver-

plichting zijn dienende rol tegenover de levensgemeenschappen op goede, volwaardige wijze te vervullen.

Het vloeit aldus uit het wezen van de Staat zelf, dat hij zijn functie slechts dan volwaardig kan vervullen, wanneer hij over het **nodige gezag** beschikt, wanneer hij tot het handhaven van dit gezag over **voldoende macht** beschikt.

Vermits de Staat zijn gezag ontleent aan zijn levensnoodzakelijkheid voor de volksgemeenschap, zo is dit gezag evenals de gemeenschap zelf een eis van de natuur en vindt bijgevolg zijn oorsprong in God zelf, die de natuur heeft geschapen.

Bovendien onsnapt gewoonlijk het algemeen belang, het hoger nationaal belang, aan de enkelingen, die van nature uit maar kennis hebben van eigen belang. Het gezag van hen afhankelijk maken door verkiezingen, is het onderwerpen aan particuliere grillen, onder meer aan de driften en ondeugden der geldmacht.

Het gezag van de Staat zal zijn: **EEN, BESTENDIG, ONAFHANKELIJK**. Daarom plant zich de leiding volgens een kloek-gebondene **HIERARCHIE** van boven naar onder op het volk. Ten andere berust het gezag in handen van de **EDELE VOLKSARISTOCRATIE**, d. i. van de besten (aristoi) uit het volk.

2. — Het Opperste Gezag.

Het opperste gezag, de hoogste trap der genoemde hiërarchie wordt het best belichaamd in een **MONARCHIE**, (eenhoofdig gezag).

De monarch of staatsleider is de enige en onafhankelijke **SOEVEREINE DRAGER** der drievoudige: **WETGEVENDE, UITVOERENDE** en **RECHTERLIJKE MACHT**.

Zijn souvereiniteit, waardoor hem het uiteindelijke gezag in het leven van de volksgemeenschap toekomt, is echter beperkt ingevolge de **AUTONOMIE** van de natuurlijke organen van de volksgemeenschap: de Familie, de Beroepen, welke hun leven zelf regelen.

Het Staatshoofd zal worden bijgestaan door **SOEVEREINE HOVEN: RAAD VAN STA-TE, REKENHOF, VERBREKINGSHOF**, alsmede door **PARTICULIERE RADEN** vrijelijk door hem onder de edele volksaristocratie gekozen.

(Wordt vervolgd).

Oproep

Degenen, mannen en vrouwen,
die wensen mede te werken
aan de uitbouw van de

**JORIS VAN SEVEREN-
ORDE**

worden verzocht zich kenbaar
te maken aan een der
secretariaten.

B282

6.143.5
85.23

U

No: 439.- DIENSTGEHEIM.-

23 September 1950.-

Onderwerp: "Joris VAN SEVEREN-ORDE".-

26 SEP. 1950
ACD/ 93628

Bijlagen : vier.-

Hierbijgaand heb ik de eer U te doen toekomen, een exemplaar van de tot nu toe verschenen vier eerste nummers van het maandblad "Joris VAN SEVEREN-ORDE" orgaan van de Belgische Solidaristische Beweging, waarvan - blijkens de vermelding op de binnenzijde van het vóór-omslag - het redactie-secretariaat is gevestigd: Bagattenstraat 52, te Gent(B) en in de Armand Kampenhoutstraat 87, te Brussel, terwijl het "Secretariaat-Rijks-Nederland", blijkt gevestigd te zijn op het adres : Maasstraat 163, te Amsterdam.

Kennelijk beoogt deze z.g. "Solidaristische Beweging" een voortzetting te zijn van de omstreeks 1932/1933 te Gent onder leiding van de in de Zomer van 1940 in Frankrijk om het leven gebrachte: Joris VAN SEVEREN, gestichtte fascistische beweging, "Verenigde Dietse Nationaal Solidaristen", in afkorting het "VERDINASO" genoemd.

Bijgaande nummers werden telkens na het verschijnen vanuit Gent, ongevraagd toegezonden aan de redactie van de "Gazet van Limburg" te Maastricht.

Indien het redactie-secretariaat te Gent deze toezending in de toekomst handhaaft, zullen mij de eventueel te ontvangen volg-nummers, eveneens worden verstrekt, waarna dan voor doorzending aan U, d.z.zal worden zorggedragen.

Wellicht vindt U aanleiding om eens te doen nagaan door wie het secretariaat Rijks-Nederland, op vorengenoemd adres te Amsterdam, wordt waargenomen".-

orgaan 1.2.23 van en blaasvrijheid
beweging bij 916

reeds genoemd
in d'aan 8/10 3/10

m 1-20 Mei '50
m 2-1 Juli '50
m 3-1 Aug '50 m 4-1 Sept '50

No. 28.

Alkmaar

No. V.D. 1.401.50.

*6.1.193.5
15.28*

21 Augustus 1950.-

ONDERWERP:

Toezening Maandblad

Joris van Severen-Orde.

24 AUG 1950
ACDI <i>gms</i>

*1609922
Co 79536*

In aansluiting op mijn schrijven van 8.2.50, No. 1.144.50 V.D., doe ik U hierbij toekomen het Orgaan van de Solidaristische Beweging "Joris van Severen-Orde" d.d. 1.8.1950, 1e jaargang No.3, welk blad dezer dagen aan de redactie van een plaatselijk dagblad alhier werd toegezonden.- EINDE.-

11.8.50

Bibb 9786

6.173.5
09.243
L.173.5
09.15

B.
D.A./1-067/W. 662

26 JULI 1950
ACD/ 00431

OP KAART
ACD/IV B
DAT: 3/11-50
PAR: 898

Op 20-5-1950, verscheen het eerste nummer van het maandelijks orgaan van de Solidaristische Beweging getiteld "Joris Van Severen Orde".

De "Joris Van Severen Orde" werd volgens dit maandblad opgericht door enkele gewezen Dinaso's in samenwerking met jeugdige bewonderaars van Joris Van Severen met het doel de ideeën van Joris Van Severen verder te propageren en meteen een blijvende hulde te brengen aan de grote staatsman die terzelfdertijd een groot Vlaming, een groot Belg en een groot Nederlander was.

orig. tekst

Het blad vermeldt dat, in Nederland, het Secretariaat voor de beweging genaamd "Secretariaat Rijks-Nederland" gevestigd is, Maasstraat 163, te Amsterdam.

DESIDERATA : Gaarne vernam ik alle inlichtingen die U mocht bezitten aangaande voormeld sekretariaat te Amsterdam.

De 20 Juli 1950.

PD 902

elgje h: 10/1950

~~P. en B.~~
Aan ACD.
Van BVH

Verzoeken bijgaand afschrift van de "Joris van Severen-Orde" te voegen in O.D. 902, (afschrift uit naam "Severenzicht" België 10/1950)

B VII, 8-3-1950

se groeperingen

ndacht gevestigd van een "Joris Van

alichtingen, maar viteit en de poli-

eds meermalen pogingen werden gedaan om de aanhangers van de ~~se groeperingen~~ van Joris van Severen terug te groeperen, maar dan iedermaal zonder bijster groot succes. Blijkbaar is de geschikte personaliteit nog niet opgestaan, die voldoende begeestering kan wekken voor een hernieuwde actie en hergroepering van de dinaso-sympathisanten.

Over de "Joris Van Severen-Orde" werden volgende inlichtingen ingewonnen:

Begin October j.l. werd deze te Gent opgericht door de oud-dinaso Albert BRIENEN, kleermaker, aldaar wonende, Bagattenstraat 52. (BRIENEN is ons bekend onder de naam van Willem Peel, schrijver van het boek "Naar Engeland in Mei 1940", waarin hij een beeld ophangt van de aanhouding en de deportatie van de verdachten in de beroerde dagen van de inval van het Duitse leger in ons land. Brienzen zelf werd met zijn vrouw aangehouden en over Frankrijk naar Engeland gevoerd waar hij evenwel, na zekere tijd, in vrijheid werd gesteld.)

De poging van Brienzen om de "Joris Van Severen-Orde" verder uit te bouwen blijkt tot hiertoe nog geen zichtbare resultaten te hebben opgeleverd. Deze streeft er desniettemin naar om in 1950 een militanten-afdeling op te richten, die o.m. zou instaan voor het handhaven van de orde op de meetings. Brienzen wordt in zijn opzet hoofzakelijk bijgestaan door Guido Lauwers, handelaar, wonende Augusteynlei, 26, Brasschaat, die belast is met het tot stand brengen van een kern te Antwerpen en die beweert in het bezit te zijn van een lijst van oud-dinaso's uit het Antwerpse. (Lauwers is de schrijver van de brochure: "Bolsjevisme, folterkampen, slavenhandel, hongersnood, sociale dood of Diets Nationaal Solidaristische Federatie", verspreid in de periode 1947/1948. Bedoeld persoon wordt in zijn omgeving niet ernstig opgenomen; hij wordt beschouwd als een verkwister als en avonturier.)

Contacten werden gezocht en gevonden, o.m. met de leiders van het Jeugdverbond der Lage Landen, verbond dat gelijkaardige doelstellingen heeft als de "Joris Van Severen-Orde". Voor de komende maanden wil Brienzen daarenboven een intense actie op touw zetten onder de studenten van Gent, Leuven en Brussel. Regelmatig zullen

"Joris van Severen-Orde".

In verband met de bedrijvigheid van de Vlaamse groeperingen zijn geen bijzondere gegevens voorhanden

In "Le Soir" van 7-10-1949 werd echter de aandacht gevestigd op de verspreiding van een vlugschrift uitgaande van een "Joris Van Severen Orde".

Het blad verstrekke hierover geen verdere inlichtingen, maar hield in tamelijk scherpe bewoordingen de activiteit en de politieke doelstellingen van het vroegere Verdinaso.

Het is een feit, dat sinds de bevrijding reeds meermalen pogingen werden gedaan om de aanhangers van de leerstellingen van Joris van Severen terug te groeperen, maar dan iedermaal zonder bijster groot succes. Blijkbaar is de geschikte personaliteit nog niet opgestaan, die voldoende begeestering kan wekken voor een hernieuwde actie en hergroepering van de dinaso-sympathisanten.

Over de "Joris Van Severen-Orde" werden volgende inlichtingen ingewonnen:

Begin October j.l. werd deze te Gent opgericht door de oud-dinaso Albert BRIENEN, kleermaker, aldaar wonende, Bagattenstraat 52. (BRIENEN is ons bekend onder de naam van Willem Peel, schrijver van het boek "Naar Engeland in Mei 1940", waarin hij een beeld ophangt van de aanhouding en de deportatie van de verdachten in de beroerde dagen van de inval van het Duitse leger in ons land. Brienens zelf werd met zijn vrouw aangehouden en over Frankrijk naar Engeland gevoerd waar hij evenwel, na zekere tijd, in vrijheid werd gesteld.)

De poging van Brienens om de "Joris Van Severen-Orde" verder uit te bouwen blijkt tot hiertoe nog geen zichtbare resultaten te hebben opgeleverd. Deze streeft er de niettemin naar om in 1950 een militanten-afdeling op te richten, die o.m. zou instaan voor het handhaven van de orde op de meetings. Brienens wordt in zijn opzet hoofzakelijk bijgestaan door Guido Lauwers, handelaar, wonende Augusteynlei, 26, Brasschaat, die belast is met het tot stand brengen van een kern te Antwerpen en die beweert in het bezit te zijn van een lijst van oud-dinaso's uit het Antwerpse. (Lauwers is de schrijver van de brochure: "Bolsjevisme, folterkampen, slavenhandel, hongersnood, sociale dood of Diets Nationaal Solidaristische Federatie", verspreid in de periode 1947/1948. Bedoeld persoon wordt in zijn omgeving niet ernstig opgenomen; hij wordt beschouwd als een verkwister als en avonturier.)

Contacten werden gezocht en gevonden, o.m. met de leiders van het Jeugdverbond der Lage Landen, verbond dat gelijkaardige doelstellingen heeft als de "Joris Van Severen-Orde". Voor de komende maanden wil Brienens daarenboven een intense actie op touw zetten onder de studenten van Gent, Leuven en Brussel. Regelmatig zullen

vergaderinge belegd worden.

De doelstellingen en het actieplan van de "Joris van Severen Orde" werden in het hoger bedoeld vlugschrift in het Nederlands, het Frans en het Duits uitgestippeld.

Hieraan ontleen wij de meest bijzondere punten:

Doelstelling

De orde komt op

- voor een vernieuwd Christelijk humanisme in de Verenigde Nederlanden, in Europa, over de wereld.
- Tegen elke vorm van dictatuur, tegen elke vorm van wanorde.
- Voor een goede regeringsvorm buiten het partijstelsel. Geen linksen, geen rechtsen.
- Geen militaristen, geen onvoorwaardelijke pacifisten, maar Ridders met het zwaard in de schede, in dienst van hogere menselijke idealen. Geen scheiding van België. Geen unitair België. Decentralisatie....."

Actieplan

Het actie-plan voorziet meetings "in de drie nationale talen der Nederlanden: Nederlands, Frans en Duits". Verder amnestie voor alle politieke veroordeelden, in de Nederlanden, in Europa, over de Wereld.

In verband met dit laatste punt wil de "Joris Van Severen-Orde" de tegenstellingen door de oorlog 1940-1945 ontstaan en verscherpt, onder stamgenoten uitschakelen. Daarom dient de spons geveegd over alle politieke misdrijven en moet aan elke idealist de kans gegund worden om mee te kunnen bouwen aan de eenheid der Nederlanden, hoeksteen van een Europese Eenheid om aldus tenslotte tot een wereld-gouvernement te kunnen komen.

Voorwaarden van toetreding:

De voorwaarden van toetreding tot de "Joris Van Severen-Orde" zijn:

1. Dienen met woord en daad.
2. Elk ordelid schenkt naar vermogen. Geen lidgeld.
3. Na een jaar proeftijd kan elk ordelid zich terugtrekken.

Vermelden wij tenslotte, dat van het hoger bedoeld vlugschrift een duizendtal exemplaren werden verspreid en gezonden aan alle dagbladredacties, alle volksvertegenwoordigers, enkele senatoren, oud-dinase's en aan andere personen gekend wegens hun sympathie voor het Verdinase.

Bestemd voor:
Dhr. SMETSERS.
(zie mijn schrijven
No:111,d.d.24-2-'50
met bijlage).-

Breda, 10/3-'50.

W.-

189536
6.173.5
/1-067/W.550

nota n° 105 van 21-2-1950.

AD/
0561 DW 81
01637

c. 79536

In verband met de "Joris van Severen Orde
wij zo vrij te verwijzen naar ons maandblad
October waarin een rubriek gewijd werd aan de
organisatie (Conf. bl. 19-20)

Wij menen dat u hierin voldoende inlich-
ten zult vinden. Wij blijven evenwel steeds
id U iedere gewenste aanvullende inlichting te
trekken.

MEI OK.
CD/ 48
DATE 25/4.0
PAR: Jv.

De 8 Maart 1950.

Co 79536
B.
D.A./1-067/W.550

6.173.5

ACD/
13 MRT 1950
<i>01637</i>

- Uw nota n° 105 van 21-2-1950.

Co 79536

In verband met de "Joris van Severen Orde" zijn wij zo vrij te verwijzen naar ons maandblad van October waarin een rubriek gewijd werd aan deze zgz organisatie (Conf. bl. 19-20)

Wij menen dat u hierin voldoende inlichtingen zult vinden. Wij blijven evenwel steeds bereid U iedere gewenste aanvullende inlichting te verstrekken.

NET OK.
CD/ 48
DATE 25/4.0
PAR: <i>JV</i>

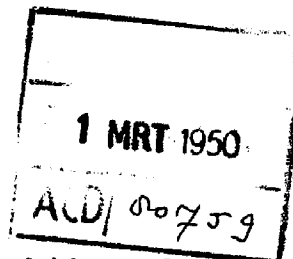
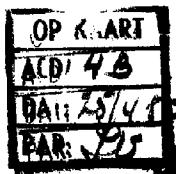
De 8 Maart 1950.

No: 111.- DIENSTGEHEIM.

24 Februari 1950.-

Onderwerp: "Joris van Severen-Orde".-

Bijlagen : twee.

Co 79536

Onder weder aanbieding van bijgaand - mij tot het inwinnen van nadere inlichtingen bij "Spil" terhandgestelde - propaganda-biljet, moge ik U berichten, dat d.z.terzake aan "Spil" een schrijven werd gericht, waarvan U een afschrift hierbijgaand gelieve aan te treffen.

Bij de op 23 dezer met "Spil" plaats gehad hebbende bespreking met betrekking tot de onderwerpelijke aangelegenheid, deelde deze mij mede, dat in het Belgisch Maandbericht, No:10, over de maand October 1949 - (waarvan U drie exemplaren werden toegezonden bij d.z.schrijven, No:610, d.d.25 November 1949) - op blz.19, 20 en 21, een uitvoerige uiteenzetting over deze "Joris van Severen-Orde" en deszelfs stichter, A.BRIENEN, te Gent, is vermeld.

Volgens mededeling van "Spil" is hem nadien van enige verdere activiteit van deze organisatie nog niets gebleken.

Het aan "Spil" gerichte schrijven(zie bijgaand afschrift) zal door hem schriftelijk worden beantwoord, hetwelk begrijpelijkerwijze in hoofdzaak slechts zal neerkomen op een verwijzing naar zijn gegevens, vermeld in genoemd Maandbericht".-

W.-

A F S C H R I F T.

No: 105.-

21 Februari 1950.

Onderwerp: "Joris van Severen-Orde".-

Bijlagen : één.

Hierbijgaand heb ik de eer U ter inzage te doen toekomen, een propaganda-biljet, uitgaande van een zich noemende "Joris van Severen-Orde", naar de inhoud waarvan ik U moge verwijzen en hetwelk op 1 of 2 Februari 1950 ter redactie van het "Alkmaars Dagblad" te Alkmaar (provincie Noord-Holland) vanuit Gent(B) per post werd ontvangen.

Gaarne zouden wij door U worden ingelicht omtrent hetgeen U bekend is aangaande deze organisatie en mede ten aanzien van de op het biljet vermelde stichter: A. BRIENEN, "Willem van Peel) Oorlogsvrijwilliger 1940-45, Bagattenstraat 52, GENT.

Genoemd Alkmaars Dagblad heeft tot nu toe op geen enkele wijze op het propaganda-biljet gereageerd.

Het is ons nog niet bekend, of ook door andere Nederlandse dagblad-redacties, dergelijke biljetten zijn ontvangen.

Aangezien wij slechts de beschikking hebben over één exemplaar van genoemd biljet, n.l. hetgeen hierbij is gevoegd, zullen we dit gaarne - liefst zo spoedig mogelijk - weder van U terugontvangen.-

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

's-Gravenhage, 27 Februari 1950

No.: B 79536

DIENTSTGEHEIM

Betr.: "Joris van Severen-Orde."
VII AV 3

DIENTSTGEHEIM

Naar aanleiding van Uw brief van 8-2-1950 no. 1.144.50 VD betreffende het terzijde vermelde onderwerp moge ik U berichten, dat ik gaarne in kennis zal worden gesteld met alle inlichtingen, die U omtrent de organisatie "Joris van Severen Orde" ter kennis mochten komen.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
Namens deze,

L. L. van Laere

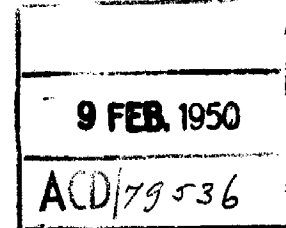
Aan de Heer
Commissaris van Politie
te ALKMAAR.

Verbinding 28
No. 1.144.50 VD

8 Februari 1950

ONDERWERP:

"Toezending z.g. programma
"JORIS VAN SEVEREN-Orde".-

Althuis

Ik doe U hierbij toekomen een z.g. programma van de "Joris van Severen-Orde", een organisatie die blijkbaar nauwverwant is aan "Het Verbond van Dietse Nationaal-solidairisten ("Verdinaso") van vóór 1940.-

Dit programma werd op 1 of 2 Februari 1950, in couvert ('t welk helaas verloren is gegaan) voorzien van twee Belgische postzegels, vanuit Gent (België) rechtstreeks toegezonden aan de redactie van een plaatselijk dagblad alhier.-

In dit blad is vooralsnog niet op het toegezonden programma gereageerd.-

Onze desbetreffende bron zal zich persoonlijk wenden tot de in het schrijven genoemde A.BRIENEN, Bagattenstraat No.52 te Gent, teneinde nadere inlichtingen over de "Joris van Severen-Orde" en haar werk in te winnen. Indien het Uwerzijds op prijs wordt gesteld, dat eventuele nadere gegevens omtrent voormelde organisatie te Uwer beschikking komen, dan zal ik gaarne daarvan mededeling ontvangen.- E i n d e .-

*Min 80959
80657*

AN

e Heer HOOFD VAN DE
INNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST
avastraat No.68

e

- G r a v e n h a g e .-

C. V. D.
=====

30/02
Breda, 30 Juli 1948.

(K) 42,
No: 320/-48-Geheim.

OP KAART
ACD/113
DAT: 11/11/48
PAR: 9/8

Vol:
17 4 AUG. 1948
ACD/42720

Onderwerp: "De Dietse Nationaal-Solidaristische Federatie".-

38482 co
Met verwijzing naar dezerzijds schrijven, No:320/-48-Geheim, d.d. 18 Juni 1948, betreffende bovenvermeld onderwerp, waarbij als bijlage gevoegd een brochure getiteld: "Bolsjevisme of Diets Nationaal Solidaristische Federatie", waarin als verantwoordelijke voor opstel en uitgave is vermeld: Dr.G.A.M.Lauwers, wonende te Brasschaet, Augusteynslei, No:26, moge ik U.H.E.G. het volgende berichten;

Bedoelde persoon is genaamd:

LAUWERS, Guido Alfred Marie, geb. te Hoevenen (B), 7 Maart 1925, ongehuwd, Belg, van beroep kantoorbediende, wonende op vorengenoemd adres.

Bij onderzoek is gebleken, dat LAUWERS geen dokter, noch doctor is; dat ingevolge de door hem gegeven opdracht 12.000 exemplaren van bedoelde brochure werden gedrukt; dat hiervan ongeveer 600 exemplaren zijn verkocht, terwijl de rest, bestaande uit circa 11.400 exemplaren - in opdracht van de Procureur des Konings te Antwerpen - door de Rechterlijke Politie, in zijn woning werd inbeslaggenomen.

Wegens het doen drukken en uitgeven (verspreiden) van bedoelde brochure, is tegen Lauwers proces-verbaal opgemaakt.

Hij heeft verklaard, in deze geheel op eigen initiatief te hebben gehandeld en hij ontkent, de brochure ten behoeve van een bepaalde politieke groepering te hebben samengesteld. Eveneens wordt door hem ontkend, dat hij tot enige politieke groepering behoort.

Gezien de hoge kosten van het drukken der brochure, wordt deze verklaring van Lauwers, als in strijd met de waarheid beschouwd.

Tot heden is het echter nog niet gelukt te ontdekken, welke personen bij deze aangelegenheid financieel, of op enigerlei andere wijze betrokken zijn."-

W.-

A a n

De Heer Hoofd van de C.V.D.

J a v a s t r a a t, 68.

's-GRAVENHAGE.

In 1951
niet meer
gevoerd
by de mng
van de sol.
beweging
(A.D. 1802)

01902

**JORIS VAN
SEVEREN-
ORDE**

JORIS VAN SEVEREN - C

Strijdleus : „De Nederlanden één, Europa één, de Wereld één !”

Belgische-Luxemburgse-Rijks-Nederlandse Vlaggen

Vlaggen : Oranje-Wit-Blauwe Vlag
Europese Vlag Wereld Vlag

Liederen : „Als de Klaroenen schallen”. — Derde strofe van het Wilhelmus.

Uniform : Het streng-donkerblauw, tweereitig kostuum dat Joris Van Severen droeg, blauw hemd, oranje das.

Programma : Voor een vernieuwd christelijk humanisme in de Verenigde Nederlanden, in Europa, over de Wereld.
TEGEN elke vorm van dictatuur, TEGEN elke vorm van wanorde.
VOOR een goede regeringsvorm buiten het partijenstelsel. Geen linksen, geen rechtsen.
Geen militaristen, geen onvoorwaardelijke pacifisten, maar Ridder met het zwaard in de schede, in dienst van hogere menselijke idealen.
Geen scheiding van België. Geen unitair België. Decentralisatie.
Met alle middelen de economische en culturele betrekkingen bevorderen tussen enerzijds de Verenigde Nederlanden en anderzijds Zuid-Afrika, Belgisch Congo, Indonesië en Nederlands West-Indië.

Aktie : Propagandatochten en meetings te houden in de drie nationale talen der Nederlanden : Nederlands, Frans en Duits.
1) In het Beneluxlichaam moet een hart ingebouwd worden.
2) Als overgangsregiem moeten de bestaande politieke partijen een zakenkabinet aanvaarden.
3) Amnestie voor alle politieke veroordeelden, in de Nederlanden, in Europa, over de Wereld.
4) Kruistocht voor een beschaafde omgangstaal in Nederlands-sprekend België.

Voorwaarden van toetreding tot de Orde : 1) Dienen met woord en daad.
2) Elk ordelid schenkt naar vermogen. Geen lidgeld.
3) Na een jaar proeftijd kan elk ordelid zich terugtrekken.

Devise : „Pays-Bas, uns. Europe, une. Monde, un !”

Drapeaux Belge - Luxemburgois - Néerlandais

Drapeaux : Orange-Blanc-Bleu
Drapeau Européen Drapeau mondial

Chansons : „Quand les clairons sonnent”. — Troisième strophe du Wilhelmus.

Uniforme : Le sévère costume bleu foncé, à double rangée de boutons, que portait Joris Van Severen, chemise bleue, cravatte orange.

Programme : Pour la renaissance de l'humanisme chrétien dans les Pays-Bas-Unis, l'Europe, le Monde.
CONTRE toute forme de dictature, CONTRE tout désordre.
POUR un gouvernement conscient de ses responsabilités, en dehors de tout système basé sur des partis politiques. Ni gauches, ni droites.
Pas de militarisme. Pas de pacifisme à tout prix, mais Chevalerie, épée au fourreau, au service des idéals qui unissent l'humanité.
En Belgique, pas de séparatisme, pas de centralisation, mais décentralisation.
Favoriser par tous les moyens les relations culturelles et économiques entre les Pays-Bas-Unis d'une part, l'Afrique du Sud, le Congo Belge, l'Indonésie, et les Indes Orientales, d'autre part.

Action : Tournées de propagande et meetings, dans les trois langues nationales : Néerlandais, Français et Allemand.
1) Il est indispensable d'insuffler une âme, et une seule, au corps Bénélux.
2) Durant la période de transition, les parties politiques existants devront accepter des cabinets d'affaires.
3) Amnistie pour tous les condamnés politiques, tant aux Pays-bas, qu'en Europe et dans le monde entier.
4) Croisade en faveur d'un langage châtié et civilisé en Belgique d'expression néerlandaise.

Conditions d'admission à l'Ordre : 1) Servir par la parole et par l'action.
2) Chaque membre de l'ordre donne selon ses moyens. Pas de cotisation.
3) Après une année d'essai, tout membre garde le droit de renoncer.

Losung : „Die Niederlande ein. Et

Belgische-Luxembu

Fahnen : C
Europäische Fahne

Lieder : „Wenn die Trompeten sch

Uniform : Der streng-dunkelblaue z blaues Hemd, orange Kravz

Programm : Für einen erneuten ch Niederlanden, in Europa, ir GEGEN jede Form der Dik FÜR eine gute Regierung Keine Linkse, keine Rechts Keine Militaristen, keine dem Schwert in der Scheid Keine Spaltung von Belg tralisation.
Mit allen Mitteln die wirt begünstigen zwisschen den Afrika, Belgische-Congo, I

Aktion : Propagandazüge und Versa Sprachen der Niederlanden zischen und der Deutschen.
1) Im Beneluxkörper soll ein
2) Als Uebergangsregime ne ein Geschäftskabinett an.
3) Amnestie für alle politis Europa, in der Welt.
4) Kreuzzug für eine gebil sprachigen Teil Belgiens

Zutrittsbedingungen zum Or
2) Jeder Ordenmitglied sche keine Beiträge.
3) Nach einem Jahr Probeze

VOORLOPIGE ZETEL DER ORDE :
SIÈGE PROVISOIRE DE L'ORDRE :
VORLAUFIGER SITZ DES ORDENS :

BIJ DE STICHTER
A. BRIENEN (Willem van Peel)
Oorlogsvrijwilliger 1940-45
BAGATTENSTRAAT, 52, GENT

Kandidaten kunnen
Les candidats peuv
Kandidaten sind

IS VAN SEVEREN - ORDE

„Europa één, de Wereld één!“

Nederlands-Rijks-Nederlandse Vlaggen

Witte-Blauwe Vlag

Werde Vlag

„Derde strofe van het Wilhelmus.“

„weereitig kostuum dat Joris Van Severen“

„christelijk humanisme in de Verenigde Staten“

„tegenur, TEGEN elke vorm van wanorde.“

„vorm buiten het partijstelsel. Geen“

„waardelijke pacifisten, maar Ridder van de Orde“

„een unitair België. Decentralisatie.“

„culturele betrekkingen bevorderen“

„Nederlanden en anderzijds Zuid-Afrika.“

„Nederlands West-Indië.“

„te houden in de drie nationale talen“

„Frans en Duits.“

„een hart ingebouwd worden.“

„en de bestaande politieke partijen“

„te veroordeelden, in de Nederlanden, in“

„de omgangstaal in Nederlands-sprekend“

tot de Orde: 1) Dienen met woord

„vermogen. Geen lidgeld.“

„niet ordelid zich terugtrekken.“

Devise: „Pays-Bas, uns. Europe, une. Monde, un!“

Drapeaux Belge - Luxembourgeois - Néerlandais

Drapeaux:

Orange-Blanc-Bleu
Drapeau Européen Drapeau mondial

Chansons: „Quand les clairons sonnent“. — Troisième strophe du Wilhelmus.

Uniforme: Le sévère costume bleu foncé, à double rangée de boutons, que portait Joris Van Severen, chemise bleue, cravatte orange.

Programme: Pour la renaissance de l'humanisme chrétien dans les Pays-Bas-Unis, l'Europe, le Monde.

CONTRE toute forme de dictature, CONTRE tout désordre.

POUR un gouvernement conscient de ses responsabilités, en dehors de tout système basé sur des partis politiques. Ni gauches, ni droites.

Pas de militarisme. Pas de pacifisme à tout prix, mais Chevalerie, épée au fourreau, au service des idéals qui unissent l'humanité.

En Belgique, pas de séparatisme, pas de centralisation, mais décentralisation.

Favoriser par tous les moyens les relations culturelles et économiques entre les Pays-Bas-Unis d'une part, l'Afrique du Sud, le Congo Belge, l'Indonésie, et les Indes Orientales, d'autre part.

Action: Tournées de propagande et meetings, dans les trois langues nationales: Néerlandais, Français et Allemand.

1) Il est indispensable d'insuffler une âme, et une seule, au corps Bénélux.

2) Durant la période de transition, les parties politiques existantes devront accepter des cabinets d'affaires.

3) Amnistie pour tous les condamnés politiques, tant aux Pays-bas, qu'en Europe et dans le monde entier.

4) Croisade en faveur d'un langage châtié et civilisé en Belgique d'expression néerlandaise.

Conditions d'admission à l'Ordre: 1) Servir par la parole et par l'action.

2) Chaque membre de l'ordre donne selon ses moyens. Pas de cotisation.

3) Après une année d'essai, tout membre garde le droit de renoncer.

Losung: „Die Niederlande ein. Europa ein. Die Welt ein!“

Belgische-Luxemburgische-Reichs-Niederländische Fahnen

Fahnen:

Orange-Weisz-Blau
Europäische Fahne W.-Fahne

Lieder: „Wenn die Trompeten schallen“. — Dritte Strophe vom Wilhelmus.

Uniform: Der streng-dunkelblaue zweireihige Rock den Joris Van Severen trug, blaues Hemd, orange Kravatte.

Programm: Für einen erneuten christlichen Humanismus in den Vereinigten Niederlanden, in Europa, in der Welt.

GEGEN jede Form der Diktatur, GEGEN jede Form der Unordnung.

FÜR eine gute Regierungsform, ausserhalb des Parteiensystems.

Keine Linkse, keine Rechtse.

Keine Militaristen, keine unbedingte Pazifisten, sondern Ritter mit dem Schwert in der Scheide, Kämpfer für nur friedliche Ideale.

Keine Spaltung von Belgien, kein centralisiertes Belgien, Dezentralisation.

Mit allen Mitteln die wirtschaftlichen und kulturellen Beziehungen begünstigen zwischen den Vereinigten Niederlanden einerseits, Süd-Afrika, Belgische-Congo, Indonesien und West-Indien anderseits.

Aktion: Propagandazüge und Versammlungen zu halten in den drei nationalen Sprachen der Niederlanden: in der Niederländischen, in der Französischen und der Deutschen.

1) Im Beneluxkörper soll ein Herz eingebaut werden.

2) Als Uebergangsregime nehmen die bestehenden politischen ein Geschäftskabinet an.

3) Amnestie für alle politische Verurteilten in den Niederlanden, in Europa, in der Welt.

4) Kreuzzug für eine gebildete Umgangssprache im Niederländisch-sprachigen Teil Belgiens.

Zutrittsbedingungen zum Orden: 1) Dienen mit Wort und Tat.

2) Jeder Ordenmitglied schenkt nach Vermögen. Die Mitglieder zahlen keine Beiträge.

3) Nach einem Jahr Probezeit kann jedes Mitglied heraustreten.

STEL DER ORDE:

RE DE L'ORDRE:

ITZ DES ORDENS:

BIJ DE STICHTER

A. BRIENEN (Willem van Peel)

Oorlogsvrijwilliger 1940-45

BAGATTENSTRAAT, 52, GENT

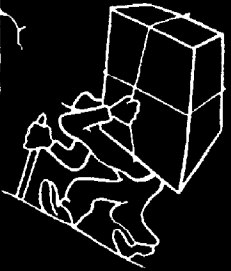
Kandidaten kunnen zich aldaar aanmelden.

Les candidats peuvent s'adresser au siège.

Kandidaten sind dort anzumelden.

FISCUS

C.V.P.
K.V.P.

L.P.
B.S.P.

P.V.D.A.
U.D.B.

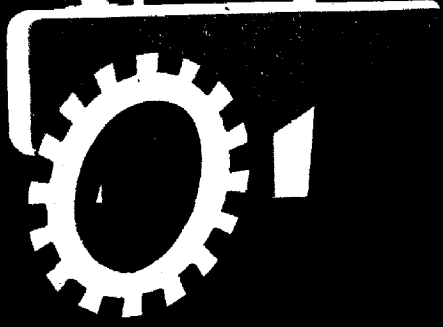

FOLTERKAMPEN
SLAVENARBEID
HONGERSNOOD
SOCIALE DOOD

OF

Diets Nationaal Solidaristische Federatie

BOLSTJEVISME

FISCUS

BOLSJEVISME

**FOLTERKAMPEN
SLAVENHANDEL
HONGERSNOOD
SOCIALE DOOD**

OF

Diets Nationaal Solidaristische Federatie

Voorwoord van de Schrijver.

Geachte Lezer,

Vóór u de inhoud dezer brochure doorleest en er uw gevolgtrekkingen uit maakt voel ik me verplicht U over enkele voorafgaandelijke bijzonderheden toe te lichten.

Waarom verschijnt deze Brochure?

Omdat met mij een groot deel der bevolking de mening toegedaan is dat de vloedgolf van ellende die thans over West-Europa spoelt, het gevolg is van de misvorming der politieke systemen die in onze landen aan de basis van het bestuur liggen. Niet de partijen, niet de persoonlijkheden uit de partijen maar het partijstelsel als constitutie met al zijn gevolgen heeft zich zelf overleefd en de zwakte, en corruptheid die er uit voortkomt is de diepere oorzaak van de steeds toenemende verzwakking van het Westen, zijn culturele, politieke en geologische kracht.

Deze brochure, hoe onvolledig ook, zal toch enigermate het probleem en de oplossing ervan doeltreffelijk behandelen.

Waarom nu breng ik deze kwestie naar voren?

Gewoonweg, omdat ik met velen uwer, jaren gewacht heb en nog wacht opdat één der gekende «Grote figuren» uit ons volk deze stap zouden zetten. In Frankrijk is de Gaulle opgestaan om een bijna gelijklopende doellijn te bereiken. Hier echter, of het blindheid is, en dat wil ik niet geloven, of het partijpolitieke overtuiging is, en dat kan ik niet geloven, hier echter, schijnen alle figuren als gebonden aan de klauwen der kleurpolitieke groepen en hun dirigenten.

Langer wachten, zou verlies betekenen en het bestaan van ons volk en onze naties staat erbij op het spel. Wij zouden wachten en hopen op beters, maar de Kominform onder leiding van de Sovjets wacht nooit. Zij gaat ongestoort haar weg en lang vooraf is het uur der slachtoffers bepaald. Indien het Westen niet krachtig en snel reageert begaat het zijn grootste vergissing, den stormloop der Hunnen uit de 20e eeuw, ongehinderd onze beschaving te laten scalperen.

Gestreden tegen het Nazisme waarvoor ik

een vijand was, geleden onder het «politzei Barbarisme» waarvan ik gevangene was, tracht ik met al mijn beschikbare middelen het volk en vaderland tegen een nog wreder geweldenaar te helpen verdedigen.

Verre van haat of verwaandheid, want beiden zijn de ouders van vele ondeugd, maar rechtvaardigheid en solidariteit betrachtend, ben ik verplicht in mijn eerste deel dezer brochure enkele gekenden en feiten, met datum en namen te vernoemen, niet om hun persoonlijk te bestrijden of hun aanzien te verminderen maar enkel en alleen om de functie die ze in ons politiek stelsel uitoefenen te stellen in zijn ware verhouding tegenover dat systeem zelve.

Trouwens, ik doe geen onthullingen, want alles dienaangaande verscheen reeds als «feit van voorbijgaanden aard» in de pers of zelfs in officieuze documenten.

Ik verwerp het facisme, zoals U het verlochend; het fascisme nochtans was de reactie op het communisme.

Ik verwerp het communisme zoals U het verafschuwd; echter het communisme is de reactie op de partij-politieke democratie.

Het fascisme overwon het communisme in Duitsland, Italië, Roemenie, Hongarije en elders.

Het Communisme overwon de partij-democratie in aristocratie in Polen, Rusland, Roemenie, Joegoslavie, Hongarije en andere staten.

Het fascisme is verslagen en totaal gedood.

Het Communisme echter is krachtiger dan ooit. Het vecht en strijd onafgebroken ter verovering van Europa, als eerste phaze, met de wereldoverheersching als einddoel voor ogen.

Daarom, en hoe men links of rechts het ook betitelen mag, op actie volgt reactie, vergift wordt door tegengif bestreden.

Tegen de communistische actie moeten wij de reactie stellen.

De «Reactie» is zo nodig als brood, want zonder het eerste zal ons weldra het laatste ontberen.

Daarom richt ik me in deze brochure tot U, tot Vlaanderen in bijzonder, tot de Nederlanden in het algemeen.

Dr G. A. M. LAUWERS

Deel I

HET ZIEKE VADERLAND

I.

DROMEN EN WERKELIJKHEID.

De wereld was één hoop. Ieder mens, elke natie, bezong de vreugde van den vrede. Zo overwinnend als overwonnene geloofden aan een nieuwe tijd, los van het duistere verleden. Zó was de internationale stemming in 1945.

Het fascisme verslagen. Het militarisme verbrand, den vrede bestendigd, de vrijheid herwonnen. De wereld zou herschapen worden in een paradijs. Het Atlantisch Charter werd de internationale grondwet en hield in zich al wat een goede fee aan aardse hemelwaarden bieden kan.

Helaas; was de droom des te schoner, het ontwaken zou zoveel wreder zijn.

Slechts twee jaar scheiden ons van deze «wondernacht» en wat ons in die tijd voorbij ging is voor elk weldenkend mens een duidelijk bewijs dat thans méér dan ooit ons volk en de westerse cultuur nationaal en internationaal verzinken in het politieke drijfzand, ontstaan uit de ontredde ring en corruptheid van een verwaterd regime.

Wij mogen niet langer illusies koesteren. Politieke hoogdraverij en schone humanitaire idealen zijn onbereikbaar en schijnbedrog als de basis waaruit de opbouw dient voltrokken, niet als een granieten blok boven de politieke toebelen verheven ligt. Het verwaterde regime of het politieke drijfzand is niets minder als de parlementaire partijpolitiek. De regimes in Frankrijk, België, Holland, Engeland, Italië en andere westerse staten in functie, bewijzen de laatste twee jaren dat de vooroorlogse periode van moeheid, zwakheid en ontredde ring, welke de oorzaak was van de fascistische macht, werkelijk het verschijnsel van den doodstrijd was.

Spijts alle verwachtingen en den goeden wil van vele elementen, kunnen we heden beleven, zien en voelen dat dezelfde ontredde ring die westerse staten inwendig en naar buiten uit steeds verder ontbindt. Regeringscrisis, loongeschillen, rijksontbinding, politieke en rechterlijke schandalen, hongersnood, woningnood, devaluatie, geldverspilling, stakingen, en nationale ontredde ring zijn in allé west-Europese landen aan de orde van den dag.

Nergens vind men een zuivere situatie en meer dan ooit wordt het volk voorgelogen en door lapmiddelen en schijnmanoeuvres steeds dichter naar de catastrophe geleid. Men hoeft

niet over de grenzen te kijken om al deze kwalen in hun volle verscheidenheid weder te vinden. De burenen en regionale staten staan voor dezelfde politieke doodstrijd. Terwijl dit alles zich in steeds versnellend tempo afspeelt hangt een vreselijk schaduwbeeld over ons kwijnend werelddeel. Een reusachtige, machtige, rode gier, op wiens vleugelen, in dikverf wit, een hamer en een sikkel hel glinsteren in het hemellicht, zweeft langzaam boven de stervende woestijnreizigers, gedudig wachtend op het nakend einde van hun weerstandskracht. Staat na staat, volk na volk, wordt door die wrede klauw verscheurd en na zijn dodenden snavelslag valt over het slachtoffer een met bloed doordrenkte vlag.

Eerst Polen, dan Yoegoslavië, vervolgens Roemenië, Bulgarië, Tsjecoslowakije, Albanië, en nu weer Hongarië. Al die landen waren, zóals wij nu, parlementaire partij-democratiën. Zij hebben daarin geleefd en zijn daaraan gestorven, omdat zij, lijk het Westen nu, niet wilden geloven dat de brute kracht van het boljewistische monster allen overwint door zijn eenheid van actie, allen die door partijen en inwendige politiek verdeeld zijn en hun hoop stellen op de rechtvaardigheid der Groten enerzijds en de kracht der parlementen anderzijds. Zeven overduidelijke bewijzen tonen onweerlegbaar aan dat de macht de rede verdringt en dat tegen macht enkel macht dient geplaatst. Het unitair Bolszewisme kan in Europa alléén door het solidaristisch nationalisme bedwongen worden. De parlementaire partijpolitiek was ééns de kans, en de weg naar de macht, voor het fascisme; zij is heden de gelegenheid en het middel tot welslagen der rode revolutie.

Wie nog langer deze grote, harde waarheid ontkent, is ofwel verblind in een vervlogen ideaal, ofwel een kortzichtig fanatiek dweper die slechts door eigen onheil zou ontnuchterd worden.

Welk land het volgend slachtoffer zal zijn van Stalin's satellieten is moeilijk nader te bepalen. Wel dient zeer bezorgd de Franse Republiek bezien. Gelukkig schijnt aldaar een tegenwicht uit de grond te rijzen en hij die de stuwende kracht ervan is, mag zich beroemen de eerste weerstand van Frankrijk te zijn. Mocht de Gaulle slagen in zijn marsch naar de macht, dan kan voor Frankrijk een nieuwe tijd aanbreken en althans het boljewistisch monster beletten de vergevorderde ontbinding van de natie te vol-

toeien. Voor velen onder de Vlaamse mensen, en tot deze gaat in de eerste plaats mijn schrijven, is de onwetendheid of de gezochte onverschilligheid de oorzaak van een dreigend defaitisme.

Het is ongelukkig, schrijnend om aan te zien, hoe ons volk steeds wordt misleid en opgezweept.

Allen weten wat er omgaat in de politieke wereld en toch zijn ze er als kippen bij, wanneer puntje bij paaltje komt, om steeds opnieuw die politiek te dienen, die ze daags te voren met afbrekend commentaar bejegenden. Wie van U komt niet telkens weer tot datzelfde besluit: «Partijpolitiek is vriendendienst» — Het Parlement is de openbare tribune waar het volk onder vorm van discussie een doek voor de ogen gebonden wordt. — Welke partij heeft reeds woord gehouden tegenover zijn kiezerskorps? — De strijd voor ministerportefeuilles en betaalde mandaten is hoofdzaak voor elk partijbestuur! — De kleuren bekampen elkaar openbaar en delen de buit achter de schermen!»

Al die grieven zijn zó dikwijls herhaald, dat voor de openbare opinie het gevaar dezer diepe waarheid niet meer tot haar recht komt. De zonen van Vlaanderen laten zich onbewust steeds opnieuw als gewillig slachtvee naar verdere avonturen leiden.

**

Laten we eens even ter verduidelijking enkele harde feiten onder ogenschouw nemen, en nuchter de waarheid over een paar aangrijpende misdrijven tegen het volk en de natie in het daglicht stellen. Hiermede kan men beter de toestand herkennen in zijn oorzaak, verloop en gevolgen. Hoort, ziet, en handelt dan naar uw overtuiging en geweten.

II.

DE LONDENAARS.

Toen de uitgeweken Belgische regering te Londen zitting hield, kregen we meermaals langs de radio en sluiipers een beeld opgehangen van haar constructieve (?) werkzaamheden.

Zo werd ons, in het bezet gebied, dagelijks een ordewoord gegeven dat meestal een bevel was tot weerstand, sabotage, aanslag en overval. Duizenden en duizenden hebben, in de heilige overtuiging hun vaderland te dienen, deze oproep daadwerkelijk beantwoord. Zeventien duizend onder hen betaalden hun trouw met de prijs van het leven. Hulde aan hen die de plicht en het offer boven de materiële voordelen stelden.

Toen er echter, kort na de bevrijding, van ons grondgebied, een nationale betoging van den weerstand plaats had te Brussel, gaf de regering, van Londen gekomen, het bevel op hen te schieten die vier jaar lang hadden gestreden om den terugkeer dier ministers mogelijk te maken. Dag aan dag, maand na maand, moeten weerstanders, politieke gevangenen en rechthebbenden strijden en vechten voor hun rechten, die ze

stuk voor stuk moeten bekomen van die Parlementaire Democratie welke eens het doel van hun offergave was.

Wie herinnert zich niet de belachelijke verklaring van een socialistisch partijleider als Camille Huysmans, waar hij in volle oorlog, midden 1942, voor de radio komt vertellen dat men in bezet België «best zijn voedselvoorraden liquideert, want dat het einde van den oorlog nabij is». Een gemene speculatie of een gekkenkramerij. Onverantwoordelijk in elk geval. Denk even terug aan die tijd van ontbering. Anderzijds, terwijl de Londenaren zich met dergelijke spelletjes kinderlijk vermaakte, terwijl het volk, het proletariaat en de achtbare kiezers, krepeerden, streden en weerstand boden, werd er door onze regering zo maar eventjes 5,5 milliard aan de begroting uitgegeven. Als men berekent dat de gemiddelde uitgave per Belg in Engeland 300.000 frank bedroeg, als er posten aangetekend staan met 1.213.588.000 frank Ravitaillering en 2 milliard algemene onkosten, dan kan men gerust verklaren dat hun leven ginder ver van sober is geweest. Wij kunnen gereedlijk geloven, dat er veel verdienst wordt met het «emigreren», als men de schatkist bij heeft, natuurlijk.

Wij zouden weinig aandacht besteden aan deze overtollige verkwisting, was ze niet zo diep kwetsend voor hen die het lijden en leed ener bezetting gekend hebben. Wilt het volk van Vlaanderen en Wallonië geloofde in het werk van heropbouw dat onze Regering te Londen voorbereidde maakten deze heren meesterlijk misbruik niet van millioenen maar van milliarden. Na hun terugkeer wordt over het gedetailleerd financieel verslag wijselijk gezwegen. Na hun avonturen van verkwisting en kwaadstokerij, komen deze heren terug, verwaand, met de pluimen op den hoed, vrij van alle schuld, spijs hun bange vlucht en hun lage aanval op koning en leger. (De Koning belédigen is het Leger bezwadden want die de leider treft, raakt ook zijn volgelingen). Zonder de evolutie van het bevrijde land ook maar te kunnen vermoeden, herbegon weer dezelfde politieke kliek hun afbrekende arbeid. Want terecht kan nu gezegd worden dat als topprestatie onzer Londenaren de Epuratiewet hun vrunkste vrucht genoemd mag worden. Dit wangedrocht van politiek vergrijp heeft alle morele en juridische principes buiten zich gesteld.

Onder den schijn van rechtvaardigheid en vaderlandse rechtspraak, werd een fanatieke, kortzichtige en ongelijke strijd geopend tegen alles wat Vlaams was.

Misgroeide Vlaamshaters, gesteund door Waalse rode extremisten en Brusselse verbrande politiciers hadden nu de handen vrij om hun lang bedwongen wellust bot te vieren. Vlaanderen, zijn leven, kultuur, taal en ondeelbare rechten worden aangevallen in den persoon van zijn leiders en getrouwen: als Romsée, Callewaert, Vindevogel, Borgignon, Mgr Van Assche, Ernest Glaes, Schuind en zoveel anderen. Wij brengen bij voorkeur deze namen naar voren omdat in hun processen bewezen werd dat den haat als

grondslag lag tot hun veroordeling.

Omdat er onder hen als Vindevogel en Mgr Van Assche, eerst moesten sterven om hun onschuld te bewijzen. Beiden van verklikking beschuldigd, stierven door den kogel enerzijds en ten gevolge der «behandeling» anderzijds. Na hun dood werd hun onschuld door de ware daders bekend. Wij zijn reeds zover dat staatsminister Frans Van Cauwelaert onlangs te Sinaai-Waes verklaarde: «Wat de repressie in Vlaanderen betreft, vele mensen werden er getroffen op grond van hun Vlaamsgezindheid die het voorwerp is geweest van het vooroordeel der Brusselse kringen. Daartegenover staat de lankmoedigheid van dezelfde kringen tegenover de Waalse separatisten. Wij hebben gezaaid in de slechte gronden en op de rotsen. Het onkruid heeft ons willen smachten, de Oogst komt.»

De uitlatingen van den Heer Auditeur Verwigen te Mechelen over repressie en weerstand, toont aan dat ook hier de naatcampagne in het daglicht treedt en door haar uitvoerders eindelijk in haar walgelijke gedaante gezien wordt.

vele politieke delquenten staan torenhoog verheven boven landverraad of volksverknechting; hun leven stond van in hun jeugd in dienst van hun volk. Zij hebben getracht voor Vlaanderen te doen wat ze als plicht meenden. Hun aannouding en processen worden tot de meest bespottelijke tonelen opgeschroefd. Hun rechten zijn miskend en enkel het zogenaamde «incivieke» wordt gewogen wijl «de volkse wildaad» en nationale hulp die zij vier jaar oetraschten, in het kader der bezetting, als ongewenst uit de weegschaal wordt geworpen.

Sommigen van hen werden door de voorzitter van de Krijgsraad reeds bij een vorig proces, waarin zij als getuigen optraden, verwittigd dat hun oert wel komen zou. De wraakgevoelens konden hier door de magistraten zelf niet meer worden onderdrukt. Den ongelijken strijd die bijv. een Romsee later in zijn proces meesterlijk voerde, bevestigde de gevoelens van zijn auditeur «Huybrechts» ten volle. Lang vóór de uitspraak was het vonnis geveld!

Waar blijft dan de onpartijdigheid der rechters? Waar blijft de geest van de grondwet inzake rechtspraak?

**

De repressie wordt nog afschuwelijker als men haar asocialen ondergrond beschouwt. 340 duizend Belgen werden verlaagd tot «Verworpingen der Maatschappij». Zij werden gebroodroefd, gevangen of neergeschoten omdat ze geloofden in den kruistocht tegen het Boljewisme. Omdat ze fabrieken beschermden, fabrieken welke toebehoorden aan ministers, senatoren, bankiers, grootnijveraars of de Société Générale de Belgique. De arme soldaten uit broodnood gehandeld, uit haat veroordeeld, steken schril af tegen de Barons, zoals Jansens, de Ministers zoals Liebaert, wier fabrieken vier jaar lang rendeerden, van aanslag gevrijwaard, door de wachturen der kleinen, en, welke thans

ongehinderd van de ellende en tranen derzelfde kunnen profiteren.

Zij werden gevonnisd, die, op de hoogste posten gebleven, vier jaar lang het volk van voedsel en kleding voorzagen, en aan de vijand materieel en politiek juridisch onttrokken, dat wat voor eigen volk en land kon gevrijwaard worden.

Duizenden werden gestraft omdat zij Vlaams voelden en onverduidst of onverfranst hun volk door de geestelijke stormen van het oorlogsgeweld wilden voorgaan.

Wien neemt op zich al de gevolgen van deze immorele daad? Op wiens hoofd zal ééns de bloedwraak slaan, door duizenden kinderen thans gebroed uit het leed, onrecht of manslag hun vader of broeder misdreven, omdat hij hen voor honger, en hun volkse idee voor het nageslacht bewaren wilde?

In haar geheel beschouwd word de Epuratie naar haar huidig model, een verdrukkingsapparaat naar naziversie gevoerd, dat elke psychologische en nationaal democratische grondslag mist. Zo zijn de doodstraffen en allerhande degradaties, velerlei geweest. Maar afschrikking beoogden zij stellig niet, daar de meeste maatregelen slechts konden werken ten overstaan van hen, die hun daden reeds hadden begaan, en beveiliging evenmin, vermits de veiligheid van de staat, toen zij terug voet aan land zetten, niet meer in gevaar kon worden gebracht. Zij beoogden en verlangden vooral wraak en vergelding.

In de huidige stand van wetenschap en beschaving is het strafrecht evenwel geen wraak en geen vergeldingsrecht meer. Het is hoogstens een beschermingsrecht dienende tot de handhaving van de rechtsorde en de rechtszekerheid. Noch langs de weg van het geloof, men denke aan de leer van het evangelie, die niet de vergelding van kwaad met kwaad predikt, maar onderwijst het kleine en het zwakke te eerbiedigen, het verdwaalde te leiden en barmhartigheid te beoefenen, noch langs de weg der abstracte vergeldingstheoriën is de om misdrijf verdiende straf te rechtvaardigen.

Het strafrecht kan en mag slechts in handen van de staat beschouwd worden als een verzameling van wapenen, nuttig en nodig bij het vervullen van zijn plicht tegenover de gemeenschap ter handhaving van recht en rechtszekerheid. Niet om de zwaarte der inbreuk of om des daders zedelijke schuld is de straf verdiend, niet om een bedreven kwaad met een equivalent kwaad te vergelden, dient zij te worden toegepast, maar alleen en uitsluitend om de hogere belangen, die op het spel staan, is de straf een noodzakelijk middel van verdediging en bescherming.

En wij vragen nu in gemoede: was het de noodzakelijkheid van verdediging en bescherming, die de dragers van het Belgisch gezag verplicht hebben de strengheid en de wreedheid van een gelegenheids- en retroactief straf- en zuiveringsrecht te laten neerkomen op meer dan een half miljoen landgenoten? Was het geboden de tienduizenden en tienduizenden, die uit armoede, uit nood, uit dwang voor den bezetter

gewerkt hebben in de gevangenissen te werpen en hun families aan allerhande ellende en honger bloot te stellen? Was het juist, de tienduizenden en tienduizenden, die niet in de Angelsaksische overwinning hebben geloofd en daar het recht toe hadden, in concentratiekampen naar naziistisch model op te sluiten? Was het gewenst de secretarissen-generaal en de duizende ambtenaren, die naar beste vermogen de politieke, economische, sociale en justiciële organisatie van staat en volk hadden in stand gehouden, en de bevolking in de moeilijkste omstandigheden onbaatzuchtig en eerlijk hadden bijgestaan te doen veroordelen of epureren wegens vermeende fouten, wegens onvoorzichtigheid en futiliteiten? Was het eerlijk, de idealisten, die op het ogenblik der bevrijding, niet beter hadden gevraagd dan hun vergissing te erkennen en hun gaven en werkkraft ten dienste van 's lands herstel te stellen, als misdadigers van gemeen recht te behandelen en te vernederen? Was het te verantwoord het economisch leven lam te leggen door krankzinnige vervolgingen en door de veelkoppige draak van het sekwesterampt? Was het, met één woord, wijs en nuchter vanwege een rechtstaat de poorten van de haat, van de wraak, van de willekeur, van de terreur open stellen voor de om bloed en vergelding schreeuwende massa, wetende of moetende weten, hoe snel het «kruisig hem!» omslaat in medelijden en wroeging?

**

(1)

De repressie en zuivering is niet ten einde. Machinaal gaan de militaire uitzonderingsrechtbanken, weze de strafmaat dan ook milder, verder de mensen te veroordelen omwille van een ideaal, omwille van een overtuiging, omwille van futiliteiten en onvoorzichtigheden, omwille van handelingen, die aan niemand, noch aan een enkeling, noch aan het gemenebest, schade hebben berokkend. Blind voor de werkelijkheid bemoeien de zuiveringscomités zich verder met de uiteenrafeling van het private leven, met de broodroof van mensen, die heel dikwijls niets anders misdaan hebben dan de prikkelbaarheid of de afgunst van collegas of geburen op zich te trekken.

Het hele repressie- en epuratiesysteem is sedert de aanvang een bespottung geweest van alle beginselen, die aan de basis van een rechtstaat liggen, van recht en gerechtigheid, en ofschoon, door alle nuchtere mensen in dit land thans de volledige mislukking van het bestraffings- en zuiveringsprobleem, dat zich in September 1944 ongetwijfeld stelde, erkend wordt, vinden de verantwoordelijke instanties alleen middelen om de reeds veroordeelden te verbeteren naar naziistische methodes van zgn. heropvoeding en reklassering. Niet het probleem van de zgn. heropvoeding en reklassering is dringend, dringend is naar de maatstaven en middelen te zoeken, waardoor België terug een rechtstaat wordt, de verkrachting van recht en gerechtigheid wordt ongedaan gemaakt, waardoor het onrecht en de

binnenlandse vrede worden hersteld.

Het is hoog tijd dat de poorten der gevangenissen wijd opengezet worden voor al dezen, wier echtenis wegens redenen van beveiliging en van bescherming niet meer geboden is. Het is hoog tijd, dat de processen herzien worden van al dezen, die ten onrechte of tot belachelijk hoge straffen werden veroordeeld. Het is hoog tijd, dat een einde wordt gesteld aan de verdere vervolging en bestraffing van al dezen, die geen misdadigers zijn van gemeen recht en wier vervolging en bestraffing door geen hogere belangen van beveiliging en bescherming van de rechtsorde worden vereist.

Het land verlangt vrede en rust. De mensen hebben genoeg van een wraak- en vergeldingsinstituut, dat de kleinen en de weerlozen ongenadig heeft geslagen, terwijl het de groten en machtigen heeft laten ontsnappen.

(1) (Uit «Rommelpot»)

III.

DE VAL VAN DE RECHTERLIJKE MACHT.

Aansluitend bij de Epuratie, waarvan ze een deel uitmaakt, is de heersende malaise in de rechtsmacht van ons Democratisch parlementaire regime, een uiterlijk symptoom van het naderende einde. Enkele voorbeelden uit de velen tonen onmiddellijk de rotte kankervlekken.

Een auditeur-generaal is de hoogste magistraat van het oorlogsgerecht. Hij geeft de richtlijnen en oefent controle uit over de bestraffing van het nadeel aan den staat berokkend.

Welk ambt eist meer fierheid, plichtsbewustheid en diepere rechtvaardigheid?

Den Heer Ganshof Van der Meersch, Auditeur-Generaal sinds de bevrijding, thans advocaat-generaal benoemd voor de bewezen diensten, had zich, den geest van het regime getrouw, flink van zijn plicht gekweten.

In November 1945 had genoemde magistraat uit de kas van zijn Departement een bedrag van 1.499.850 frank genomen om er aandelen der bevrijdingslening, op eigen naam, voor te kopen. Na de storting van gemeld bedrag was voorzien dat de effecten drie maanden later persoonlijk aan den auditeur zouden overhandigd worden. Deze zaak werd aangehaald door kamerlid Mr Van Glabbeke, die in het Kabinet Van Acker de portefeuille van Justitie bekleedde. Naar aanleiding van een klacht geuit door Ganshof van der Meersch, waarin Van Glabbeke beschuldigd werd hulp te hebben verleend aan de Antwerpse col-laboarteurs-firma «Petrofina», was de heer Van Glabbeke verplicht geweest als minister ontslag te nemen uit bewust kabinet. De aanklacht tegen Ganshof nu enkele maanden later, was dus enkel een politieke revanche.

In dezelfde zitting bleek daarbij dat de kredieten verleend aan de kas van Ganshof's departement onregelmatig door een mandaat der schatkist werden overhandigd, d.w.z. zonder reglementaire controle van het Rekenhof.

Daarbij komt men tot de vaststelling dat het verleende krediet 1.700.000 frank bedroeg terwijl anderzijds de rekening van onkosten voor het departement 581.000 frank beliepen. Dus mte een voerschot van 1.113.000 frank werd voor 1.499.850 frank aan effecten gekocht. Dat is fierheid en gerechtigheid; waar ligt de werkelijkheid?

Een minder gekend maar even verdienstelijk magistraat is wel den Heer Van Beirs, Procureur des Konings te Brussel.

Deze hoogverheven verdediger onzer nationale belangen, richtte op 23 December 1941 volgend rondschriften aan zijn ondergeschikten: «Wanneer vuurwapens, munitie, enz., gevonden ter gelegenheid van een gerechtelijke informatie of instructie, geen belang hebben voor het in gang zijnde onderzoek (voorbeeld: een revolver gevonden ter gelegenheid van een betraping op overspel) zal de ontdekking van deze wapens het voorwerp uitmaken van een afzonderlijk verslag, waarvan het origineel rechtstreeks door U aan de plaatselijke Duitse overheid, samen met de inbeslaggenomen wapens, zal overgemaakt worden.»

Politiekommissaris Dooms, uit Erembodegem, volgde de instructies van zijn wettelijke overste, en liet een dusdanig verslag doorgaan naar de Duitse overheid, waarop een aanhouding gevolgd is.

Het Staatsblad van 28 Maart 1947, meldt het ontslag van bewuste Politiecommissaris. Echter zijn meester, op wiens bevel hij had gehandeld, werd door het auditoraat buiten vervolging gesteld en wel drie dagen vóór de benoeming van Ganshof van der Meers tot advocaat-generaal. Waarschijnlijk de berekening van het «toeval».

Terwijl ik zulkdanige gevallen bestudeer en een steeds verhogend aantal van dergelijke staaltjes onder ogen krijg, denk ik zeer dikwijls, soms een weinig bedroevend, aan die prachtige korte volzin uit artikel 6 van de Grondwet: «Alle Belgen zijn gelijk voor de wet».

Misschien had men hier best aan toegevoegd: «de uitzonderingen bevestigen den regel».

Ons gaat het hier om principiële kwesties. Mochten er velen, die thans veroordeeld worden, weliswaar een vergrijp tegen de wet en de staat hebben begaan, door het feit dat zij, die de wet toepassen en de uitvoering van vonnissen bevelen, zelf niet meer het recht hebben zich vrij en onbesmet te noemen, vervalt de gelijkheid en wordt het recht, onrecht. Onze wetgeving en rechterlijke macht ziet thans een splinter in een inciviek oog maar voelt bij zichzelf den zwaren balk niet, die haar het zicht belemmerd.

Wij staan versteld, ontgoocheld en terecht verbolgen over het feit dat thans in het proces Romsée en de zaak Rik Borgignon, het Openbaar Ministerie waargenomen werdt door een Heer Auditeur, die gedurende de bezetting onderzoeksrechter was te Antwerpen, en zich aldaar aan onvaderlandse daden gelegen liet.

Het is namelijk geweten, dat hij, die Borgignon en Romsée beschuldigt, en hun bestraffing

eist, gedurende de bezetting op de Duitse Krijgsraad onder eed ging getuigen, en wel tegen Belgen, wiens onderzoek hij als Belgisch magistraat geleid had. Vanuit het cabinet van bewusten Auditeur, toen onderzoeksrechter, werd in zijn aanwezigheid getelefoneerd naar de Feldgendarmarie over een feit dat de aanhouding en terechtstelling van Weerstanders tot gevolg had.

Hieraan dient gevoegd dat onzen «Kampioen der gerechtigheid» die door den Weerstand veroordeeld was, tijdens de bezetting naar Brussel vluchtte, waar hij, om eventuele aanslagen te vermijden, steeds door Belgische politieambtenaren vergezeld was.

Daar waar de provincieraad van Antwerpen deze magistraat omwille van die feiten nooit voorstelde voor enige kandidatuur, heeft het Hof dit wel gedaan. Hij werd afgevaardigde van den Auditeur-Generaal en beshuldigt thans op zijn beurt.

Deze bewijzen van schrijnende onrechtvaardigheid zijn geen feiten van dagelijksen aard. Zij mogen dat trouwens ook niet worden want zo ontsnappen ze aan het gevolg van het meest elementaire begrip, zonder hetwelk geen geordende samenleving mogelijk is, namelijk de humanitaire rechtvaardigheid.

IV.

DE MEESTERS DER COLLABORATIE.

Hoe langer we van de bevrijdingsdagen verwijderd worden, hoe moeilijker het antwoord wordt op de geweldige vraag «was de collaboratie een misdaad?»

De schijnheiligheid waarin we sinds drie jaar leven geeft bij korte tussenpozen steeds iets los uit de ondoorgrondbaar geachte duisternis achter de politieke coulissen. De processen gevoerd over de «Gazette de Charleroi», «Le Nouveau Journal», «De Dag», «Le Soir», enz. brengen zeer eigenaardige aspecten naar voren over het gedrag der hoge personaliteiten en hun verantwoordelijkheid inzake samenwerking, economisch en politiek, met den vreemden bezetter.

Elkeen zal met mij de gedachte delen dat een vaderlandsgetrouwe burger in oorlogstijd zijn gedrag dient af te stemmen op zijn wettelijke oversten, inzonderheid de leden der hoge magistratuur. 's Lands hoogste rechters en op den Vorst beëdigde juridische leiders zijn zonder twijfel de meest bevoegde elementen in een bezet gebied om er de richtlijnen en voorbeelden te stellen die, de verdeelde en eenzijdig bewerkte bevolking als baken kunnen dienen voor den te volgen weg.

Tienduizenden Belgen hebben deze handelwijze tot de hunne gemaakt en hun houding afgestemd, onrechtstreeks, door hun intellectuele leiders, of rechtstreeks door hun contactname met de grote figuren onzer rechterlijke en uitvoerende macht, zoals: Procureur-Generaal Cornil (in functie), Mr Van Reepinghen, hoofdopsteller van de «Journal des Tribunaux» en thans

advokaat van den staat in de grote collaboratieprocessen, De Staerke, huidig secretaris van Zijne Hoogheid den Prins Regent, Mtr Lippens, Tschoffen Hoofd der Staatsveiligheid en andere hoogwaardigheidsbekleders.

Het was dan ook deze intellectuele elite die op 8 Juni 1940 overging tot de oprichting van het Comité d'Etudes Politiques dat tot doel had de door den oorlog noodzakelijk gebleken hervormingen van den Staat en zijn instellingen te bestuderen en voor te bereiden.

In hun vergadering van 20 Augustus 1940 besloten deze heren met algemeenheid van stemmen op de Rex- en V.N.V.-leiders, Degrelle en Elias beroep te doen.

Uit de rapporten die door verschillende leden werden ingediend, besproken en goedgekeurd, kan slechts één besluit getrokken worden: de leden van dit Comité waren overtuigd dat de oorlog tussen België en Duitsland geëindigd was en hebben door hun studieprojecten die voldoende verspreid werden, de basis gelegd voor de voornaamste besluiten door de secretarissen-generaal en door de bezettende macht getroffen.

Ter staving van deze bewering volgen hier enkele uittreksels uit verschillende hunner rapporten. — De afschaffing der scheiding der machten werd vooropgesteld in een reeks rapporten. — Er wordt tevens voorzien in een rijkskanselier — of dictator. —

Omwille van hun verregaande uitvoerige tekst zullen we enkel de belangrijkste citaten uit de rapporten vermelden. Vandaar een min of meer onsamenhangend geheel. Hier volgen dan:

Rapport 24. «De Onbejerkte wetgevende en uitvoerende macht wordt uitgeoefend door een kanselier. Een staatssecretaris voor propaganda is belast met het onderhouden van het contact met de openbare mening door middel van pers, radio, kinema en eventueel ook belast met het toezicht daarover». — «Een onderstaatssecretaris of commissaris van den Koning voor de prijzen en een Vlaamse en Franse voor de Departementen van «Nationale Opvoeding, wordt aangesteld.

In Rapport nr 54 leest men: «De Staten-generaal vertegenwoordigen de natie; zij bestaan uit 160 leden waaronder 100 afgevaardigden, 40 leden van rechtswege en 20 door de staten verkozen leden.

Rapport 49 stelt vast: «De koning vertrouwt aan den Kanselier met voorrang op de andere ministers, de leiding toe van de algemene politiek van het land. De Ministers zijn alleen verantwoordelijk voor den Koning.»

Samen met artikel 24, boven aangehaald, kan er van parlementaire democratie nog weinig sprak zijn.

Rapport 10 zegt verder:

«De Grote Raad van den Koning is samengesteld uit den Kanselier, de ministers, de Raadsheren en de Ministers van State.»

Het wetsontwerp gehecht aan rapport 48, handelend over de corporatieve organisatie, bepaalt «De wet kan corporatieve en arbeidsjuridicties

inrichten» terwijl rapport 44 zegt «Elke corporatie, elk bedrijf, wordt bestuurd door een directeur die benoemd wordt door de regering». Het aantal corporaties is vastgesteld op 24, verdeeld in 4 groepen. Groep A van 1 tot 5 Landbouw en Visserij. Groep B van 6 tot 14 Industrie en Mijnen. Groep C van 15 tot 20 Handel en Crediet. Groep D Vrije Beroepen.

In rapport 27 is een wetsontwerp voorzien «houdende de oprichting van een Franstalige journalistenorde en een gilde van Vlaamse journalisten».

Tot hier de citaten.

Deze aanhalingen bewijzen overduidelijk wie de geestelijke vader was der handelingen van Romsée, Piet Meuwissen en andere politiek gestraften.

Ik voeg hier aan toe de voornaamste citaten uit het algemeen verslag opgesteld door Mr ANDRE DE STAERCKE, thans KABINETSECRETARIS van Z. H. den Prins-Regent, en goedgekeurd op de algemene vergadering van 6 December 1940, gedurende Duitslands militair glanstijdperk.

«...Onder de drukking van den economischen toestand van de NA-oorlogse periode, de noodzakelijkheid de ganse gemeenschap aan een strengen tucht te onderwerpen, en aan een innige samenwerking in den geest van solidariteit, enz.» — ...De Eerste en voornaamste voorwaarde voor de oplossing der vraagstukken van de staats-structuur en van de economische organisatie is de tot standkoming van een sterke regering»...

«...De beroepsorganisatie, welke een onmisbaar instrument is van de economische regulamentatie enz...»

«...Om een sterke regering samen te stellen moet men de Koning de volle macht toekennen, enz...»

«...Ten einde een beter beheer van de gemeentelijke belangen te verzekeren, past het bovendien, het regiem van de Burgemeesters-Ambtenaren in te voeren, de kleine gemeenten samen te smelten en het vraagstuk der grote agglomeraties, die een bestuurlijke eenheid vormen, op te lossen»... (Denk aan de processen Groot-Antwerpen, Brussel, Gent, Charleroi en andere).

Tot hier de voornaamste citaten.

Twee zeer scherp afgelijnde feiten komen hier in het volle daglicht te staan. Ten eerste: dat de noodzakelijkheid van diepgaande hervormingen, zoals boven aangehaald, zonder twijfel door 's Lands Hoogste rechtsgeleerden, en, in de ondervinding, der staatshuishoudkunde vergrijsde figuren, als de enige weg voor onze heropbouw worden aangegeven. Ik verwijt deze heren in geen geval hun studie- en ontwerpplannen, want deze geven te zeer blijk van realiteitszin en begrip voor de heling der heersende toestanden. Maar, en dit is het tweede onweerlegbaar feit: «In de mogelijkheid dat zij, die gedurende de bezetting door de vijand, de nationale, politieke en economische structuur van het democratisch parlementaire België wilden omvormen tot een nieuwe-ordestaat, door dat zelfde regiem tot

de hoogste ambtenaren verheven zijn of blijven, ligt het bewijs dat ons systeem zichzelf niet meer wil en kan verdedigen. Vanzelfsprekend kunnen de hogervermelde figuren geen eerbied hebben voor zulke belachelijke constitutie en evenmin voor de hen toegekende functie die ze in haar raam bekleden.

V.

HET WETGEVEND BELEID.

Het algemeen politiek wetgevend beleid toont dezelfde etterende kankerwonden als de Rechterlijke macht. Om de langdradigheid ener opsomming van citaten en voorbeelden te vermijden zal ik me tot enkele dezer beperken.

De noodzakelijkheid echter de volle waarheid door feiten te bevestigen laat niet toe enkel theoretische gegevens in mijn thesis te verwerken. Een der laagste intrigues, gesteund op grondwetsverkrachting, volksbedrog en parlementaire laster vindt men terug in de zogenaamde «Koningskwestie».

Ik ga hier niet de Koning verdedigen noch de anti-Leopoldisten in hun aanval steunen. Uit het verloop der koningskwestie wil ik enkel bewijzen dat onze politiciërs, ministers en volksvertegenwoordigers zich ongestraft schuldig maken aan leugen, bedrog en grondwetschendingen. Volgende voorbeelden spreken boekdelen.

1°. Op 28 Mei 1940 had den Heer Pierlot, eerste Minister, thans Graaf genoemd, een toespraak klaar gemaakt waarin uitleg zou worden verstrekt over de Kapitulatie van het Belgisch leger. Daar Paul Reynaud, Frans Eerste Minister, in een rede om 8.15 uur des morgens voorgelezen, den Koning zwaar beschuldigde, oordeelde Mijnheer Pierlot en Mr Spaak, dat de gematigde rede welke voorbereid was, niet zou volstaan om aan de Franse wraakgevoelens te voldoen. De toespraak werd veranderd in een laaghartige beledigende aanval op een gevangengenomen koning. Volgens artikels 61 van de Grondwet werd hier ministeriële meened en koningslaster gepleegd. Waaronder mag een politiek dat, waar er een burger wordt om gestarft?

2°. Op 31 Mei verklaarde de Belgische regering onder voorzitterschap Pierlot, in een rondschrijven aan de buitenlandse diplomatieke posten een volgende paragraaf: «Uit de verstrekte inlichtingen blijkt dat de Koning, tegen het advies van zijn ministers in, geweigerd heeft het Belgisch grondgebied te verlaten en dat Hij gemeend heeft dat het leger op geen ander dan nationaal grondgebied behoefde te strijden.» Dezelfde Mijnheer Pierlot, eerste Minister, loog wetens en willens, verraadde wetens en willens zijn Vorst en zijn eed van trouw aan den Koning want: op 20 Mei, dus 11 dagen vroeger, had hij een memorie opgesteld, waarin hij meldde dat den Koning zich bereid verklaard had den strijd in verbinding met het Franse leger voort te zetten en het Belgisch grondgebied te verla-

ten indien het front niet doorbroken en het Belgisch leger van de geallieerden afgesneden werd.

3°. Toen Lord Keyes, Britsch admiraal en verbindingsagent bij den Koning, op 28 Mei te Londen toekwam, had hij een onderhoud met Churchill, welke gedurende het gesprek een telegram ontving van het Frans Ministerie van Voorlichting, dat luidde: «Belet ten allen prijze, dat Lord Keyes, Koning Leopold zou verdedigen.» Zulke schijnheiligheid en gemene politiek is het brouwsel van de parlementaire partij-democratie die bang voor de gevolgen van haar politieke schandalen, tracht een smetteloos offer aan de wraakgoden uit te leveren.

4°. Terwijl de kleine man en sommige vlaamse idealisten gestraft worden om hun «samenwerking met den vijand», terwijl de Belgen aangespoord werden tot sabotage en waanzinnige verzetsavonturen, leest men letterlijk in het telegrafisch verslag gestuurd op 18 Juni 1940 aan de Minister van Argentinië: «De Regering zal vaststellen dat zij naar Frankrijk gekomen is om den oorlog voort te zetten aan de zijde der geallieerden; dat het Frans leger den strijd opgaf; dat de Belgen in Frankrijk in die omstandigheden, zich moeten onthouden van elke vijandige daad tegenover de Duitsers; dat het lot der Belgische officieren en soldaten geheel gelijk moet zijn met de franse soldaten; en... dat de regering ontslag zal nemen zodra het lot der Belgische soldaten en vluchtelingen zal geregeld zijn, ten einde de waarschijnlijke vredesonderhandelingen te regelen. Het voornemen werd gevolgd door de daad.

Op 26 Juni werd een schrijven gericht aan den Kabinetschef van den Koning, waarin gemeld werd dat de Regering twee dringende zaken te doen had, namelijk:

1°. Met de Duitsers den terugkeer bespreken der vluchtelingen;

2°. Met de Duitsers de voorwaarden **BESPREKEN** van een wapenstilstand of een **OVEREENKOMST BETREFFENDE** België. Hierna verzocht den Heer Pierlot een Belgisch diplomaat met den **MINISTER VAN DUTSLAND** te Bern in voeling te treden. Ambassadeur Davignon wees dit verzoek echter van de hand.

De **KONING** meldde op 26 Juni als antwoord op de voorstellen der regering, dat Hij geen onderhandelingen voerde en dat de vluchtelingen door 't Rode Kruis zouden gerepatriëerd worden.

5°. **Leugens en Vervalsing** zijn de eerloze wapens waarmee heden ten dage in onze nationale instellingen duchtig gebruik gemaakt wordt om politieke doeleinden te bereiken, tegen grondwet en rechtvaardigheid in.

Ik wil de aandacht terdege vestigen op de geweldige psychologische draagwijdte der gebruikte onrechtvaardige tactiek omtrent het «Document Van Straelen», gebezigd door Mr Van Acker, oud- Eerste-Minister, hudig minister van openbare werken, in zijn actie tegen de Koning.

Op 20 Juli 1945 beschuldigde den Heer Van Acker den Koning, vrijwillig zijn deportatie voorbereid te hebben tot eigen politieke inzicht.

ten. Ter staving van zijn woorden steunde hij op een document opgesteld door den Heer Van Straelen, Directeur van het Natuurhistorisch Museum te Brussel, en een persoonlijk vriend van Koning Leopold III.

Volgens lezing van bewuste nota zou in een onderhoud met den Heer Van Straelen en den Koning zijn deportatie besproken zijn, en dus de aanhaling van Van Acker's beschuldiging grond van waarheid omvatten. Echter deed zich volgend incident voor: Dhr. Pirenne, Secretaris van den Koning, had vernomen dat het gerucht de ronde deed, als zou de Eerste-Minister documenten van Van Straelen in zijn bezit hebben, waar hij voornemens was gebruik van te maken.

Op Zondag 8 Juli, omstreeks 11 uur 's avonds, ontving Hij Dr Irénée van der Ghinst, een persoonlijk vriend van dhr Van Straelen. Hij deelt hem mede wat hij vernomen heeft.

Dr van der Ghinst is er over verwonderd en kan het feit moeilijk aannemen; hij zegt dat hij inlichtingen zal inwinnen.

Omtrent middernacht telefoneert dhr Van Straelen — die zeker verwittigd was door Dr van der Ghinst — aan dhr Pirenne en vraagt hem een onderhoud. Dhr Pirenne ontvangt hem onmiddellijk.

Dhr Pirenne bevestigt dat, in het onderhoud dat hij met Dhr Van Straelen had, deze formeel verklaard heeft dat de Regering geen enkel document bezat dat van hem uitging; dat hij er nooit een opgemaakt had en dat, zo men beweerde er een te bezitten, het een vervalsing was; dat hij bereid was zijn verklaring schriftelijk te bevestigen.

Dhr Pirenne verklaart Dr van der Ghinst onmiddellijk op de hoogte te hebben gebracht van het onderhoud.

Dienaangaande ondervraagd, heeft Dr Van der Ghinst, wat hem betreft, schriftelijk de verklaring van dhr Pirenne volkomen bevestigd.

Nadat het document op 20 Juli in de Kamer voorgelezen werd, begeeft dhr Pirenne zich op 21 Juli 's morgens bij dhr Van Straelen en vraagt hem de schriftelijke verklaring, die hij, naar hij zegde, bereid was te ondertekenen.

Dhr Van Straelen weigert.

Nadat de pers op de hoogte werd gebracht van het incident, logenstrafte dhr Van Straelen uitdrukkelijk de verklaring van dhr Pirenne. Deze laatste van zijn kant, hield even beslist het relaas van het incident staande.

Uit deze feiten blijft één zaak rotsvast te staan. Nogmaals te meer werd door twee of drie dezer hoogste personaliteiten of vervalsing gepleegd met het doel de grondwettelijke instellingen te schaden, of een nooit gekende schijnheilige politiek schandaal voltrokken. Mogelijk zijn beide uitteraard der feiten onafscheidbaar. En zó gaat het steeds verder.

Alle kleuren spelen één spel. Geen der bestaande partijen hier te lande geeft in haar actie de verzekering van haar eerlijke bedoelingen. Steeds meer schandalen en gedekte potjes komen de reeks vergroten. Waar ligt de werkelijkheid: Inzake: 1° de documenten van Lissabon.

werke het contact bevestigen tussen de Regering Pierlot en Engeland en het Comité Galopin in bezet België, comité dat een adviserende taak had in de bezettingseconomie. Bij het interpellieren hierover heeft ook de toenmalige oppositiegroep van Mr De Schrijver zich braafjes doodgezwegen.

2°. Bij de interpellatie van den Heer Harmel in het Parlement over de verdwenen 500.000.000 frank uit het departement van openbare werken, werd na een korte scheldpartij geheel de zaak zonder gevolg, «Vergeeten». Den betrokken Minister, Mr Borremans had, zonder nazicht te houden over de rekeningen, den dienst waar het bedrog gebeurde, in alle haast tegen 31 Januari 1947 geliquideerd. De bewuste interpellatie kwam te laat volgens de bewering van Minister Borremans die alzo goedkoop zijn ministeriële verantwoordelijkheid verwierp. Hier ook was de oppositie (C.V.P.) prachtig solidair om de regeringskleuren te dekken.

3° Waar Minister Terfve verklaart 6 milliard aan de geteisterde te hebben uitgegeven «Vergiste» hij zich over het bedrag van het «pasgeld». De werkelijke uitkeringen beliepen 225 miljoen frank.

Zo loopt het van het ene departement naar het andere en de worgende greep der politieke groepen versmacht meer en meer elk normaal functioneren onzer nationale instellingen.

Wie wilde onderhandelen, de Koning of de Regering? Wie waren de eerste onderhandelaars? De Koning of de Regering? Wie wilde zijn bondgenoten verraden, zoals ze de Koning verraden hadden? Wie wilde Petain volgen? De Regering! Waar blijven onze milliarden belastingen? Al deze feiten kunnen niet voorbijgaan zijn, zij drukken klaar de gesteldheid uit van onze bestuurslichamen. Dezelfde politieke figuren van 1940 spelen thans in 1947 een even belangrijke zo niet nog grotere rol in ons openbaar leven. Dan stel ik terecht de actuele vraag: wat zal deze ploeg in de toekomst presteren? Zij die omwille van hun positie en aanzien de grondwet, de Koning en de bondgenoten durven verraden zullen even goed hun land, hun vrijheden en godsdienst voor eigen baat verkopen.

Wanneer de wassende tij van Ruslands' militaire macht over zijn oevers stromen zal, zijn onze nationale, godsdienstige en politieke belangen, evenals Amerika en Engelands' militaire posities hier te lande, aan een zelfde ploeg avonturiers overgeleverd. Godsdienstvrijheid, politieke vrijheid, zijn door de grondwet gewaarborgd. Koning Leopold III was door dezelfde grondwet onschendbaar. Waaraan kan men in ons huidig politieke leven nog waarde hechten? Het Regime is ontaard en de democratie geknecht indien waarheid en rechtvaardigheid terzijde geschoven worden. De Democratie is vervangen door de Diktatuur der partijbonzen aan wien zelfs de grote waarheden ondergeschikt worden gemaakt. De ernst van den toestand eist in de eerste plaats een gezonde leiding. Amerika de nationale Democratie predikt

in de woestijn wanneer ons volk niet begrijpen wil dat de inwendige ziekte waaraan Europa leidt in haar oorzaak dient genezen en een voorbijgestreefd systeem aan de noodwendigheid des tijds dient aangepast. De ernst van mijn waarschuwingen wordt niet ingegeven door pessimisme, zijn ook niet het gevolg van gevoelsargumenten; zij sluiten aan bij de woorden der grote Amerikaanse en Engelse staatslieden en zijn de conclusie getrokken uit het overzicht der activiteit en organisatie der Bosjewistische machten.

Ter gelegenheid ener rede in de Universiteit te Georgetown, in begin Juni, verklaarde William Bullit, oud-Ambassadeur der Verenigde Staten te Moscou: «Enkel de overmacht der Amerikaanse luchtmacht en het bezit van de atoombom weerhouden Stalin het rode leger bevel te geven gans Europa te bezetten. Zodra de Sovjets zich militair sterker oordelen, zullen ze aanvallen».

Wien kan beter over Ruslands voorbereiding oordelen dan hij die 2 jaar lang ongehinderd hun geheimen kon doorgronden? Dat de Amerikanen het politieke partijsysteem van West-Europa veroodelen vindt men terug in twee belangrijke verklaringen van Marshall die als laatste redmiddel zijn economisch plan voorstelt aan Europa met een politieke basis als ondergrond, waarin de uitsluiting van wisselvallige regeringen en communistische politieke drijverijen besloten ligt, en de controle op de regeringen van nationale unie wordt geëist; 2e Van Senator Chapman Rovercomb die naar aanleiding van de emigratiewetgeving verklaart: Wij zouden een tragische vergissing begaan, door bij ons de politieke ziekte van Europa in te voeren».

Ook de sterk gecentraliseerde nationalistische politiek der Engelse socialistes Bevin en Atlee toont aan dat het Russisch gevaar daar ook in zijn wezen, en zijn gevolgen, voor het door partijen verdeelde Europa, begrepen wordt. De tijd dringt verder en nu het vijf vóór twaalf is kan langer dralen de catastrofe doen ontstaan en voor decenia bestendigen.

VI.

DE NATIONALE CRISIS.

A. Binnenlandse problemen.

Bij de steeds groeiende politieke anarchie in alle domeinen van het openbaar leven, bij het immer sterkere partij dictatuur en politiedwang komt zich een structuurcrisis in al zijn scherp te stellen. Citeren we vooreerst het Waals Probleem. Wijl door de pers en de politici het Waals congres in zijn beginstadium als ongevaarlijk werd beschouwd, komt men thans na twee jaar actie reeds tot vaststelling dat 50 volksvertegenwoordigers zich vóór het federalisme uitspreken en dusdanig de ontbinding van België voorstaan. Zonder twijfel tekent zich hier dus

een stroming af welke eens te meer een verdeling onzer krachten zal bewerken. De revolutionaire eenheid van 1830 heeft schipbreuk geleden. Echter is het federalisme in twee of drie staten het begin van het einde der betrokken volksgroepen.

Het federalisme is alléén dan voordelig als het geschiedt in het raam van de Groot-Nederlandse Ruimte. De uitlatingen van Minister Schermerhorn, Professor Geyl en Minister Vos inzake de noodzakelijkheid eener Federale Unie der Lage Landen tonen aan dat de nuchtere werkelijkheid dieper doordringt bij hen die zich verantwoordelijk voelen tegenover hun hoogste roeping, nl. de politieke leiding van hun volk.

De rechtstreekse oorzaken van het toenemende probleem der Belgische gewesten zijn veelzijdig. De zg. grieven van Waalse zijde hebben een economische, politieke en sociale vorm. De gewone partijmanoeuvres zoals ze zich in alle problemen stellen, in het teken der propaganda doen hier ook heftig opgang. De toetreding in blok der Communisten heeft automatisch de politieke belangrijkheid der Waalse Kwestie verhoogd. Vanzelfsprekend wordt de nationale kwestie dan in een politiek partijschaakspel omgezet. Men looft en biedt om stemmen te winnen. Aangezien de communisten door hun steun betrachten aanhangers te onttrekken aan de Waalse socialistische partij zal deze laatste vanzelfsprekend verplicht worden politieke toegevingen te doen, of deze nu in 's lands belang zijn of niet, zij zijn noodzakelijk om een te scherpe actie van hun waalse factie te verhinderen, en zoals immer en altijd geldt het partijbelang vóór alles.

De diepere oorzaak echter van het unitair failliet is de kunstmatige centralisatie der verschillende volksdelen. De Geschiedenis toont duidelijk aan dat geheel het volk der Dietse gowen een harmonieuze opbouwende politiek gevoerd heeft zolang de verschillende volksgroepen in de natie een eigen politieke en culturele autonomie bezaten, vrij van den invloed of het morele gezag der andere rijksgebieden.

De culturele vrijmaking van het vlaamse volk heeft deze toestand voor het huidige België bestendigd.

De langdurigheid van den vlaamsen strijd voor de gelijkheid zijner rechten, en de overwegende Waalse macht heeft het mogelijk gemaakt dat zonder gevaarlijke politieke reacties, de huidige structuur van België meer dan 100 jaar bewaard kon blijven. Heden echter eist de natuur zijn tol. Het Dietse volk kan niet langer kunstmatig gescheiden blijven temeer daar bij het hogere culturele streven, de materiele, economische sociale problemen gekomen zijn en door hun scherpte slechts de politieke federale eenheid als uitweg laten.

B. De buitenlandse politiek.

Het is een opvallend verschijnsel in België en Nederland maar voornamelijk in de Vlaamse

en Waalse gewesten, hoe onverschillig, ja, zelfs totaal onbekend de intellectuele en arbeidende wereld staat tegenover de door de regering gevoerde Buitenlandse politiek,

De pers, cinema, en studiekringen bespreken veel en uitvoerig de buitenlandse gebeurtenissen, maar de rol die België of Nederland dient te vervullen in de internationale ontwikkeling wordt zelden besproken of uitgestippeld. Nochtans, daar ligt de oorzaak van vele, bijzondere politieke en economische wantoestanden.

De laatste 50 jaar werd door den technischen vooruitgang de wereld zo dicht bij elkaar gepakt, en de productie zo afhankelijk gemaakt van vreemde markten, dat de buitenlandse politiek der staten vóór alle andere de bijzonderste aandacht verdient. Maar, en hier ligt de inderpaal voor die noodzakelijkheid, nooit méér dan thans, werd in de moderne geschiedenis het politiek, economisch en sociale lot der kleine landen zo totaal door de belangen der «Groten» geregeld.

De toestand welke hieruit voortvloeit is voor ons volk beledigend, onhoudbaar en maakt ons politiek en economisch tot gedweeë volgelingen. De industriële macht van het buitenland koloniseert het volk der lage landen, dat door gebrek aan politieke en economische eenheid de macht niet bezit voldoende gunstposities te bezetten, om als partner in het internationale leven, naast de anderen te werken. Indien ons volk, klein en onbemiddeld was, zou niets dien onhoudbaren toestand kunnen veranderen. Wij dienden te berusten in het voldongen feit. Maar de basis tot gelijkheid ligt in onze oneindige economische hulpbronnen, verspreid over ons wereldrijk met zijn 110 millioen inwoners; alléén de politieke eenheid echter kan, door haar moreel en feitelijk gezag, ons economisch potentiëel ongehinderd de 3e plaats verschaffen die het in de wereldorde toekomt. De Grote verantwoordelijkheid echter der buitenlandse politiek maakt haar onhandelbaar in de handen van partijpolitiekers. Daar de partijen, om de mogelijke interne gevolgen der buitenlandse politiek, geen doortastheid of onafhankelijkheid durven tonen, kan hun buitenlandse politiek slechts bestaan uit toegeven, knikken en slaafse onderwerping.

De feiten tonen dit weerom aan in het kader der Belgische buitenlandse politiek. Wij hebben niet eens onze elementairste rechten. Ook niemand verzet zich tegen de opdringerigheid van vreemde naties.

1° Ons leger draagt een vreemd uniform en bezet een *q n d e r*-sector in Duitsland, onder vreemd bevel;

2° De Koning van België werd op bevel van een vreemde, bevriende natie, uit zijn land gehouden. Een order gegeven door Generaal-Majoor Matchett, bevelhebber der Amerikaanse troepen te Trier, beval Belgische eenheden hun eigen Koning aan te houden mocht hij zich in hunne eenheid vertonen. (zie *La Libre Belgique* van 6-7-45).

3° De beslissingen omtrent Duitsland worden genomen zonder België daarin te kennen, spijs

het twee maal in 25 jaren tegen Duitsland gestreden heeft ten koste van méér dan 180.000 doden en verminkten. Het statuut van Rijnland en Ruhrgebied, hetwelk voor de Nederlanden van geweldige economische en strategische betekenis is, wordt uitsluitend door de grote mogendheden opgesteld en uitgewerkt. De honderden milliarden, welke Duitsland ons kostte, worden nu als last te meer op de schouders van ons eigen volk gelegd.

4° In onze Kolonie hebben we de eer de leidende functies bij naam te mogen waarnemen. De economische en financiële mogelijkheden worden door vreemde naties gecontroleerd en uitgebaut.

Om het geheel in enkele woorden saam te vatten: «Nationaal den oorlog gewonnen maar internationaal verloren, worden wij er naar behandel».—

«Wij zijn een satellietstaat, t.t.z. vassal der grote mogendheden.»

VII.

RET ECONOMISCH BESTENDIG FAILLIET.

A. Oorzaken.

De politiek welke tot op heden door de Belgische en Nederlandse regeringen wordt gevolgd in economische aangelegenheden is een opeenvolging van onvruchtbare kortzichtige handelingen.

De sociale problemen onzer landen worden vooropgesteld en daaraan de economische orde aangepast. Echter door zulksdanige handeling verkrijgt men een negatief resultaat en de verarming van ons economisch en financieel potentieel worden hierdoor in verdubbeld tempo voortgezet. Niets of niemand kan verhinderen dat, door de bestendige opdrijving der consumptie (gevolg van syndicale eisen) waartegen een steeds verhoogd handelsdeficiet en dus een immer meer verouderd worden van het productie apparaat (bij gebrek aan deviezen), wij weldra een zulksdanige crisis zullen medemaken, dat én ons volk met zijn sociaal bestaan in de natie, én zijn souvereiniteit, hierdoor tot het uiterste zullen worden verzwakt.

Om klaarder te zien in deze feiten dienen we even terug te lopen tot de maatschappelijke nationale standing en haar evolutie sinds de bevrijding van ons grondgebied in 1944.

De voedselvoorziening welke enerzijds steeds verbeterde tengevolge door de gevoerde «brood en spelen» politiek onzer regeringen, heeft anderzijds twee sterk afgelijnde gevolgen met zich gesleept. 1° Door de inwilliging der bestendige loonsverhogingen verkregen we een sterke prijsstijging in onze nationale productie, met het gevolg dat we op de buitenlandse markten niet meer doeltreffend kunnen concureren. Om de productiekosten van verschillende industrie-takken tegemoet te komen en het index der verkoopprijfers er van niet te sterk te doen stijgen,

heeft men een ondragelijke last van subsidies toegekend aan den producent. Deze politiek is een volslagen eigenbedrog. De nationale kas werd er door uitgeput terwijl gelijkaardige ingevoerde producten met een zelfde bedrag dienen verhoogd, zodat hun prijs merklijk stijgt, bij aldien er reeds niet om reden van hun hogen kostprijs door den staat moet bijbetaald worden.

Dit alles bijeen geeft de bevolking een betrekkelijk goedkope consumptie waardoor de omvang der verbruiksartikelen stijgt naarmate het loon verhoogt terwijl in dezelfde mate onze nationale kas en onze buitenlandse handelsbalans hun deficit vergroten.

Alles komt neer op een eenvoudige formule uit het dagelijks leven. Meer uitgeven als men intrekt maakt schulden. Meer verbruiken dan produceren verarmt en leidt tot economisch kapitaalgebrek.

Hoger lonen en lager kostprijzen zijn slechts op één voorwaarde mogelijk, namelijk door verhoging der productie, zowel globaal als in verhouding tot de individuele arbeidsprestatie. Normaal beschikbaar komen van dividenden hangt ook totaal van overproductie af. Al wat daarbuiten loopt is volksbedrog en een aanslag op de nationale rijkdom. Leningen in het buitenland mogen enkel dat doel voor ogen en tot gevolg hebben. Binnenlandse leningen tot hoge bedragen en in snel op elkaar volgende fasen vormen een déficittaire ballast op de muntwaarde. Al is de officiële muntwaarde, dank zij uitdrukkelijke regeringsverklaringen ook voor de publieke opinie, rechtstreeks behouden gebleven, toch, en men begrijpe goed welke geweldige ramp een plotse monetaire crisis kan veroorzaken, toch is de werkelijke d.i. de praktische waarde van onze betaalmiddelen sinds de bevrijding gestadig gezakt. Wij beleven in de Lage Landen tevens in geheel West-Europa, een onuitgesproken devaluatie. Bewijzen hiervoor vind men bij de hand aan de zichtbare loon- en prijsstijging van 225 tot 450 t.h. volgens de producten of beroepen welke zich in alle takken der samenleving voordoen sinds 1944. De Parlementaire vergoedingen geven hier het hoogste coëfficiënt aan n.l. 470 %

B. Gevolgen.

De gevolgen welke voortvloeien uit de actuele gevoerde economische politiek staan rechtstreeks in verhouding met, enerzijds het onregelmatige en tegennatuurlijke verschil tussen kostprijs en verkoopprijs voor de binnenlandse markt en anderzijds met den totalen omvang dat dit verschil zal uitmaken op den dag dat den economischen crisis uitbreekt. De verkwisting der miljoenen, verkregen door buitenlandse dividenden, zal tevens ons export deficit zodanig verhogen dat we onze buitenlandse markt niet meer kunnen herstellen zonder onze onafhankelijkheid, zo politiek als economisch, in de handen van derden over te dragen. De eerste en diepst getroffen volksgroepen nu bij een crisis, zijn de arbeiders der sleutelindustriën. Vervolgens zij, wier arbeid in de zware en lichtere nijverheden gelegen is.

De talloze voorbeelden der naoorlogse periode tonen aan dat de heraanpassing van lonen en prijzen, in zulk geval, niet opgewassen is tegen de stijgende malaise van wantrouwen, welke de ingebeelde waarde der goederen torenhoog doet stijgen boven de koopkracht der aan de massa beschikbaar staande betaalmiddelen. Het tweede maar difinitieve slachtoffer van de thans gevoerde politiek is de nationale industrie in haar geheel.

De macht van de vreemde credieten, tengevolge van hogervermelde, in overvloed verkwiste leningen opgenomen, heeft de kolonisatie van onze nationale industrie tot gevolg. 't Is toch, en hier richt ik me inderheid tot de gehele Vlaamse en Waalse wereld, voor U allen klaar als kristal, dat de buitenlandse grootfinanciering ingeval van devaluatie hun credieten in vreemde munt genoteerd, hier zeer voordelig in concurrerende industriën kunnen beleggen.

Welke Vlaamse, Waalse of Hollandse onderneming zal dan opgewassen zijn tegen productie-filialen, gefinancierd door de miljarden der Wallstreet bankieren? Het zou trouwens voor onze credietgevers van heden de enige vruchtbare oplossing zijn. Hun belegde kapitalen vloeien dan automatisch terug naar de bron. En het boni van 17.000.000 verbruikers (buiten de koloniën) zou hun als buitengewone winst een langdurige hoge intrest borgen.

Hoezeer wij ook ingenomen zijn met de Amerikaanse hulpacties, zoals het plan Marshall, toch moeten we onze nuchtere kijk naar de economische gevolgen hiervan bewaren en ons niet blind staren op de miljarden zilveren munten uit het land der onbegrensde moeilijkheden.

Men vergeete niet dat Amerika terecht vooreerst aan zichzelf denkt. Dat Amerika Europa helpt, niet uit pure liefdadigheid maar uit zelfverdediging op politiek terrein en uit expansiezucht op economisch gebied. Men vergeete vooral hierbij niet dat eens de schuld onhoudbaar geworden, wij ons economisch bij de Amerikaanse Trusts moeten aansluiten. Het thans reeds ingevoerde film-monopole-systeem toont aan dat, waar de dollar heerst, aan de nationale bescherming weinig invloed overblijft.

Dat men, ieder voor zijn bedrijfstak, goed en diep hierover nadenkt. De thans gevoerde politiek lijdt dan ook vóór uw geest in de gemelde richting en de gevolgen boven uitgestippeld worden ook uw firma haar deel.

Gelukkig is het nu slechts vijf voor twaalf en kan de kans in een uiterste poging gekeerd, nog voor de gongslag U het onhiel aanmeldt.

VIII.

DEN ONDERGANG DER MIDDENSTANDERS en LANDBOUWERS.

A. Beschouwingen.

Vernietig zijn motor, en de stalen pantserwagen wordt een weerloos prooi, gedwongen tot de overgave. Middenstanders en landbouwers,

de motor van de Dietse natie zijt gij, en dag na dag werkt men aan uw vernietiging opdat ons volk weerloos aan partijpolitieke machten zou ten offer vallen.

Meer dan 6.500.000 inwoners der Lage Landen behoren tot den Middenstand of in de landbouwersklasse. Zij worden méér dan ooit de slachtoffers van de verdorven partijpolitiek en op hun schouders wordt enerzijds de schuld van alle onheil en anderzijds de lasten tot een wanhopig herstel geworpen.

Neringdoeners, ambachtslieden, reizigers, bedienden, landbouwers en ander secten uit den middenstand, beter dan wie ook kent U zelf, elk voor zijn vak, de verschillende dodende slagen die U opgedrongen worden? Na de plagen der controlediensten, welke zich vaak aan brutaliteiten schuldig maakten, na de geharnaste methodistische verplichtingen, 't werk ener misgroeide bureaucratie, komt de laatste phase van den ongelijken tweestrijd uw resterende weerstandskracht voor goed verpulveren. De ongelijke winst door onbevoegde prijsreglementering opgedwongen, heeft reeds duizenden, honderdduizenden uwer collega's tot het onzichtbare deficit gebracht. Uw geestesgesteldheid is te fier, te groots, uw arbeidslust en overtuiging tot de besten der natie te behoren maakt U geestelijk te sterk om niet te vechten tot het uiterste. Onze uitgelezen scharen van honderdduizenden bedienden staan tussen aambeeld en hamer, het patronaat en de staat, gepletterd. De armen en misdeelden zijn niet enkel de arbeiders. Hun geestelijk hogerstaande arbeidskameraden, veelal lichamelijk benadeeld, door minder gezonde werkkring, zijn er financieel erg bij benadeeld. De wedden welke officieel aan de bedienden worden toegekent zijn niet toereikend om hun van burgerlijke armoede te vrijwaren. Zij offeren in gesloten kring hun laatste bezit om tegenover den evenmens hun maatschappelijke rang te kunnen handhaven. Zij voeren een ongelijke strijd tegen door het patronaat beheerde syndicaten en een uitgesproken volksfrontregering. Wat vermag echter den moed tegen overmacht? Zo ook de handelaars en landbouwers. De laatste jaren, het laatste jaar inzonderheid, moet U allen dan ook totaal ontnuchterd hebben. De belastingen, de sociale wetgeving, de verplichte levering aan prijzen verre onder de productiekosten en lage winstbarema's hebben heden zulkdanige vormen aangenomen, dat de gehele middenstand verplicht wordt onder zijn levensminimum langzaam te verkwijnen, terwijl de verzekering tegen den ouderdom, onder den vorm van gewonnen kapitaal voorgoed tot het verleden zal behoren. De landbouwers en ambachtslieden vechten met zulke verliezen, dat zij noodzakelijk in massa zullen ten onder gaan. Het is onmogelijk en diep onrechtvaardig dat 1/3e der bevolking al de lasten dragen moet welke ten goeden komen van de overige 2/3e aan wien alle toegevingen gedaan worden om hen als kiesvee te behouden. De bedriegelijke schijnvoordelen aan de arbeiders welke door den middenstand worden betaald, zullen na het verdwijnen of de algemene

verarming van dezelfde toch automatisch moeten vervallen omdat ons volk vér boven zijn standing leeft. De bakermat van het culturele en intellectuele leven, wien anders als de middenstanders en landbouwerszonen leveren het overgrote deel der universiteitsbevolking, wordt daarbij met den dood bedreigd. De uitpersing en kunstmatige administratieve verknechting doet overal, bij allen, haar uitwerking gevoelen. Gij, elk voor zich voelt om uw keel de worgende greep waarin ge dit jaar of na 2-3 jaar verstikken moet. Gij zelf alléén kunt die toestand wenden. Het doet geen opgeld meer, aan poitiek te doen of niet. Gij zijt verplicht te marcheren in de beweging voor uw maatschappelijk zelfbehoud. Het is uw verantwoordelijkheid tegenover Uzelf als handelaar, landbouwer of bediende, tegenover uzelf als volwaardig man; tegenover uw vrouw en kinderen, uw nageslacht en uw sociale roeping.

B. De oorzaken.

De eerste en diepste oorzaak van het offensief tegenover den middenstand is zijn weerloosheid. Zij die zochten naar een zondebok vonden in den middenstand een tweeledige gelegenheid om als slachtoffer te dienen voor hun anti-nationale actie, 1° de welstand en sterke kapitaalskracht onder vorm van spaarpeningen of klein eigendom; 2° de totale verdeeldheid, dus zwakheid, tengevolge van een te persoonlijk en egocentrisch streven waarvan de middenstander te veel nog drager, en thans, zijn eigen slachtoffer geworden is. De arbeidsmassa kwam verarmd uit den oorlog, hen belasten in werkprestaties zou de syndicaten te wapen roepen en tevens de bewindvoerende partijen discrediteren bij de massa, wat een zeker stemverlies tot gevolg zou hebben. Aan het hoogste goed van onze politiciers, de partijmacht, dus het kiesvee, mocht niet worden getornd, wat de nationale toestand ook wezen mag.

Het grootkapitaal, de Trusts en banken belasten, is een zelfmoord voor onze partijbesturen. De banken en grootindustrie, welke de controle en de ware heersers zijn in onze politieke instellingen, kunnen moeilijk dulden, dat hun belang en hun misstappen door hen zelf betaald worden. De voormannen der politieke partijen, welke onder vorm van beheerraadzetels, tot eigenbaat, door de Trusts worden gesteund, zijn aan deze, hun meesters, met handen en voeten, gekluisterd.

Zo bleef er slechts den weerloze, de fiere zelfbewuste middenstander over, en de kloeke, hardzwoegende landbouwer zou mede den kelk ledigen, tot het bittere einde toe.

In Januari-Februari 1946 scheen een glimpje hoop door de wolken te lichten. Nagenoeg alle financiële en economische verdrukten hadden hun hernieuwd vertrouwen gesteld in de zogenaamde nieuwe-dynamische-evenwichtige C.V.P. Hoe groter de verwachting, hoe zwaarder de teleurstelling. Hoe hoger geklommen, hoe dieper gevallen. Zo ook verging het met de C. V. P.

ARBEIDERS, VERBLIND DOOR VALSE WEELENDE.

Een partij zoals de overigen, doordrongen van corruptie, reactie, verraad en halfslachtigheid. Het verging den middenstand zoals den Koning. Eens in de regering getreden werden de beloften vergeten en angstvallig houden de tegenwoordige C.V.P.-ministers vast aan hun zoete portefeuilles. De belofte tot hulp en opbeuring aan den middenstand en landbouw werd vervuld door de benoeming van Mr Duvieusard, beheerder van Grootwarenhuizen, tot minister van den Middenstand. De dodende concurrentie van het Groot-kapitaal werd tot beschermer en leider van zijn rechtstreekse mededingers aangesteld.

De landbouwers verkregen afschaffing van productievergoedingen op melk, waardoor hun verliescijfer merklijk verhoogde en de vaststelling van den kostprijs der landbouwproducten, door de C.V.P.-ministers, bracht de producenten tot wraakroepende noodtoestanden. De droom door de Kristelijke Volkspartij tot hoger welvaart te worden gevoerd, is definitief door de feiten ontuchtend en eens te meer werd bewezen dat al wat zich mengt in kleurenpolitiek na min of meer lange tijd in het vaarwater der duivelse machten terecht komt. Het Nationaal Congres der C.V.P. te Antwerpen gehouden was de eerste openbare voorstelling langs den afgebakende weg die de C. V. P. zal volgen. Sprekers, handgeklap; rechtvaardiging van een regeringsbeleid, waarop enkele opwerpingen werden gemaakt, die, naar de partijsecretaris verklaarde, zullen ter overweging genomen worden. Weer sprekers over klatergoud en beloften, gevolgd van handgeklap. De partijbonzen zeggen wat ze willen kwijt zijn, stellen de massa met oratorische toekomstbeelden tevreden en na twee dagen congresseren is er veel gesproken en niets gezegd. Zij die willen interpellieren over de brandende kwesties, zoals Mr Valvekens en den Heer Vanderplancken, respectievelijk over Epuratie en Koningsvraagstuk, zien (vrijwillig?) van het woord af. Het doek valt, en tevreden gaan zij die mochten komen (zij waren met persoonlijke, door den arrondissementssecretaris getekende uitnodigingen verheerlijkt), gingen verlicht door nieuwen moed en dwaze beloften, vrolijk huiswaarts.

Dat is in enkele lijnen het ware beeld over het laatste C.V.P. congres, wat trouwens voor elke kleurenpolitiek op dezelfde gronden berust.

Een propagandadag, zonder positieve resultaten.

Daarom doe ik een dringende oproep tot allen die behoren en behoren willen, tot den Middenstand in onze gouwen. Uw zelfbewustzijn, uw maatschappelijke onafhankelijkheid, uw gezin en uw, veelal ontbrekende maar zo broodnodig nationaal gevoel eist van U, elk voor zich en allen voor één, de plicht totaal te breken met de verdorven passionistische kleurenpolitiek, om met ons werkdadig en realistisch de maatschappelijke en politieke orde te herbouwen in de lijnen zoals verder in dit manifest worden aangegeven en belicht.

Zij, die schijnbaar in onze naoorlogse maatschappij een gestadige vooruitgang boekten, hebben in hun onwetendheid bij elke trede, hoger op de maatschappelijke ladder, twee treden achter zich gebroken, zodat eens een stilstand, dat is een achteruitgang, noodzakelijk wordt, de val des te dieper zal zijn.

Als een vader aan zijn zonen steeds toegeeft, opdat hij hun weerspanningheid niet durft breken, zullen eens én de vader die aan zijn plicht te kort deed, én de zonen, die bedorven door het ongerijmd succes, plots in de harde werkelijkheid komen te staan, een ontgocheling beleven welke hun verdere jaren zal verbitteren.

Dan komt de zoon tot den vader om hem terecht te verwijten, dat hij die de straf voor zijn kind niet spaart, zelf eens de straf hiervoor zal ondergaan. Zo ook mijn arbeiders-kameraden, vergaat het U op heden, zo ook zal de ontgocheling en de straf in de toekomst U, te laat echter, de ogen openen. U treft geen schuld, zij ligt bij het parlementair democratisch beleid; U behoeft echter het vaderlijk verwijt, en de belichting op uw levensweg, wat U door de politieke en syndicale leiders onthouden wordt.

Arbeiders, met de steeds schrijdende ontwikkeling moet voor U een immer stijgend levenspeil volgen. Het laatste is een logisch gevolg van het eerste.

Wat echter gebeud in de Lage Landen en geheel West Europa is een weerspiegeling van een totaal omgekeerde werkwijze. Loonsverhoging, verdubbeling van betaald verlof, meer betaalde verlofdagen, duurtetoelagen en andere sociale voordelen zijn opzichzelf gezien een gestadige vooruitgang. Echter, en dit dient met klem onderlijnt: Hoelang kan deze politiek volgehouden worden en wat gaat er gebeuren met de arbeidersmassa indien deze tijdelijke verbeteringen plots bij gebrek aan betaalsmiddelen afbreken en in razend tempo op de oude basis terugslaan! Zover zal het niet komen? Het kapitaal moet betalen, de Patroons moeten maar minder verdienen en van hun winsten aan de arbeid afstaan, dan loopt de zaak op wieltjes; zo althans denken en spreken de meeste arbeiders. Het grootste deel der syndicale leiders verkondigen tevens ook dergelijke taal. Zij denken en weten echter veel beter maar om reden van hun mandaat volharderen zij liever in de boosheid, die leidt naar den afgrond.

De gevoerde arbeiderspolitiek is in haar gevolgen even noodlottig als de bewuste subsidiënpolitiek, vermeld in het vorig hoofdstuk. Arbeiders bezie even met nuchtere geest de basis van waaruit door onze politiciers vertrokken wordt.

Men neemt maatregelen van maatschappelijke aard welke 'n onmiddellijke en rechtstreekse verbetering van het arbeidersleven inhouden en tracht pas daarna de economische en financiële middelen daartoe te schapen of aan te passen.

Zo bij voorbeeld dient het betaald verlof door den werkgever bekostigt, dat is goed, ja zeer billijk. Maar nu wil men U op de verlofdagen een dubbel loon toekennen en twee of drie verlofdagen extra toekennen. Ik ga volledig met dit «principe» akkoord en ben van oordeel dat in de moderne maatschappij de mogelijkheid bestaat aan den arbeider een MAAND betaald verlof te geven met een DUBBELE uitkering van een maand salaris.

Echter bepaalt de staatsleiding dat het verste geld door de onderneming betaald wordt zonder dat deze haar prijzen mag herzien, of de gelegenheid krijgt haar uitrusting te vernieuwen.

Ik beweer en bewijs dat zulke orde onredelijk en onmogelijk is. — Ik begrijp reeds uw opweping en ga er dan ook op in. — Er zijn werkelijk in onze landen enkele fabrieken, industriële of commerciële ondernemingen die hoge, ja zeer hoge winsten verwezenlijken in verhouding met hun kapitaal en hun werkkrachten. Deze gevallen echter treft men zeer weinig aan en dan nog in de sectoren der vrije productie en bij monopol-bedrijven welke weinig of niets van inlandse of buitenlandse concurrentie te vrezen hebben. Het komt dan ook meestal voor in ondernemingen met beperkt personeel en voor producten van tweede of luxueuze noodwendigheid. Het aantal arbeiders in zulke bedrijven werkzaam bedraagt slechts 3 à 4 % van het totaal. Het toeval (?) of de weldoordachte boosheid wil natuurlijk dat syndicalisten en opruiers steeds die firma's als voorbeeld betrekken, voor gevallen van woekerwinst op de werkkraft van den arbeider.

Zij die daaraan geloven worden gewoonweg bedrogen. Hun berekeningen welke dan op valse gegevens berusten, slaan een mager figuur naast de werkelijke toestand.

De overgrote meerderheid der bedrijven in Vlaanderen, Wallonië, Holland, Friesland of elders in de Lage Landen, boeken tengevolge der verouderde installatie, de hoge invoerprijzen en gedruke verkoopprijzen, een zeer laag winstcijfer. De verhouding der winst met het aantal te werk gestelde arbeiders in onze nationale industrie en commerciële ondernemingen is zo laag dat het onmogelijk wordt zonder kapitaalsverliezen nog verder de werkgevers te belasten. Meer dan 90 % van onze bedrijven werkt aan magere renderende voorwaarden, en een bestendig kapitaalverlies tengevolge van ondragelijke nieuwe sociale belastingen, is een nationale verarming, welke vooreerst op de arbeiders terugslaat en, onder vorm van werkeloosheid, zich sneller uitbreidt naarmate den omvang van zijn vorderingen.

Ik wil één voorbeeld aanhalen uit de duizenden hier te lande. De arbeiders kunnen dan aan de hand van cijfers zelf het logische van mijn bewering inzien.

Een onzer voedingsfabrieken, werkt op volle rendement met ongeveer 1200 tot 1500 arbeiders. Het bedrijfskapitaal nominaal 40.000.000 frank, heeft een actuele beurswaarde van om-

trent 120.000.000 frank.

Deze firma, gekend om haar uitmunde kwaliteit, mag op een uitgebreid nationaal en buitenlands cliënteel roemen. Niettegenstaande de volle productie-capaciteit ononderbroken bereikt wordt, verwezenlijkt zulke industrie een netto belastbare winst van 6.000.000 frank. Voor de arbeiders betekenen deze millioenen en de vele kostbare nullen een dans van goud voor de ogen, en wekken den schijn dat zij met hun loon toch diep benadeeld zijn. Echter, bereken even met mij wat ze waard zijn in verhouding met het geleverde werk.

1/3e of 33,35 % gaat naar de fiscus als «belasting aan de bron». Er blijft dan 4.000.000 frank uit te keren. Aan elk der kapitaalsaandelen wordt een som van 6 fr. toegekend, of 2 % bruto, wat zoals U zelf maar al te wel weet, een veel te lage rentevoet daartelt. Een eigendom brengt, zonder commerciële risico's, meer dan het dubbele op.

Er blijft nog 1.600.000 frank over, die verdeeld worden onder de tantimes of administratieve posten, de reserve's (nodig om latere verliezen te dekken) en de stichtersaandelen (een historisch recht).

Uit deze balansuittreksels wordt het voor elk een duidelijk, dat ook de industriële ondernemingen werken aan voorwaarden welke vér beneden het minimum liggen. Een bestendiging van deze toestand reeds, breekt alle verdere initiatief. Hoe wil men dan nog verder eisen dat de «Patroon» het gelag zal betalen?

Indien zelfs deze kleine winst tussen arbeid en kapitaal gedeeld werd, zou dat voor elke arbeider op gemiddeld 950 fr. per jaar neerkomen. Hoe kan men dan van 950 fr. duizenden aan verlof en extra-vergoedingen uitkeren. Ook hier, evenals bij de Middenstand, is de scherpte van den toestand tot een uiterst critiek stadium toegespitst.

Dit voorbeeld is een «standaardgeval» van onze nationale industriële- en handelsbedrijven. Bij velen noteert men echter een nog meer nadelig saldo.

De diepe oorzaak van deze toestand ligt, zoals overal, bij de bron der productie, welke door onze politieke leiding verwaarloosd wordt. Eerst economische heropstanding, dan volgt automatisch de sociale. Eerst méér productie, door verbetering der industriële uitrusting, en de winst in verhouding met den arbeid, verdubbelt of wordt er een veelvoud van.

Deze weg is de noodzakelijke en de enige welke, ware, vruchtbare resultaten kan bereiken. De versperring echter op de ware weg naar de sociale arbeidersstanding is de Parlementaire Partijpolitiek. Met Politiek worden geen economische problemen opgelost. Daarvoor is een economisch ordesysteem de eerste en noodzakelijke vereiste.

Deze vooropstelling, welke verder in dit brochure wordt besproken en uitgediept, is niet ingegeven door propagandische overwegingen. Ons is het enkel te doen, om de ziekte te genezen door haar oorzaak weg te nemen in plaats van de

wonde door zelf te verzachten en onder een verband te verstoppen.

Vrienden van den arbeid, halsstarigheid en verblinding in het klatergoud van rode paradijzen heeft reeds velen uwer kameraden bedrogen en ontelbare hunner na verbittering en ontgoocheling in het concentratiekamp gebracht; de Sovjet Unie toont hier 12.000.000 levende geraamten als getuigen.

Verbetering der sociale standing wordt niet verkregen door staking en geweld maar dient op stevige gronden te berusten wil ze niet vanuit de hoogte op het nuchtere realisme te pletter slaan.

X.

VOLKSE AANVAL. VLAMINGEN GEDENK DEN SLAG DER GULDEN SPOREN.

«Mijn Vlaanderen spreekt zijn eigen taal
God gaf elk volk de zijne
Al is ze rijk, al is ze kaal,
Z'is vlaams en z'is de Mijne»

Guido GEZELLE.

In het bijzonder tot het Vlaamse volk richt ik mijn betoog. Ik wil niet trachten romantisch te doen. De realiteit komt te zeer in botsing met de heersende gedachte over de Vlaamse strijd dat het meer dan noodzakelijk is de Vlamingen op enkele zeer actuele, zij het dan verdoken, gevaren te wijzen.

De overgrote meerderheid van hen die zich met hun volkse idee, dit is de Vlaamse, inlaten, zijn van mening dat Vlaanderen zijn rechten heeft verworven, en de Vlaming als volwaardig Belgisch staatsburger zich totaal in zijn grieven voldaan voelt. Weinigen geloven aan een gevaar voor de ontwikkeling en uitbreiding der culturele Vlaamse waarden.

Deze beweringen schijnen op het eerste zicht werkelijk de waarheid te benaderen. Echter, en ik dring hier aan op deze waarschuwing gericht tot alle Vlamingen uit alle maatschappelijke standen: «Op dit ogenblik voert men een scherpe aanval uit op onze volkse gedachte, zijn taal en zijn wezen. Deze kamp is daarom des te gevaarlijker omdat hij, ten eersten, onzichtbaar is, en langs omwegen indirect gevoerd wordt, terwijl hij ten tweeden, door schijnmanoeuvres en openbare, zoogenaamde Vlaamse officiële plechtigheden, gedekt wordt. Den onzichtbaar gevoerden strijd geschiedt langs veelvuldige wegen en met uiterste scherpe culturele wapenen.

«Een wolf in schapenvacht graast schijnbaar vredig, op de vlaamse weiden,

Terwijl hij, zonder Leeuwgevaar, zijn wraakuur gunstig kan verbeiden».

«Vlamingen, wij verkregen onze rechten op taalgebied, op administratief gebied, in het leger en erkenning onzer culturele waarden. Deze veroveringen werden theoretisch in de wet vastgelegd.

Wij wonnen den strijd op de parlementaire barricade's. De openlijke vijandigheid van poli-

tiekers, partijen en pers is verdwenen, maar heeft plaats gemaakt voor wat den volksmond noemt «Het platte broodjes bakken» en «De zucht naar zoete wraak». Door dit alles loopt meer dan ooit Vlaanderen erf en zijn cultuur gevaar aan ondermijning te verzwakken en een prooi te worden voor een onvolkse zuiderse cultuur. In 't jaar 1947, op het tijdstip dat Vlaanderen 2/3e der bevolking van België groepeerde, nu de Vlamingen zogenaamd gelijkgesteld zijn met de Walen, nu voert men langs culturele en politieke of semi-politieke wegen een «Fransdolle actie» tot verknechting en verachting der Vlaamse moedertaal.

Deze bewering berust weerom op naakte feiten.

De taaltoestanden in de administratie, leger en sommige scholen, benaderen deze der periode 1900-1919. De rechten van Vlaanderen worden totaal verduikt in de Belgische tweetalige agglomeraties zoals Brussel, Moeskroen, Edingen, enz. In Moeskroen bestaan momenteel 25 Franse Fröbelklassen tegen 0 Vlaamse. 143 Franse klassen voor lager onderwijs tegenover 2 Vlaamse. In Edingen respectievelijk 7 tegen 0 voor Fröbel en 26 tegen 3, voor lager onderwijs.

Beide agglomeraties tellen een 70 tot 50 % vlaamssprekende bevolking. De Franstalige «Haute Bourgeoisie» beheerst echter de vlaamse volkskracht aldaar. De toestanden te Brussel zijn administratief wraakroepend. Het is een schande voor een staat dat 60 % zijner burgers een vreemde taal gebruiken moet om zich tot het overgrote deel der hoge ambtenaren te kunnen richten.

De 40 % Walen en Brusselaars vertegenwoordigen in de openbare diensten 65 % der beschikbare plaatsen. Het is diep schrijnend te moeten vaststellen dat in 1947 de verhouding der hogere ambtenaren (vanaf directie-secretaris) op de Vlaams-Franse taal ingeschreven, 40-60 bedraagt. Dat het Ministerie van Koloniën 112 Walen telt tegenover 48 Vlamingen. Op het Ministerie van Wederopbouw respectievelijk 19 tegen 8, en het Departement van Openbare Werken 106 tegen 63. 't Fanatiek verkrachten van de Taalwet is het beste bewijs welke achtung het uitstervende Wallonië en het verbasterde Frans Brussel toont voor hen die 's lands vitaliteit, zo economisch als politiek en militair, waarborgen.

In het leger, waar op 12 soldaten 8 Vlamingen hun dienst verrichten tot heil van de natie, staan 70 % franstalige officieren ten dienste der zonen onzer «Konijnenfamilies». Ik herhaal het woord «Konijnenfamilies» uitgesproken op het 2e Waals Congres te Charleroi; opdat het typerend is voor de mentaliteit der waalse socialisten en hun Moscouvrienden. Al deze los van elkaarstaande feiten hebben echter één diepe ondergrond. Zij maken zoals hogervermeld deel uit van een wel doordachte «Fransdolle actie», dewelke haar inspiratie vindt aan zeer twijfelachtige, zogenaamde culturele verenigingen, wier activiteit ver buiten hun officiële doelstelling ligt. Al de bestaande «Amitiés Françaises» en «Amitiés Soviétiques» organiseren, ondergronds den strijd

tegen de vlaamse rechten en meer dan eens hebben, buitenlandse Consuls of Consuls-Generaal zich in gunstige termen tegenover deze actie's uitgelaten. Deze diplomaten schijnen ook zeer goed thuis te horen in bedoelde middens. Zou de droom der Franse koningen van expansie naar het noorden deze heren inspireren?

De weerspiegeling hiervan komt best tot uiting in volgende paragraaf:

«Verdedig van het Frans te Gent en te Antwerpen wat er van overblijft. Verdedig vooral hardnekkig Brussel opdit deze stad, de tweede grootste van de Franse wereld, niet het prooi wordt van het vlaamse imperialistisch streven.»

Onlangs werden deze woorden geschreven in «Le Gaulois». De jaren na de bevrijding in 1945 hebben vruchtbaar geweest voor de Frans-linkse verdelingspolitiek omdat de gehele verwarring door de Epuratie voortgebracht de Vlamingen weerhield zich openlijk te verzetten, op het gevaar af voor fascist of verrader te worden vervolgd. Het is juist de totale onverschilligheid of de onwetendheid der Vlamingen, ja, soms hun yrees voor de staatsveiligheid, die aan deze onwaardige agitators de handen vrij laat en daardoor een zeer omvangrijk en actueel gevaar opleveren voor het Vlaamse cultureel en politiek leven.

Vlamingen, velen onzer houden er een verkeerde mening op na betreffende de begrippen «volk en natie». Het doet bij sommigen de gedachten ontstaan dat om een goed vaderlander te zijn, men eerst Belg en dan Vlaming wezen moet. Deze voorstelling is totaal in strijd met de grondbeginselen van het volkenrecht.

Vóór alles behoort men tot een Volk. Voor ons het Dietse volk, afstammelingen der Kelten en Franken. De volksgroep waarin we thuishoren is de Vlaamse voor de Vlamingen of de Waalse voor de Walen. Men wordt van nature uit als Vlaming geboren en pas door de staatkundige vorm waarin ons volk geordend is, krijgt men een nationaliteit.

Onze nationaliteit is Belg. Een Belgisch volk bestaat niet, wel een belgische natie en een Belgisch Vaderland. Dit is echter een staatkundige schepping welke door mensenhanden geschapen is en kan gewijzigd worden. Vlaming zijn is een geboorterecht, een natuurrecht, waaraan geen mens of mensengroep enige verandering brengen kan.

Wie Vlaming geboren, niet 100 % Vlaming is, in de zuiverste betekenis van 't woord, kan geen goed Belg zijn, want wie zijn volk en afstamming miskent, kan de natie waarin dat volk leeft niet dienen en verraadt zijn stam, daardoor zijn vaderland of natie. Dus, om een goed Belg te zijn, is men vooreerst een zuiver Vlaming. Deze onwederroepelijke stelregel geldt tevens voor alle volksgroepen van het Dietse Rijk, waaraan men niet ontrouw zijn kan, zonder zichzelf en zijn broeders te verlochenen.

Wel behoede men er voor fanatiek te zijn, noch in uw politieke, noch in uw sociale overtuiging.

Fanatisme is hatelijk en heeft den geschiede-

nis door slechts onheil gebracht.

Het fanatisme is ook het eerste kwaad dat uit een nieuwe beweging gebannen wordt. Het dient overal en in alles de plaats te ruimen voor het opbouwende solidarisme.

BESLUIT.

Na een verkenning van de heersende toestanden op sociaal, politiek, rechterlijk en economisch terrein, komen we tot het besluit dat in al de sectoren van het openbaar leven, verder gebouwd wordt op wankelende vestingen. Overal komt zeer scherp de partij-politieke actie als oorzaak der mislukkingen boven. Het fanatisme is de grote kwaal van deze eeuw geweest. Het fanatisme zo van socialisten, liberalen, katholieken, communisten, fascisten en nationalisten, heeft de geesten verdord. De Partij-democraten verzinken in de modder om hun partij-democratie het leven te rekken. Niemand van hen houdt rekening met de praktische mogelijkheden en den vooruitgang van het geestelijk en economisch leven. De wet en de ondervinding van het leven hebben de eeuwen door bewezen dat alles dient aangepast aan de onstuitbaren vooruitgang van de gescheidenis met zijn geheel complex van ontwikkeling op maatschappelijk, economisch en politiek gebied. Het uur van komen is gegaan en het uur van gaan is nu gekomen voor het huidig in West-Europa heersende politieke stelsel. Wij bedreigen de parlementaire democratie niet, wij vernietigen haar niet. Dat alles zijn de onmenselijke uitingen van politiek fanatisme. Maar wij danken het systeem dat ons zijn vruchten bracht. Wij zullen dat systeem in zijn tijd en zijn kader blijven eren. De tijd dat het leefde is echter voorbij. Wie nu nog langer de Parlementairepartijpolitiek in het openbaar leven als grondwetsbasis erkent, heeft enkel haar misbruik tot doel. Zoals wij in voorgaande hoofdstukken lazen is het West-Europees oude stelsel te vergelijken aan een negentigjarige uitgeleefde grijsaard, wiens vroegere weldaden en faam door misleide of misleiders onbeperkt werd uitgebuit, en in wiens naam zoveel ongerechtigheid geschied is. In den naam der democratie werden oorlogen gevoerd, miljoenen geslachtofferden en miljarden vernietigd en op de puinen van die herwonnen democratie bouwt men, weeroom in haar naam, concentratiekampen en gevangenissen.

Wij hebben in den naam der vrijheid alle despotisme horen verdedigen en dat met een vloed van logica. Het volksmennen, gesteund op valse leuzen en ongegronde utopiën heeft aan het volk nooit gebracht wat de massa het meest van node had, nl. een goed bestuur. Door anti-nationale, anti-sociale belangen en driften ondermijnd, bieden de Europese staten het bedrevend schouwspel van diepe ontreddeering aan. Men mag haast zeggen, dat de maatschappij davert op haar historische basis, en gevaar loopt hare eeuwenoude structuur te verliezen. In elk geval, de politiek der 19e en de eerste helft der 20e eeuw kan zich

niet aanpassen aan het leven der moderne staten, zonder zelf, grondige, diepgaande wijzigingen te ondergaan.

Onder den drang der moeilijkheden volgen actie en reactie elkaar op in de politieke en sociale stromingen en in de rij der ministeries niet minder. Enerzijds constateert men de stijgende wanorde geschapen door individualisme, socialisme en parlementarisme. Deze wanorde wordt nog gestadig verhoogd en bestendig aangewakkerd door de machteloze passiviteit van de betrokken staten en wetgevende lichamen. Zo zijn we althans gekomen aan de het einde van een fase uit de geschiedenis van onze landen. Daar we weten waarvan we kwamen, moeten we we-

ten waar we heengaan. De ervaringen van een groot en oud verleden, de huidige harde werkelijkheid, de rechtvaardige vooruitzichten van ons volk, de historische en volkse eenheid der Lage Landen, het broodnodige nationale gezag en boven alles de schone en grootse plicht van het solidarisme, brengen ons op het juiste enige, en noodzakelijke nieuwe politiek- en economisch ordesysteem waarin bij een maximum van vrijheid, een maximum van gezag en sociale weldaad besloten ligt.

Zo leggen we in ons derde deel de lijnen vast waarin de toekomst van ons volk moet opgetrokken worden tot ieders en aller welzijn in het heden en de toekomst.

Deel II

HET BOLSJEVISME ALS WERELDMACHT, TERREUR EN MASSAMOORDENAAR

I.

HET GROOTSTE GEVAAR DEZER EEUW IS DREIGEND.

Het is in onze dagen een ongelukkig verschijnsel, ja een nijpend gevoel, te weten dat de overgrote meerderheid der volkeren in West-Europa niet voldoende begrijpen kunnen of willen welk een vreselijke werkelijkheid het communisme en zijn nakende overwinning, voor het mensdom, het gezin, den gelovige en onze sociale standing betekent.

Daarom acht ik het mijn plicht hieraan een deel van deze brochure te wijden en wel geplaatst tussen de aanklacht tegen de huidige democratische parlementaire wantoestanden en de oproep tot politieke hernieuwen, tot solidaire hergroepering onzer nationale krachten.

Daar ook past in het geschiedkundig leven dit tweede deel.

Het gaat er boven alles om te kiezen tussen het communisme of de solidaristische orde. De onmacht van de parlementaire democratie is bewezen in het eerste deel. Die onmacht door veelzijdige misbruiken en schandalen veroorzaakt. Dat alles het gevolg zijner onhoudbaarheid en onmacht tegenover het moderne openbare leven met zijn veelzijdige kwesties. Daarom stellen wij tegenover 't beeld van die zwakte het ware wezen van de aanstormende Oostersche macht in het daglicht. Die macht waartegen onze hele beschaving zich keren moet. Aan die gedachte zijn alle andere ondergeschikt omdat zij met die zegepraal of nederlaag ervan, tevens overwinnen of overbodig worden.

**

We lezen in «De Linie» Ned. Weekblad nr 50-63:

Wie tijdens de zeven vette jaren, die aan de oorlog voorafgegaan zijn, voorspeld zou hebben hoe onder de Europese hegemonie van Hitler, de Amsterdamse diamantbewerker ergens op 'n ijzige Poolse steppe bij Treblinka met duizenden van zijn rasgenoten zou worden vergast, hoe de Limburgse kapelaan terzelfdertijd in een ravijn bij het lieflijke stadje Mauthausen in Oostenrijk gestenigd zou worden, en hoe de robuste

sergeant uit Vlaanderen ergens in een dwangkamp van Thüringen gras en boomschors zou moeten eten van honger — hij zou uitgemaakt zijn voor een luguber en staatsgevaarlijk ian-tast. Toch zijn deze dingen (en nog veel ergere) gebeurd voordat het tot ons doorrong, en bijna zijn we dit alles in het vervlakkende dagelijkse leven van deze zorgvolle tijden weer vergeten.

Dit simpele voorbeeld moge de kleingelovige tot bedachtzaamheid strekken, die heden iemand hardop hoort denken dat hij liever zou doodgaan in het huis zijns vaders, in een milde zomernacht, omringd van zijn dierbaren en getroost door de onvergelykbare stervensritueel der Kerk — dan dat hij zijn leven zou moeten beëindigen door het nekschot van een spleetogige Tartaar, die met een (door Amerika aan Rusland geleverd) automatisch pistool in de Derde Wereldoorlog aanstormt en liquideert wien men hem aanwijst.

In de komende barbarij van Nazi-Duitsland geloofden hier in het Westen maar weinigen, en ook dezen hadden geen concrete voorstelling van de psychotechnisch georganiseerde mensenslachting die komen ging. Wereldwijze burgers hadden immers het Duitsland van Hitler bezocht en uitgebreide reizen door deze herlevende natie ondernomen: er heersten welvaart, arbeidslust, heldere verhoudingen, Kraft durch Freude; kortom, de klassieke Pruisische peilers «Ordnung, Leistung, Disziplin» zouden alles wel over-eind houden. En wat de gruweldaden betrof: in de kampen zaten slechts misdadigers, terwijl bijvoorbeeld een figuur als Heinrich Himmler bij persoonlijke kennismaking erg meeviel; schreef een befaamd journalist niet dat de inrichting van Himmler's flat van beschaafde smaak getuigde, en dat zijn welgevormde handen benevens de wijze waarop hij thee schonk aan zijn gasten, op een gezond-menselijke persoonlijkheid wezen?

De regeerders van het Derde Rijk, een be-kwaam en harwerkend stel on-mensen, hadden zich de morele steun, of tenminste de sympathie of tenminste enig vertrouwen van een groep net-te wereldburgers weten te verwerven, lieden van hoog aanzien en goede trouwe kunstenaars als Knut Hamsun, Wilhelm Furtwängler, Cyriel Verschaeve, Willem Mengelberg, Gerhard

Hauptman, geleerde en populaire figuren als Max Planck, Sven Hedin, Sir Henry Deterding, Ward Price, Alexis Carrel of Charles Lindberg...; en er waren bladen als de Daily Mail, De Waag of Gringoire, die hun lezerskring welwillend onderhielden over de betere aspecten der As-mogendheden. Tegenover de kleine groep der vooruitziende wetenden stond het machtige blok der onverschilligen of sympathisanten, wier papieren stegen naarmate Hitlers' diplomatieke, economische en militaire successen zijn «geniaal staatsmanschap» bewezen.

L'histoire se répète

Waar de Führer stond, daar staat nu Stalin met zijn bekwaam en hardwerkend stel trawanten; en zijn politieke successen der laatste jaren verlenen crediet aan een soortgelijk blok van machtige sympathisanten, die thans heten Henry Wallace, dr. M. van Blanckenstein, Fritz Lieb, Elliot Roosevelt jr., Picasso, Ambassadeur Davies, Bisschop Hewlett Johnson, Jan Romein, J. B. Priestley, het echtpaar Joliot-Curie, Alexander Werth, Harold Laski, en hun bladen zijn nu bij voorbeeld The New Statesman, De Groene of Les Lettres Françaises. Zij vormen de minder in het oog lopende figuranten of eregasten bij de rode partij-operette die heden vrijwel in alle landen ter wereld wordt opgevoerd, en die alleen in ons klein vaderland al over een indrukwekkend apparaat beschikt: o.m. twee uitgeverijen «Pegasus» en de «Republiek der Letteren», twee maandbladen (Politiek en Cultuur en De Kroniek voor Kunst en Cultuur); drie weekbladen (Voorwaarts, De Vrije Katheder en Front) tevens enkele der grootste landelijke dagbladen, zoals de Rode Vaan in Vlaanderen en de Waarheid in Nederland, van welke organen getuigd kan worden dat, indien voor iedere leugen, die deze met onthutsende onkunde geredigeerde kranten lanceren, ook maar één gram dynamiet zou ontploffen, van de stad Amsterdam of Brussel, reeds lang geen steen meer overeind zou staan.

Hoe in het midden der 20e eeuw een zo schrikkelijke aberratie als het nationaal-socialisme, aanstonds na zijn ogenschijnlijke vernietiging herhaald en overtroffen wordt in een nog machtiger dwaling, die zich langs bijna gelijke lijnen ontwikkeld, is waarlijk een alarmerend feit, dat de critische toeschouwer telkens weer tot een gewetensvol onderzoek aanzet.

De Tragische Gril.

Uit de eerste Wereldoorlog verrees als wankele staat-in-revolutie de Sowjet-Unie, en zij werd door weinigen au sérieux genomen. Indien de Geallieerden hun militaire hulp beter hadden kunnen organiseren, zou zij door de contra-revolutionairen zijn weggevaagd, die echter op hun beurt in tragische inwendige verdeeldheid faalden. Men kent de vergissing van Maarschalk Foch: «Het bolsjewisme is niets anders dan een ziekte van pas verslagen legers».

Door een van die wonderlijk historische grillen, die een fatale samenloop van omstandigheden genoemd worden, konden de revolutionairen — een verwarde minderheid — hun macht consolideren, niet het minst doordat de Duitse generaal Ludendorff, dezelfde die Hitlers vroegste psychologische steunpilaar zou worden, de eerste, de enige geniale leider der bolsjewiki, Leni, in staat stelde naar Rusland terug te keren.

Het gevolg is, dat thans, 30 jaar later, een ontzaglijk versterkt, toegerust en machtig werelddeel tussen de volkeren is opgestaan, 200 miljoen bewoners (vaak tegen hun inzichten en gevoelens) bundelend in een staatsverband dat als brute despotie zijn weerga in de geschiedenis niet heeft. Dit kille feit domineert als de grote onheilspellende realiteit dezer eeuw, en het is voorbestemd om de doem van onze generatie te worden nadat het reeds de doem van talloze arbeiders en idealisten gebleken is.

Bovendien regeert aan het hoofd van dit staatsbestel een oligarchie van harde, schrandere opportunisten: de laatste overblijfselen uit de oorspronkelijke kring van fanatieke samenzweerders, die een deel hunner kameraden weggejaagd, vermoord of door beter bruikbare discipelen vervangen hebben. Uit al de windstreken van de wereld hebben ze in de loop dezer laatste generatie volgelingen gekweekt en geselecteerd, gewetenloze avonturiers meestal die nu deels in de randgebieden en wingewesten het stadhouderschap waarnemen, deels in reserve gehouden worden voor de volgende etappe van Moskou's veroveringsschema.

Deze korte, drastische voorstelling der Centrale is, van de zijde der grondleggers bekeken, het bemoedigende resultaat van 30 jaar onverdroten, genadeloze en berekende ontwikkeling. Zij bezit als historisch beeld de onmiskenbare verdiensten en boeiende verschijnselen van een grandioos gangsterdrama, zoals de wereldgeschiedenis er zonder twijfel nooit gekend heeft: de Napoleonische episode schijnt een traag burgertaferel en Hitlers komen-en-gaan een burleske komedie vergeleken met de «plot» die vanuit het Kremlin gebrouwen en gedirigeerd wordt.

Doch hoe reageert het Westen, de overbeschaaftde samenleving van Europa en Amerika — deze in Sowjet-jargon zo steevast «gedegenereerde en verrotte rijken» genoemde werelddelen — op zulk een duidelijke uitdaging?

Het rookgordijn.

De Westerse wereld staart altijd nog gebiologeerd in de kunstmatige nevelbanken van dit Sowjet-phenomeen, en biedt zich érgens gelegenheid om door deze mist een glimp van de gevaarlijke avant-garde waar te nemen, dan haast men zich om de ogen te sluiten. De vreedzame toenadering tot het rode Oosten manifesteert zich in een stroom van goodwill: films, concerten, boeken, perspublicaties, sport- en schaaktornooien, militaire en diplomatieke plichtple-

gingen (ja, sedert 1945 zijn daar zelfs de erbarmelijke tournées van in een vliegtuig gezette Sowjet-prelaten, uitgeleide gedaan door grijnzende volkscmissarissen voor kerkelijke aangelegenheden» — een der vele perfide comedies die het Kremlin als kaakslag voor het Westerse Christendom heeft gearrangeerd).

Doch terwijl aan deze zijde van het rookgordijn de Vijfde Colonne — die van de naïeve welwillendheid en die van de over-berekende collaboratie — gevormd worden, loert achter het weldoorvoerde masker van de geciviliseerde Sowjet-diplomaat de geduldige, argwanige, duizend-orige braintrust van het rode Mekka, dat voortsprint aan zijn veroveringsdroom.

't Meest verbluffende van deze ontwikkeling is, dat er nog geen 10 jaar voorbij zijn sedert Hitler en zijn helpers met hun cultuur-propagandistische expansie Europa onder druk zetten, en met brutaal raffinement de Westerse malaise exploiteerden op een manier die heden nog maar de generale repetitie genoemd kan worden van wat zich op veel grotere schaal aan het ontplooiën is. Het is immers opnieuw bijna vergeten, hoe argeloos en naïef door leidende Europese kringen gefraterniseerd werd met figuren wien de platte gemeenheid — om met de wijsgeer te spreken — als troebel water uit de ogen straalde. Hun maatschappelijke en morele steun was een belangrijk gezags-element der Nazi-Hiërarchie — doch de supporters stonden in Neurenberg niet terecht.

Met de catastrophale gevolgen van deze lankmoedigheid — ja, van deze gemakzuchtige en laffe gewetenloosheid — nog allerwege om ons heen, ontwikkelt zich thans nog op brutaler en schijnheiliger wijze een soortgelijk onheilspellende tragedie. Terwijl de Sowjet-Unie kans krijgt om zich overal ter wereld in luxueuze ambassades en handelsmissies onschatbare luisteren en agitatieposten te verschaffen (haar diplomatieke vertegenwoordiging in de USA alleen al omvat circa 1000 employés, merendeels vers uit Rusland geïmporteerd als getrainde agitators), en bovendien nog beschikken kan over de talrijke gezantschappen van met handen en voeten aan Komintern en GPU gebonden creaturen als de pseudo-staatshoofden van Polen, Bulgarije, Joegoslavië — kan zij terzelfdertijd van het christelijke Westen de vernederende concessie afdwingen van het verbreken der diplomatieke betrekkingen met de Spaanse regering. Het is voor ons land dan ook een allerm minst verheffend schouwspel, uit valse solidariteit, officieel contact met Spanje te moeten mijden — als sanctie nog wel — terwijl het een publiek geheim is, dat er in den Haag en Brussel verschillende legaties opereren, waarvan het personeel de toets van een politiek gewetensonderzoek kwalijk zou kunnen doorstaan...

De «Politieke Clowns»

En alsof het teveel was, om deze loeiende waarheden duidelijk en nadrukkelijk te verkondigen, te herhalen dag en nacht, wordt telkens

opnieuw met alle aandrang der moderne publiciteitsorakels gevraagd, om zulke gedachten toch in Godsnaam niet hardop uit te spreken: zij konden de immers zo fijngevoelige en van nature wantrouwige Moscovieten irriteren, en daarmee de moeizaam verworven «goede verstandhouding» vertroebelen. Er gaat geen dag voorbij of deze phrase wordt in een conferentie of perscommentaar serieus geformuleerd. Is er veel fantasie nodig om de sardonische grijns te zien groeien om de mondhoeken der Kremlinmagnaten? Gelukkig is dit argument van de kalmerende woordenkeus de laatste dagen ook door onze Engelse medechristenen opnieuw hartgrondig verworpen:

«Op dit moment spreken over Russische argwaan is hét stempel van politieke dwaasheid, tenzij men de argwaan van de inbreker bedoelt, die even scherp is als die van de nachtwaker die op onraad let» (The Tablet)

«...Het gevaar voor de catastrofe zal blijven voortbestaan zolang politieke clowns in ieder democratisch land erop blijven aandringen, dat we de gevoelige achterdochtige Rus met politieke marmelade moeten voeden; en moeten blijven voortgaan met schandalige en strategisch fatale concessies te doen om Ruslands hysterisch wantrouwen te kalmeren.»

(The Catholic Digest).

In verband met dit «beschaafde zwijgen» kan nog gewezen worden op het belangrijke interview, onlangs in de Figaro verschenen met de journalist Arthur Koestler (die de gevangnissen van Rusland, Hongarije, Duitsland, Frankrijk en Engeland uit ervaring kent). Hoor Koestler's uitroep:

«Van 1933 tot 1940 heeft men van links tegen Hitler en het Nazisme gestreden omdat Hitler concentratiekampen oprichtte en de menselijke vrijheden vertrapte — doch in 1946 zwijgen de linkse elementen over de onmenselijke vervolgingen, toegepast op de meer dan 20 miljoen gevangenen in de Russische arbeidskampen. Vandaag blijven de linksen doofstom voor de misdaden van het Staliniaans totalitarisme, zwijgend, gedreven door morele schaamte of door fout loyalisme. Door het niet verloochenen van dit neo-byzantynse Nazisme worden zij eraan medeplichtig. Zij zijn de gevangenen van hun vroegere onderdanigheid.»

Aan de top.

In Moscou, in het huis van de dief dus, zal men weldra — o hoon voor 't Westen — beginnen te onderhandelen over het lot van Duitsland, de andere inbreker. Deze onderhandelingen zullen geleid worden door partijgenoot Molotov, een ambtenaar die deze functie bekleedt niettegenstaande hij nog tijdens de oorlog (op 31 October 1940 in zijn grote rede voor de Opperste Sowjet) over het land, dat hij nu gaat helpen verdelen en bevoogden, verklaarde:

«Met diep begrip volgt de USRR de strijd, door Duitsland gevoerd om het systeem van Versailles van zich af te werpen, want het is haar overtuiging dat een sterk Duitsland de onmisbare voorwaarde is voor de vrede van Europa. De poging der Westerse mogendheden, om Duitsland een nieuw Versailles op te dringen is een gevaarlijke wraakneming, en ze zou die mogendheden wel eens kunnen ruïneren.»

Wat dan te denken van de poging, om Duitsland thans het systeem van Moscou — de «Pax Tartarica»; aldus Kardinaal Spellmann — op te dringen?

Hier is nog een markant citaat uit genoemde rede:

«Men kan politieke ideeën als die van het nationaal-socialisme verwerpen of voorstaan, maar het is onzinnig en misdadig te verklaren dat zij een motief zouden vormen om oorlog tegen Duitsland te voeren...»

Met zulke teksten voor ogen wordt het duidelijk, dat Moscou zonder een zweem van dubbelhartigheid, de platonische alineas van het Atlantisch-Yalta- en San Francisco-handvest heeft kunnen ondertekenen.

Boven Molotov staat Vadertje Stalin (Vadertje is de vertaling van Atilla), de waardige, gulle, wijze «realist» in wiens nabijheid kinderen zich op hun gemak voelen, zoals zijn biografen in merkwaardige overeenstemming met Hitler weten te berichten). Deze bejaarde Georgier heeft zich in zijn slechtzittend conducteurs-uniform, met de zelf-aangemeten superlatieve veldheersrang, zeer gemakkelijk door de jongste geschiedenis leren bewegen. Doch het resultaat van de volgende oorlog zal vermoedelijk pas kunnen uitwijzen, of hij als geniaal staatsman dan wel als de meest gewetenloze mensenslachter van alle tijden in de wereldgeschiedenis geboekstaafd zal worden. De man, die zonder aarzelen enige tientallen millioenen land- en buurland-genoten bewust heeft laten liquideren, en normen heeft geschonden op een manier die van Hitler en de Djenghis Kan bloedige dilettanten maakt — deze man zal pas voor een Internationaal Tribunaal gebracht kunnen worden (al is het slechts symbolisch...) zodra hij een oorlog verloren heeft. Tot dan blijft hij het voorwerp van vorstelijk eerbetoon van de kant van hen, die hij honend bedriegt, en van onbenullige interviews die als een verlossende katechismus door de internationale pers herkauwd worden,

«Ringens».

In zijn eerste grote oorlogsrede van November 1941 verklaarde Stalin — blijkbaar ter consumptie van de geallieerde propaganda — dat hij er niet aan dacht om zijn doctrine aan door hem te bevrijden Europese gebieden op te dringen (een bekende slogan van Goebbels, zoals men ziet). Meer nog, de KOMINTERN werd in

Mei 1943 in naam opgeheven, als bijzonder blijk van zelfbeperking van het Kremlin.

Deze beaux-gestes nu hebben niet verhinderd, dat (natuurlijk uit kracht van het democratisch beginsel) nog geen vier jaar later de machtspositie van zijn voornaamste zetbazen en lakeien de volgende verbazingwekkende staalkaart oplevert:

De deserteur en landverrader THOREZ is vice-premier van Frankrijk. De vóór 1940 door zijn regering als misdadiger gezochte landverrader MARTY is secretaris-generaal der Franse communistische partij. De Komintern-gevolmachtigde TOGLIATTI is top-man der Italiaanse communistische partij. De twee Sowjet-onderschikkingen TITO en KARDELJ beheersen de regering van Joego-Slavië, terwijl de voormalige stationsfotograaf en spion MOZES TIADÉ dit land bij de UNO vertegenwoordigt. De politieke politie, en daarmee de leiding van Hongarije, is in handen van de Komintern-mannen REISZ en GABOR, terwijl de landverraders WEISS en BARLOGNE een deel van Hongarije door de USRR hebben doen annexeren. De communisten GOTTWALD en KOPECKY zijn leidende regeringspersonen in Tsjecho-Slowakije. Polen wordt volledig door de Sowjet-Unie beheerd in de vorm van zijn president, de oorlogsmisdadiger BIERUT (voormalig GPU-afdelingschef te Moscou), en enkele tweederangs-Komintern-agenten die thans minister en generaal heten, dank zij vrije verkiezings-effecten. De voormalige Secretaris-Generaal der Komintern zelf, DIMITROV, deelt de lakens uit in Bulgarije, tezamen met «Madame» Dragoitchewa (een beruchte massamoordenaar); terwijl met haar madame Pauker in Roemenië en Madame Ibarrea («La Passionara») in Spanje — tijdelijk Parijs — tot de potigste *Flintenweiber* van het rode Imperium opgerukt zijn. We laten daarbij nog buiten beschouwing de talloze avonturiers en delinquenten, uit het schuim van Amerika, Azië en Europa gerequireerd en thans door de «nieuwe realisten» van Moscou met diplomatieke passen naar UNO- en andere conferenties gezonden. Men ziet, ieder land heeft zijn Quislings....

Al deze schertsfiguren, vaak met dictatoriale volmachten over dood en leven uitgerust en het vertrouwen van millioenen misleide, goedgelovige arbeiders misbruikend, zouden onder een normale democratische regering volgens de strafwet naar de galg of tuchthuis verwezen worden. Thans echter leiden ze de beruchte «ringen» van de Komintern of de spionage-bureaux van de elegante sadist Bëria — Maarschalk der GPU — en voeren de code van het Kremlin uit.

In de gevangenis komen slechts, en dan nog per toeval hun kleine trawanten, die tegen de lamp lopen. Om zich een indruk te vormen van de onzichtbare machten, die direct onder de op-

pervlakte onzer samenleving voortwoekeren in den vorm van deze politieke en militaire Komin-tern-ringen, moest iedere Europeaan het verslag kunnen lezen van het opzienbarende spionage-proces van Ottawa. Dit is een lijvig boek van meer dan 700 pagina's, een ambtelijke *thriller* onder de droge kanselarij-titel:

«Het Rapport van de Koninklijke Commissie ingesteld bij besluit van 5 Februari 1946 om te onderzoeken de feiten en omstandigheden met betrekking tot het doorgeven van geheime in- formaties aan agenten van een vreemde mo- gendheid door publieke en andere vertrouwens- personen.»

Uit deze documenten — voor de lezing waar- van men best een koude winternacht kan over- hebben — blijkt, dat de Sowjet-ambassade in Canada bij haar atoomwapen-jacht kon beschik- ken over de medewerking van als uitstekende patriotten bekend staande hoogleraren, officie- ren en andere Canadezen — en wel door con- tactmensen (de emigranten Rosenberg, Kogan en Gerson uit Polen) die onder andere namen, genaturaliseerd en wel o.m. tot Canadees par- lementslid hadden kunnen opklimmen!

Toen dit rapport op 27 Juni 1946 verscheen, ontstond er in de grote en zo gretig op grof- nieuws beluste wereldpers een penibele stilte. Het heeft weken en maanden geduurd, alvorens belangrijke bladen als *The Times* er aandacht aan schonken, vermoedelijk in een poging, om Moskou wederom niet te snel te irriteren. Pas sedert enkele tijd doet de vernietigende inhoud van dit dossier de ronde (*Tablet*, Londen, 14 December; *Spectator*, Brussel, 12 en 19 Janu- ari; *The Saturday Evening Post*, 25 Januari; *True*, Februari 1947) nadat in de herfst-afle- vering van *Persuasion*, dat merkwaardige Lon- dense «overredings»-blad, reeds een studie ge- wijd was aan de opvallende poging, om de ge- gevens uit dit rapport te verkleinen of dood te zwijgen; een studie, ook waardevol om haar analyse van (zoals haar titel luidt):

«de politico-psychologische techniek der com- munisten om de loyaliteit van democratische burgers te exploiteren.»

Sober Visioen.

Het blijkt moeilijk, om aan een groot deel van regerend, publicerend en lezend Europa te doen geloven dat wij op kolossale wijze bedrogen en misleid worden — in Brabant en Vlaanderen heeft men een kernachtiger uitdrukking voor deze omschrijving — en dat dit vermetel onge- loof in de hand gewerkt wordt door te zwijgen of door zijn bedenkingen zo spaarzaam en wel- willend mogelijk te blijven rondfluisteren. Men gelóóft de barbaarse onthullingen en alarme- rende waarschuwingen van Gouzenko, Krivits- ky, Koestler en Kravchenko niet, zoals men ook vóór 1940 de vermaningen van Heiden, Rausch- nigg en Strasser inzake Hitler naast zich neer

placht te leggen, na hen als boeiend geroddel verslonden te hebben.

In zijn radiotoespraken uit Amerika naar Duitsland tijdens de oorlog sprak Thomas Mann telkens van de *Glaubens-Unwilligkeit*, die men ten overstaan van de Nazi-bedreiging getoond had. Nog altijd en weer opnieuw heerst dezelfde «Unwilligkeit» — behalve bij de miljoenen die in het Oosten slachtoffer geworden zijn van de nieuwe heilsleer, en thans voor en na met lan- ge goederentreinen vol, naar Siberië gesleept worden om daar in modder, ijs en ongedierte ten onder te gaan, na hun laatste levenskraech- ten te hebben omgezet in dwang-arbeid voor het proletarisch paradijs. Ook zij geloofden niet vóór het te laat was — evenals WIJ zullen wachten tot op de dag dat het rookgordijn uit 't Oosten naar onze kusten verlegd gaat worden. De eerste slachtoffers zullen dan zonder twijfel zijn de kettters, de renegaten, de afvalligen van de zuivere Stalin-theologie: Henriette Roland- Holst, Jef Last, Professor Mannoury, Albert Helman, De Kadt, Arthur Koestler, Karl Al- brecht, Boris Souvarine, Louis Budenz André Gide, Max Eastman, Charles Plisnier, Alex- ander Barmine, Victor Kravchenko... Hun zal boven alles de wraak treffen. Dan komen de socialistische concurrenten aan de beurt, de weg- versperringen, die op het proletariaat meer vat bleken te hebben dan de marxistische stoom- wals: Blum, Van Acker en Huysmans, Schu- macher, Attlee, Vorrink, Bevin en Renner.

Pas daarna komen de Christenen, het Valti- caan, de «clericale fascist en oorlogsmisda- digers» waar Radio-Moskou nu reeds dag aan dag over galmt in niets verbloemende duidelijk- heid.

**

«Het grootste gevaar, dat de mensheid be- dreigt — zegt Pater Teilhard de Chardin, de beroemde Franse prediker — is niet de een of andere uitwendige catastrofe, oorlog, pest of hongersnood... maar veeleer de ziekte des gees- tes, die hierin bestaat dat men de wil tot leven verliest; want zij is van alle rampen de meest direct-menselijke.»

(Einde citaten uit «De Linie»)

Wel Oorlog.

De miljoenen, die weliswaar geloven en in- zien dat 't Sowjet-systeem een nog veel bruta- ler, meer geraffineerde en machtigere concern uitmaakt dan het Nat. Soc. Duitsland, troosten zich, gewild of onbewust, met de grootste dwa- ling die zich, over de Sowjets ingelicht zijnde, zou kunnen voordoen, nl. dat Rusland niet op oorlog aansturen durft omdat Amerika mate- riel en militair een voorsprong heeft, waar- door een gebeurlijk conflict op een verzekerde U. S. A. overwinning eindigen zou.

Dech, gij allen die daaraan gelooft, weet dan ook dat Rusland vrij langzaam maar onweer- staanbaar thans zijn achterstand inhaalt

II.

DE TERREUR. — ZIJ DIE ONS VOORAF- GAAN.

(atoomproblemen en de UNO) en weldra Amerika met rasse schreden zal overtreffen. Een recent afgekondigd vier-jarenplan geeft na z'n verloop aan Rusland een produktie van 140% der totale Amerikaanse industrie-ertsen- en landbouwvoortbrengst. Het plan geeft duidelijk weer dat het tot doel heeft «de marine, de luchtmacht en het landleger te versterken (aangehaald door Stalin in de afkondiging der inleiding van het vier-jarenplan in kwestie).

Rusland is vast besloten zijn eeuwenlangen droom te verwezenlijken. De wereldheerschappij te land en ter zee is reeds ten tijde van Tsaar Peter I het doel en streven den buitenlandse politiek geweest. Deze droom, die zich thans aan het verwezenlijken is, heeft echter een zeer wreed slot gekregen in de Rode Revolutie.

Het Boljewistisch Rusland wil het testament van Marx en van Lenin, z'n volgeling, ten uitvoer brengen. Rusland moet de Rode Wereldrevolutie, door middel van geweld en terreur trachten door te voeren. Dat alleen is de bestaansreden van zijn regeringsvorm in de huidige staat. Wel wetende dat in 1947 zijn militaire macht niet toereikend is om Amerika te verslaan, zal Rusland, zoals Duitsland in de periode 1935-1939 koortsachtig z'n militair apparaat bestendig versterken. In 1949-1950 kan echter de geweldigste botsing aller tijden niet langer uitblijven. Bij het wisselen der eerste en tweede helft dezer eeuw zal Rusland beschikken over: de atoombom, 40.000.000 uitgeruste soldaten, 60.000.000 industrie-arbeiders (de Balkan, Polen en Hongarije leveren hun miljoenen arbeidsslaven) en tevens een vloot en luchtmacht ter sterkte van de U. S. A.-strijdkrachten. Dan valt de Sowjet-Unie aan!

Alléén een sterk West-Europa, verenigd en militair voorbereid, geregeerd door een krachtige uitvoerende en wetgevende macht kan samen met Amerika het onheil afwenden, ons volk van Tartarenbezetting behoeden en het Bolsjevisme verslaan. Een van hen alléén, 't zij Europa of Amerika zouden onder de macht der Mongolen verpletterd worden.

Wie deze onloochenbare gevolgen miskent en zich door valse schijnmanoeuvres laat misleiden zal evenals Oostenrijk, Tsjecho-Slavakije, België, Nederland Noorwegen, Engeland en Frankrijk in 1940 plots voor de harde waarheid staan. Zoals we destijds de Nazi's met hun «kartonnen» tanks beschimpten en rekenden op Frankrijks onoverwinnelijk leger, zo zullen we thans de Rode Mongolen voor onkundige ruiters houden en te laat, maar o verschrikkelijk, rekenen op het gedemobiliseerde militaire en industriële apparaat van het voor ons zo ver verwijderde Amerika.

Dan is jammeren en klagen overbodig, de G.P.U. en de Communistische militie zouden evenals de Gestapo en SS, uw klacht met U in de crematoria verassen.

A. — POLEN.

Allen hebben we nog steeds de Septemberdagen van 1939 voor den geest. Polen werd het eerste slachtoffer van het Duits geweld. Gedurende zijn doodsstrijd met Nazi-Duitsland kreeg Polen den dolksteek in den rug van Hitler's tweelingsbroeder, Stalin. Beiden vielen Polen aan, beiden hebben zij Polen verdeeld en geplunderd. Duitsland werd verdreven en verslagen, Rusland echter moordt en plundert ongehinderd al wat Pools was of geworden is. Hoe juichte het volk van de Weichsel bij het horen der overwinningsschoten. Polen had meer dan tien miljoen zijner zonen aan den oorlog geofferd. Nu kwam de dag van de vrede en met de vrede de ware vrijheid.

Helaas, de fysieke-, gewetens-, menings- en politieke vrijheid zijn voor de Polen ten huidige dage veel verder verwijderd dan ten tijde der nazi-overheersing.

Wat de fysieke vrijheid betreft, dagelijks worden duizenden Polen door de BEZPIEKA van hun vrijheid beroofd en gekerkerd. Zij worden van generlei misdrijf beschuldigd, gewoonlijk komt het ook niet tot een proces, maar niettemin blijven zij maandenlang in concentratiekampen of gevangnissen, ofwel worden zij met korte metten naar Rusland gestuurd, waar zij in de Siberische oneindigheid voorgoed verdwijnen. Hun enige schuld is, dat men hen er van verdenkt geen aanhangers van het huidige regiem te zijn.

Alle voormalige concentratiekampen zijn weer in dienst gesteld en overbevolkt met politieke gevangenen. De levensomstandigheden en het sterftecijfer in die kampen zijn weer als tijdens de Duitse bezetting.

Daarnaast vindt men in Polen twee soorten van gevangnissen: de gewone, die onder toezicht staan van de politie, en de geheime, die rechtstreeks door de Bezpieka worden beheerd. De laatste bevinden zich gewoonlijk in kelders en bestaan uit kleine, bekrompen cellen, waar vaak daglicht noch frissche lucht toegang hebben; bovendien zijn ze nog geschikt om, wanneer de Bezpieka dat nuttig acht, den gevangenen allerlei ander ongemak en leed te berokkenen. De cipiers, die allen tot de Bezpieka behoren, zijn gewoonlijk Russen ofwel Poolse communisten, die jaren lang in Rusland of Frankrijk hebben gewoond; zij spreken vaak in het geheel niet of slechts gebroken Pools en het laat hen volkomen koud, wie hun slachtoffers zijn of waarvoor ze gevangen zitten.

In Krakau b.v. zijn niet minder dan zeven gevangnissen ingericht, die alle overvol zijn. Daarnaast zijn er zeker nog enige geheime gevangnissen en bovendien bevinden zich in het beruchte Duitse concentratiekamp Auschwitz ook nog enige honderden bewoners van Krakau.

Hoe vol deze gevangenissen zijn blijkt uit het feit, dat in een cel voor 8 mensen thans 25, in een voor 20 man nu 80 zijn ondergebracht.

Hoe onbarmhartig wordt opgetreden en hoe vele Polen er voor moeten boeten, dat zij niet bereid zijn zich willoos te schikken onder de Ruissische overheersing, wordt duidelijk door een kort citaat uit een rede van den minister van Openbare Veiligheid, Radkiewicz, gehouden op een bijeenkomst van het uitvoerend comité der P.P.R. (de Poolse Arbeiderspartij die geheel communistisch is). Hij zeide letterlijk:

«'t Aantal gearresteerden stijgt voortdurend; het is onmogelijk geworden hen onderdak te brengen. De eenige oplossing van dit probleem bestaat in hun deportatie naar de Sovjetunie. De N.K.V.D. (het volkscommissariaat, waarin de voormalige G.P.U. is opgenomen) heeft daartoe reeds toestemming verleend. Het transport mag niet massaal gebeuren en alle voorzorgen moeten worden genomen, dat het buitenland er niet de lucht van krijgt. De gevangenen moeten in groepen gedeporteerd worden, nadat zij eerst van de ene gevangenis naar de andere zijn gebracht. Krachtens overeenkomst met de N.K.V.D. zullen de voor deportage bestemde naar de verste uit- hoeken van Azië worden gestuurd, en wij hebben de toezegging, dat van hen geen bericht meer doordringt en dat niemand van hen Polen ooit zal weerzien.»

Ziedaar de fysieke vrijheid van den mens in Polen!

Op de vrijheid van geweten wordt wel het beste licht geworpen door de uitlatingen van Polens primaat, Zijne Eminentie kardinaal Hlond. Deze constateerde o.a., dat de herderlijke brieven der bisschoppen vóór hun publicatie door staatsambtenaren worden geensureerd dat katholieke organisaties en vereenigingen ontbonden worden en dat ook de vrijheid der katholieke pers aan allerlei beperkingen onderhevig is. Letterlijk zeide de kardinaal: «Ik zou er ook de nadruk op willen leggen, dat de geloofsvrijheid in Polen anders wordt opgevat dan in de Westerse democratiën. Het begrip van geloofsvrijheid vindt in Polen precies dezelfde toepassing als het begrip van democratie.»

Doch niet de katholieke Kerk alleen ziet zich in Polen beklemd. Niet minder dan 80 % van alle popen der Prawoslavische Kerk in het Oosten des lands (in de geannexeerde gebieden van Lemberg en Tarnopol) werden in hechtenis genomen daar zij niet communistisch gezind waren.

Vrijheid van pers en meningsuiting bestaat helemaal niet. Wie zijn vrijheid niet lichtvaardig op het spel wil zetten, zal zich wel wachten te zeggen wat hij denkt. Voor de pers geldt een strenge censuur; de bladen der oppositie hebben al menige confiscatie en revisie moeten slikken. De hoofdredacteur van de Gazeta Ludowa (het orgaan van de Boerenpartij), Augustynski, en velen zijner medewerkers werden gearresteerd en het redactie bureau is vernield. De buitenlandse correspondenten worden in hun berichtgeving gecontroleerd en beperkt, en wanneer zij zich hierin niet willen schikken dienen zij het land

te verlaten. Dit was o.a. het geval met den Engelsen correspondent Derek Selby. Zo ver ging de wraakzucht van de huidige machthebbers, dat zij Selby's tolk, den Pool Janusz Kazimierczak, in hechtenis namen; zijn enige «misdrijf» bestond hierin, dat hij de tolk was geweest van een ongewensten journalist. (Overigens is er geen enkele Engelse journalist meer in Polen.

De mate van politieke vrijheid kan men het best beoordelen, wanneer men de verkizingscampagne in Polen volgt. Alle partijen werden gedwongen toe te treden tot het «Democratische Bloc». In dit bloc werden echter 2/3 van alle parlementaire zetels aan de P.P.R. toegewezen, zodat de communisten al heel gemakkelijk den baas kunnen spelen. Komt een partij hiertegen in verzet, dan wordt zij vervolgd en geterroriseerd. Dit is thans het lot van de grootste partij in Polen, de Boerenpartij van Mikolajczyk.

Ten einde het resultaat der verkizingen in ieder geval te garanderen, werd er in geen enkelen kieskring ook maar één lid van de Boerenpartij toegelaten tot de commissie van toezicht. Er is dus niet de minste waarborg tegen knoeierij. Dat het «Democratische Bloc» (lees: de communisten) niet van plan is de macht uit handen te geven, leert men het duidelijkst uit de laatste rede van minister Cyrankiewics. Hij verklaarde: «Vrije verkizingen zouden een overwinning van fascistien en reactionairen kunnen brengen (d.w.z.: van de Boerenpartij — want alles wat in Polen niet communistisch is wordt door het regiem «fascistisch» genoemd). Ons Bloc zal echter maatregelen nemen, om de macht niet uit handen te geven.»

Het kan niet duidelijker gezegd worden.

Hier volgen dan enkele feiten uit de werkwijze van de 170.000 man sterke staatspolitie, waarop de gehele Rode Macht steunt. Deze getuigenissen werden door de betrokken personen afgelegd, vrij en zonder controle van wien ook.

1. — **Een mijnwerker:** Nadat hij een lijst van de Boerenpartij ondertekend had werd hij op de Veiligheid ontboden waar men hem meedeelde dat hij een «bandieten»-lijst ondertekend had. Hij werd bewusteloos geslagen en daarna in een onverwarmde kamer op een cementen vloer gelegd. Bij zijn ontwaken herbegon men met dezelfde behandeling.

2. — **Een jonge vrouw uit de middenstand:** Nadat zij op de lijst der Boerenpartij was ingeschreven, deed men haar gedurende 5 uren buiten staan in een vriestemperatuur. Zij viel bewusteloos, zij weigerde haar naam te doen schrappen. Den volgenden dag werd zij vrijgelaten.

3. — **Vrouw van een fabriekwerker die was aangehouden:** Eénmaal per week mocht zij hem bezoeken. Zijn vrienden die samen met hem in de gevangenis waren geworpen, liepen reeds vrij rond, omdat zij niet gehuwd waren. Daar hij vrouw en kinderen had, zou men die als middel gebruiken om hem er van te overtuigen, zich uit

de Boerenpartij terug te trekken.

4. — **Een fabriekwerker:** Hij moest de handen boven het hoofd houden en rond springen. Gedurende den nacht moest hij met zijn gezicht naar de muur staan, doch hij was gaan liggen. De bewaker had dit gezien. Men zei hem: «Wij zullen u terecht stellen». Hij trok zich uit de Boerenpartij terug, omdat hij vreesde in de gevangenis te moeten blijven.

5. — **De eigenaar van een garage:** Werd aangehouden omdat hij geld had verzameld voor een vaandel voor de Boerenpartij. Eerst werd hij door Russische officieren ondervraagd, doch hij weigerde te antwoorden. Daarna werd hij door een Pools luitenant onderhoord. De man werd gefotografeerd en men nam een vingerafdruk van hem. Men zei hem dat Mikolajczyk «een bandiet was, die voor Londen werkt». Vooraleer hem los te laten en na twee dagen gevangenis, werd hem toegesnauwd: «Nooit zullen wij het toelaten dat uw partij ter stembus gaat».

6. — **Een radiotelegrafist** werd voor drie dagen in verzekerde bewaring gehouden. Samen met 15 andere leden moest hij in een onverwarmde loods staan. Dat duurde zo 5 uren. Men zou hem neerschieten, zo hij ging zitten. Tijdens zijn ondervraging scheen een schitterend licht in de ogen.

Toen hij losgelaten werd, zei men hem dat hij er volgenden keer niet zo goedkoop zou afkomen. Hij moest een document ondertekenen waarin hij verklaarde niets te zullen vertellen van wat er met hem gedurende zijn gevangenschap gebeurd was. Doch hij lichtte hen in dat, bij het verlaten van zijn cel, hij rechtstreeks naar het centraal bureau der partij zou gaan en er alles zou vertellen wat hij wist. En hij deed dat ook.

Tot hier enkele gevallen van terreur der Democratische Pools-Communistische regering. Het is begrijpelijk onmogelijk veel of zware gevallen te interviewen daar 99 % der aangehouden voor goed in de Sibische of Poolse concentratiekampen verdwijnen. Enkel gevallen met zeer gunstige afloop, zoals hoger vermeld, kunnen door den betrokkene verhaald worden. Zó lijdt het volk dat reeds 1/3 zijner jongens voor z'n vrijheid ten beste gaf, een nog grotere en nationale foltering. De Polen beleven de in praktijk uitgewerkte theorieën van UNO, volkenvrijheid en materiele welvaart. Om Nederland, dat in Indië z'n recht wil handhaven, te fnuiken, slaat heel de veiligheidsraad alarm. Nederland alléén is maar 'n kleine mogendheid. Men kan haar al-maar-door verder verzwakken. Voor Polen echter werkt men met protestnota's, zo van Britse als van Amerikaanse zijde. Maar papieren houdt de G.P.U. niet staan. De Gestapo verscheurde ze, de communisten verbranden ze. Polen weet het!

B. — YOEGO-SLAVIE.

Toen in 1941 Duitsland met z'n pantserdivisies Yoego-Slavie bezette, vluchtte de toen pas

uitgeroepen Koning Peter II naar het buitenland. Generaal Michaelovitch zette den binnenslandsen strijd tegen den bezetter voort. De bandiet Broz, Tito genaamd, korten tijd nadien uit Rusland gekomen, organiseerde een communistische partisanenactie. Michaelovitch had een tweevoudige strijd te voeren, én tegen den bezetter, én tegen de communisten. Hij verloor het pleit en daardoor tevens den steun der geallieerden.

Yoego-Slavie begon, evenzoals België, met z'n koning te verbannen.

De Koning, door de uiterst-linkse elementen verwijderd, leeft thans in ballingschap te Londen. De leider der Yoego-Slavische Statenbond heeft na z'n machtsgreep een modern Sovjet-paradijs geschapen, dat, buiten Rusland zelve, alle rode satellietstaten in wreedheid en terreur-regime overtreft.

Een Kroaat, die in den beginne verbonden was aan de persafdeling van Maarschalk Tito, wist uit Yoego-Slavie te ontsnappen aan een zekeren marteldood.

Hij geeft persoonlijk, met z'n diepe kennis der feiten, logisch gevolg van z'n beroep, over het heersende regime en den strijd van het Kroatisch volk tegen de tyrannie volgende passus over (1)

Moderne Slavernij.

Waarin ligt het geheim besloten van de tegenwoordige tijd, het geheim van de emigratie van millioenen, niet enkel van de onzen, maar ook van Polen, Russen, Oekrainers, Letten, Esthen, Lithauers, die buiten hun vaderland toeven, verstrooid over Duitsland, Oostenrijk en Italië, over de bezettingszones van Britten en Amerikanen?

Het antwoord is eenvoudig: **ideële slavernij.**

Het is deze ideologische verslaving, die ons beveelt dat we ons blind aan haar wetten en vertegenwoordigers onderwerpen, in het waanzinnig geloof, alléén gelijk te hebben; die meent, haar mening aan anderen te kunnen opdringen door moord en concentratiekampen. Een klein land als Joegoslavië heeft heden ca. 42 concentratiekampen. (In Zagreb alléén, de Kroatische hoofdstad, zijn 10 kampen; méér dan onder Hitler).

**

Tito heeft de strijd aangebonden met de traditie, de vrijheid, de Kerk en de primaire menselijke rechten, die zo krachtig geplant zijn in de ziel van het Kroatische volk, dat in de ideologie der gebroeders Stephan en Anton Raditsj zijn politieke en nationale idealen vond.

Ons volk heeft deze strijd aanvaard, opgedrongen als hij was door de «Maarschalk-Dictator» die zich zelf uitriep. Zij zullen dezen strijd voeren, zoals zij die tegen alle tyrannen gevoerd hebben.

Bij ons zegt men: «Een wig wordt er uitgeslagen met een andere wig». Ze zullen met dezelfde

Uit «De Linie», Nederland

wig, met welks hulp Tito zich opdrong, ook zijn schrikbewind verjagen. Bergen en wouden, de oefenplaatsen van onze vechters voor vrijheid, zijn overvol: in Servië zijn het de Tsjetniks van de vermoorde generaal Mihailovish, die de strijd tegen de Tito-partisanen voortzetten onder de aanvoering van kolonel Palosjewistj en de generaal Stojadinowitsj. In Kroatië heeft het volk de oude leus van zijn enige erkende en vereerde leider, de president der boerenpartij Dr. Wladimir Masjek opgenomen: «Het Kroatische geweer op de Kroatische schouder!»

**

De Kroaten zijn een vredelievend katholiek boerenfolk, maar strijdlustig en revolutionair zodra iemand zijn rechten en zijn vrijheid aantast: zijn heiligdom.

Zij zijn juist op zulke ogenblikken, dat hun strijd zonder uitzicht scheen, op een ogenblik, dat de vredesconferentie de misdaden der regering-Tito met het stempel van de vrede legaliseert — opgestaan, om in naam van het Kruis, in welks naam zij geboren zijn en geleefd hebben en in welks naam zij willen sterven, deze strijd aan te binden.

Zo zijn dan in Kroatië en Slowenië (de grootste katholieke delen van Joegoslavië «Kruisridders» opgedoken, soldaten van Christus in de XXe eeuw.

De veelomstreden «Kruisridders».

Dat deze beweging voor Tito en zijn regerings-partisanen reeds een ernstig vraagstuk betekent, wordt het best bewezen door een rede van Tito, uitgesproken op 13 Juli 1946 in Montenegro, te Cetinje, waarin hij over de toestand in Kroatië de volgende gemeenplaatsen moest openbaren:

«In Kroatië verenigt zich onder de naam van de Kroatische boerenpartij en onder de naam der Katholieke Kerk de reactie, die met alle haar ter beschikking staande middelen de normale verdere ontwikkeling na de bevrijdingsoorlog wil verhinderen. Zij werkt aan tweedracht in het Kroatische volk, om opnieuw haat te zaaien tussen het Kroatische en Servische volksdeel. Dit is het werk van de internationale reactie, die naar het buitenland gevlucht is. Dat is het werk ook van de reactie in het binnenland, die zich verenigd heeft. Geloof mij, dat tussen de Servische, Kroatische en Sloweense reactie een of andere nationale onverdraagzaamheid aanwezig is? Een ding bestaat daar zeker: de volledige eenheid in de strijd tegen het volk. Zij staan gesloten tegenover het volksfront, tegen die onbreekbare macht, die in deze oorlog ontstond!»

Tito moest dus toegeven, dat in zijn «vrije», «nationale» Joegoslavië niet alles zo is, als zijn propaganda het tracht voor te stellen. Men zoekt dus ook tegenover het volk voorwendsels, om de algemene ontevredenheid te verontschuldigen. De schuld wordt op de Kroatische boerenpartij geschoven, en op de Katholieke kerk. Waar is natuurlijk, dat de Kroatische boerenpartij en de

Katholieke kerk de enige vertegenwoordigers van de weerstand in Kroatië zijn, maar de «grote Maarschalk» heeft toch niet de moed deze «reactie» bij haar ware naam te noemen.

Toch weten de volkeren van Joegoslavië zeer goed, wat Tito onder «reactie» verstaat. Zij weten zeer goed, dat het hier gaat over de eerste openlijke aanval op de «Kruisridders», een beweging, die steeds grotere omvang krijgt, doordat ze open strijdt voor de leuzen:

«Voor Kroatië en voor Christus — tegen de communist.

Voor Matsjek en voor Christus — tegen de communist.

Tegen Tito en zijn partisanen!»

In zijn openbare redevoeringen noemt Tito deze Kruisridders «reactie». In vele beschuldigingen van de openbare aanklagers der volkstribunalen luidt het: «te straffen met dwangarbeid wegens samenwerking met de Kruisridders». Zo wordt het begrip openlijk opgevoerd.

**

De Kruisridders begeleiden Tito als een schaduw. Hoe zij hem irriteren, toont een uiting die hij tegenover de President der Kroatische federatieve Republiek, Wladimir Bakaritsj, deed, toen deze hem in Belgrado bezocht (zoals mij een mijner vrienden berichtte, die in de naaste omgeving der huidige Regeerders werkt en hun activiteit nauwkeurig in het oog kan houden).

«Nadat we Mihailovistj geliquideert hebben en nu Stepinac (de Bisschop was toen juist gevangen genomen) moet men energiek de liquidering der Kruisridders ter hand nemen. Zij worden iedere dag brutaler. Wat doet U eigenlijk daar in Kroatië?, schreeuwde hij, hebben jullie dan niet genoeg troepen en OZNA (geheime politie)? Zij zijn toch niet allemaal met de reactie verenigd!»

Voor een der zogenaamde Volkstribunalen, in Warasdin, verschenen medio Augustus, Gazivoda een vrienden, een kapelaan uit de plaats Nedelisjtsje. Onder de tien beklaagden bevonden zich meerdere priesters. Aanklacht: medewerking met de «Kruisridders». Straf: variërend van 6 maanden tot 12 jaar dwangarbeid — wel een bewijs van de angst-maatregelen, die de Regering nodig acht.

De Kruisridders, die uit de katholieke jeugdbeweging komen en waarop het Tito-leger overal in het land stoot, betekenen ook propagandistisch een ernstig gevaar, zoals blijkt uit de geheime berichten der OZNA. Over hen moet zo weinig mogelijk berichtgeving geschieden, om iedere schijn te vermijden, dat men hen van regeringszijde van betekenis acht. Maar geheel Kroatië ademt reeds de geest van deze Kruisriddersbeweging, en dit niet alleen als van een revolutionaire partij-actie, maar ook als uitdrukking van de strijd voor de Katholieke kerk en de leer van Christus — die thans in het Joegoslavië van Tito uit het schoolonderricht geschrapt

is, om langs die weg ook uit de ziel van de Kroatische jeugd geschrapt te worden.

Organisatorisch gezien, vormen de Kruisridders in Kroatië reeds goed uitgeruste militaire formaties waarvan er alleen in het Kratische Zagorje ongeveer 10.000 onder kommando van generaal Tsrwenkowsj opereren, terwijl volgens de laatste berichten in het gebied van Bosnië en de Hertzegowina er nog 30.000 onder de aanvoering van generaal Boban staan (in het begin van 1946 waren het er slechts een paar duizend). In de Kroatische Lika, de berggordel aan de Adriatische Zee, opereren andere groepen onder een Wojode Sokol, zonder dat men weet, wie zich onder dit pseudoniem verbergt.

Een ding is zeker: dat de jeugd zich iedere dag met geestdrift een weg baant tot de formaties der Kruisridders, die echter omwille van de voorzichtige organisatie niet alles kunnen opnemen. De Kruisridderformaties zijn in groepen van 30 tot 40 man geformeerd en in deze sterkte doen zij aanvallen op detachementen van Tito's communisten. Het is opvallend, dat aanstonds na de «bevrijding» vele Tito-patrouilles slechts uit een paar man bestonden, terwijl zij tegenwoordig steeds 10 tot 20 man sterk opereren. In Bosnië en de Hertzegowina zijn de Tito-groepen zelfs gedwongen in grote formaties tot actie te komen, in volle oorlogsuitrusting. Kleine groepen van rode partizanen kunnen zich in de dorpen niet eens laten zien: het volk zegt: «.....de duisternis van den nacht heeft hen verzwolgen...» Daarentegen hept de plattelandsbevolking overal de Kruisridders, wat voor de Tito-gendarmerie nieuwe overlast (en vaak puzzles) betekent.

Terwijl de Joegoslavische jeugd gedwongen wordt, onder de rode vaandels deel te nemen aan de officieel voorgeschreven marschen, zijn hun gedachten in de bergen en bossen bij diegenen die voor de vrijheid vechten. Een kort geleden uit Joegoslavië ontvlucht sportman vertelde mij hier in het Westen: «Op mijn vlucht uit Belgrado heb ik mij een paar dagen in Zagreb opgehouden. Ik kwam daar met diverse aanzienlijke Kroaten in contact. Ik heb er me met eigen ogen van overtuigd, dat gemiddeld iedere vijfde Kroaat zelfs aan de binnenzijde van zijn revers het teken der Kruisridders draagt. Kroatië is op zeldzame wijze vereenigd in de strijd tegen het Tito-communisme.»

Dit heet «Gruwelpropaganda...»

«Karlows (een stad bij Zagreb) kreeg aan het begin van de zomer inkwartiering van de 13e «Proleten-brigade». Uit verschillende plaatsen van de omgeving en uit Zagreb zelf werden met vrachtwagens duizenden ongelukkigen hierheen gebracht. Zij werden door deze «doodsbrigade» overgenomen en enkel omdat zij Kroaten zijn en van hun vaderland houden, verdeeld over verschillende kampen dezer streek, om daar een verschrikkelijke dood te sterven.

Een vrouw Dj., een voormalige communiste, vertelt daarover het volgende:

«Mijn zonen hebben als Kroatische soldaten

voor de partizanen van Tito gewerkt. Hierbij heb ik hen als koerierster geholpen. Totdat ik op een dag gezien heb, hoe er met hen omgesprongen werd, nadat ze ingedeeld waren bij de 13e doosbrigade. Ik kon hen meerdere malen bezoeken. Wat ik dan te zien kreeg, heeft mijn geestdrift bekoeld en mij van communist tot heilige tegenstander gemaakt. Ook mijn zoons bevinden zich nu «in het woud» (d.w.z. als Kruisridders!).

In Karlowats — zo vervolgt deze vrouw Dj. haar bericht — zag ik de plakaten hangen met de namen van de ter dood veroordeelden. Zodra het rode gepeupel het gevoel kreeg, dat er te weinig veroordeeld werden, begaf het zich naar de chef van de OZNA, de heer Tsjana Opatsfits (thans «Minister» van de Kroatische federatieve republiek) die meerdere gevangenen uitleverde, die met geboeide handen naar buiten gedreven werden en na gruwelijke kwellingen publiekelijk vermoord.

Op een dag vond ik een mijner zoons in gloeiende koorts thuis. Ik schrok hevig. Toen begon hij mij fuisterend toe te vertrouwen, wat hij beleefd had:

«We brachten een aantal gijzelaars naar Wrbofsko. De vrachtwagens waren stampvol. Bij Wrbofsko, aan een rand van een bos, moesten zij een grote kuil delven. Er waren 150 gevangenen. Onze commissaris had haast. De kuil was nog niet klaar, toen hij al het bevel gaf: «Schieten!». Moeder, geloof me toch, ik heb niet op hen gemikt! Ze vielen. En ze waren niet allemaal dood, maar wij moesten vlug de kuil dichtgooien. DE AARDE WERD LEVEND! Wij zagen hoe ze zich bewoog, en eronder hoorden wij dof, vertwijfeld schreeuwen «doodt ons!» Ploteling kwam een hoofd te voorschijn, wij zagen hoe de mond open ging en wij hoorden hoe het slachtoffer met een bovenmenselijke stem schreeuwde: «Vervloekt zij Stalin en allen die hem volgen!». Moeder, toen ik dat zag, verloor ik het bewustzijn. Ik weet niet, wat er verder met me gebeurde, en nu lig ik hier, ik ben volkomen uitgeput en weet niet of ik ooit hiervan genezen zal... Hart en ziel zijn gebroken van wat ik zag.»

En weer verviel hij in koortsige waan. Dat is de verschrikkelijke geschiedenis van mijn zoon, die door een wonder Gods genas, die door zijn haat tegen het communisme en de gedachte aan wraak (!) weer op de been gebracht werd..., en het is maar één voorbeeld.

**

Niemand anders as Drazja Mihailowitsj, de Kommandeur der Tsjetniks, heeft enkele maanden vóór zijn gerechtelijke veroordeling het volgende bekend gemaakt: «Thans hebben we slechts één doel, Serven, Kroaten en Slowenen, ons vaderland van de gemeenschappelijke vijand — het communisme — te bevrijden. Ik beveel aan alle eenheden der Tsjetniks, dat zij overal waar zij Kruisridders treffen, hen helpen, en onder elkaar geen relegieuze of nationale haat ontketenen.»

De gebeurtenissen immers toonden aan, dat het communisme noch Kroaten noch Serven ontziet: generaal Mihailowitsj, de Servier, werd doodgeschoten; Aartsbisschop Stepinac, de Kroaat, werd tot 16 jaar veroordeeld.

Joegoslavië is slechts een begin-etappe, een springplank. In Joegoslavië is het «Paradijs van boeren en arbeiders» reeds werkelijkheid, en de lang verlangde «vrijheid» is er de illusie van de «Federatieve democratische volksrepubliek».

**

Ik zag Tito. Ik beleefde zijn «vrijheid» en «democratie». Hij vertoonde zich aan ons in de «schittering van zijn soevereine macht». Maar de geest van verzet tegen dit «Paradijs» en dit «beloofde land», die Tito tracht te verstikken in concentratiekampen en massagraven, deze geest wordt wakker, verheft zich sterker, hartstochtelijker, onverbiddeijk.

Wij moesten door al deze beproevingen heen. Bloed en as in huis en haard... wij moesten door de beproeving heen van het «Moedertje Servië» (zoals de verrader, generaal Neditzj, de Servische Quisling, het door hem gedurende de Nazi-bezetting geregeerde Servië vaak noemde) wij moesten de beproevingen beleven van de z.g. «Onafhankelijke Staat Kroatië» van Hitlers en Mussolini's genade onder de Kroatische Quisling Pawelitsj en thans weer Tito's «Arbeidersparadijs» en zoveel andere dingen meemaken, om opnieuw in de bossen redding en krachten te zoeken in de strijd voor een rechtvaardig, vrij en beter leven.

Het Kroatische volk, tezamen met zijn christelijke broedervolken de Serven en Slowenen, vervolgt de strijd — in het Teken des Kruises. Niet weggelopen Quislings, die door angst voor Tito's wraak óók in de bossen gedreven worden, neen — de wrekers zijn zonen van de leer Christi, Christenen, Katholieken, die een einde willen maken aan de stormloop uit het Oosten, reeds begonnen door hun voorvaderen: Een stormloop, ééns in het teken van halve maan en morgenster gevoerd, en thans in het teken van hamer en sikkel en vijfstralige rode ster, ter verslaving van alle vijf de werelddelen...

CROATICUS

Ter aanvulling van de zo schrijnende getuigenis der verdrukten geven we hier de authentieke inhoud van de ééne geloofsbelijdenis welke aan de schooljeugd unitair voorgehouden wordt. Deze werd gemeld in Témoignage Chrétien van 21 Maart 1947.

«In de naam van Stalin, van Tito en van de Heilige Geest van het wereldcommunisme, Amen. Ik geloof in Stalin, de oppermachtige schepper van onze vrijheid en het communisme; en in Joseph Tito, zijn vertegenwoordiger en gezelschap, die ontvangen is door de partisanengeest en die geboren is in het land van mensen, die geleden hebben onder het Italiaanse en Duitse fascisme. Hij zal opstijgen, gezuiverd van elke

slechte behandeling en wraak, en zal zetelen aan de rechterhand van Stalin-de-Almachtige; dan zal hij oordelen de fascistena en de onderdrukkers. Ik geloof in onze vrijheid, in het Bevrijdingsfront, in de vergiffenis van het onschuldig bedrogen volk, in de verrijzenis van de Rode Ster, en in een gelukkig leven. Amen.»

De markante tegenstelling van al deze onzinnige maar op de eenzijdig ingelichte jeugd zo diep inwerkende godslasteringen tekenen scherp af tegen de woorden van hem die, verbannen uit z'n land, een Paasboodschap overstuurt aan z'n gemarteld volk.

Wij nemen over uit «De Linie» de tekst van Peter II, Koning van Joego-Slavië.

«HRISTOS VOSKRESE»

Svima Srbima, Hrvatima i Slovencima zeli
Prestolonaslednik
ALEXANDER

«Preko puta Golgote, obelezenim zivotom i smrću Isusa Hrista, dolazi se do Vaskrsenja.»

«To je Najvisi zakon, mocniji i silniji, nego li sve tekovine gresnog ljudskog roda.»

«To je izvor snage i vere kroz vekove, generacija i generacija, koje su silni i mocni, snagom oruzja svoga tlacili.»

«A kroz burnu istoriju svoju, Otadzbina Nasa, prolazila je prelazi i danas, Golgotski Hrisanski Put.»

«Krv, Mladost i Sreca cveta jedne generacije, daje se danas i nasoj Otadzbini, da bi Hristova Vera i Sloboda ziveli.»

«Sa verom u Boga, i pobedu ideala Slobode, ja Vam dragi Srbi, Hrvati i Slovenci cestitam Svetle Praznike sa pozdravom «Hristos Voskrese.»

PETER II.

Vertaald luidt zij als volgt:

Pasen 1947

HRISTOS VOSKRESE — CHRISTUS IS OPGESTAAN wenst de troonopvolger Alexander aan alle Serven, Kroaten en Slovenen.

Langs den weg van Golgotha, gekenmerkt door het leven en de dood van Onze Heer Jezus Christus komt men tot OPSTANDING. Het is de hoogste wet, machtiger en krachtiger dan alle verworvenheden van het zondige mensdom. Het is de bron van kracht en geloof door eeuwen — de bron die generaties en generaties van machtigen en kachtigen met het geweld van hunne wapens hebben trachten te onderdrukken.

Door de stormachtige loop der historie ging ons Vaderland, en gaat het ook thans weer, de Christelijke weg van Golgotha. Bloed en jeugd en geluk, de bloem van heel een generatie, wordt heden aan ons Vaderland geofferd opdat Christus' Geloof en de Vrijheid mogen leven.

Met vertrouwen op God en op de overwinning van het vrijheidsideaal begroet ik dit Licht-

feest, geliefde Serven, Kroaten en Slovenen, met de groot HRISTOS VOSKRESE — CHRISTUS IS OPGESTAAN.

PETER II.

Hoe diep de haat van Tito en z'n volgelingen is tegenover de Kerk, blijkt uit de vrees voor de geestelijke en wereldlijke macht ener vervolgde godsdienstige gemeenschap.

Een rapport, opgemaakt ten tijde van het proces tegen Aartsbisschop Mgr. Stepinac van Kroatië geeft 29 punten aan, vermeldende de activiteit tegen de godsdienst, het godsdienstig leven en zijn belijders.

Uit dit hoogstbelangrijke rapport, dat Clandestien uit Joego-Slavië overkwam ontlenuw wij de voornaamste punten: (1)

- (27) In het concentratiekamp van Lepoglava bevinden zich 2100 Katholieke intellectuelen. De gerechte vrees bestaat, dat velen van hen dit kamp niet levend zullen verlaten.
- (17) In het gehele, enorme Joego-Slavische leger is het geen enkele priester toegestaan de geestelijke belangen der soldaten te behartigen.
- (18) In de Joego-Slavische scholen wordt openlijk het atheïsme onderwezen en de godsdienst belachelijk gemaakt. De kinderen worden gedwongen anti-godsdienstige liederen te zingen.
- (19) De Katholieken is het recht ontnomen zich te verenigen; al hun bestaande verenigingen zijn ontbonden.
- (22) Kinderen, zowel als volwassenen, zijn verplicht op Zondag-morgen aan de uitvoering van publieke werken te arbeiden of «spontane demonstraties» bij te wonen. Hierdoor zijn zij verhinderd de H. Mis bij te wonen.
- (11) Honderden pastorieën en parochie-huizen zijn, geheel of gedeeltelijk, door de communisten in beslag genomen. De priesters zijn daaruit verdreven; zij hebben meest een onderkomen gevonden bij hun parochianen.
- (12) Alle Katholieke middelbare en hogere scholen in Joego-Slavië zijn gesloten. De gebouwen zijn geconfisqueerd door de staat.
- (7) Vele kruisen en schrijnen langs de wegen zijn vernield.
- (8) Bij de plaats waar een schrijn had gestaan, en waarheen talrijke gelovigen toch nog pelgrimeerden; legden de communisten landmijnen. Een kind, dat op een dezer mijnen trapte, werd aan stukken gescheurd.

Tevens is het officieel geweten dat de «Spoorweg-Militie» van Tito order heeft gekregen, de treinreizen van priesters en zusters in Joego-Slavië te controleren. Indien een priester in

eenzelfde maand tweemaal naar eenzelfde plaats reist, moet hij bij de tweede reis vergezeld zijn van een politieman. Maakt hij de reis drie keer, dan wordt hij door de geheime politie verhoord. (The Tablet, 16 November.)

Alzo vergaat het Joego-Slavië, morgen wellicht Italië.

Stap voor stap komt het gevaar dichterbij de Lage Landen aan de zee. Het is geen nachtmerrie, geen droom maar de hardste realiteit.

III.

DE MENSELIJKE WAARDE EN HET BEGRIP «RECHTSPERSOON» IN DE COMMUNISTISCHE MAATSCHAPPIJ.

UIT TSJECHO-SLOWAKIJE EN HONGARIJE

Het is een plicht, als men over het communisme spreekt, dat men de individuele gevolgen ervan voor zichzelf als mens nader beschouwt.

De waarde die in de communistische maatschappij gehecht wordt aan den mens en zijn recht is verre onder het menselijke mogelijk bepaald. Begin Maart 1947 heeft de ervaren Lord Vansittard in het Hogerhuis nog eens 'n noodkreet geslaakt over de dubbelhartigheid die de internationale politiek kenmerkt.

Hij verklaart: Het Atlantisch Handvest, is reeds in snippers gescheurd, de overeenkomst van Yalta is gedeeltelijk tot een aanfluiting gemaakt en die van Potsdam is volkomen geschonden.

In z'n machtig schrijven «Apologia provita sua» spreekt Kardinaal Newman van «The poisoning of the wells» — «De vergiftiging der Bronnen. (1)

De herinnering aan dit woord van Kardinaal Newman dringt zich op, als men gadeslaat wat er heden ten dage in een aantal landen alzo gebeurt onder de **vigueur van het Handvest der verenigde naties**. Men kan haast geen dagblad of tijdschrift lezen zonder geschokt te worden door den afgrond van tegenstelling tussen datgene wat sommige regeringen, gelijk met alle andere, hebben verklaard te aanvaarden en te zullen verwezenlijken, en wat zij in werkelijkheid doen. Het Handvest is door alle ondertekenaars erkend als het bezielend beginsel van hun staatkunde; niettemin bestaat er onder de volkeren ten aanzien van de reële betekenis van Handvest en UNO zelve reeds een scepticisme, ten minste even groot als in de slechtstere jaren van den Volkenbond.

Reeds enige tijd geleden heeft Kardinaal Mindszenty, primaat van Hongarije, met groten ernst geprotesteerd tegen de barbaarse behandeling, welke in Slovaakije wonende Hongaren ondervinden van de Tsjechoslovaakse regering; begin Februari heeft Z.Em. een formeel beroep gedaan op de koning George VI en pre-

(1) uit de Linie — (De Tablet 16-11-46)

(1) Uit «De Linie», get.: E. G. H. Bornewasser.

sident Truman, om hun tussenkomst te verkrijgen voor het beëindigen van een wraakroepend onrecht, dat een hoon is voor de grondbeginselen van de UNO en voor elken vorm van democratie. Er wonen in Slovakije Hongaren (reeds sinds eeuwen) en er wonen in Hongarije Slovaken. De regering te Praag wil deze volksdelen uitwisselen en Boedapest, de zwakste partij, heeft dat wel moeten aanvaarden. Doch het aantal Hongaren in Slovakije overtreft aanzienlijk dat der Slovaken in Hongarije. Dit overschot van Hongaren nu is voor de keuze gesteld, naar Hongarije te verhuizen — een door den oorlog zwaar getroffen land — met prijsgeving van grond, huis en vrijwel alle andere bezittingen of naar andere delen van Tsjechoslovakije te worden gedeporteerd en daar, als vee, letterlijk op een arbeidsmarkt te worden aangeboden aan ondernemers, die werkkrachten nodig hebben. De Kardinaal spreekt rondweg van «slavernij». — «In het Romeinsche rijk werden mannen veroordeeld om in de mijnen te werken; thans vindt men hetzelfde in Tsjechoslovakije... Deze menselijke wezens worden niet beschouwd als menselijke wezens, maar alleen als voorwerpen... Hongaren worden naar steden overgebracht en dan komen mijndirecties en boeren en nemen hen mee... Zij die overblijven worden naar een andere plaats van samenkomst vervoerd en aan andere ondernemers aangeboden». De Hongaren worden voor dit doel in massa gedeporteerd, twee of drie dorpen op één dag. Voor overeenkomstige misdaden zijn kopstukken der nazi's te Neurenberg tot den strop veroordeeld en terechtgesteld...

Sauckel herleeft.

De regering te Praag spreekt naïef van «arbeidsinzet» en «arbeidsplicht». Wij kennen die termen uit onzen eigen nazitijd! Dat het land arbeidskrachten hoog nodig heeft na de onbezonnen uitdrijving van enige millioenen geschoolde Duitse werkkrachten (onder wie vele tegenstanders van het nazisme), is best te begripen. Maar de brute deportatie der Hongaren uit de Slovaaks-Hongaarse grensgebieden is heel iets anders dan een algemene, moreel gewettigde en wettelijk geregelde arbeidsplicht die, het algemeen belang stellend boven dat van den enkeling, binnen dat kader toch de rechten van het individu eerbiedigt. Want deze Hongaren moesten alles achterlaten; hun huizen en bezittingen gaan over aan Tsjechische en Slovaakse burgers. Zij worden voorgoed weggevoerd, met het vooruitzicht hun verdere levensjaren onder dwang te moeten werken voor een patroon, die hen op de markt heeft uitgezocht; ze zijn beroofd van hun menselijke en burgerlijke rechten. En wat degenen betreft, die dan nog liever naar het doodarme Hongarije gaan, van hen zijn velen op barbaarse wijze mishandeld, uitgeplunderd en half naakt, de grens overgejaagd.

Dit gebeurt in Tsjechoslovakije, dat zich een democratie noemt, dat den socialist Benesj, een

van de kopstukken der Europese democraten, tot president heeft en dat het Handvest der Verenigde Naties mede heeft ondertekend, met zijn getuigenis van «geloof in de elementaire mensenrechten, in de waardigheid en de waarde der menselijke persoonlijkheid» en met zijn herhaalde verzekering, in hoofdstuk IX, van «algemenen eerbied voor, en eerbiediging van, de menselijke rechten en fundamentele vrijheden voor allen, ongeacht ras, taal of godsdienst».

De gezant van Tsjechoslovakije te Londen, Ian Masaryk, zoon van den eersten President en geestelijken vader der in 1919 opgerichte republiek, heeft te Parijs een mislukte poging gedaan, om de mishandelingen der Hongaren in zijn land goed te praten. Zijn volk verlangt een «nationaal staat», zo verklaarde hij. Voilà tout. Het is even niets zeggend van argumentatie als weerzinwekkend van onwaarachtigheid. Hij bedoelt natuurlijk te zeggen, dat men in Tsjechoslovakije alleen Tsjechen en Slovaken wil hebben. Afgezien van de voosheid van deze overspannen interpretatie van het begrip «nationaal staat» en afgezien van het feit, dat het vlakweg onmogelijk is in Oost- en Zuidoost-Europa ethnologische grenzen te trekken, identiek aan de staatsgrenzen, zonder een historisch gegroeide en sociaal-economisch geconsolideerde feitelijkheid omver te werpen en een chaos te veroorzaken, is het beroep op de gepretendeerde noodzakelijkheid van een «nationaal staat» volslagen onaanvaardbaar als vergelijking van misdaden tegen elementaire mensenrechten — rechten, welke de regering van Tsjechoslovakije heeft verklaard te zullen erkennen en eerbiedigen. Dat Hongarije (nog) geen lid is van de UNO doet aan de zedelijke verplichtingen van Tsjechoslovakije niets af.

Recht en vrede zowel binnen elk staatsverband als tussen de volkeren onderling kunnen slechts behouden blijven door het zuiver houden van de bronnen; die bronnen zijn: het zorgvuldig honoreren van een gegeven woord, het zich gebonden achten aan een ondertekening, de stipte nakoming van aanvaarde verplichtingen. Metterdaad cynisch verlochenen wat men op papier zegt te aanvaarden, betekent voor het leven der volkeren **the poisoning of the wells**. Onverschillig wie het doet: Hitler, Stalin, Tito, Bierut of Benesj!

Inmiddels zijn in het hoofdkwartier van de UNO Amerikaanse voorstellen in studie om tot de onverwijde opstelling van een internationale wet op de rechten van den mensch te komen en volgens een bericht van den Amerikaansen voorlichtingsdienst worden daarin o.a. genoemd «Rechten van bezit» en het «Recht op de sociale zekerheid». Wanneer het te zijner tijd in de UNO-vergadering in stemming komt, zal de afgevaardigde voor Tsjechoslovakije stellig vóór stemmen en daarna zal President Benesj met een gelegenheidsglimlach zijn handtekening onder de afkondiging der wet zetten, in naam der democratie... in wier naam reeds zoveel kwaad bedreven werd en thans het com-

munistisch paradijs over de wereld wordt uitgebreid spijsplannen, UNO, bronnen of gelijk welke geestelijke waarden.

Zo vergaat het hén die, niet geloven in het communistisch gevaar of z'n macht, nu onder deze duivelse gesel gebukt gaan.

Het volk der lage landen mag niet langer werkloos toezien. Land voor land beging deze fout. Land voor land ondergaat de verschrikkelijke gevolgen ervan.

Men denke vooral niet dat in Vlaanderen, Wallonie, Holland of Friesland geen rode macht gelegerd ligt. Ook hier wordt «Polen» voorbereid.

We geven hier een uittreksel uit het Weekblad «September» nr 7 aangaande de machtsfactor der Communistische Partij in ons eigen land gevestigd.

«De Sovjet-Russische 5e colonne in ons land».

«De Russische Spionagedienst heeft de ideale camouflage gevonden door zich achter de Joodse organisaties die hun hoofdkwartier te Antwerpen hebben opgeslagen, te verbergen. Reeds zijn vertakkingen uitgebouwd met een belangrijk bijhuis te Rijsel. Als men de zaak van dichtbij beschouwt stelt men vast dat al wat betrekking heeft op Joodse kwestie door de Sowjets gecontroleerd wordt. Zo is de veiligheid van de Staat er in geslaagd te Brussel een geheim immigratiecentrum voor Hongaarse en Roemeense Joden te ontdekken. Men heeft kunnen vaststellen dat deze centrale op een jaar tijd duizenden Joden in België heeft doen komen. Het grootste deel dezer verplaatsingen gebeurde per vliegtuig met valse papieren die te Praag geleverd werden.

Een gewapende organisatie werd met het maximum aan voorzorgen tot stand gebracht. Er bestaan zelfs opleidingscentra voor rekruten van de Irgoen Zwai en een doorgangskamp waar

de kandidaten een proeftijd van 3 maand doormaken.

Een communistische Noor, te Antwerpen gehuisvest, koopt aldaar oude boten op, die hij doet herstellen en die bestemd zijn voor het geheim verplaatsen van Joden naar Palestina. Te Antwerpen is ook het beste bureau voor valse paspoorten opgericht. Wel te verstaan gebaart de politie, ondanks de zeer gedetailleerde rapporten, van niets.

Het parachuteren van wapens, dat gedurende de laatste Winter regelmatig geschiedde, heeft afgenomen. De reden is eenvoudig, de stoottroepen hebben er zoveel bijeen dat ze er geen blijf meer mee weten. Daarbij komt dan nog dat de Franse groepen uit het Noorden, door veelvuldige huiszoekingen verontrust, hun voorraden in de grotten en de wouden van Zuid-België verbergen. Er bestaan opslagplaatsen waar men genoeg vindt om ganse divisies te wapenen. De afdeling van Spa alleen, bezit 312 «Panzerfausten».

De liefhebbers van rust en orde zouden verwachten dat de openbare macht krachtdadig ingrijpe, vooral om de communisten die de regering verlaten hebben. Jammer genoeg komt er niets van; de verantwoordelijke overheid doet aan struisvogelpolitiek.

Is de ware oorzaak daarvan niet het feit, dat onze Moskouaanbidders enige zeer belangrijke documenten bezitten over het gedrag van enkele hoge ambtenaren van de Veiligheid en van de Rijkswacht. En zou het niet om die reden zijn dat zij zich de passiviteit of de medeplichtigheid van deze hoge ambtenaren hebben verzekerd.» (Tot hier «September»).

Wij willen hier niet verder commenteren. Men beantwoorde enkel deze onheilspellende vragen: «Waarom die Wapenmacht?» «Wat zou er gebeuren den nacht welke een eventuele Amerikaans-Russische oorlogsverklaring zou voorafgaan?» Met de vorige pagina's als studie, is het antwoord wel duidelijk genoeg.

Deel III

DE WEG NAAR HERSTEL

I.

DE GRONDBEGINSELEN DER NIEUWE POLITIEKE, ECOUOMISCHE EN MAAT- SCHAPPELIJKE ORDE.

A. — ALGEMENE PRINCIPES.

Het geloof zonder de werken is dood.
(St. Paulus)

Wij houden ons ten volle bij St. Paulus, wat de diepte dezer waarheid aangaat. Te dikwijls verlochenen de scheppers van politieke gedachten hun idealen; ze verwoesten hun werk omdat ze van het goede erin niet overtuigd zijn.

Velen onder de vooruitstrevende elementen onzer huidige maatschappij hebben, in soms meer of mindere uitvoerige beschouwingen, de lijnen uitgestippeld welke, inzake de te volgen weg naar nieuwe welvaart, als basis kunnen dienen. Onder hen hebben economen hun vak-kundige kennis aan hun rijpe ondervinding ge-paard. Anderen waren als sociologen met een nieuwgerichte maatschappelijke orde begaan en hangen uit een rijke bron van ervaring en wetenschap, een zuiver beeld op, van wat de moderne sociale maatschappij moet worden, wil ze voorspoedig zijn en op lang termijn het volk in z'n geestelijk en materieel bezit een groeiende rijkdom verschaffen.

Weer anderen, en dit meer de juristen of rechtsgeleerden, bespraken ons de vormen van een lichtende politieke grondwetgeving, waarop een systeem kan worden gebouwd, dat aan al de eisen van het moderne politieke leven kan voldoen.

Weinigen echter hebben den stap gewaagd om een gesloten geheel te ontwerpen dat, praktisch en op werkelijkheidszin gebouwd, al de factoren van het openbaar leven, in z'n verschillende uitingen omvat.

Grote leermeesters als Paus Pius XI, Leo XIII, Proudhon, Maurass, Woronichi, Blondel P. Jchlicka Plato, Demosthenes, St. Thomas van Aquino, Salazar en de diepe denker Joris van Severen hebben zeer veel bijgedragen tot den geestelijken uitbouw van een geordende dynamische beweging, welke op het uur, door de geschiedenis bepaald, haar hoge zending moet vervullen.

Dit uur is nu gekomen. Zelfs heeft ons volk

zich reeds verlaat, want de gevolgen van het abnormale aanblijven der verouderde en onbekwame systemen, hebben relatief grote afmetingen aangenomen. Des te krachtiger dus het middel ter genezing aangewend.

**

Een nieuwe, nationale, volkse beweging wordt geschapen. De lessen van het verleden leggen de basis van de op te richten organisatie.

Nationaal.

De beweging is nationaal; tegen de partijen, inzonderheid tegen den partijgeest.

De wanorde der laatste jaren heeft bewezen dat, vóór alles, orde heersen moet.

Aan den staat moet dus het onmisbare gezag worden versterkt, om die orde te scheppen en te handhaven. Zonder orde blijft niets bestaan en vervalst de beschaving.

Orde en gezag.

De macht aan de partijen ontnemen; de staat buiten het bereik stellen van al te rumoerige minderheden en klein-politieke groepen, zonder hem evenwel af te zonderen van de verschillende groeperingen der natie. Dezelfde groeperingen organiseren, van hoof tot laag, van familie tot industrietak, van arbeiders tot bestuursli-chamen, en wel langs economische en kulturele syndicaten. Dat alles versmolten in den staat; zo krijgt 's lands souvereiniteit een werkelijke basis.

Een sterken staat vormen door het solidarisme zijner autonome volksdelen, door den arbeid van het volk, vóór het volk; de algemene rijkdom onderhouden en de levensvoorwaarden met hem, sociaal en kultureel bestendig verhogen. De politieke opgang in den staat en z'n sociale opgang in de natie vergemakkelijken. Den weg voor de beste elementen niet versperren, maar effenen. Alles dóór het volk, vóór het volk, niet onder leiding maar met de hulp van den staat. Dat is echte democratie.

Nationale bestaanszekerheid.

Aan al de gemeenschappen en enkelingen der maatschappij, moet een rechtsstatuut wor-

den bezorgd, dat de nodige waarborgen biedt voor hun bestaan. Dat rechtsstatuut of syndicaat dient door henzelf geleid.

Het persoonlijk initiatief, de industriële ondernemingen dienen niet tegengewerkt, maar zich vrij te ontwikkelen in het kader van den staat, die hun vooruitgang door geen wetten remmen mag, maar hun moet helpen, buiten en binnen de grenzen, naar hogere welvaart.

Dat is echte geordende vrijheid.

Vrijheid.

De vrijheid van pers, godsdienst en vereniging dient gewaarborgd. De vrije meningsuiting is een der grootste rijkdommen voor enkeling en groepering. Doch waar de vrijheid misbruikt wordt om het gezag te vernietigen door corruptie en verraad, is ze een gevaar voor de gemeenschap.

Absolute vrijheid en gezag gaan niet samen. Waar het ene bestaat kan het andere niet leven. Absoluut gezag kan bestaan (communisme) en is uit den boze, absolute vrijheid niet.

Het is een grove fout de gedachte van vrijheid en vooruitgang samen te bundelen. De vrijheid daalt naargelang de beschaving stijgt.

Van den oermens, totaal vrij in het woud, tot het hedendaags individu, dat marcheert op commando (leger), en links of rechts moet houden op straat, ziedaar wat een verbazende vooruitgang.

Laat ons de vrijheid in handen van het gezag leggen, want het gezag alleen kan de vrijheid beheren en desnoods verdedigen. Weet vooral dat de vrijheid door de huidige democratie niet beleefd wordt en wel omdat de parlementaire democratie niet bestaan kan.

Het is een utopie, en in haar praktijk een volksbedrog.

Ofwel is ze democratisch en vervalt ze in anarchie, gevolgd van regime-verandering, ofwel beschermt ze zich zelf, door anti-democratische dwang en blijft ze voortbestaan als dictatuur ener partij-coalitie.

Het eerste verklaart zich als volgt: De democratie erkent het geloof in het aantal: Onvoorwaardelijk de massa volgen is onvoorwaardelijk de nationale kracht uitputten. De massa eist steeds meer persoonlijke, onmiddellijk materiele voordelen, zonder met de nationale mogelijkheid van heden of toekomst rekening te houden. Hierdoor ontstaan ellende, devaluatie en sociale wantoestanden (het huidige openbaar leven in West-Europa bevestigt dat). Daaruit volgt dat een minderheid tegen de democratische wet opgaat en die minderheid wordt meerderheid (Duitsland '33).

Het tweede verklaart zich uit het eerste.

Wordt nu de minderheid belet meerderheid te worden, waarop ze volgens de democratische gedachte het volle recht heeft, dan gebeurt dat door een rechtstreeks anti-democratische wet (tegen vrijheid van gedachte en vereniging). Dus vervalt de democratie en wordt ze partij-dictatuur.

Daar ligt het onredelijke van zulk systeem. Zo trekken wij de conclusies uit de vele valse dogma's inzake de vrijheid.

Men hoeft realist te zijn om niet ontgoocheld uit een droom te ontwaken.

Geen tegennatuurlijke acties.

Tegenover het afbrekende en ondermijnende geestelijke gift der moderne tijden stellen wij de opbouwende en positieve leer der grote waarheden.

Bij ons komt God noch godsdiensten in het gedrang evenmin als het Vaderland, een volksgroep of z'n geschiedenis.

In de solidaristische-syndicale federale rijksunie komt noch het gezag, noch de familie en hare moraal, noch de heerlijkheid en de plicht van den arbeid in opspraak.

Godsdienst.

Het Geloof, die onuitputtelijke bron van geestesleven, aanzien wij als een gave Gods; daarom wil het er bij ons niet in dat het Geloof door moreel of brutaal geweld word opgedrongen, noch minder dat men het bestrijdt of z'n ontwikkeling belet.

Doorheen de geschiedenis nochtans zijn beide dwalingen dikwijls voorgekomen. De tijd heeft de kerken hersteld, doch wat moeilijker en dikwijls niet herstelbaar is, zijn de vroegere deugden, door de lawine van ongelof in den afgrond meegesleurd.

Godsdienst en de principes van zedenwet bepalen is geen staatswerk, omdat de staatsmacht binnen de perken der moraal ligt. De staat, de staatsleiding, de fortuin en techniek mogen niet vergoddelijkt worden. Dusdanig zullen we ieders geweten en denken eerbiedigen en den Godsvrede realistisch consolideren.

Ware Vaderlandsliefde.

Het Vaderland noch in z'n rijksvormen, noch in z'n federatief solidarisme komt bij ons in opspraak. Er zijn schoner, groter en machtiger rijken dan het onze. Maar wij zijn Vlaming en Diets. Nooit heeft een rechtgeaarde zoon gewenst het kind te zijn van een andere moeder.

Het gezag.

Het gezag komt in ons land niet in opspraak. Het is een noodzakelijkheid iets. Valt het gezag, dan duikt het weer op om in andere handen over te gaan.

Het is een recht en een plicht. Een plicht die aan zichzelf te kort schiet als ze niet wordt uitgeoefend en beleefd; een recht omdat de basis ervan het algemeen goed voor doel heeft.

Zonder gezag kunnen noch sociaal leven noch beschaving gedijen.

De overgang van het kind tot mens, van onwetendheid en barbaarendom tot cultuur en beschaving, de organisatie, de orde, de vrede en

het koppelen van individuele en collectieve belangen, dat alles is de vrucht van het gezag.

Het bestaat niet voor zichzelf maar voor anderen.

Het is geen eigenschap, veeleer een last. De voordelen van het gezag staan rechtstreeks in verhouding tot het goede door het gezag beoogd en tot de volvoering ervan.

De Familie.

De familie komt niet in opspraak. Daar wordt de mens geboren, daar krijgen de geslachten hun eerste opvoeding. Daar groeit de echte op de natuur gebouwde solidariteit. Vervalt de familie, dan vervalt het huis, en staat men als een nummer tegenover den staat en de maatschappij.

De Arbeid.

De arbeid komt niet in opspraak, noch als recht, noch als plicht.

Als recht, anders zouden zij die enkel hun handen hebben, gedoemd zijn van hongers te sterven, noch als plicht, vermits dan de rijken het universeel recht zouden genieten te leven van den arbeid van armen.

De arbeid is een eer, zonder dewelke het leven niet kan geleefd worden.

De arbeid is de kracht van de natie en zijn solidariteit met het kapitaal, de bron van welvaart en culturele opgang.

Dit zijn de algemene principes, waaruit de anderen en het programma voortkomen of er noodzakelijk op afgestemd worden.

B. — DE DIETSE VOLKSVERBONDENHEID.

Een volk dat gescheiden leeft, verspreid over staten en werelddelen, verwatert tot en groep verschoppelingen der maatschappij. Hun culturele en biologische, of rasverwantschap, zonder politieke of machtseenheid, kan hun verval niet behoeden en belet hen niet individueel of familiaal bij vreemde volken als bastaards te worden opgenomen. Een treffend voorbeeld hiervan zijn de Joden.

Ons volk, de stam waartoe we onherroepelijk behoren, de grond waarop we als kind gekerstend werden, geeft in zijn huidige staatkundige verhoudingen dezelfde wantoestanden weer en dreigen een zelfde verloop te kennen.

Vooreerst wil ik het positieve, natuurlijke, biologische, historische verband van ons volk belichten.

De zuiver materialistische (Hoofdst. 3) beredenering besluit ook tevens de onbetwistbare noodzakelijkheid van de Dietsche eenheid. Beide standpunten lopen hierin harmonisch samen en verworden tot de enige logische mogelijkheid.

Historische Gebondenheid.

Het volk dat woont tussen den Dollart en

de Kwinte (la Canche) is één in zijn verleden, en zijn roeping in de toekomst. Friezen, Hollanders, Limburgers, Vlamingen, Luxemburgers, Luikenaars of Groningers behoren allen tot de Germaanse, Frankische, Saksische afstamming. De bewering als zou de Waal niet tot het Nederlandse volk behoren is onlogisch. De romanisering heeft hem echter een andere taal gegeven. Evenzo spreken de Frans-Vlamingen ten gevolge van vreemde overheersing, hun moedertaal niet meer.

Door de eeuwen heen heeft onze volksgemeenschap in al zijn delen gemeenschappelijk geschapen, bewaard en ontwikkeld, één cultuur en beschaving die op historische ogenblikken de wereld met verbazing heeft geslagen. De Gouden Eeuw van 1482 tot 1555 is hiervan één sprekend bewijs uit de velen.

Die Dietsche volksgemeenschap heeft onloochenbaar een gemeenschappelijk verleden. In de jongste tijden is de historische gebondenheid der Nederlanden, door de Dietsche geschiedschrijvers bijna een historisch axioma geworden (wijsgerige, wiskundige grondstelling die geen bewijs nodig heeft). Leest daarover de werken van Professor Leo van der Essen en van Professor Geyl. Zelfs Pirenne onzen Belgischen geschiedschrijver moest in zijn merkwaardig werk geregeld deze gebondenheid erkennen.

Het past niet hier met een lange reeks van zwaar feiten materiaal te trachten theoretisch deze vooropstelling te bewijzen.

Het zou ons te ver leiden en niet van saaiheid te vrijwaren zijn

Wat de ramspoedige breuk betreft die door de domme en noodlottige muiterij van 1830 werd ingeluid, weest ervan overtuigd dat zij binnen honderd jaar door de historici als een ten zeerste betreurenswaardig incident zal beschouwt worden. Wat zijn honderd jaren in de geschiedenis van een volk? Rogier bevestigt dat waar hij zegt:

« Men was helaas indertijd (1830) verder gegaan dan men gewenst had. Eene administratieve scheiding van België en Nederland was het oorspronkelijk doel der revolutie van 1830 ».

Dat de toenmalige opstandelingen verder gingen ligt bij het feit dat hun leiding volledig onder Franse controle stond van wiens propaganda zij een diepe invloed ondergingen.

Over zulkdanige incidenten, en er zijn er verscheidene geweest in den loop van ons volkbestaan, schrijft onverstoortbaar de machtige actie der grote natuurlijke volksrechterlijke, en geschiedkundige wetten heen». (*rede van Joris Van Severen*).

De tijd is aangebroken dat deze ontwikkeling aan het Dietsche volk proefondervindelijk en theoretisch dwingt te erkennen dat de gebondenheid der Nederlanden een historische roeping is, en het traktaat van 1830 slechts een pauze in zijn ontwikkeling meebracht.

**

De bevestiging der geografische en economi-

sche eenheid, of de geopolitische eenheid der lage landen is voor elk uwer een onomstootbare stelling.

De samenvloeiing in een geconcentreerde delta, van Maas, Rijn en Schelde, en de aanpassing der op deze stromen gelegen havens, met hun reusachtig West-Europese interland verenigen automatisch de economische belangen onzer staten. De aangepaste economische structuur, nl. een industrieel Zuiden en een landbouwkundig en zeevarend Noorden draagt de meest mogelijke gegevens in zich om de economische eenheid in haar wezen en vooruitgang te doen bloeien.

De huidige, reeds door de enggestige verpolitiekte groepen aangegane economische unie bewijst wel de diepe echtheid en noodzakelijkheid ervan en toont de mogelijkheden aan indien deze unie door economen voor Dietsch Nationale belangen geleid werd.

**

Gelegen aan den West-Europese uithoek, als bufferstaten tussen Engeland, Duitsland en Frankrijk nemen de Noordelijke en Zuidelijke Nederlanden een uniforme plaats in. Beide landen bezitten eenzelfde aangepast defensiesysteem tegen dezelfde randstaten en wanneer één van beiden in 't gedrang komt, wordt de andere door zijn aardrijkskundige ligging automatisch bij den strijd ingeschakeld. Als strategisch bastion of Europees slagveld zijn de beide landen onafscheidbaar door de eeuwen heen door alle grootmachten gegeerd geworden. Van Karel de Grote tot Adolf Hitler vonden er hun opmarchgebied.

Noch België, als staat, noch Nederland als staat kunnen het hoofd bieden aan gelijk welke militaire actie van een onzer naburen of aan de door de Sovjets bewapende communistische legers.

Enkel de totale militaire én politieke eenheid kan, met het potentieel onzer zuiderlanden in Azië en Afrika ons een strategische machtspositie verschaffen. Hier staat in de naaste toekomst het «Leven of Dood» van ons volk op het spel. Politiek en strategisch is de eenheid der Nederlanden zo broodnodig als de economische en commerciële versmelting.

**

De bescherming, de verdediging en het behoud van het gehele Dietsche volk, Vlamingen, Friezen, Groningers en Walen met onze lotsverbonden Indoneziërs en Indo Europeanen hangt in de komende jaren af van die eenheid, die eenwording der aloude en eeuwige jonge Nederlanden met al zijn praecht en cultuur, met geheel zijn onsterfelijke grootheid.

De politieke, sociale en economische omwenteling, kenmerkt deze jaren, is de rotsweg tussen twee onpijlbare ravijnen, de culturele malaise in 't algemeen, de sociale en politieke ondergang in het bijzonder.

Niets rechtvaardigt de scheiding en verdeeldheid der Groot-Nederlandse gouwen. Alles bepleit zijn spoedige en solidaristische eenwording.

Verdeeld, gescheiden en verscheurd, resten drie kleine staten die in de internationale stromingen ongehinderd terzijde worden geschoven, wiens minister men onlangs nog in de UNO vernedert en hun gewettigde en rechtvaardige houding negerend voorbijgaat om aan eigen economische of politieke expansiezuchten te voldoen. (*de Indonezische kwestie in de UNO*)

Eén geworden, groot en krachtig kan het rijk der Nederlanden zijn belangen succesvol verdedigen, en desnoods overal, op alle werelddelen doen eerbiedigen.

Verdeeld, gescheiden staan drie kleine weermachten als soldeniers van Engeland of Amerika, onder vreemd kommando (*In Duitsland*) niet bij machte noch het Europese, noch het overzese rijk te kunnen verdedigen.

Worden we aangevallen, verliezen we altijd, ofwel overwint den overweldiger, ofwel worden we door den bondgenoot-overwinnaar economisch en politiek overweldigd als tol voor zijn hulp

Eén geworden kan ons militair apparaat, miljoenen sterk, desnoods onze belangen verdedigen zonder onze vrijheid te verkopen aan één der zogenaamde «Bevriende mogendheden».

Verdeeld en gescheiden, worden onze landen, reeds zo klein, nogmaals in tientallen partijen verkaveld en de sociale en economische toestanden hebben de grens van het uiterste bereikt; al is de pel nog zo rozig van kleur, het klokhuis en het vlees zijn reeds door de partijwormen tot de laatste vezel weggeknaagd.

Eén en federaal verenigd op een geordende economische grondslag gebouwd, bestuurd door syndicaten of corporaties bied ons rijk de hoogste levensvoorwaarden, de machtigste projecten aan de industrie en den grootsten bloei voor culturele en aanverwante groepen. Enkel een rijk land kan rijk leven. Een arm land is tot den ondergang gedoemd; dat is de onherroepelijke wet der geschiedenis.

Vrienden uit alle gouwen, Vlamingen tot U in het bijzonder, denkt in deze historische dagen aan de onbaatzuchtigheid onzer voorvaders wanneer het om grond of hun volksbestaan ging. Nu in ons uur van handelen gekomen. De eendracht, de orde en tucht brengt ons solidaire marscherend naar het beoogde doel.

II.

HERSTEL DER ECONOMISCHE EN SOCIALE ORDE.

**De noodzakelijkheid der syndicalistische of
Coöperatieve organisatie.**

De heden, in voege zijnde vormen van syndicale of beroepsgroeperingen behoren tot de machtigste wapenen der grootfinancierij en der communisten anderzijds, om de massa te

verdelen, de middenstander te domineren en de klassenstrijd op ideologische grondslag verder uit te buiten.

De zogenaamde syndicaten missen allen bestaansredenen omdat ze in de eerste plaats de partijpolitieke belangen dienen, anderzijds de arbeiders verdelen door uitbuiting van hun politieke overtuiging, terwijl de meest tegenstrijdige beroepen in één syndicale orde gegroepeert liggen.

Laat nu die manke arbeidersorganisaties «pro forma» enige successen behalen met onmiddellijke materiele voordelen zoals: loonsverhoging, toelagen en dergelijke, hen wordt de grond onder de voeten weggenomen door de huidige syndicale leiding zelve, die, na elke zogenaamde verbetering voor de arbeiders een steeds afgedwongen «aanpassing» vanwege en ten voordele van het groot-kapitalisme moet toestaan. De telkens terugkerende operatie van loonsverhoging en prijsstijging is er de meest duidelijke uitdrukking van. Nu mist daarbij dat gehele systeem elke economische ordening wat meestal te wijten is aan de onrechtvaardige en bedriegelijke theorie om de productie en economische bedrijvigheid aan te passen aan de sociale vooruitgang.

Eerst verteren en dan verdienen is hun leuze. Putten graven om andere te vullen.

Deze praktijk heeft ons thans, na jaren schijnsucces tot de werkelijke heersende catastrophale wantoestanden gebracht.

De basis der huidige sociale organisatie is volkomen vals. Economische of sociale «klassen» bestaan niet. Zij zijn enkel door de politiciërs of neo-politieke trusts in het even geroepen als veiligheidsklep om te hoog oplaaierende sociale stormen door verdeeldheid te breken.

De klassenstrijd, daardoor ontstagn, mist alle grond, omdat de klassen zelf geen werkelijke eenheid vormen.

Het meest actuele voorbeeld is de z.g. arbeidersklas.

De sociale en economische belangen der mijnarbeiders lopen rechtsreeks in tegen deze der ijzergieterijen en die, op hun beurt, hebben geen homogene belangen met de scheepsarbeiders.

Alle drie verlangen betere sociale voorwaarden. Deze kunnen slechts bekomen worden voor de ene, ten koste van economische en financiële offers der andere. Dat is een onweerlegbaar feit. Bij voorbeeld: Het is in het belang der mijnarbeiders dat de kolen zo hoog mogelijk verkocht worden, waardoor de mijnwinst renderend is. Alzo ontstaat de rechtvaardige kans en de materiele mogelijkheid op hoger loon of groter winstaandeel.

De metaalgieterij-arbeiders nu, hebben er alle belang bij dat diezelfde kolen, in belangrijke mate bij hun productie betrokken, zo goedkoop mogelijk geleverd worden. Hierdoor blijven de productiekosten voor het ijzer lager en de winst hoger, met hetzelfde sociale resultaat, als hun mijnkameraden.

In de scheepstimmerwerken waar het ijzer als

voornaamste grondstof bewerkt wordt, heerst dezelfde logische wet van prijzen en lonen tegenover de twee vorige categorieën.

Indien nu al deze groepen uit de maatschappij eenzelfde sociale eis verwezenlijken zonder met de economische mogelijkheden rekening te houden (wat trouwens regelmatig gebeurt) gaat geheel de natie naar den afgrond, daar het nationaal potentieel het slachtoffer is waarop geteerd wordt. Indien het bedrijf telkens weer het gelag betalen moet wordt het automatisch uit den internationalen handel uitgesloten bij gebrek aan leefbaarheid, omdat zijn concurrerende kracht gebroken wordt. Dit alles drukt ons walgelijk anti-nationaal economisch leven uit, dat door onze politiciërs, tot eigenbaat, zo geleid en gesteund wordt.

Wat de huidige organisatie van middenstand, landbouw en vrije beroepen betreft, mag gezegd worden dat hun werking, reeds luttel en uitermate verdeeld, op het nationale plan weinig te betekenen heeft.

De alles zeggende oorzaak hiervan ligt natuurlijk bij het gebrek aan een rechtstatuut eenzijds en solidarisme of eenheid anderzijds.

De verschillende groeperingen weedom, op partij politieke verdeeldheid gebouwd (Christene, liberale en vrije middenstandsbonden, Katholieke en Liberaalgezinde landbouw-organisaties), hebben buiten plaatselijke vergaderingen, eemalen en bijdragen van het lidgeld, slechts bitter weinig gepresteerd.

De enige acties op nationaal plan (bijv. de Meistaking in 1947) worden dan cynisch door egoïstische concurrentie en de grootwarenhuizen, onder controle der Société Général de Belgique, geboycoteerd.

Dat het alzo mogelijk is op een winst van 100.000 fr. een middenstander 40.000 fr. belasting te doen betalen tegen resp. 16.000 fr. en 700 fr. voor arbeiders en N. V. hoeft geen verwondering te baren.

De vrije beroepen, in het bijzonder de intellectuelen voelen geen behoefte aan vereniging, ze vergeten echter hoe hun weerloosheid hen tot de sociale rang van «ongeschoold arbeider» terugbrengt, indien hun kortzichtigheid hen de ogen niet opend, om het lot hunner collega's in Oost-Europa als voorbeeld van «non activiteit» en zijn gevolgen, te aanschouwen.

**

Om nu al deze kwalen en hun nasleep te genezen of te voorkomen dient onverwijld een nationaal solidaristische syndicale orde opgebouwd.

Het land bestaat uit gemeenschappen verschillend naar hun beroep en gerangschikt naar hun tak in het economisch leven. Niet één beroep, één tak dient georganiseerd te staan om zijn eigen ikzuchtige belangen te verdedigen, maar geheel de economie, de handel, de nijverheid en vrije beroepen moeten eendrachtig, door vakbevoegde geleid en gebundeld worden tot heil van allen, zo van fabrikant als verkoper

detaillant, zo van dokter als schoenlapper.

Al deze mensen dienen gegroepeerd te staan in het syndicaat van hun beroep. Zó wordt een economische orde gebouwd. Elk beroepsyndicaat bestaat uit een patronaat en een werknemers-afdeeling. De syndiclae leiding is samengesteld uit evenredig verdeelde afgevaardigden van den patroon en van de werknemers. De syndicale leiding is publiek rechterlijk bevoegd. Een hoofdgroepering bundelt de syndicaten met gelijke economische grondslag. De leiding der hoofdgroepering, uit leden der syndicale besturen samengesteld, zetelt onder gezag van een voor den betrokken minister, dus voor den staat verantwoordelijke, vakbevoegde (universitair) voorzitter.

De Hoofdgroepering regelt de algemene belangen zijner syndicaten en treed beslissend op in arbeidsgeschillen welke in het syndicaal bestuur hun oplossing niet konden vinden.

De scheidingslijn en indeling der Hoofdgroeperingen doet zich als volgt voor:

- 1) Mijnwezen — 2) Landbouw en Visserij —
- 3) Industrie — 4) Handel en vrije beroepen —
- 5) Geldwezen — 6) Kunsten en Wetenschappen.

Alzo bekomt men door één samenwerking tussen alle burgers, langs de syndicaten gecanaliseerd, den algemene nationale opbloei op economisch en dusdanig op sociaal gebied. Geen strijd meer tussen kapitaal en arbeid, maar «Arbeid en kapitaal zijn solidair».

Het werkende land, dat in de syndicale orde verpersoonlijkt is moet op nationaal gebied, tevens publiek rechterlijk bevoegd zijn. Indien de syndicale instelling afhankelijk was van politieke parlementen en hun wetgeving, zou geheel het opbouwende en voor de redding des lands broodnodige hervorming, bij gebrek aan macht, en door politiek geknoei, gekelderd worden.

Daarom wordt het Rijksbestuur evenals het Bestuur der Federale Staten in handen gelegd en van een Economisch én een politiek organisme. De wetgevende macht wordt uitgeoefend door den ministerraad echter door de syndicale en politieke kamers gecontroleerd en bijgestaan.

De syndicale kamer is samengesteld uit afgevaardigden der syndicaten. Alzo wordt de Staatsleiding verlegd van het partijpolitiek systeem naar een economisch en sociaal stelsel. Niet langer dienen de belangen behartigd door C. V., P.ers, Socialisten, Kommunisten, Liberalen en Conservatieven, partij van den Arbeid of dergelijke kleurpolitieke klieken, maar zetelt ter behartiging der nationale belangen, het werkende land.

Naast dokarbeider, winkelier, groothandelaar, bouwarbeider zit dokter, advocaat, en landbouwer, uitsluitend hun beroepsorganisatie vertegenwoordigend, als afgevaardigde van hun bedrijf, syndicaat en hoofdgroepering.

Dan alleen kan het economisch leven van het land, dat, door de modernisatie, de ontwikkeling der handelsmethodes en de internationale betrekkingen het probleem geworden is waar-

aan alle andere onderworpen zijn, rechtstreeks of onrechtstreeks afhankelijk, op een ernstige wijze aangepast worden.

Door bevoegden geleid zal het tot een zeker succes van algemene nationale vereffing gebracht worden.

Het gezin, het beroep, de gemeenschap leeft van de stoffelijke welvaart, niet van politiek. Gelijk welk partij-politiek bestuurd zijn privaathandel, nijverheid of cabinet, commercieel, d.i. zakelijk op economische grondslag. Daàr dult hij geen vóór of tegen, risico's of medezeggingschap.

Het land is een gezin, een gemeenschap die leeft door en voor haar welvaart. Zelfs haar cultuur kan zonder deze niet gedijen. Daàr ook dient, door de tijdsomstandigheden ertoe gebracht, de passie verwijderd en gezond realistisch zakelijk bestuur de hefbomen in handen te nemen. The right men on the right place, is de leiddraad onzer gedachte in deze zo belangrijke aangelegenheid.

De wereld is door de moderne verbindingsmiddelen en door de variëteit der verbruiksartikelen zó dicht bij elkaar gebracht dat het uitwerken van den internationalen handel de belangrijkste taak geworden is voor elk nationaal rijksbestuur.

Dat de economie der staten inwendig dient gecontroleerd en nationaal georganiseerd spreekt uit der aard der feiten. Wil de Europese economie en met haar de politieke en culturele macht niet te loor gaan zal vóór alles door de coördinatie der productie, de nationale voortbrengst zó hoog moeten opgevoerd worden, dat wij, door eigen prestaties én onafhankelijk van anderen onze handel kunnen bepalen, én onze inwendige sociale toestand op grond van nationale welvaart bestendig kunnen verbeteren.

Daar ligt de basis voor continentale en internationale samenwerking. De bestaande organismen voor internationale samenwerking mislukten en mislukken omdat er steeds enkelen zijn die altijd moeten geven, tegenover velen die altijd willen verkrijgen. Dát zou alleen mogelijk zijn als alle mensen engelen waren en de aarde den Hemel. Wil Europa eendrachtig samenwerken met de overige wereld moet het vóór alles zich een economische en politieke machtspositie herwinnen.

De taak der Nederlanden omvat als eerste doel, het bekomen van maximum prestaties door eigen arbeid met eigen middelen. De syndicale solidaristische orde is de enige ware weg daartoe.

III.

DE NOODZAKELIJKHEID DER FEDERATIEVE RIJKSORDE.

Federatie .

Meer dan een eeuw reeds worstelen en werken de verschillende volksgroepen in de Neder-

landse landen, binnen het kader der huidige staatskundige grenzen, aan hun eigen culturele en politieke ontwikkeling.

Met periodes van hoog oploaiende spanning gevolgd van meer gematigde en beredenerende werkwijzen maakt het Dietsche volk in al zijn onderscheiden bestanddelen een voortdurend ontwikkelingsproces door.

Wij zagen in de Vlaamse strijd zijn cultureel aspect en zijn gematigd politiek karakter naast de meest extremische uitingen van onvoldane idialisten.

Men werpe niet de steen naar hen die elk naar zijn overtuiging en vermogen getracht hebben hun volk te dienen.

Conscience, Vermeylen, Borms, De Clerck, Van Severen, Borginon, Van Dieren en zoveel anderen maakten zich, elk in zijn strijd, even verdienstelijk.

Allen vochten voor éénzelfde idiaal, «Vlaanderen».

Sommigen worden thans geëerd en geprezen, anderen zijn ten offer gevallen aan de wraak der Hoge Omes en de openbare mening.

Wat in de rangen van den Vlaamsen strijd door oorlogen gedund werd, is slechts tijdelijk verloren. Met den materiele heropbouw volgt de politieke en culturele heropleving haar als een schaduw op den voet.

Het vergif door de woelige Mars in de geesten des volks gestort heeft menselijker wijze ook sommigen der grote Vlaamse strijders misleid en schijnbeelden voorgespiegeld.

Hun overtuiging om Vlaanderen en met Vlaanderen de natie te dienen bleef hun echter rotsvast bij tot hun laatste ademtocht, tot vóór den executiepaal of tot heden, achter de zware muren van het middeleeuws wangedrocht dat door de moderne mens onverschillig «gevangenis» genoemd word.

Het gehele wezen van den Vlaamsen ontvoogdingsstrijd heeft duidelijk aangetoond dat het Dietsche volk eigen zelfstandige volksdelen bezit en dat deze dan slechts hun hoogste rendement ontwikkelen als ze werken en leven in hun eigen kader voor hun eigen volkse zaak.

Want hoe moeilijk het ook is, in de huidige omstandigheden vanuit den Vlaamsen strijd vertrokken, de noodzaak en de gegrondheid, ja de historische waarheid van ons federalistisch leven te bewijzen, het Waalse Congres, de Gelderse en Brabantse landdagen komen op het gepaste oogenblik en liggend in het zogenaamde «civieke» kader, deze stelling verdedigen.

Het Congres der Waalse liga zegt ons weerom dat een sterke Waalse meerderheid (52 senatoren en volksvertegenwoordigers namen er aan deel) ook de behoefte aanvoeld om in een Groot Nationaal geheel een eigen thuis te hebben.

De Brabanders verenigd in «Pro Brabantia nostra» hebben eenzelfde, meer van uitspattingen gevrijwaard streven. Ook zij voelen zich in de Dietsen familie een eigen gezin.

In Gelderland voelt het volk behoefte aan een eigen iets, een eigen cultuur en politiek beleid dat de belangen van zijn bodem en zijn cultu-

rele en folkloristische ontwikkeling van uit een Gelders of Oost-Hollands standpunt wil geleid zien.

De provincieën in het Zuiden zoals Friesland in het Noorden, willen zich niet langer bevolen voelen op grond van ongelijkheid welke hun zeer dikwijls en nadelig door het uitsluitend Hollands-geleide «Den Haag» wordt opgedrongen.

Hoe vrijer deze volksgroepen hun eigen potje kunnen koken, hoe echter en dieper ze op het Rijksplan aaneengesloten liggen. De gehele geschiedenis door heeft de Federatie der Nederlandse staten tegenover nationale problemen en internationale strijd de sterkste banden der eenheid getoond. Nooit was ons volk als Vlaming zó sterk als gedurende de tijdvakken der geschiedenis waarin het zijn autonomsche plaats innam in de Groot Nederlandse familie die haar vlag over alle zeeën heen voer en wier roem heden ten dagen in Engeland op den Theems en in Spanje bij Trafalgar nog gekend zijn.

Juist het tegenwerken der ontwikkeling onzer volksgroepen zou het gehele economische leven onze staten door politieke onlusten en drukken-de malaise in zijn opgang ruïneren.

Wat voor 30 jaren in Vlaanderen gebeurde zal in Wallonië en Brabant plaats grijpen indien door de rede en den harden arbeid van het volk, geleid door breed realisme, aan de huidige dolle afscheurings-extremisten die in dergelijke strijd hun kansen wagen, niet door de gezonde oplossing voor onderscheiden volksstromingen en roemloos einde word gesteld.

Welke vormen zal het federaal systeem aannemen in de Rijksgedachte?

De autonomie die verschillende volksgroepen in het Groot-Nederrijk moet aangepast zijn aan zijn werkelijke node. (realistisch)

Ze houd in zich de oplossing der vraagstukken door de kwestie zelve gesteld.

Wij houden in deze tijden van top materialistische wereldbeschouwing, niet van al de naive waanvoorstellingen of overdreven uitgediept idialisme. Beiden zijn ofwel afstotend, ofwel in de hun verwezenlijking te zwak om de stormen des tijds en de aanrukkende ideologische wangedrochten, het hoofd te kunnen bieden.

De Vlaming, ik neem hem als voorbeeld omdat ik in deze uitgave mij heel bijzonder tot hem richt, moet zich Vlaming thuis gevoelen.

Hij wil geoordeeld worden door Vlaamse rechters, onderwezen door Vlaamse korpsen, in Vlaamse geest. De Vlaming moet zijn geschreven, gesproken taal met al zijn van node of tot dienst gestelde openbare organisme in het Vlaams kunnen voeren.

De bepalingen, welke het intieme en regionale leven regelen, in al zijn uitingen vaststellen, moet door Vlamingen geschieden, omdat zij enkel en alléén hun volk, zijn gebruiken en gevoelens ten volle begripen.

Vlaanderen moet weer Vlaams worden. Geen

franse kaste in de hoogste officiële of semi-officiële posten, maar echte mannen uit den alom gekenden en eeuwig geëerden oerwouden stam van Breidel, Ludgardis en Van Ganzen.

De economie, met den bodem en volk ondeelbaar geworden, moet in het autonoomische staatskader zijn nationale aanpassing vinden. Onze visserij b.v. is een Vlaamse prestatie, onze spinnerij, onze sigaren- en papierindustrie is een Vlaamse beroepswerkkring geworden. Ja, de kleinhandels- en groothandels-organisatie in mindere mate, hebben een totaal eigen werkwijze, en een op den bodem en zijn volk afgestemde methode. Dit alles is een Vlaamse uiting van eigen economisch leven.

Onze vrije beroepen staan dicht bij eigen culturele ontwikkeling en hebben meer dan ooit behoefte aan officiële Vlaamse staathundige organisaties.

Wellicht valt in eerste lezing niet ogenblikkelijk de diepte dezer bewering op; de gewoonte is hier de oorzaak der onverschilligheid, daarom valt ze ons in 't dagelijks leven minder scherp op, maar zit des te dieper in den volksgeest geankerd.

Onze Vlaamse arbeiders dienen hun economische en sociale belangen verdedigd te zien in Vlaamse syndicaten want Vlaamse syndicaten alléén kennen de Vlaamse arbeidsnoden die min of meer vër afwijkend zijn van deze der overige volksgroepen opdat elke volksgroep een met zich vergroeide economisch, sociaal en cultureel leven heeft.

Dat de Vlaamse kultuur enkel in eigen organisatie kan gedijen, en, enkel door een Vlaamse staatsrechtelijke gemeenschap gesteund, over het gehele rijk en met de rijksv Verbonden over Europa en de wereld kan uitstralen, heeft voor de betrokken noch de brede lagen onzer stamverwanten, geen betoog.

Zo is dan ook de staatskundige organisatie der autonomie in grote lijnen vastgelegd.

Wat boven voor Vlaanderen gezegd werd is even waar voor Friezen, Walen, Limburgers, Hollanders of Soendaneziërs.

**«Eigen volk op eigen grond,
Zich zelve richt en zelve plicht,
Met eigen vlag en eigen mond,
Dietsch tot stam en rijk gedicht.»**

Zo zal de autonomie der verschillende groepen uit de Verenigde Nederlanden in Oost en West in Noord en Zuid de banden der diepe onbreekbare eenheid smeden tot één vrije familie die krachtig bestuurd, zijn fiere houding en solidaire belangen tegenover de wereld en het internationaal communisme eendrachig kunnen uitbouwen en handhaven.

De Rijksorde.

De noodzakelijkheid het gehele volk der Nederlanden vervat in de huidige staatskundige grenzen van Luxemburg, België, Nederland en de door de eeuwen lotsverbonden volken van In-

donezië en Congo in één sterke rijksband te verbinden werd aan de hand van ideologische, Historische en rassistisch gronden reeds in vorig hoofdstuk uiteengezet.

Deze diepere waarheden worden volledig gesteund en aangevuld tot één geheel bewijs, door de voor de massa meer begrijpelijker noden van stoffelijken aard. Zuiver economisch, politiek en sociaal gezien is zowel die Rijkseenheid voor elk dezer als de onafscheidbaarheid der drie een onomsbootbare noodzakelijkheid.

Bedoeld is. De zelfstandige Economie van één of een deel der door de Federatieve organisatie in 't leven geroepen autonome volkse staten zouden een verzwakking beteekenen van al de categorien der betrokken gebieden. De opbeuring en totale verheffing door de syndicalistische organisatie onzer natie is gewoonweg niet denkbaar zonder de unitaire Rijksgedachte. Van haar kant is de eenheid der verschillende autonoomische staten in het Groot-Nederlands Rijksverband de enige weg naar een onafhankelijk economisch potentieel dat op zichzelf de absolute voorwaarde is om tot nationaal herstel te komen, zonder onze persoonlijke, politieke of financiële machten te moeten overdragen aan derde mogendheden.

De door onze parlementaire staten uitgewerkte economische unie «Benelux» genaamd toont aan welke macht reeds deze voorlopige concentratie uitmaakt.

De noodzakelijkheid het tekort aan grondstof, zo ertsen uit Afrika als petroleum en plantaardige producten uit Azië, in ons economisch potentieel te verenigen, toont zich aan door de aan den lijve gevoelde tekorten waaronder onze landen nu nog ten volle gebukt gaan.

De vereniging van het Groot-Nederlandse Rijksgebied in Europa, Azië en Afrika in een vrije federatieve Rijksstaat brengt ons op de 3e plaats in economische wereldmachten en geeft ons de volledige zelfstandige leefbaarheid, broodnodig om de sociale verheffing van ons volk te voltooien.

De nuchtere kijk op de wereldgebeurtenissen met zijn openlijke diplomatie en geheime acties brengt ons telkens tot de ondervinding dat de politieke, ja, militaire verhandelingen een economischen ondergrond hebben, en wederkerig, een economische macht slechts een zwakke stelling of een utopie beteekent, indien ze niet door een sterke politieke en militaire factor gerugsteund is. Een los economisch verbond, zelfs een unie, maar politiek gesteund op kleine staten, is altijd kwetsbaar en weerloos tegen een economisch gelijke, maar politiek sterkere tegenstrever. Deze zal, de feiten weerleggen de theoretische vredesgedachten te recent, van zijn politieke en militaire macht gebruik maken om langs diplomatieke weg de voor hem nodig geachte, dikwijls onrechtvaardige voordelen af te dwingen.

Lijkt deze aanhaling vrij sceptisch, het is de nuchtere waarheid. De gemiddelde, ja, de massamens van heden weet trouwens aan de hand der geschiedkundige gegevens maar al te goed,

dat vroeger, nu en in de toekomst, de openbare verdragen, op internationale en regionale vergaderingen ondertekent, stralen van vredeswil en engelengezang, wijl de geheime traktaten en besprekingen, het werk van diverse secrete diensten, de meest fanatieke, gluiperige en harde machtspolitiek baren. Immer is gebleken dat daàr het satanswerk dat komen moet, zijn werkelijke gedaante krijgt.

Zo is ook gewoonweg, in de moderne wereld, geen sterk economisch blok denkbaar zonder sterke, nationale, politieke eenheid als basis. Dit geldt maar al te zeer voor het volk der Lage Landen.

Daarin ligt dan ook de eerste stap, langs de economische, dóór de politieke naar de sociale en culturele bestendige verbetering.

VERGETEN STANDEN.

De burger rentenier.

De gedachten en beloften, in schijn, der politieke kleurpartijen, gaan steeds naar die groepen der bevolking die, stemrechtigd zijn en een massaal aantal eenheden vertegenwoordigen.

Wie gedenkt diegenen, die in harden kamp hun strijd gestreden hebben, en oud van dagen, op eigen benen moeten staan; die honderd duizenden, middenstanders en burgers-renteniers die, in den loop der jaren, door hard werken een klein fortuintje konden vergaren om, als hun rustuur gekomen is of het noodlot hen scheidde, in peis en vrê hun leven te slijten?

De verschrikkelijke gebeurtenissen der oorlogsjaren hebben in deze weerloze massa een diepe wonde geslagen.

Zij, die vóór de laatste slachting een rente genoten, welke hun ruim voldoende was, hebben thans, als gevolg der muntwaardevermindering en de dure oorlogsdagen en daarbij de ongeschreven devaluatie of stijgende levensduurte een nieuwe klasse arme paria's gevormd. Weinigen weten of zien iets van de geweldige ontbering die door deze lieden, achter de keurige raampjes der duizende rentenierswoningen, geleden wordt. Ontzegd van pensioenen, toegewezen op 1000 à 1500 frank maandintrest, onderworpen aan hoge belasting en gehouden «keurig» in het publiek te verschijnen, is de overgrote meerderheid dezer rustende volkspioniers gedwongen in hun oude dag de riem steeds nauwer toe te halen. Zij zijn de ongekende, onverdiende en door het noodlot achterhaalde «schamele armen».

Het solidarisme, de basis van het nieuwe staatkundige bestel, is den eerbied en tegemoetkoming jegens dezen, ten hoogste verplicht. De staat kan door een compromis-wetgeving waarbij een gemeenschappelijk Rijksfonds alle kapitaal overneemt, ten 1° aan deze bezitters den vasten intrest van 10 % uitkeren; ten 2° een vrij berekend maximum bepalen, om het uytbuiten dezer gunsttarieven te voorkomen; ten 3° een statuut vastleggen betreffende a) de nalatenschap der geplaatste kapitalen en b) extra-ver-

goedingen bij ziekte en ongeval, welke voor deze groep ouderlingen door een bijzonder Rijks-sociaal-verzekerings-systeem hun verdiende stoffelijke welvaart tot de laatste ademtocht zou kunnen behartigen.

Dat is de morele plicht ener jonge generatie aan degenen, die ons voorafgingen in den strijd om het bestaan, en het is tevens de verzekering voor de huidige zelfstandige kleine middenstanders, hun oude dag van alle gebrek gevrijwaard te zien.

Het Kultuurleven.

Een natie welke haar kunst en cultuur beleeft en eert, dient terecht onder de volkeren een «lichtbaken van geestesleven» genoemd.

Welk land, welk volk of stam is rijker aan kunst en cultuur dan Dietsland? Doch de beoefening der kunst is de taak der kunstenaars. Een goed kunstenaar wordt gevormd door de studie en later door het succes. Hoevelen van onze kunstenaars, zo dichters, schilders als beeldhouwers of schrijvers, bezitten de financiële en morele middelen om doeltreffend hun verheven taak met goed gevolg te vervullen?

De nieuwe syndicalistische, volkse staat zal in zijn corporatieve organisatie het syndicaat der kunsten gerangschikt zien. In nauwe samenwerking met de betrokken ministers der federatieve staten of het Rijk, dient de stoffelijke welvaart der culturele krachten op vaste gronden gefundeerd.

Het buitenland moet onze kunsten leren kennen, kunnen eerbiedigen en bewonderen. Tentoonstellingen in en buiten het Rijk, veelvuldige beurzen en annulaire prijzen naast internationale propaganda-campagnes, behoren tot de allereerste taak van het syndicaat der kunsten.

De tijd dat een Rembrandt verhongert op een zolderkamer, is voorbij. De menselijke waarde en de erkenning zijner geestelijke gaven moet aan de uitverkorenen van 'n volk de plaats toekennen, welke ze in de maatschappij door hun prestaties ruim verdiend hebben.

Onderwijs en Openbare Diensten.

De wantoestanden in de kaders van het openbaar onderwijs en de openbare diensten zijn tweërlei. 1° de financiële malaise met z'n burgerlijke dood; 2° de morele tegenstrijdigheden veroorzaakt door politiek geknoei.

De taak van de onderwijzer is: de jeugd op te voeden tot een volwaardig lid der samenleving. Hij dient echter z'n taak niet enkel materialistisch te beschouwen, maar te weten dat hij werkt en bouwt aan de geestelijke vorming der jongste generaties. De onderwijzer legt de wetenschappelijke, maatschappelijke en zedelijke begrippen. Hij vormt of misvormt een goede of een slechte jeugd, een fiere natie of een egoïstische groep materialisten, die de gezonde krachten der samenleving, door hun fanatieke of numerieke macht, spoedig zouden overvleugen. (Zie de malaise bij de huidige Duitse en

Sovjet-jeugd). Daar ligt de edele taak van hem of haar die z'n werkterrein vóór de schoolbanken gekozen heeft. Zó dient het probleem van het onderwijs begrepen. Men telt niet de betaalde verlofdagen of de uren werk per week, want deze zijn ruim van node om een langdurig geconcentreerde geest de vereiste rust te bezorgen. Het onderwijs immers vergt een scherpe oplettendheid, én op zichzelf, én op de leerlingen, direct en indirect, naar innerlijk en uiterlijk vermogen.

Spijts deze, zij het dan voor het grote publiek minder opvallende feiten, mag gezegd dat aan de grote meerderheid der onderwijzers, om reden van een veel te laag loon-barema, een on-burgerlijk bestaan wordt opgedrongen. De morele vereisten van woon en kleding, welke geen ongerijmdheden zijn, maar nodig om het prestige tegenover de leerling en z'n ouders te handhaven, maken de persoonlijke huishouding en gezinsuitbreiding voor een onderwijzer tot een haast onoplosbaar levensvraagstuk. En hier ligt dan ook de oorzaak dat zovelen van ons huidig onderwijzend personeel zich automatisch laten gaan. Hun innerlijke krachten om hun taak met hart en ziel tot een kulturele levenszaak te maken, bestaat nagenoeg integraal bij allen, in het begin hunner loopbaan. Deze nodige kracht knot echter bij het merendeel langzaam af door het materieel tekort en de harde bestaansstrijd. En een gerechtvaardigde misnoegdheid komt dit tekort nog verscherpen. De corruptheid der benoemingen is er de oorzaak van.

De wijze, waarop in onze landen de leerkrachten gerecruteerd worden, is, evenals het partijpolitieke stelsel zelve, waarvan het een product is, totaal uit den boze. Het geknoei der «ruggestootjes» en der huisbezoeken aan gemeente- en stadsraadsleden tot het verkrijgen eener plaats, dient uit de openbare samenleving te verdwijnen.

Hoe prachtig theoretisch juist het gehele stelsel der kandidaturen ook mag blijken, het is voor niemand van u een geheim, wat al er dient gedaan om een benoeming tot een openbare betrekking te verwerven. In de alomgekende, en door elk rechtschapen man misprezen praktijk, komt elke benoeming in de openbare diensten en het onderwijs, neer op een politiek loven en bieden. Bezoekjes aan partijmandatarissen en een gezocht evenwicht in de partijpolitieke benoemingen door deze heren, maakt van het benoemingsstelsel nog slechts een marionettenspel tot verblinding der publieke opinie. De schijn dekt de onrechtvaardigheid.

De methode, nog een halve eeuw conservatiever en meer gluiperig achterbaks als het landelijk bestuursstelsel, kan slechts een kwalitatieve waardevermindering en een ongeschreven politieke afhankelijkheid van het openbaar personeel voor gevolg hebben. Wie presteert, dient beloond. De vrijheid van het onderwijs wordt hiermede niet het minst in het gedrang gebracht. De kandidatuur aangepast aan de overtuiging, maar de benoemingen vrij en naar prestatie, kennis en dienst, is de enige eervolle werk-

wijze.

Hier wachten de publiek-rechterlijke syndicaten der openbare diensten en onderwijzend personeel, de grootse taak tot heraanpassing en verheffing der sociale standing dezer belangrijke categorieën der solidaristische natie, Groot-Nederland.

SOCIALE HERVORMINGEN DOOR EN MET DE SYNDICALE ORDE.

Voorafgaand hebben we een practisch beeld gegeven van de noodzakelijkheid der «Syndicalistische Orde», om alzo de zuiver materialistische en maatschappelijke gronden ervan in het daglicht te stellen. De verhandelingen over verschillende orden of standen, volgend op gemeld hoofdstuk, toonde het practisch bestaan en de variëteit der standen aan, volgens hun plaats in dit economisch leven enerzijds, en, in de huidige politieke staatsordening, hun kiesbelang, dat is, de evenredigheid van hun recht, anderzijds.

De oorzaken nu der sociale hervormingen in het algemeen, komen voort uit de bestaande diepere misvorming, geschapen door het kapitalistische liberalisme.

De huidige maatschappij is gebouwd op klassen. Licht er in dergelijke constructie reeds een totaal valse grond, ze mist gewoonweg de meest essentiële bestaansredenen en heeft een tegenna-tuurlijke basis.

De uiterlijke vorm, d.i. het geheel zoals wij het thans kennen, schijnt een logische loop te hebben in de orde der maatschappelijke geschiedenis.

De massa's zijn verblind en denken en leven in de kunstmatig geschapen «klassen». Deze klassen hebben uit den aard van hun verschijnen, reeds blijvende uiteenlopende en tegenstrijdige belangen en daardoor een eeuwige vete en strijd.

Zolang deze toestand blijft is de maatschappij onnatuurlijk en gewelddadig, en kan ook niet anders zijn.

De maatschappij dient nu teruggebracht naar haar natuurlijke constructie, nl. de beroepsstanden. De standen onderscheiden zich in de samenstelling der maatschappij door den aard van het deelgoed dat ze voortbrengen. Zo moet onderscheid gemaakt tussen economische en niet-economische standen. De economische laten zich vrij gemakkelijk onderscheiden: bakkers, schoenmakers, havenwerkers, enz. Voor niet economische standen gaat de afbakening niet altijd zo gemakkelijk: notarissen, advocaten, artsen, enz.

De economische standen nu zijn heel gemakkelijk te groeperen. Zo b.v.: de leerlooiers, leerhandelaren, leder- en huidenimportateurs, de schoenfabriekwerklieden en bedienden, de schoenwinkels en groothandelaren, de agenten in schoenen en de bijhorige groepen behoren tot het beroep dat «stand» genoemd is.

De standen nu, moeten in hun syndicaat of hoofdgroepering geschikt, binnen hun eigen kader en eigen economische beangen, de vrijheid hebben te handelen en te wettigen in het belang

hunner leden, harmonisch met dat van den staat. Daarom is de reeds omschreven publiek-rechterlijke macht onontbeerlijk.

Het syndicaal gerecht is een onafhankelijke, economische rechtbank, die enerzijds geschillen der patroons en arbeiders, fabrikanten, verdelers of handelaars te regelen heeft; anderzijds dient ze de syndicaten en hoofdgroeperingen tegen onrechtmatig staatsingrijpen te beveiligen. De Staat dient altijd en overal z'n onderhorigen te dienen tot hun algemeen zedelijke en stoffelijke welvaart.

Men mag dit principe niet uit het oog verliezen bij het bestuderen der nieuwe politieke en sociale orde. De misdadigheid in de fascistische corporaties lag juist daàr, waar de God-Staat alles tot zich trok, en het welzijn van individu en de stand waarin hij thuishoort, aan het staatswelzijn ondergeschikt maakte.

Het syndicaal gerecht, dat door zijn samenstelling en zijn zending, de samenwerking door orde onder de standen moet verzekeren, is de uitdrukking van de vaste wil om, door het harmonisch opbouwen, uitwerken, en handhaven onzer maatschappelijke orde, de sociale opgang van elk individu en, door zijn syndicaat, deze van het volk, te bestendigen.

Winstdeel aan den Arbeid.

In de lijn der gerechtvaardigde solidariteit van kapitaal en arbeid, zal in de nieuwe staatsorde de wetgeving op de winstverdeling worden ingevoerd. Van de netto-winst eener firma komt 40 t.h. toe aan den arbeid, 50 t.h. aan het kapitaal en 10 t.h. aan het bestuurlijk lichaam, dat de schakel vormt tussen de arbeiders en de bezitters of de beheerraad.

De verderflijke theorie van het marxisme als zou de arbeider gelijke medezeggenschap moeten bezitten met den beheerraad of eigenaar der firma, is in zich zelve uit den boeze, en wel om twee klaar voor de hand liggende redenen.

1° De massa der arbeiders zouden buiten alle economische, commerciële of technische belangen om, slechts op een hoge winstuitkering belust zijn. Hun medezeggenschap in de leiding der fabrieken en werkplaatsen zou tot de uitputting dezer leiden.

2° De intellectuele bevoegdheid tot besturen zou aan de arbeiders-afgevaardigden meestal ontbreken, en bij hun regelmatige verandering, door verkiezing geen gelegenheid geven zich technisch in te werken.

Echter zal in elke firma aan het bestuur een «Controle-raad van den Arbeid» worden toegevoegd, welke in den Raad van Beheer door twee commissarissen afgevaardigd is. De taak en het doel van dit organisme bestaat uit de controlevoering over de balansen, de winstverdeling, de toepassing der economische en sociale wetten en de behartigingen der hygienische en interne belangen der arbeiders.

Gelijke inkomsten. — Gelijke belasting.

De publiek-rechterlijke macht, toegekend aan de middenstanders-afdelingen, zullen deze door het huidige regime uitgezogen volksgroep, in zijn oude rechten herstellen.

t Associale systeem van belasten, waarbij een bankinstelling 0,7 t.h., en een middenstander 40 ten honderd inkomstbelasting betaalt, dient voor goed van de baan geruimd.

De eerste der standen en het kruim van de werkende natie, moet haar eerste-rangsplaats in het openbaar leven der natie terug innemen. De ondraaglijke documentatie, formulering en bureaucratistische langrekking, die het handelsleven fnuiken, en in zijn werking remmen, dienen totaal door een enkelvoudig systeem vervangen.

Het indelen naar geldelijk bezit in economisch zwak of sterk, is een van die gekende Belgische steekproeven, waarvan de middenstand steeds het slachtoffer wordt. Deze methode van werken zal door de reorganisatie der politieke en maatschappelijke orde in de natie ongedaan worden gemaakt, omdat de slachtoffers dan medezeggenschap zullen hebben, niet langs verdorven politieke klikjes, maar door hun rechtstreekse beroepsvereniging, bekleed met een deel der openbare macht.

**

De gemelde hervormingen geven U 'n beeld van de lijn, die gevolgd zal worden in de economische en politieke ordening der natie. Wij beschouwen ons volstrekt onbevoegd, trouwens, het zou buiten onze gedachte liggen, om nu reeds de inrichting van elke of een der syndicale organismen in al zijn onderdelen, in een programma vast te leggen. Die bevoegdheid ligt logisch bij elke beroepsvereniging voor zichzelf.

Het geheel der hervorming kan men echter in drie regels samenvatten als een geheel:

«Geen vrije concurrentie, geen economische of politieke staatsdiktatuur, maar wel sociale rechtvaardigheid en sociale liefde; dat is het leidend beginsel der natuurlijke orde in economie en staat».

RECHTSHERVORMINGEN MET TIJDELIJK EN BLIJVEND KARAKTER.

Bij de behandeling dezer zeer moeilijke vraagstukken, stellen zich in grote lijnen twee afgetekende delen. Samen echter ondergaan ze ten volle den invloed van de hogere soidaristische betrachtting, welke in onze politieke en economische marschwendung tot leiddraad dient.

De noodzakelijkheid, de heersende toestanden in het strafrecht van heden naar de grootse christelijke beginselen te keren, eist van ons de onmiddellijke actie in bedoelde richting om in een min of meer langere overgangsperiode het gestelde doel te bereiken. Anderzijds zijn sommige tijdelijke fouten in ons rechtstelsel enkel door totale vernietiging in wezen en gevolgen te behandelen. De Epuratie bijvoorbeeld

kan om reden van zijn verwoestende gevolgen in grote massa's van ons volk, niet langer geduld worden. In het strafrecht dienen bijv. onmiddellijk de enge gevangencellen te verdwijnen. In onze eeuw wordt moreel niet meer geduld dat een hond onafgebroken in een enge eenzame ruimte wordt opgesloten. Elk misdadiger is méér dan een hond, hoe groot zijn misdrijf ook zij. Dat derhalve een mens, een Godskind, met rede en verstand begaafd, een onmenselijke opsluiting ondergaat, kan niet langer met de moraal dezer eeuw overeenstemmen.

Wij gaan hier even de rijpere juridische ondervinding van Clara Meyer-Wichmann, van nabij bezien. De huidige Europese magistratuur, onlangs nog te Namen verenigd, schijnt de noodzakelijkheid van hervorming in het strafrecht te aanvaarden.

Clara Meyer-Wichmann schrijft over de bestaande opvattingen van het strafrecht:

«Waarom wordt er gestraft? Een eigenaardige vraag. De meesten geven er zich niet eens rekenschap van; voor hen spreekt het vanzelf dat er gevangnissen zijn, celgevangnissen, waarin zij, die de strafwet dezer maatschappij hebben overtreden, voor weken of voor maanden of ook wel voor jaren worden opgesloten. Zij wandelen langs de gevangnissen, en het bestaan ervan deert hen niet.

Anderen, die zich deze vraag wel eens gesteld hebben vinden ze gemakkelijk op te lossen. Het Rechtsbewustzijn zeggen zij, vraagt vergelding voor gedaan onrecht; ofwel stellen zij het belang der maatschappij op den voorgrond, en oordelen dat deze zichzelf tegen inbreuken op haar orde moet beveiligen, door den misdadiger, als het kan, af te schrikken, en als het naar hun mening niet kan, hem onschadelijk te maken.

Zij die zo redeneren, veronderstellen dat hij, die de bestaande strafwetten overtreedt, een slecht mens is, zoiets als een aanrander van de zedelijke wereldorde, en deze maatschappij, waarvan de meerderheid hem veroordeelt, een ware menselijke samenleving. En daarnaast gaan ze er vanuit, als sprak het voor zichzelf, dat die ware menselijke samenleving aangewezen is om leed te doen en uit te stoten, al wie «misdadigers» zijn.

Dit alles achten wij uit den grond van ons hart verkeerd en noodlottig; een heelloze waanvoorstelling, die mensonwaardige verhoudingen in het leven roept.

Het is al dadelijk niet waar, dat ons heden-daags recht «het recht» is; het beschermt immers de bezittende klassen, het sanctionneert de bestaande eigendomsverhoudingen, als ware die tot elken prijs te handhaven.

Zelfbegocheling ligt ook in de voorstelling, die de onveroordeelden zich van de veroordeelden vormen. 't Is wel gemakkelijk om te denken dat de meeste veroordeelden minderwaardigen zijn en de meeste onveroordeelden, mensen van een beter soort; (de toegekende publieke waarde aan het bewijs van goed gedrag en zeden) maar, zo eenvoudig is het niet.

En nu onderschatten wij volstrekt niet de be-

tekenis van den persoonlijken aanleg, wij zeggen geenszins dat het alleen van de omstandigheden afhangt, tot wat een mens komt; maar wij zien aanleg en omstandigheden almaardoor op elkaar inwerken, en in gestadige wisselwerking verkeren. Gedenkt toch, dat in alle landen het overgrote deel der veroordeelden zelfs overwegend in hun verhouding tot de bevolking, tot de klasse der niet-bezittenden behoort.

Als misdrijf alléén voortkwam uit gebrek aan sociale gevoelens, uit gebrek aan zelfbeheersing, uit boosheid des harten, zou het dan nog zó het geval zijn? Komen onevenwichtigen, zich niet beheersenden, niet voor onder hen, die nooit voor den strafrechter staan (high life)? En is niet ten allen tijde gebleken dat de criminaliteit daalt en rijst met den maatschappijken nood; dat zij in tijden van crisis, zoals nu weer de oorlogsjaren, onweerstaanbaar toeneemt, en door geen strafbepalingen te keren is? Weten we nog niet sinds lang, dat er regelmaat, ja, rechtmatigheid is in het aantal misdaden en zelfmoorden, die jaarlijks voorkomen; dat men hier dus niet met willekeurige daden van op zichzelfstaande individus te maken heeft?

Nogmaals, wij ontkennen niet dat het van iemands aanleg afhangt, of hij slachtoffer van die omstandigheid wordt of niet. Wij ontkennen niet het vermogen van de zelfbepalende persoonlijkheid, om zich door géén omstandigheden te laten bewegen; maar wel ontzeggen wij aan hen, die zelve niets van die ellende hebben doorgemaakt, het recht, om koud en hard de hoogste zedelijke eisen te stellen aan de tekort gekomenen. En sterker dan dat: wij menen dat die hoogste zedelijke eisen, stelt men ze wél, lang niet altijd zullen leiden tot eerbiediging der bestaande wetten, die de dienstweigering en sommige vormen van staking hebben strafbaar gesteld: wij geloven integendeel dat die eisen dikwijls zullen verlangen: verzet tegen die wetten zelf!

Een maatschappij, die vrijwel op den strijd van allen tegen allen is gegrond, die de mensen opvoedt in de gedachte, dat men het recht heeft zich ten koste van den ander te verrijken en bevoordelen, en waarin aan de meerderheid de voorwaarden voor hun normalen groei worden onthouden; zulk een maatschappij schept vanzelf de persoonlijke en maatschappelijke oorzaken, waaruit aldoor opnieuw misdaad ontstaat. De persoonlijke, omdat zij, (door ondervoeding, alcoholisme, woningellende) degeneratie schept; de maatschappelijke, omdat zij telkens de ontferden ertoe brengt, om, in een dikwijls onbewust verzet, te nemen langs onwettigen weg wat hun langs wettigen onthouden wordt. Terwijl zij tenslotte ook schept de principiële bestrijders van deze hele «orde», hen die zich tegen het gehele beginsel van het tegenwoordig politiek-economisch stelsel richten, de dienstweigeraars, de politieke misdadigers, die allen immers door de leiders der tegenwoordige maatschappij als misdadigers worden beschouwd en gestraft.

Recht tot straffen heeft dus zeker niet deze

maatschappij, waarin een tekort is aan ontwikkelingsvoorwaarden voor de normalen en aan liefdevolle zorg voor de abnormalen. Wat de meerderheid van haar leden tegenover misdadigers toepast, is egoïst zelfverweer, al gaat het in hun bewustzijn schuil onder allerlei leuzen, als handhaving van de orde van het recht. Om allerlei lagere belangen meent men het niet te kunnen toelaten, dat er gestolen of ingebroken wordt; daarom straft men het maar. En dit ingrijpen in het leven van medemensen, dit opsluiten voor maanden, om den eigendom van wat stoffelijke goederen te beschermen, dat alles vindt men heel eenvoudig.

Om zulke gevallen gaat het meerendeel onzer strafvervolgingen; door schuldigen aan zulke feiten wordt de meerderheid onzer gevangenisbevolking gevormd!

Maar er zijn andere feiten; misdaden, moorden, lichte en zware mishandelingen. Velen zullen menen dat daartegenover, dat overal waar men met werkelijke misdaden — of juist met werkelijke misdadigers of die ons zo toeschijnen — te maken heeft, de straf toch in elk geval wél gerechtvaardigd is.

Neen, het brute van de straf ligt niet alleen daarin, dat een maatschappelijke orde, die zelf aldoor de voorwaarden voor misdaad schept, die zelf (in den vorm van oorlog en economische uitbuiting) aldoor de misdaad in het groot sanctioneert, hen bedreigt en straft die haar belangen aanranden. Het brute ligt ook in de wijze van reactie zelf.

Denken we nu aan die misdadigers, die werkelijk verbetering zouden behoeven. Wat doet dan straf tegenover hen?

De straf drukt ze neer, vernedert ze, ontnemt hun het laatste restje van weerstandsvermogen. Zij worden, van het begin van het strafproces af, gesteld tegenover de maatschappij, als vijanden beschouwd, uitgestoten, terwijl zij, (ook en juist de gedegenereerden onder hen) meer dan anderen eenzaam zijn en meer dan anderen begrijpen zouden behoeven. Door dit alles wordt de innerlijke ontwikkeling, die op iedere daad, ook op iedere wandaad, volgt, afgebroken; de beklagde zet zich schrap tegen zijn aanklagers, en zijn innerlijke genezingsproces wordt verstoord. In wezen wordt nog heden ten dage de misdadiger niet als een Mens bejegend, maar als een zaak behandeld en opgeborgen. Al wat den naam van menselijk verdient wordt hem in de gevangenis ontzegd; hij wordt er alleen in het leven gehouden. Hij heeft er niet eens de mogelijkheid om zijn betere voornemens om te zetten in de daad; en daarom is verbetering van den misdadiger door de gevangenis onmogelijk. De gevangenis kan niet verbeteren.

Kan zij dan afschrikken? Weinig. Rijzing en daling van de criminaliteit worden in hoofdzaak door heel andere oorzaken bepaald dan door de inwerking der straf; dat is toch waarlijk in de oorlogsjaren weer gebleken; dat blijkt ook bij voortdurend uit het groot aantal recidivisten. Maar bovenal is dat hele afschrikingsbeginsel onzedelijk, omdat het mensen alleen als middel

beschouwt.

Onschadelijk maken dan? De term reeds is onwaardig! En het resultaat van dit pogen is, dat velen de gevangenis «schadelijker» verlaten dan zij haar betraden. Dit is juist het barbaarse en het achterlijke: dat het hele strafbegrip negatief is. Wek in mensen het goede op, doe wat ge kunt om ze sterk te maken, om alle positieve en opbouwende vermogens in ze te doen groeien; maar ga niet uit van de bedoeling ze «onschadelijk» te maken. En voor zover er dan onder de misdadigers enkelen zijn, «onverbeterlijken», in wie niets goeds op te wekken schijnt, die in hun hele wezen beneden-menselijk lijken, slachtoffers van degeneratie — beschouwe en behandel men die als zieken, en denke er evenmin aan hen te «straffen» als men tegenwoordig krankzinnigen meer straft.

Maar sterker dan al deze «doeleinden» die men met de straf wil bereiken, leeft nog in de mensen het oude vergeldingsbeginsel, waarin de wraak is schuil gegaan. Dat roept erom, hem die leed deed ook leed te laten lijden, dat verlangt alles «betaald te zetten», alles te «verrekenen». Het eigenlijke strafrecht is maar één van de uitingen daarvan; we vinden het op alle terreinen van persoonlijk en maatschappelijk leven terug. Juist dit primitieve, in wraak-instincten wortelend beginsel is het dat moet worden omgewenteld. En zo richten wij ons niet alleen tegen de uitwassen van het celstelsel, noch tegen het celstelsel zelf — van welks «ongeoorlooftheid en ongewenstheid» we diep overtuigd zijn — noch zelfs tegen ons tegenwoordig strafstelsel in zijn geheel — wij richten ons tegen dat hele strafbegrip zelf. Zó behoort de verhouding van mens tot mens niet te zijn, zó behoren mensen niet tegenover elkaar te staan.

Tegenover die oude, overoude, uit het begintijdperk van het mensdom dateerde leer, dat kwaad vergolden moet worden met kwaad, en dat wie kwaad doet moet worden neergedrukt en vernederd, stellen wij een ander levensbeginsel: Oordeel niet. Vergeld niet. Straf niet. Beloon niet. Maar tracht te scheppen met alle kracht die in u is, een wezenlijk-menselijke samenleving, waarin de voorwaarden voor groei en ontwikkeling voor ieder mens gegeven zijn; en tracht, in u zelf en anderen, het kwade te overwinnen door het goede. Alleen indirect kan de misdaad bestreden worden; niet door krachten te vernietigen, maar door krachten te wekken, door, wat vernielend begon, in opbouw om te zetten.

En omdat de hervormingen, die tegenwoordig in het strafrecht worden aangebracht, nog niet van dit beginsel uitgaan, daarom voldoen zij ons niet. Zeker was het een verbetering, toen men de Kinderwetten invoerde en de voorwaardelijke veroordeling; zeker zal het een verbetering zijn, wanneer men eindelijk de gevangenen goed zal gaan voeden en verzorgen, wanneer men al het mogelijke zal doen om hun weerstandsvermogen te verhogen, in plaats van hen moe en versuft de gevangenis te doen verlaten; wanneer men met het celstelsel breken zal; wanneer

het publiek den ontslagen veroordeelde op menswaardige wijze tegemoet treedt. Maar door al deze verbeteringen binnen het kader der huidige maatschappij en van het huidige strafrecht — en daarbinnen zijn ze niet eens allen mogelijk! — wordt de bron van de massale misdaad niet verstopt, en het oude beginsel van straf wordt er niet door aangetast.

Wij daarentegen komen niet tot u, onveroordeelden, om uw medelijden in te roepen met de gevangenen en enkele schamele verbeteringen te verzoeken in de wijze, waarop gij duldt dat zij, uw medemens, behandeld worden. Wij richten ons tot u, onveroordeelden en veroordeelden, met een beroep op uw volle menselijke waardigheid. Onveroordeelden, herzie uw maatschappij en uw strafbegrip; beklaagden, veroordeelden, ontslagenen, voelt u mens.

Wij vragen bovenal hierom: laat men toch verandering, «verbetering» van gezindheid niet alleen verlangen van de misdadigers. Van wat voor een gezindheid geeft onze verhouding tegenover hén blijk? Is hier enige offervaardigheid, enig broederschapsgedoeveel? Het kon alles zo anders zijn. In een werkelijke Gemeenschap zou er bereidwilligheid zijn, om elkanders tekortkomingen te helpen te boven komen; we zouden daarvoor menig onmiddellijk «belang» vanzelfsprekend ten offer brengen; we zouden elkaar wederkerig begrijpen en tot steun zijn. We zouden niet, zoals nu, aldoor letten op de «bedreigde rechtsgoederen», maar op den mens, die met zichzelf te strijden heeft — we zouden weten dat het telkens ons aller tekort was, wanneer één onzer in den strijd bezweek.

En daarom — al zullen wij ons verheugen over iedere — mits werkelijke — verbetering, die op het ogenblik in het strafrecht en strafstelsel wordt aangebracht, — ons streven gaat verder: wij komen radicale omzetting vragen, geen gedeeltelijke verbeteringen; wij zien een ander beginsel dagen: dat van een nieuwen tijd, van een broederlijke mensheid, die al meer met het strafbeginsel breken zal.

Alzó is onze diepere beschouwing over strafrecht, misdaad en maatschappij. Nooit hebben wij echter eraan gedacht, het doel en streven met het vertrekpunt te verwarren. De vorming van een edeler maatschappij eist werk van voorbereiding, overgang en voltooiing.

Echter de beschouwing over het verleden en heden, met de gevolgtrekking voor de toekomst, geeft de lijn aan, waarlangs we de praktische besluiten moeten trekken om de maatschappij in haar menswaardigheid te herstellen.

Door de omstandigheden van een noodlottige, wrede oorlog hebben we 1° een spoedige actie en 2° een planmatige uitwerking nodig. Beide slagen op de veroordeelden voor het gemeenrecht in 't algemeen, de spoedactie, of omwenteling, op de zogenaamde Politieke Delinquenten in 't bijzonder. En nemen we even deze laatsten hun geval en zijn gevolgen ter beschouwing.

Wij schreven reeds op vorige pagina's over de repressie, haar mislukking en misvorming. In de huidige dagen treden vooraanstaande po-

litiekers als Mr Van Cauwelaert, te St-Niklaas en Mr Valvekens te Mechelen ons oordeel bij voorwat de devaluatie van de repressie aangaat.

Het onzinnige beginsel der vergelding, dat menonwaardig principe, is de basis der epuratie geweest. Omdat de nazi's folterden, werd ook hier gefolterd. Omdat de nazi's verkrachtten, werd hier ook verkracht. Omdat de nazi's plunderden en neerschoten, werd ook hier geplunderd en neergeschoten. Na 3 jaar heeft deze weerzinwekkende geschiedenis lang genoeg geduurd, veel te lang zelfs. Daarvan is elk overtuigd.

Honderdduizenden uit het volk werden gedene-gereerd door staatsdwang. Duizenden en duizenden kinderen worden door het staatsgezag of strafrecht tot hongerlijden gedwongen, omdat de vader zijn geloof verdedigt heeft in de step-pen van het Sovjet-paradijs, gevolggewend aan de stem van de Kerk, die hun reeds jaren vroeger over het rood gevaar met weezin gesproken had.

Stellen wij eens eerlijk de vraag aan ons zelve. Was het moedig naar het Oostfront te gaan strijden?

Hoeveel van de huidige, zuiver katholieke vaderlanders, zouden kroost en gezin verlaten om vrijwillig in de voorste linies tegen Rusland's wrede stoottroepen te gaan strijden, zij het dan met Engelse of Amerikaanse wapens? Dat deden de Vlaamse, Waalse en Nederlandse S.S.-mannen, en of dit nu goed of slecht door U beschouwd wordt, moedig en Diets was het. Zo neemt men stuk voor stuk de categoriën der incivieken, en in het diepste uwer ziel zult ge beseffen (o, zie dat uw buurman het niet hoort) dat die landverraders nog zo slecht niet, zelfs velen onder hen, ware, dienende idealisten zijn.

Nu van alle officieuze en semi-officiële zijden de corruptheid der repressie aan de kaak gesteld wordt, hebben wij maar één oplossing: Wat ziek is, dient genezen! De kwaal tot in de wortel uitgeroeid!

Voor alle gevallen van politieken aard is slechts één uitweg: Algehele Amnestie, én de mogelijke herstelling van aangedane schade. De gevangenen dienen geopend, de burgerrechten teruggeschonken en aan beambten, bedienden of werklieden, hun oude of gelijkwaardige plaats in de maatschappij teruggegeven. Voor hen die om reden van verraad, mishandeling, gestapo of cipier gestraft werden, dient hun geval naar het gemeenrecht overgeschakeld en ook samen met deze gevangenen in één regiem behandeld.

Wat het algemeen strafrecht aangaat, dient de nieuwe staat onmiddellijk de gewenste regimeverandering in te voeren. De celgevangenis dient afgeschaft. De gevangenen moeten in gemeenschap leven. Een streng statuut zal hen tegen brutaliteiten te beschermen hebben. Hun geestelijke verzorging moet krachtig ter hand genomen. Binnen de omheining moet vrijheid van handelen en mening heersen.

De gevangene moet een naar vrije keuze be-

paalde en normaal betaalde arbeid kunnen leveren. Eén arbeidsdag vermindert de straftijd met één of twee dagen, enz. De beste oplossing dezer probemen is mogelijk in het kader van uitgestrekte concentratiekampen. Hier mag men geen gelijkenis treffen met dat, wat wij tot nu toe door concentratiekampen verstaan hebben. Het geheel is samengevat in de grootst mogelijke, persoonlijke vrijheid; de meeste variëteit in het beoefenen van een beroep; de mogelijkheid van vele niet-gecensureerde bezoeken van vrouw en kind. Gewoonweg een heropvoedingsgemeenschap, waar broederschap, hulpvaardigheid, eerlijke omgang, en sociale rechtvaardigheid heersen.

Zo zal men komen, met den tijd der jaren, tot een vermindering van het aantal gestraften en tot de mogelijkheid om de ontslagen gevangenen als ideale staatsburgers aan de maatschappij terug te schenken.

ONZE BUITENLANDSE POLITIEK.

Het grote materieel belang dat het beleid der Buitenlandse Politiek in de moderne samenleving inneemt werd reeds veelvuldig aangetoond.

Elke natie, die vrij en onafhankelijk zijn interne aangelegenheden naar best vermogen wil behartigen, is noodgedwongen tot het voeren van een sterke, desgewenst, progressieve buitenlandse politiek. Wat er ook in redevoeringen, vergaderingen of schone beloften gezegd en verdedigd wordt, wij moeten door dik en dun het realisme aan het nationaal of internationaal idealisme paren. Hoeveel er thans van internationale samenwerking nog overblijft, wordt met den dag duidelijker, aan de hand van de werking in de UNO en Veiligheidsraad.

Na 3 jaar vrede vergaat het de nieuwe Volkenbond zoals alle vorige dergelijke initiatieven. De strijd en de oorlog, sinds Kaïn en Abel onafscheidbaar aan het mensdom verbonden, zal leven zolang er mensen zijn. Altijd waren er en zullen er staatshoofden of gezagdragers wezen die, vanuit nationaal oogpunt gezien, hun recht verdedigen, de machtverhoudingen in de wereld trachten tot eigen baat of in het voordeel hunner natie te verschuiven. De militair en economisch sterkste grote staten zullen altijd trachten hun posities te verbeteren, en nooit dulden dat één staat de erkende leiding van het wereld-politieke leven op zich neemt. De verhoudingen in de laatste eeuw tussen Frankrijk, Duitsland, Engeland, Rusland, later tussen Engeland, Duitsland, Amerika Japan - of Japan-Rusland, zijn stukjes uit de opeenvolgende episoden in de wereldgeschiedenis. De huidige vorm van twee grootmachten, Sovjet-Unie en U.S.A. zal eens, en misschien vroeger dan iemand verwacht, tot een internationale botsing leiden.

Wij moeten durven erkennen dat er nu slechts twee soorten staten bestaan, nl. Grootmachten met alle gezag, en kleine staten zonder rechten.

Terwijl Rusland terroriseert in Oost- en Zuid-Oost Europa, mengt Amerika zich op diplomatieke en meer verfijnde wijze in haast alle voor-

name politieke binnenlandse kwesties der West- en Zuid-Europese landen. Terwijl Rusland de ondraaglijke rode dictatuur wil vestigen, gaat het er bij de States meer om bestendinging en verbetering van zijn economische machtsbelangen. Rusland dwingt, moord en liquideert; Amerika koloniseert, zonder echter openlijk het nationaal en het zelfstandigheidsgevoel der bewoners zijner afhankelijke staten te kwetsen.

Met de Sovjets valt onder geen omstandigheden te praten; zij bevelen, de knechten springen. Met de U.S.A. echter kan men, door te tonen dat uw land zich, door dik en dun, aan zijn politieke en economische vrijheid houdt, en deze krachtig voorstaat, zakelijk en vriendschappelijk de gemene belangen behartigen op voet van gelijkberechtigde partners.

Echter de voorwaarden «krachtig», «politieke en economische vrijheid» moeten aanwezig zijn of geschapen worden. Deze mogelijkheden, totaal utopisch met de bestaande staatkundige verhoudingen in onze lage landen, zullen door de eenheid van het Groot-Nederlandse Rijk, bewaardheid worden.

In Europa moet ons Rijk, met Frankrijk, Engeland en Duitsland als partners, en in samenwerking met de overige West- of Zuid-Europese staten, een sterk politiek bloc vormen, dat de interne en uitwendige heropleving van het zieke Europa moet bewerken.

Ons Europees bloc zal dan met de Verenigde Staten van Amerika als vriend en goede buur, diens diensten succesvol en vrijelijk kunnen benutten. Internationaal moeten we de superioriteit van Amerika erkennen en hen in overleg met ons, de leiding van wereldgebeurtenissen niet ontzeggen.

Hun morele en materiele kracht is een aanleiding en reden tot recht op hogere prestaties, maar dan ook grotere verantwoordelijkheid.

Het Dietse Rijk, dat in chronologische volgorde als 6e grootmogendheid kan aanzien worden, zal niettemin politiek, economisch en militair dank zij zijn veelzijdig potentieel, de 3e plaats innemen, wat niet tot misbruik, maar tot heil en verheffing leiden moet. Buiten ondergang op opmarsch ligt er voor ons geen weg. Een Status Quo van de huidige verhoudingen dezer staatjes ten opzichte van de wereld, leidt regelrecht naar Oorlog, rode bezetting en mogelijk later kolonisatie door de bevrijders. Dit werd vroeger reeds aangetoond, aan de hand van documentaire verslagen. (Deel II).

In Europa als gezagstaat, met Amerika als partner, zal ons volk en het avondland een grote ramp aan zijne grenzen voorbijgaan. Onze Buitenlandse politiek mag niet langer één geven en ja-knikken zijn. Daar waar onze of de Europese belangen ontzien worden, moet onze vuist op tafel slaan en die slag moet in de oren der aanwezigen klinken als de wilsbeschikking van 100.000.000 zelfbewuste Groot-Nederlandse Rijksgenoten.

**

Buiten de algemene richtlijnen onzer internationale politiek hebben we een afzonderlijk geval op te lossen, dat een spoedige en doortastende werking eist, nl.: Duitsland.

Het Duits probleem, is voor de lage landen van zeer groot belang, bijzonder in het teken van drie gewichtige vraagstukken, nl.: 1° De oorlogschade; 2° de nationale veiligheid; 3° de Europese economische heropleving.

Voor deze drie belangrijke kwesties is tot nog toe geen oplossing gevonden, en al de gedeeltelijke verbeteringen op gebied van één dezer, is ten nadele uitgevallen voor de twee andere.

Men heeft getracht en tracht nog een oplossing te vinden, die de veiligheid der Europese naties waarborgt en tevens de economische heropleving van Duitsland beoogt.

Wat de oorlogsschade betreft, deze valt bijna integraal op de rug van onze reeds zo zwaar belaste naties. De onttakeling en uitlevering der Duitse industriën is een oplossing welke volstrekt economisch fout loopt. De uitgeleverde industriën horen thuis in de mijnstreken of centra waar ze gevestigd zijn en putten daàr de hun noodzakelijke ersten en grondstoffen. De onderbreking van dit raderwerk, want daar komt geheel die onttakeling op neer, legt ook de nevenstaande nijverheidstakken geheel of gedeeltelijk lam. De tegenwaarde nu der uitgeleverde fabrieken is ten gevolge der waardevermindering, veroorzaakt door afbreken, verlies, enz., zó groot dat we praktisch gesproken, slechts éézijdig verarmen en daardoor de Europese nood vergroten.

De landen die Duitse industrieën toegewezen krijgen, genieten er in de praktijk slechts propagandistisch van.

Geen oorlogsschade eisen dan?

Beslist niet! Het gaat om een principe-kwestie enerzijds en een nationale ontlasting anderzijds.

De Belgische, Nederlandse en Luxemburgse partijregeringen zoeken en tasten om tot een gunstige oplossing te komen. Zij willen de respectievelijke 150,260,14 milliard terug betalen aan het volk, maar het geld hiervoor dient door het volk zelf betaald. De geteisterden in deze landen zijn door toedoen der regering de werkelijke slachtoffers van een machteloze politiek. Men wil vergoeden en men kan het gewoonweg niet, omdat de schadevergoeding door de slachtoffers zelf dient betaald.

Deze oplossing is een achteruitgang en dusdanig een principieel slecht programma. Heeft het volk in alle lagen en standen nog niet genoeg betaald aan belastingen, taksen en eindeloze lasten op credieten?

Noch links, noch rechts, niet vóór noch achter, kunnen onze huidige staten een werkelijke schadeloosstelling bewerken.

Dat vraagstuk vindt ook slechts zijn oplossing in het programma der Groot-Nederlandse Federatie.

De 3 belangrijke punten voor de Lage Landen en West-Europa, nl. de Veiligheid, economische heropleving en oorlogsschade worden onaf-

scheidbaar van elkaar, en tegelijkertijd volledig en durend door één actie-plan geregeld, nl.: de volledige politieke soevereiniteit van een Ruhrstaat en een Rijn-staat, met economische concessies naar rechtvaardige verhouding voor Duitsland, Groot-Nederland, Frankrijk en Engeland. De West-Europese volken echter moeten dan vooreerst een harde werkelijkheid aanvaarden, nl.: de gewenste, ja, nodige heropstanding van Duitsland. Dit wil zeggen: Aan Duitsland moet de volledige economische en politieke vrijheid teruggeschonken worden. Duitsland moet als volwaardige natie, zijn plaats in de wereld herinnemen.

Deze erkenning en toegeving kan, door het Ruhr- en Rijnstatuut geen gevaar voor de veiligheid van Europa meer opleveren. Het gaat hier om een morele erkenning van Duitsland's rechten als volk en natie.

Wat Hitler en zijn bende misdeden, gebeurt in Rusland en de Balkan nù. Het volk kan hiervoor niet aansprakelijk gesteld worden.

Daarbij komt de onmiddellijke oplossing, dit is trouwens de voorwaarde voor Duitslands heropleving, van het veiligheidsprobleem en de schadevergoeding.

De politieke onafhankelijkheid en de solidaire economische verdeling van de machtige productie-centra van Ruhr- en Rijnland, ontnemen aan Duitsland zijn militair overwicht enerzijds en verstevigen en binden de gezamenlijke politieke en militaire kracht van het verenigd Europa anderzijds. De geweldige kapitalen, welke alzo ter beschikking komen van de door de Duitsers getroffen en geplunderde landen, stellen deze in staat hun oorlogsschade te vergoeden, niet met eigen, maar met door Duitsland betaalde activa's. De opdrijving van de productie der soevereine Ruhr- en Rijnstaten komen ten volle aan West-Europa ten goede, en stellen het in staat spoedig en afdoende zijn oude levensstandaard te herwinnen.

Bij de verdeling der concessies van de koolmijnen, ijzermijnen en zware industrie, dient rekening gehouden met de rechten van Duitsland en met deze van de betrokken vrije staten. Wij stellen voorop, aan Groot-Nederland, Frankrijk en Engeland 55 t.h. der Concessies toe te kennen, respectievelijk 22,5 t.h. - 22,5 t.h. - 10 t.h. Aan Duitsland 30 t.h. en aan Ruhr- en Rijnland 15 t.h., voor welke productie Duitsland prioriteit van aankoop verkrijgt.

De economische accoorden mogen aan Duitsland ook bevoorrechte clausullen bevatten voor wat het transport der binnenwateren betreft, evenals de leveringen van drijfkracht en electriciteit; de belangen der Duitse havens, spoorwegen en centrales, worden ook hier belangrijk verbeterd in coördinatie met de onze.

Zo politiek, militair als economisch, evengoed voor Duitsland, dat de hand gereikt wordt door de Europese volken, als voor Frankrijk, Engeland en onze staten, biedt dergelijke oplossing een algehele kans tot het welslagen van den heropbouw der betrokken staten in 't bijzonder en van de Europese weerbaarheid in het geheel.

In 1945-46 ontstond een Frans plan dat ongeveer dezelfde strekking inhield. Het werd destijds door Engeland en Amerika, en begrijpelijk door Duitsland, bestreden.

Het Franse plan kon geen ingang vinden omdat het juist de gezonde solidaristische grondmiste, waarop het onze gebaseerd ligt.

Het destijds verworpen project was eenzijdig egoïstisch. Het voorzag Frankrijk, België en Nederland te versterken, ten koste van Duitsland, dat uitgestoten werd en bestendig verzwakt. Daarbij zou de politieke leiding der West-Duits economische gebieden door vreemde staten geregeld worden. Een Europees, dit wil zeggen, een economisch met Duitsland verenigd Westen, werd totaal over het hoofd gezien.

Bij gebrek aan leefbaarheid, vervuld van wraak en egoïsme, moest dat plan wel schipbreuk lijden.

De hernieuwde gedachte echter, gegrondvest op vergevingsgezindheid, Europees solidarisme en rechtvaardige verdeling van de geweldige potentiëlen in Ruhr- en Rijnland, zal een veelzijdig, gunstig resultaat kunnen boeken, tot heil van de Groot-Nederlandse volkerengemeenschap en onze Europese lotsverbondenen.

Mochten sommigen de vrees koesteren dat Rusland zich tegen deze heropleving en versterking van zijn beloerde slachtoffers mocht verzetten, kan daarop slechts één antwoord gegeven: De tijd is aangebroken, om, vrij van vrees, en rechuut, de waarheid te bezien. Rusland stelt reeds 3 jaar lang alles in het werk om de orde te verstoren. Rusland zet stap voor stap zijn wil door in alle Balkanstaten en in Oost- en Centraal-Europa. Of Engeland en Amerika zich verzetten tegen deze of gene brutaliteit en wreed terrorisme, Rusland gaat steeds ongestoord zijn gang met enkel zijn einddoel, de wereldoverheersing, voor ogen.

Daarom, met of zonder Rusland, of dit nu vóór of tegen is, het Westen moet handelen, naar eigen goed, tot eigen baat en weerbaarheid.

Met ons «valt of staat» de christene beschaving.

**

Tot hier gaven we enkele beschouwingen over de voornaamste gedachten, samengevat in het programma van een Beweging voor Groot Ned. Synd. Federatie.

Deze bespreking van enkele onzer programmapunten geven slechts de hoofdgedachte weer, en zijn dan ook steeds vatbaar voor min of meer afwijkende veranderingen. Het zou van ons onzinnig zijn geen beroep te doen op de veelzijdige ontwikkeling en het grote geestelijke vermogens onzer Dietsche intellectuelen. Deze dringende oproep tot uitbouw van een werkelijk nationale beweging, waarin alle goede elementen en hun ideeën samengevloeid zijn, moet door alle welwillenden beantwoord worden.

Het is juist onze betrachting deze oproep beantwoord te zien.

Heel Vlaanderen, heel Dietschland, uit alle gouwen en rangen, zullen mannen komen om, al het mogelijk gebrekkige, alle mogelijke tekortkomingen in ons programma-ontwerp, met hun opbouwende gedachten te verbeteren en aan te vullen.

Ons volk heeft leiders nodig, op alle trappen, in alle standen.

Rijksfiguren, staatsmannen, arrondissementleiding en plaatselijke besturen. Onze beweging verwacht uw stuwende kracht, Uwe steun, uwe leiding. De fundamenten ener nieuwe beweging in ons programma vastgelegd, geven U het recht en de plicht opbouwend werk te leveren. Opbouwend, dóór U, vóór U, uw land, uw volk, uw Gemeente of Arrondissement.

Gij die, overtuigd zijnde, uw overtuiging mis kent of het zwijgen oplegt, gij zijt halfslachtig. En gij die twijfelt aan mogelijkheden of succes, gij vreest de strijd, méér nog, de strijd van goed tegen kwaad. En in U zal het kwaad dan zegevieren, want, steeds aanvallend, zal het ook U niet vrezen.

Onze voorvaderen ontliepen nooit de kamp, hoe hard hij ook wezen mocht. Ze wilden wat was Recht en wonnen wat ze wilden. Daar ligt eveneens onze en uw plicht.

Universitair, studerende en ouderen uit alle faculteiten; onderwijzers, bedienden, handelaars, hand- en geestesarbeiders, verwerpt de politiek, wij verwerpen die ook. Bouwt met ons uw land, uw stand, de Natie. Goed Heil!

**

Hier volgt de samenvatting van het programma-ontwerp, verdeeld over 11 hoofdstukken en 74 artikelen.

ONTWERP VAN PROGRAMMA

der Groot-Nederlandse Syndicale Federatie.

Hoofdstuk I

GRONDGEBIED

1) De Federale statenbond der Groot Nederlandse gemeenschap omvat de gebieden, heden staatkundig bepaald als : Nederland, België, Luxemburg, Indonesië, Congo, Suriname en Curaçao.

2) Het Groot Nederlands Rijk omvat volgende onafhankelijke Federale staten welke gezamenlijk het «Rijk» Groot Nederland uitmaken :

1) Luxemburg, 2) Wallonië, 3) Brussel, 4) Vlaanderen, 5) Brabant, 6) Zeeland, 7) Holland, 8) Oostland, 9) Friesland, 10) Groningen, 11) Soendanezie, 12) Java, 13) Madoerezie, 14) Sumatra, 15) Atjeth, 16) Grote Oogst, 17) Borneo, 18) Ruanda-Urundi, 19) Katanga, 20) Opper-Congo, 21) Neder-Congo, 22) Suriname, 23) Curaçao.

Hoofdstuk II

DE NATIONALITEIT EN ZIJN RECHTEN

3) Al de bewoners van het Rijksgebied bezitten de Nederlandse nationaliteit naast hun Federale nationaliteit. Beide zijn publiek rechterlijk erkend en ondeelbaar.

4) Het Rijks- en Federaal statuut waarborgen de persoonlijke vrijheid.

De vrijheid van vereniging, pers, godsdienst, onderwijs en de onschendbaarheid van briefgeheim en de woning zijn gewaarborgd. De algemene lijnen van de Democratische wetgeving inzake persoonlijke vrijheid worden gevolgd.

5) Alle personen met Nederlandse nationaliteit genieten in binnen- en buitenland gelijke rechten en Rijksbescherming.

Hoofdstuk III

DE MACHTEN IN DE FEDERALE STAAT

6) De Federale staat beschikt over wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht, bevoegd voor eigen grondgebied en bewoners, inzake : 1) Rechtspraak, 2) binnenlandse aangelegenheden, 3) onderwijs, 4) economie, 5) financiën, 6) openbare werken, 7) sociale voorzorg, 8) Politie, 9) voorlichting en pers, 10) kunsten en wetenschappen.

7) Het hoofd van de Federale staat is de President, voor 7 jaar gekozen en bekleed met de uitvoerende macht welke hij met zijn minis-

ters deelt.

8) De verkiezing tot President geschiedt door de Federale kamers, uit een door de Rijksleiding goedgekeurde en tegengetekende kandidatenlijst (voorzorg tegen communistische, kleinpolitieke of oproerige elementen).

De candidatuur is vrij voor alle burgers boven 25 jaar.

9) De Wetgevende Macht berust bij de Syndicale kamer en de politieke kamer, gedurende 3 maanden per jaar, in zittijd. De ministerraad beschikt over wetgevende macht, gedurende geheel hun mandaat, onder controle der syndicale kamer.

10) De Rechterlijke macht staat onafhankelijk van alle andere penbare machten.

11) De Rechters worden door het Hoger College der Rechters benoemd en op Grondwet en staatshoofd beëdigd.

12) De corruptie in de Rechtsmacht wordt door de Rijksleiding met buitengewone straffen beteugeld, (praktische les uit het verleden)

Hoofdstuk IV

HET SYNDICAAT, DE CORPORATIE, EN ZIJN RECHTSORDE

13) Het syndicaat en de corporatie is de publiek-rechterlijke organisatie van het werkende land. Zij vormen en leiden het economisch leven in den staat.

14) Elke economische bedrijfstak zal in zijn corporatie gegroepeerd zijn.

De corporatie is de raad van :

A. - Voor Industrie en Mijnwezen.

1) het syndicaat der Patroons en

2) het syndicaat der Arbeiders

B. - Voor den Handel en Middenstand :

1) het syndicaat der Handelaars,

2) het syndicaat der Arbeiders,

3) het syndicaat der Producenten.

Het syndicaat en de corporatie regelen met wettelijke macht, al hun interne, economische en sociale aangelegenheden.

15) De corporaties met dezelfde nationale economische belangen, zijn in het hoogste syndicale orgaan «De Hoofdgroepering» ingedeeld.

16) De Hoofdgroepering, wiens raad de voorzitters der corporaties omvat, heeft jurisdictie voor geschillen over lonen, prijzen en arbeidsvoorwaarden, welke in het bestuur der syndicaten of corporaties niet konden opgelost worden.

17) De Hoofdgroepering staat onder leiding van het betrokken ministerieel departement, in den persoon van een uit de corporaties gekozen voorzitter, welke verantwoording verschuldigd is tegenover de minister, onder wiens bevoegdheid de Hoofdgroepering valt.

Hier vloeien het staatsgezag en de economisch vrijheid harmonisch in elkaar.

18) De Syndicale orde is federaal georganiseerd omdat de economie der verschillende staten, evenals de culturele en sociale ontwikkeling, verschilt.

19) De Corporatie zendt uit haar syndicaat 3 afgevaardigden naar de Federale Syndicale kamer, het Federale, wetgevend en contrôlerend lichaam.

20) De Federale Hoofdgroeperingen, zenden uit hun organisatie een afgevaardigde naar de Rijksyndicale Kamer, het rijksorgaan met wetgevende macht en de contrôle op de Rijksregering belast. Hun aantal belooft naargelang de indeling der federale syndicale organisatie, van 92 tot 138. (aantal Hoofdgroeperingen; van 4 tot 6)

Hoofdstuk V

HET FEDERAAL BESTUUR EN DE KAMERS

A. — De Syndicale Kamer.

21) De Syndicale Kamer, die door haar samenstelling de vertegenwoordiging van de standen, zo werklieden, middenstanders en patroons, landbouwers en vrije beroepen in al hun economische en organisatorische vormen, heeft tot taak wetten te maken en gemaakte wetten goed te keuren.

22) De syndicale kamer bespreekt een wetsontwerp, keurt het goed, en verzendt het naar de politieke kamer, waar het juridisch en nationaal-politiek wordt besproken en goedgekeurd. De nieuwe, of ongewijzigde vorm wordt ter goedkeuring gelegd aan de syndicale kamer.

23) De syndicale kamer zetelt gedurende 3 maanden met wetgevende macht.

Gedurende dezelfde zittijd worden de ministerieel wetsbesluiten goedgekeurd of gewijzigd.

24) Uit de syndicale kamer worden bestendige beroepscommissies gevormd, welke de ministers raadgevend bijstaan. Alzo kan de regering gezagvol optreden, en toch de stem der gekozenen horen bij monde der commissie.

B. — De Politieke Kamer.

25) De Politieke Kamer is samengesteld uit 60 leden, waarvan 30 gekozen door het volk, 15 door de Rechterlijke Macht (het hoge college der Rechters), en 15 door de President benoemd. De leden der Politieke kamer moeten drager zijn van een Universiteits-diploma of gelijkgesteld erkend. De candidatuur dient door de Rijksregering goedgekeurd en tegengetekend. (noodzakelijke maatregelen om communistische en anti-nationale elementen te beletten de struc-

tuur te saboteren om noodtoestanden te doen ontstaan).

26) De Politieke Kamer heeft tot taak de wetsontwerpen te onderzoeken en juridisch te vormen. (art. 22)

27) De Politieke Kamer zetelt 3 maanden per jaar.

28) Een lid der Politieke Kamer wordt steeds als adviseur toegevoegd aan de ministerieel commissies der syndicale kamer (art. 24).

29) De aanwezigheid ter zitting voor de leden van beide kamers is verplichtend. Veelvuldige ongewettigde afwezigheid leidt tot schorsing, welke door het opperste gerechtshof kan uitgesproken worden.

30) De kamerleden worden bezoldigd in verhouding met hun verantwoordelijkheid en den tijd der zittingen van kamer of commissie.

Hoofdstuk VI

HET RIJKSBESTUUR

31) De erfelijke soeverein van het Groot Nederlandse Rijk is de Koning-(in). Hij (zij) draagt den titel van Koning of Koningin der Nederlanden.

32) Het Koningshuis is de traditionele voortzetting van het Huis van Oranje Nassau en het Huis van Saksen-Coburg.

33) De Koning is onschendbaar.

34) De Koning belast de Rijkskanselier met de Regering van de natie. De Rijkskanselier is alléén tegenover de Koning verantwoordelijk.

35) De Rijkskanselier is het hoofd der regering en opperbevelhebber van land-, zee- en luchtmacht.

36) Het Rijksministerie wordt door de Rijkskanselier benoemd en beëdigd.

37) De Rijksministers zijn voor de kanselier verantwoordelijk. Hun beleid wordt periodiek door de Rijkskamers bekrachtigd of afgekeurd. De functie der rijkskamer tegenover de ministers, is raadgevend en contrôlerend

38) Het Rijksministerie is bevoegd :

A) Uitsluitend voor :

1) leger, 2) marine, 3) luchtmacht, 4) buitenlandse zaken, 5) handelsmarine en luchtvaart.

B) Bijgevoegd voor alle aangelegenheden in zoverre die het nationaal belang aangaan en voor geheel het Rijksgebied gelden inzake : 1) economie, 2) binnenlandse zaken, 3) openbare werken, 4) kunst en cultuur, 5) financiën en eventuele andere, door de tijdsomstandigheden geschapen departementen.

39) De Rijksregering bestaat uit 23 ministers met of zonder portefeuille. Zij vormen den ministerraad.

Elke federale staat is door een minister in den raad vertegenwoordigd. De eed van de minister echter bindt hem, onafhankelijk van zijn federale natie, aan de integrale Rijksbelangen

40) De Rijksministers bezitten wetgevende en uitvoerende macht, geldend over het gehele grondgebied van het Rijk.

41) Elke Rijksminister is in zijn departe-

ment door een syndicale raad, (4 tot 6 man à rato van 1 per Hoofdgroepering), bijgestaan.

42) De sterke centrale regering met verdragende volmachten bekleed, is de gewenste en geschikte formule om de ver doorgedreven decentralisatie en autonomie der federale staten, evenwichtig te maken.

Rijkskamers.

43) De Rijkskamer der syndicaten gevormd naar art. 20 in verenigde zitting met de Rijkssenaat, contrôleren het beleid der regering.

Hun zittijd duurt 1 maand per jaar. Zij bespreken de genomen wetsbesluiten, amanderen ze of keuren ze af. Hun eindverslag dient aan de betrokken rijksministers voorgelegd, evenals aan de Kanselier. De rijksministers hebben zich aan de richtlijnen der kamer te houden. (geest van de grondwet).

44) De Rijkssenaat bestaat uit 100 leden. 46 door de Federale politieke kamer gekozen, 23 door de federale ministerraden afgevaardigd, en 31 door de Rijkskanselier benoemd. De wetgeving op de candidatuur der Federale Politieke Kamer is voor de Rijkssenaat van kracht.

**

Het federaal- en rijksbestuur is de vertolking van de geest van solidariteit, orde en ware democratie.

Het breekt met het partij-politiek parlement, dat verdeeldheid zaait en aan corruptie ten onder gaat.

Het verwerpt elke dwangtheorie en beschermt de persoonlijke vrijheid van mening en de vrijheid van Godsdienst. Het stelt de staat in dienst van het volk, dus van den enkeling en verwerpt de mechanisatie van den enkeling in dienst van de staat.

In al zijn uitingen moeten de staat, zijn instellingen en regeringen «Dienen», en aan de natuurlijke orde der standen helpen en steunen met het gezag dat onmisbaar is om die orde te bouwen en te handhaven.

In de nieuwe staat is geen plaats voor kleuren en partijen. Wij verwerpen het monopolie ener fractie, ook dat van onze beweging. Tegen de partijen en partijgeest beduidt niet, tegen personen of figuren uit bestaande partijformaties. Ons gaat het erom te trachten ons volk los te maken van hun verderfelijke en remmende politieke formaties.

Hoofdstuk VII

NATIONAAL ECONOMISCH PROGRAMMA

45) De Nationale economische structuur de basis van de federale- en Rijkswelvaart, moet door een welomlijnd en sterk doorgevoerd plan aangepast worden aan de eisen des tijds. Het potentieel, zijn uitbating en de productie zullen zeer omvangrijk verhoogd en verrijkt worden

door uitbreiding van bestaande en de oprichting van nieuwe mijnontginningen, industrieën en transportorganismen. De landbouw - productie en buitenlandse handel dienen planmatig tot het dubbele totaal van heden opgevoerd.

46) Een Syndicaal plan zal een spoedig uitwerken en functioneren van de syndicale organisatie mogelijk maken.

De vormen, functies en richtlijnen liggen in art. 13-24 van het programma vastgelegd. De uitvoering moet op ongeveer 1 jaar volbracht zijn.

47) Een nationaal industrie-plan moet voorzien in de industrialisatie. Het Rijk zal in samenwerking met de Federale staten en de financiële organismen, door hun syndicaat verenigd, instaan voor de vestiging van zware industrie in Europa, Azie en Afrika. Staalfabrieken, autofabrieken, scheepswerven en andere moeten de totale behoefte van het Rijk kunnen dekken. De vestiging van nieuwe industrieën moet den uitvoer in alle takken der productie mogelijk maken.

De geconcentreerde leiding van economie en openbare lichamen waarborgt de zege in deze economische onafhankelijkheidsslag.

48) Om de ertsbehoefte en de nodige grondstof uit eigen bodem te kunnen putten, zal een sterk doorgevoerd mijn- en landbouwplan de productie dezer elementen opvoeren van 200 tot 300% volgens de vraag van binnenlandse en buitenlandse markten. Het middel hiervoor ligt in de enige formule: Meer productie met minder inspanning door meer mechanisatie.

49) De nationale koopvaardijvloot, bron van deviezen, en een machtig middel tot concurrentie op de buitenlandse markt, moet door eigen scheepsbouw tot minimum 12.000.000 B.R.T. worden opgevoerd.

50) De beschikbare en toekomstige buitenlandse deviezen en leveringen moeten worden aangewend tot het welslagen der economische heruitrusting. De invoer van machines, onderdelen en machinefabrieken-installaties genieten vóór alle andere de absolute voorrang. De invoer van afgewerkte produkten moet tot het uiterste beperkt worden.

Dient doorgevoerd en gehandhaafd: Aanzuivering van de Nationale en Provinciale financiële toestand. — Uitgaven naar inkomsten — Budgetaire klaarheid — één totaal inkomens naast één totale uitgave — geen gewone en buitengewone super-extra financiële verhandelingen meer — geen leningen, lenen is verarmen. — Buitenlandse leningen enkel tot aankoop van industriële uitrustings- of productiemiddelen. Strenge persoonlijke en stoffelijke verantwoordelijkheid voor het beheer der financiële diensten.

51) Het handelsplan voorziet tot heropleving van den middenstand, gegroepeerd, onder leiding hunner respectievelijke syndicaten.

1) De oprichting van een Centrale Kredietkas voor Handel en Middenstand, met zeer gunstige voorwaarden en grote krediet-mogelijkheden.

2) Bescherming, door uitsluiting, tegen buiten-

landse concurrentie onder vorm van trusts.
3) De vereenvoudiging van belasting op basis van — gelijk inkomen, gelijke belasting.

52) De Nationale industrie zal de volle rijkssteun genieten tot het veroveren en uitbreiden der buitenlandse afzetgebieden. In samenwerking en onder leiding van de Corporaties wordt een buitenlandse propagandadienst voor handel en nijverheid geïnstalleerd.

Hoofdstuk VIII

SOCIALE HERVORMINGEN

53) De winstverdeling tussen kapitaal en arbeid, voor geheel het rijk, wordt in een syndicaat statuut vastgelegd.

De verdeling van de industrie en handel geschiedt op de basis van de Netto-winst, na aftrek der belasting. Van de Netto-winst wordt 40% in de syndicale kas gestort, en gelijkmatig onder alle betrokken arbeiders verdeeld. De rechtstreekse verdeling per firma zou geweldige ongelijke winstaandelen doen ontstaan.

De contrôle der arbeidscommissie staat in voor de rechtvaardige uitvoering dezer clausule.

De algemene winstverdeling bedraagt respectievelijk 40-10-50% aan arbeid, bestuur en kapitaal.

54) Recht op Arbeid, Plicht tot Arbeid. De industrie- en landbouwuitbreiding zullen de werkloosheid afschaffen. De syndicaten hebben de middelen en de macht elkeen werk te verschaffen — ieder in zijn vak en aan het rechtvaardig vastgesteld loon.

55) De Hygiëne, in de werkplaats en in de private woning, zal onder staatstoezicht gesteld worden.

Een urbanisatieplan op 10 jaar voorziet de bouw van 1.500.000 werkmanswoningen, modern en confortabel, ter vervanging van de krotwoningen, of ongezonde wooncomplexen.

56) Het algehele belastingstelsel wordt vereenvoudigd en teruggebracht op 3 soorten rechtstreekse en 3 onrechtstreekse belastingen, nl. : inkomst-, grond-, geveltaks, accijnzen, luxetaks, overdrachtstaks. De administratie moet worden vereenvoudigd en de geest van de wet boven de letter van de wet gesteld in nood- en spoedgevallen. (Tot het vermijden van onrechtvaardige vervolging).

57) Den algehele levensstandaard, van den arbeider moet verdubbeld. Deze verhoging komt automatisch voort uit den economischen bloei, door de nieuwe staatsorde geschapen.

58) De staten in samenwerking met de syndicale organen zullen een staatsorganisme ter ontspanning oprichten. Het betaalde verlof der arbeiders, dat geleidelijk van 14 op 30 dagen kan gebracht worden, zal in het kader van dit organisme aan de arbeiders de meest mogelijke ontspanning bieden. Plezierboten, Treinen Auto-cars, Badplaatsen, Luchtschepen, Kampeerhuizen behoren tot de uitrusting dezer nationale instelling.

59) Heraanpassing van het sociaal en cultu-

reel levenspeil van openbare ambten en onderwijzers. Merkelijke verhoging van hun weddebarema. Rechtvaardig benoemingsstelsel, buiten de politiek, gebaseerd op bekwaamheid en dienstjaren.

60) Een nationaal solidair fonds voor de klein-rentenier wordt opgericht. Deze financiële instelling onder leiding van een syndicaal organisme, kan naar wens van betrokkene, zijn kapitaal overnemen en gedurende het leven 10% rente uitkeren. Het kapitaal ter belegging is beperkt en na overlijden aan een extra successierecht tembate der instelling onderworpen. De burgers welke kunnen genieten van deze gunstinstelling, moeten den ouderdom van zestig jaar bereikt hebben voor mannen, en 45 jaar voor alleenstaande vrouwen. Een kosteloze verzekering tegen ziekte en ongeval waarborgt de klein-rentenier op ouderdom tegen armoede en ellende.

61) De federale en nationale syndicaten der kunsten beschikken over een van Rijkswijze ingerichte dienst voor buitenlandse propaganda en tentoonstellingen, tevens over een fonds voor bestendige toekenning van beurzen aan de verschillende takken van het cultureel leven.

62) De familie is de grondslag van de gemeenschap. Het Rijk en de staat dienen een familiale politiek te voeren, om de leefbaarheid en toekomst van de natie te verzekeren, het leeftijdsgemiddelde te verjongen en de volksgezondheid te verbeteren. Kindertoelagen, gouden en zilveren moedermedailles met lijfrente, kosteloze rustoorden voor moeders, geboortepremies en andere faciliteiten dienen aan betrokkenen verleend..

Hoofdstuk IX

GEMEENTEHERVORMING

63) Invoering van het statuut van Burgemeester ambtenaar. Voor grote agglomeraties dienen tevens 2-3 of meer Schepenen bezoldigd en vast aan hun dienst verbonden.

64) De samensmelting van alle belangrijke grote agglomeraties.

65) Verantwoordelijkheid van Burgemeester en Schepenen tegenover : 1° De gemeenteraadsleden : 2° in geval van betwisting, tegenover de staat, vertegenwoordigd door den Gouverneur der provincie of den arrondissementscommissaris.

66) Afschaffing der partijlijsten voor de gemeenteverkiezingen. De kandidatuur wordt gesteld op 1 lijst, die der persoonlijke waarde. De laaghartige kleurpolitiek heeft reeds te veel onheil gebracht om haar langer te dulden.

Hoofdstuk X.

RECHTSHERVORMINGEN

68) De repressie wordt afgeschaft. Alle politieke gevangenen vrijgelaten en terug in hun burgerrechten hersteld. Afschaffing van het

bewijs van burgertrouw ; aan de politieke veroordeelden wordt in de mate van het mogelijke hun vroegere positie, of bij ontstentenis een gelijkwaardige, aangeboden.

69) De gevallen berustend op verklipping, gestapo, beul, G.F.P. of sicherheidsdienst, worden overgeplaats naar het gemeenrecht. Zij zullen het regime van de andere gevangenen delen.

70) Alle gevangenen kunnen hun straf tijd omzetten in een gelijk aantal jaren militaire dienst in het vreemdelingenlegioen, dat zijn dienst buiten het rijk verricht (in afgelegen koloniale gebieden, concessies enz.).

Hoofdstuk XI.

DE STRIJDKRACHTEN.

71) Het leger, de vloot en de luchtmacht worden gevormd door een sterk kader, aangevuld met recrutering door dienstplicht voor alle mannen van 19 jaar. De wedden der kaders en de soldij der recruten dient merkelijk verhoogd, ter verbetering der moraal. Extra-vergoeding voor langere dienstperiode.

72) Het leger is nationaal. De commando's tot de rang van Kolonel zijn ééntalig. — Elke brigade zal samengesteld zijn uit troepen van eenzelfde federale staat. De hogere militaire graden, Brigade-generaal, generaal-majoor, luitenant-generaal of generaal-veldmaarschalk vereisen de grondige kennis van :
1e Nederlands, Frans, Maleis — 2e ofwel Con-

golees, ofwel Engels (West Indie) ofwel Duits. Strenge toepassing der taalwet.

73) De sterkte der strijdkrachten wordt naar de internationale omstandigheden, door de rijks-regering bepaald.

Hoofdstuk XI.

BESLUIT.

EENHEID.

74) Geheel de beweging moet doorweven zijn van recht en solidariteit van kracht en plichtsbewustzijn.

Wij doen beroep op heel de natie, ook op hen die in ons huidig stelsel politieke mandaten bekleden. Ministers of Burgemeesters, Volksvertegenwoordigers of gemeenteraadsleden. Wij vragen hun steun, niet als politiekers, niet als partij-mandataris, niet als functionaris, maar als Vlaming of Waal, Fries of Hollander, als nationalist en vriend der westerse beschaving.

Wij verwerpen de haat, wij willen geen kwaad toewensen ook niet aan hen, die we bij de feiten in ons eerste deel moesten hekelen. Voor hen ook, als vaderlander en medelid in de schare van hun beroep, staan onze rangen open. De solidariteit der beweging overheerst en overwint het kwade, de haat en de tweedracht; de solidariteit brengt ons ter zege.

Naast arbeider, landbouwer en handelaar, stapt dokter en minister eendrachtig hand in hand, elk volgens zijn vermogen, tot heil van volk en vaderland.

OPROEP AAN DE NATIE

Wij verwachten uwe onmiddellijke medewerking. De tijd dringt nijpend. Terwijl gij onverschillig wacht, wint het naderend gevaar ongehinderd veld. Vul bijgaande lijst in of schrijf er een naar gegeven model. Treedt toe. — Wij komen U, na voorafgaand bericht, bezoeken en met U uw taak bespreken, of U als lid wilt aansluiten, of een leidende functie op u wilt nemen. Het hangt geheel van uw hulpvaardigheid en bekwaamheid af. Wij rekenen op U, op uw leiding en uw wil deze taak naar vermogen te behartigen. Velen gingen U reeds vooraf. Ook in uw gemeente, of arrondissement moeten de kaders gevormd worden, en nog vele plaatsen in de nationale raad der beweging staan open, tot U er zitting neemt.

Wees onbevängten, onbevreest : doe wel en zie niet om. Vraag niet wat uw buurman erover denkt. Het gaat om de toekomst van uw volk, uw gezin, en U zelve. Indien uw buurman dit heden nog niet begrijpen kan, des te meer is het uw zedelijke plicht, juist omdat gij geestelijk bevoordeeld zijt, als voorman uw volk op de rechte weg te voeren. Dan zal ook uw buurman vroeg af laat, de wijsheid uwer handeling

begrijpen en waardenen.

Het aantal exemplaren der brochure in uwe gemeente, bij uw boekhandelaar is beperkt.

Mochten er geen nummers meer voorradig zijn, bestelt U, of laat uw boekhandelaar een aantal exemplaren (min. 5) aanvragen tegen terugbetaling aan ons adres aan de prijs van 16 frank per nummer.

Wij moeten voorlopig, om reden van te hoge onkosten welke een secretariaat medebrengt, op privaat adres posten. Zodra we een secretariaat beschikbaar hebben, en dit mag zeer spoedig te gemoet gezien worden, zal ook dit euvel uit de weg geruimd zijn.

Met des te meer aandrang durven we vragen, bij uw ingevulde formulier, onder gesloten omslag een bankbriefje te voegen, voor elk naar vermogen en overtuiging. Wij weiden hierover niet uit; U begrijpt te goed hoezeer uw steentje van node is om de oprichtingskosten der beweging te dekken. — Wij danken u bij voorbaat.

In afwachting van een persoonlijke ontmoeting groeten wij genegen.

Dr G. A. M. LAUWERS

— OP TE ZENDEN ONDER GESLOTEN OMSLAG —

Dr. G. A. M. LAUWERS

Augustynslei, 26

BRASSCHAAT

Hier af te knippen.

Naam : _____

Voornamen : _____

Beroep : _____

Straat : _____ *Nr :* _____

Gemeente : _____

Eventueel Politiek mandaat — Partij — Functie : _____

Verlangt op grond van haar programma-ontwerp met uwe beweging in verbinding te komen om, in dienst van Volk en Vaderland, te bouwen, in de kaders en leiding, aan de toekomst van de Natie.

Hoogachtend,
(Handteken)

Bijgevoegd ter bestrijding der onkosten : Fr. _____

— *Wie bovenstaand gedeelte invult schraapt onderstaand.* —

Verlangt, vrij blijvend, op grond van het Programma-ontwerp, bij de oprichting mijner plaatselijke afdeling, als lid toe te treden.

Hoogachtend,
(Handteken)

Bijgevoegd ter bestrijding der onkosten : Fr. _____

C. V. D.
=====

No: 320/-48-Geheim.

OP KAART
ACD/48
DAT: 1948-11
PAR: R

Breda, 18 Juni 1948.

Onderwerp: " De Dietse Nationaal-Solidaristische Federatie".-

Volgno.

23 JUNI 1948

ACD/30772

B

Bijlagen : één brochure.

Hierbijgaand heb ik de eer U.H.E.G. te doen toekomen, een van "Rival" ontvangen exemplaar van een in Antwerpen en omgeving onlangs in omloop gebrachte brochure, uitgaande van een in oprichting zijnde nieuwe Vlaamse beweging, welke zich noemt "Diets Nationaal Solidaristische Federatie", en van welke brochure de schrijver is:

X
-
1/ Dr. G. A. M. LAUWERS, wonende te Brasschaet, bij Antwerpen, Augustijnslei, No: 26.-

Naar uit de inhoud blijkt, streeft genoemde organisatie naar de oprichting van een "Groot-Nederlands Syndicale Federatie" (zie blz. 51), ter bestrijding van het Communisme.

Het geheel stemt vrijwel overeen met de vroegere propaganda, gevoerd door het "Verdinaso" van wijlen Joris van Severen.

Omtrent de persoon van de samensteller dezer brochure, alsmede aangaande de oprichting en het huidige stadium der organisatie, wordt door de dienst van "Rival" een onderzoek ingesteld.

Het resultaat hiervan zal mij t.z.t. worden bekend gemaakt, waarna door mij voor spoedige melding daarvan aan U zal worden zorggedragen.

W.-

A a n
De Heer Hoofd van de C.V.D.
J a v a s t r a a t, 68.
's-G R A V E N H A G E.

NOTITIE C.

Uit doorgaans goed geïnformeerde bron vernam ik, dat een nieuwe Vlaamse nationalistische beweging is opgericht onder de naam van

"Solidaristische Beweging".

Het schijnt iets soortgelijks te zijn als VERDINASO
Is deze organisatie hier bekend?

NIET

OP KAART
ACD/472
DAT: 11/11/47
P R: JR

24-11-47

Volgno.

27 NOV. 1947

ACD/25350

By ACD niets bekend!

DE WEG

in dit nummer:

- Geen Troonsafstand in September.
- Wonderdokters rond een stervende Patente.
- De Kwelen van onze Maatschappij.

WEEKBLAD VOOR ORDE EN VRIJHEID

1e Jaargang - Nr. 11

Zaterdag 31 Maart 1951

Prijs per nummer; 5 Fr

DE VALSMUNTERS

SEDERT enkele maanden stellen rechtse en linkse dagbladen met dezelfde kwade treuw opnieuw alles in het werk om de persoon en het werk van Joris van Severen te bekladden.

Deze man, wiens moord ze op het geweten hebben, wiens moord ze uitgelokt hebben door hun onrechtvaardige veroordelingen vóór de oorlog; deze man, die ze hebben laten vermoorden zonder de stem te verheffen, hindert hen nog in zijn graftombe te Abbeville.

Men begrijpt hen.

Men begrijpt hen tot in het diepste van hun laagheid en van hun lafheid.

Een nieuw voorwendsel wordt hen heden in handen gegeven: de uitdagende, verdachte, honderdmaal verdachte actie van een bende valsmunters die zich beroepen op Joris van Severen en met zijn beeltenis een tijdschriftje versieren dat «Solidarisme» heet.

Maar dat is slechts een voorwendsel en zij weten het.

Noch de opstellers van *Le Peuple*, noch deze van *La Nation Belge*, noch deze van *La Métropole* noch deze van *Le Soir* noch zelfs deze van *Le Drapeau Rouge* ignoreren hetgeen iedereen weet:

dat Joris van Severen niet een verrader is geweest maar één der zuiverste dienaren van dit Land;

dat, vóórleer hem te doen aanhouden, het regime zelf dit verklaarde bij monde van Minister Pierlot;

dat de overgrote meerderheid der Dinasso's niet met de Duitsers heeft samenge-

Dat deuntje, deze kunst om de twijfel en de dubbelzinnigheid te zaaien, deze gemene oratorische voorzorg, dat alles is het A.B.C. zelf van het ambacht dat de valsmunter uitoefent.

Welnu, het is eerst en vooral hierin dat gij valsmunters zijt: de man die met zijn beide voeten stevig op de grond staat en op de aloude bodem van de Nederlanden; de man die weet hoezeer Joris van Severen met zijn beide voeten op de grond stond en op deze aloude bodem; die man weet ook, terzelfdertijd en met een onaantastbare zekerheid, wat Joris van Severen in deze of gene omstandigheid zou gedaan hebben en vooreerst wat hij niet zou gedaan hebben.

De waarde van mannen van zijn gehalte, hun eeuwige waarde ligt eerst en vooral daar: men weet zeer goed wat zij, in gelijk welke omstandigheid, zouden gedaan hebben.

Men weet zelfs hoe zij moeten sterven.

Wat mij betreft, ik weet met een onaantastbare zekerheid wat hij van U zou gedacht hebben en wat hij met U zou gedaan hebben.

Het is ten slotte niet de eerste maal dat ik de stem moet verheffen om de eer van deze dode en de Dinasso-er te verdedigen.

Ik heb het herhaalde malen moeten doen vóór, gedurende en na 1940: ik heb hem verdedigd tegen een regime dat hem heeft overgeleverd aan zijn moordenaars en dat, in zijn laagheid, hem van toen af aan besmeurt, met de duistere beweegreden zich gerechtvaardigd te voelen juist omdat het hem heeft overgeleverd.

Mutteloze moeite: het regime zal van deze niet uit te boeten misdaad niet wit gewassen worden: wij hebben de zekerheid: het loopt heden zijn verderf tegemoet met dit onschuldig bloed dat aan zijn handen kleeft; wij hebben de zekerheid: het zal vóór dit onschuldig bloed dat aan zijn handen kleeft, terechtstaan.

Ik heb Joris van Severen en zijn werk terzelfdertijd openlijk en verdoken moeten verdedigen tegen de Duitsers: door hardnekkig en zonder verpozen zijn oorspronkelijke gedachten te herstellen; door met alle middelen te beletten dat men zich zou bedienen van zijn naam, van zijn schaduw en van zijn stem om verdachte ondernemingen te dekken die ten doel hadden het Volk der Nederlanden te verdelen, om de evide en duistere aanslagen te dekken die het nationaal-socialisme pleegde op de onafhankelijkheid van het Volk der Nederlanden.

Ik heb zijn nagedachtenis en zijn werk verdedigd tegen de enkele verdwaalden die wilden samenwerken met het buitenlands

leger dat toen de Nederlanden bezette. Ik heb, op alle mogelijke manieren, al hun instellingen die de verdeeldheid ten doel hadden, al de zgn. Eenheids-Partijen en de zgn. culturele gemeenschappen en de arbeidsdiensten gesaboteerd.

Indien de weinige Dinasso's die in het V.N.V. verdwaalden deze beweging zonder dralen verlaten hebben, dan hebben zij dat aan mij te danken; indien geen enkele Dinasso van de Romaanse Provinciën zich bij Rex heeft aangesloten, dan is dat door mijn werk.

Ik wil mij niet op dit alles beroemen.

Maar ik heb wel het recht heden zeer hooghartig aan de vervalzers te zeggen, aan de pers-vervalzers van links en van rechts en aan de valsmunters van de bende «Solidarisme» dat zij authentieke vervalzers zijn.

Ik zal mij vandaag slechts bezig houden met deze laatsten.

Ik doe het zonder haat noch vreugde.

Ik heb getracht hun schandelijke onderneming te beletten.

Ik heb getracht te spreken met de valsmunters die, van in den beginne, mij in hun tijdschrift hebben gehuldigd (1 September 1950, blz. 2).

Ik heb getracht hen te behoeden voor het nieuwe, rampzalige en misschien bloedig avontuur dat zij tegemoet gaan en waaraan zij een half-dozijn jonge idealisten blootstellen; ik heb getracht aan dit Land

OP het ogenblik dat kranten van links en van rechts, geholpen door een

JORIS VAN SEVEREN EN MET ZIJN BEZONDERE tijdschriftje versieren dat «Solidarisme» heet.

Maar dat is slechts een voorwendsel en zij weten het.

Noch de opstellers van Le Peuple, noch deze van La Nation Belge, noch deze van La Métropole noch deze van Le Soir noch zelfs deze van Le Drapeau Rouge, ignoreren hetgeen sedert een week

dat Joris van Severen niet een verrader is geweest maar één der zuiverste dienaren van dit Land;

dat, vooraleer hem te doen aanhouden, het regime zelf dit verklaarde bij monde van Minister Pierlot;

dat de overgrote meerderheid der Dinaso's niet met de Duitsers heeft samengewerkt

en dat, dientengevolge, de Minister van Justitie Verbaet in 1944 verboden heeft de Dinaso's te vervolgen;

dat het ten slotte de Duitsers zijn geweest die het Verdinaso systematisch hebben vernietigd zoals een vertrouwelijke omzendbrief van Reeder, gedagtekend 2 Augustus 1940, impliciet erkent.

Die dagbladschrijvers, die penneknechten hebben zelfs niet het recht hun onwetendheid als verzachtende omstandigheid in te roepen: zij liegen en zij weten dat zij liegen.

Uitgezonderd misschien Le Huron in La Nation Belge (7 Januari 1951) en dan nog erg schuchter, heeft geen enkele onder hen het aangedurf aan de valsmunters van «Solidarisme» te verklaren:

«Gij zijt valsmunters.

Gij hebt niet het minste recht U te beroepen op Joris van Severen:

Niet omdat gij nog niet lang Dinaso's zijt. Dat is geen fout.

Het bloed van Joris van Severen heeft immers een nieuwe en bewonderenswaardige oogst voortgebracht.

Niet omdat gij kort geleden dit of dat zijt geweest, niet omdat gij V.N.V.-er of Vrijmetselaar zijt geweest: er zijn nu eenmaal opvallende bekeringen,

Maar...

omdat gij, zeer eenyoudig,

omdat gij, in de eerste plaats

authentieke valsmunters zijt:

omdat gij aan Joris van Severen het tegenovergestelde doet zeggen van wat hij gezegd heeft,

omdat gij het tegenovergestelde doet van wat hij zou gedaan hebben.

O! Wij kennen uw deuntje: het is tot op de draad verslefen en al degenen die wilden verraden hebben het ingeroepen:

«Niemand weet wat Joris van Severen zou gedacht hebben, niemand kan zeggen wat hij eertijds zou gedaan hebben; niemand weet wat hij vandaag zou doen».

gedaan hebben.

Men weet zelfs hoe zij moeten sterven.

Wat mij betreft, ik weet met een oantastbare zekerheid wat hij van U zou gedacht hebben en wat hij met U zou gedaan hebben».

Het is ten slotte niet de eerste maal dat ik de stem moet verheffen om de eer van deze dode en de Dinaso-er te verdedigen.

middelen te beletten dat men zich zou bedienen van zijn naam, van zijn schaduw en van zijn stem om verdachte ondernemingen te dekken die ten doel hadden het Volk der Nederlanden te verdelen, om de evindige en duistere aanslagen te dekken die het nationaal-socialisme pleegde op de onafhankelijkheid van het Volk der Nederlanden.

Ik heb mijn nagedachtenis en zijn werk verdedigd tegen de enkele verdwaalden die wilden samenwerken met het buitenlands

OP het ogenblik dat kranten van links en van rechts, geholpen door een bende provocatie-agenten die zich verschuilen onder de naam van «Solidarisme» de eer van Joris van Severen en de Dinaso-er trachten te bekleden, publiceren wij hieronder uitbrekels uit een geheim verslag dat op 2 Augustus 1940 door de Duitse generaal Reeder, leider van de Duitse militaire administratie in België, opgesteld werd. Een exemplaar van dit verslag is in handen van het Belgisch militair Auditteeraat. De historische vergissingen in de tekst zijn toe te schrijven aan de Duitse inlichtingsdiensten.

«Onder de nationalistische, niet-parlementaire groepen is er de Dinaso-beweging... waarvan de leider Joris van Severen eertijds deel uitmaakte van het V.N.V., maar dat hij verliet in 1931 tengevolge van zijn te sterk bekeemde anti-democratische overtuiging; hij heeft zeer ernstig gedurende zekere tijd, de leiding van het V.N.V. betwist.

Op zeker ogenblik had het er de schijn van alsof van Severen met zijn flink geoefende militanten en de principes van leiding, van discipline, van orde, van gehoorzaamheid en van kameraadenschap door hem voorgestaan, een nieuw politiek mensentype in Vlaanderen zou vormen en dat hij zodoende de onafhankelijkheid zou bereiken. Maar later brak van Severen met het nationalistisch principe en met zijn anti-belgische opvatting. Het bekend maken van een nieuwe «marsrichting» verving zijn droom van een Groot-Nederland door een zuiver Staatkundig principe. Het «Duitse Rijk» dat door de beweging voorgestaan werd zou niet alleen... Holland en de Vlaamse gebieden omvatten, maar zou zich zelfs uitbreiden tot het Boergondië van de Middeleeuwen en zou ook Wallonië en het Groot-Hertogdom Luxemburg omvatten.

Deze nieuwe doeleinden lokten weldra hevige protest uit van wege de nationalistische partijgangsters van Groot-Nederland; deze nieuwe doeleinden hadden een toenadering ten gevolge tusschen van Severen en het belgisch annexionistisch nationalisme. Zij verwijderden meer en meer de Dinaso-beweging van de door haar gehuldigde principes.

Terzelfdertijd gaf van Severen zijn pogingen op om een toenadering tot het nationaal-socialisme en hij nam min of meer plaats in het strijdend front van West-Europa tegen Duitsland.

(blz. 5 en 6).

Bij de Dinaso's verdwenen zeer vlug de germanophile gevoelens. Bij de Rexisten had het streng vasthouden van Degrelle aan zijn germanophile gevoelens de ineenstorting van de partij ten gevolge.

(blz. 7).

Vanuit Duits standpunt bekeken zijn zij (de Dinaso's) politiek en uiteraard, weinig betrouwbaar».

(blz. 12).

Ik zal mij vandaag slechts bezig houden met deze laatsten.

Ik doe het zonder haat noch vreugde.

Ik heb getracht hun schandelijke onderneming te beletten.

Ik heb getracht te spreken met de valsmunters die, van in den beginne, mij in hun tijdschrift hebben gehuldigd (1 September 1950, blz. 2).

Ik heb getracht hen te behoeden voor het nieuwe, rampzalige en misschien bloedig avontuur dat zij tegemoet gaan en waaraan zij een half-dozijn jonge idealisten blootstellen; ik heb getracht aan dit Land het schouwspel van nieuwe en smartelijke verdelingen te besparen.

Ik ben daarin niet geslaagd: zij hebben zich laf aan elke uitleg onttrokken.

Ik moet thans klaar en duidelijk verklaren aan onze oude vijanden, waar ze zich ook mogen bevinden: in de loges, in de sacristiën, op de redacties van de dag- en weekbladen, in de wandelgangen en in de wachtkamers van het regime: het is nutteloos te pogen, zoals zij het op het ogenblik doen, zoals wij weten dat zij op dit ogenblik doen, het is nutteloos het werk van Joris van Severen te bevuilen en ons terzelfdertijd te bekladden door de verdachte actie van deze valsmunters als een voorwendsel te gebruiken om ons te beletten.

Ik verklaar om te beginnen, klaar en duidelijk dat de Dinaso's, in hun overgrote meerderheid, volstrekt niets gemeens hebben met deze vervalsers noch voor wat de doctrine noch voor wat de methode noch voor wat de onmiddellijke of verder afgelegen objectieven van hun actie betreft.

Ik verklaar dat de groep «Solidarisme» en het tijdschrift «Solidarisme» volstrekt niets te maken hebben, behalve in schijn, met Joris van Severen, met de gedachte van Joris van Severen, met de actie die door Joris van Severen werd voorgestaan.

Vandaag zal ik mij beperken tot één korte opsomming van hun eerste vervalsingen:

1. — Het tijdschrift «Solidarisme» noemde zich eerst «Joris van Severen-Orde». Dat is de naam van het bolwerk van de Dinaso-weerstand, dat door mij werd opgericht in 1941, op het ogenblik dat het Verdinaso door de Duitsers vernietigd werd.

Ondanks herhaalde protesten volhardt het tijdschrift «Solidarisme» er in deze naam te gebruiken en de dubbelzinnigheid te onderhouden.

(vervolg blz. 2)

Louis Gueuning.

DE VALSMUNTERS

(Vervolg van blz. 1.)

Zeker, de naam van de « Joris van Severen-Orde » is niet gedeponereerd. Hij is niet beschermd door de wet. Het gebruik dat de bende er van maakt is niet onwettig. Maar, in alle talen van de wereld noemen men zulke handelwijze: een smeerlapperij.

2. — In talrijke nummers van hetzelfde tijdschrift, in verschillende door leden van de bende geschreven artikels wordt de heden ten dage veel verspreide gedachte verdedigd dat het tijdperk der soevereine Naties voorbij is.

Wij kennen ook dat deuntje en wij weten ook in welke duistere heksenkeukens die gedachte gebrouwd wordt en wie, uiteindelijk door deze sophismen van ideologen beoordeeld wordt.

Europa zal niet tot stand komen door fascistische of solidaristische samenzweringen en internationales waar al de getroffen van de fascistische en anti-fascistische zuiveringen elkander ontmoeten, hoe eerbarmbaar deze dan ook zijn en of ze nu Fabre-Luce of Guderian of Bardeche of Otto Strasser of hoe dan ook heten.

Maar Europa zal zich herstellen rond de Nederlanden: zij zijn de ruggengraat en de ziel van Europa wanneer zij opnieuw in hun volheid de Nederlanden geworden zijn. Daar ligt in de allereerste plaats onze taak.

Al deze internationales zijn uiterst gevaarlijk en de aansluiting bij één van hen is volledig in tegenspraak met de vervulling van de zending van het Volk der Nederlanden.

3. — Alles in het tijdschrift en in de actie van onze vervalsers: vocabularum, stijl en tot zelfs de afdrukken die hun gedachte vertolken, alles herinnert verbazingwekkend aan de dagen van het fascistisch of nationaal-socialistisch Europa.

Ik heb er herhaalde malen aan herinnerd hoe Joris van Severen, naargelang hij vorderde zich rekenschap gaf van de werkelijkheid, zich steeds meer en meer verwijderde van de fascisten en van de fascistische methode en van het fascistisch vocabularium.

Hij had zeer duidelijk het voor gevoel van datgene wat wij vandaag, dank zij hem, weten: dat het fascisme, dat het nationaal-socialisme, dat het communisme niets anders is dan de nageboorte van de democratie en als het ware de laatste opflakkeringen van haar doodstrijd.

Dat weten de Dinaso's vandaag en zij hebben niets te leren bij de fossielen van « Solidarisme ».

4. — Om aanhangers te werven verbindt de bende der vervalsers sedert enige tijd aan de naam van Joris van Severen, de namen van R. Tollenaere en van J. Hagemans, beiden gevallen op het Oostelijk front.

Dat is de gemeenste en de laagste van hun vervalsingen.

Wij verklaren zeer duidelijk, voor eens en voor goed:

Wij buigen niet met de grootste eerbied voor de man die de moed heeft te sterven voor zijn idee, hij weze fascist, communist, dienstweigeraar uit gewetensbezwaren, koningsgezinde of republikein.

Wij weten zelfs dat men groots en edel kan sterven voor een valse idee. Er zijn valse ideeën.

Wij zijn niet en wij hebben nooit langs de zijde gestaan van de bourgeois-pantoffelheden, zelfs indien ze tijdelijk een toga of een uniform dragen; wij zijn niet en wij hebben nooit langs de zijde gestaan van de pantoffelheden die eertijds de huid eisten van de overlevenden van het Oostelijk front.

Onze eerbied en onze bewondering hebben juist dat op het oog wat kan geeerbiedigd en bewonderd worden.

Maar juist daarom is het ons onmogelijk Joris van Severen, die adellijk gevallen is in de waarheid, te vereenzelvigen en te verwarren met twee mannen die op een adellijke wijze de dood hebben gevonden in de vergissing.

Er is meer: wij begrijpen die vergissing.

Er is nog meer: het regime, dat er niet in geslaagd is aan de jonge mannen van dit Land volstrekt veilige nationale reflexen te geven, is verantwoordelijk voor hun vergissing.

Ook dat bloed kleeft aan de handen van het regime.

En er is nog meer: De enige politieke

maatregel die zich thans opdringt ten opzichte van deze mannen is de meest volledige amnestie.

Wij zijn geen voorstanders van de amnestie om de amnestie; wij prijzen evenmin de amnestie aan voor alle gevallen, maar wij beweren dat zij hier, in dit geval, zowel politiek als moreel noodzakelijk is.

Wij zijn het ten slotte niet die deze gevaarlijke uitzonderingsmaatregel noodzakelijk hebben gemaakt.

Wat wij weten, wat ik, voor wat mijzelf betreft, bevestig is dat de vergissing die zij begaan hebben en die voor altijd belet dat men Joris van Severen verwacht met hen, zoals de vervalsers van « Solidarisme » doen,

wat ik bevestig is dat Joris van Severen deze vergissing niet zou begaan hebben en dat hij niet zou toegelaten hebben dat ze begaan werd.

Onder de hiernavolgende verklaringen is er geen enkele die niet steunt op een door Joris van Severen geschreven of gesproken woord voor getuigen.

Ziehier wat ik weet en wat belet hem met hen te verwarren:

Wanneer het oorlogsgevaar steeds dreigender werd, weigerde Joris van Severen, geleid door zijn politieke wijsheid en zijn eerlijkheid die in dit geval niet zonder een zekere naïeviteit was, te geloven dat Duitsland de ontzettende politieke dwaasheid zou begaan de Nederlanden aan te vallen.

Maar wat ik weet en wat ik bevestig is, dat op 10 Mei 1940, toen hem de inval werd medegedeeld, hij de volgende woorden heeft uitgesproken: « Zij hebben het toch gedaan, de smeerlappen! »

— Wat ik weet en wat ik bevestig is, dat hij het vast voornemen had onmiddellijk dienst te nemen in de eerste lijn, als een gewoon soldaat, alhoewel hij reserve-officier was.

— Wat ik weet en wat ik bevestig is, dat al de gemobiliseerde Dinaso's het bevel hadden gekregen de besten onder de soldaten te zijn en dat hij zeker niet « het Duitse bloed zou gespaard hebben » zoals de leider van het V.N.V. er prat op ging dat gedaan te hebben.

— Wat ik weet en wat ik bevestig is, dat hij op 28 Mei de houding van Koning Leo-

pold III zou beschouwd hebben als de enig-mogelijke en de enig-gangbare voor de Nederlanden en dat hij er zich zou bij aangesloten hebben zonder het minste voorbehoud.

— Wat ik bevestig is, dat indien hij na 28 Mei de verleiding zou gevoeld hebben munt te slaan uit een toestand die hij niet geschapen had, een toestand die hij vruchteloos getracht had te beletten; wat ik bevestig is, dat hij ten overstaan van de Duitse politieke eisen, ten overstaan van de Duitse dubbelzinnigheid, ten overstaan van de Duitse beslissing de Nederlanden te verdeelen, ten overstaan van de herhaalde aanslagen van Duitsland op de onafhankelijkheid van de Nederlanden; wat ik bevestig is, dat hij, ten overstaan van dit alles dat wij gekend hebben, dat wij niet vergeten hebben; waartegen wij, met een handsvol, gestreden hebben uit al onze krachten, — ten overstaan van dit alles zou deze oneindig fiere man in opstand gekomen zijn en zou hij een klare taal gesproken hebben: wat wij met een absolute zekerheid weten is, dat zijn gebeente thans zou liggen te bleken in een of andere kuil van een Duits concentratiekamp.

Wij voegen hieraan toe, dat zo het edel is zich te buigen voor de grafombe van een held, het niettemin een zware politieke fout blijft datgene te verwarren wat niet mag verward worden en dat het een oplichterij is ten overstaan van de jeugd een politieke vergissing te verheerlijken.

5. — Ik houd er aan hier nog het volgende aan toe te voegen, wat ook van belang is: Joris van Severen was geen demagoog. De toon, de grofheid en de grootsprakerige vulgariteit van de vervalsers zou hem doen walgen hebben.

Wij, Dinaso's, beschouwen vanaf vandaag de bende vervalsers die zich thans drukmaken onder het solidaristisch etiket als een bende verraders van de Natie der Nederlanden.

Wij beschouwen als verraders van het werk van Joris van Severen de Dinaso's die zich zouden laten verleiden door deze bende en die zich niet, zonder dralen, zouden hervatten.

Louis Güéming.

Geen Troonsafstand in September

Het politieke testament van Koning Leopold III

IN aansluiting met het artikel van verleden week publiceren wij enkele citaten uit het politieke testament van Leopold III. Dit testament werd door de Koning aan de regering, bij de bevrijding, in 1944 be-

Uit deze wereldoorlog wordt een nieuwe wereld geboren. Onder diverse symbolen en door verschillende methodes voltrekt zich goedschiks kwaadschiks, zowel in de landen die zich beropen op hun tradities van vrijheid en individualisme als in die welke een autoritair regime aankle-

samenwerking in de ondernemingen in het leven te roepen.

Door een atmosfeer van stabiliteit en welvaart in de arbeidskringen tot stand te brengen zal die vooruitgang een geest van sociale solidariteit scheppen, welke voor 's lands toekomst even on-

gen die voor de gehele wereldtribune werden uitgesproken door sommige Belgische Ministers die zich in buitengewoon kritieke ogenblikken, toen de vrijwaring van de nationale waardigheid een uiterste omzichtigheid gebod, veroorloofden overhaastig de zwaarste aantijgingen uit te spreken

... van de fascistische methode en van het fascistisch vocabularium.

Ook dat bloed kleef aan de handen van het regime.
En er is nog meer: De enige politieke

— Wat ik weet en wat ik bevestig is, dat hij op 28 Mei de houding van Koning Leo-

bende en die zich niet, zonder dralen, zouden hervatten.
Louis Gueuning.

Geen Troonsafstand in September

Het politieke testament van Koning Leopold III

IN aansluiting met het artikel van verleden week publiceren wij enkele citaten uit het politieke testament van Leopold III. Dit testament werd door de Koning aan de regering, bij de bevrijding, in 1944 bezorgd en bevat de nodige richtlijnen die volgens Hem moesten worden gevolgd.

De lezer kan oordelen over de sterkte van de verordening van het thans heersende regime.

...Op 25 Mei 1940 was ik van oordeel dat het tegen het landsbelang indruiste mijn Ministers naar het buitenland te volgen. Mijn oordeel is sindsdien niet gewijzigd.

Het zou een militaire fout geweest zijn het leger te verlaten vooraleer de strijd beëindigd was daar de weerstand onmiddellijk zou ineengestort zijn. Wegvluchten op het ogenblik dat de wapens werden neergelegd scheen mij een daad te zijn die strijdt met de eer van een legeraanvoerder.

Zonder werkelijke militaire macht zou mijn aanwezigheid in het buitenland slechts van symbolische waarde geweest zijn. Enkele ministers waren daartoe voldoende.

Daar het grondgebied zich in de macht van de overwereldiger bevond was het van belang dat het Staatshoofd dit niet verliet, tenzij niet geweld door de vijand weggevoerd.

Zijn aanwezigheid was des te noodzakelijker daar gevallen van zware afvalligheid die de eenheid van de Natie bedreigden plots aan het licht waren gekomen en daar het grootste gedeelte van de vooraanstaande personen tengevolge van een noodlottige dwaling gevlucht was terwijl een te groot aantal gezagdragers deserteerden.

Ik heb de onverbreekbare eenheid van de Dynastie en de Staat bevestigd en de belangen van het Vaderland geyrijvaard, welke ook de afloop van de oorlog weze, door deel te nemen in de tegenspoed van mijn leger en mijn volk op het ogenblik dat de verbonden neergeveld waren door een verpletterende ramp en op het ogenblik dat de vijand door weergalozes overwinningen geexalteerd was.

En zo verboden de militaire eer, de waardigheid van de Kroon en het welzijn van het land mij de regering te volgen buiten België.

...Anderzijds is onze publieke opinie, welke slecht voorgelicht is en te gevoelig voor de sentimentele verleidingen uit het buitenland, sedert dertig jaren geneigd te geloven dat haar veiligheid vooral berust op buitenlandse sympathieën. Zij schijnt te vergeten dat het behoud van 's lands onafhankelijkheid afhangt en steeds zal afhangen van de aardrijkskundige positie van het land, van zijn natuurlijke rijkdommen, van de werkzaamheid van de inwoners en van hun wil om vrij te blijven. Het vooropstellen van deze geschiedkundige constante moet het postulaat zijn, welke elke internationale samenwerking vordert, gaat en deze laatste moet gesteund zijn op een billijke wederkerigheid.

Uit deze weerloosheid wordt een nieuwe wereld geboren. Onder diverse symbolen en door verschillende methodes voltrekt zich goedschiks kwaadschiks, zowel in de landen die zich beroepen op hun tradities van vrijheid en individualisme als in die welke een autoritair regime aankleven, een economische, organische en sociale revolutie, waarvan de aard gelijk is en de draagwijdte zonder voorgaande.

Zonder het kader noch het eindpunt van die hervormingen te kunnen bepalen mag men met recht beweren dat de vloed, waarin de vormen van het gemeenschapsleven worden meegesleurd, niet te stuiten is.

Men mag zich niet inspannen om normen, die ineenstorten te steunen. Men moet zich beslist aan de onvermijdelijke evolutie aanpassen, met als doel voor België een economische en sociale atmosfeer te smeden om het land een voldoende stevigheid en een afdoende organisatie te bezorgen waardoor aan de bevolking een waardige en toereikende levensstandaard kon worden verzekerd. Ons volk inners, dat op een klein grondgebied opengehoop leeft, wordt bedreigd door een buitenlandse concurrentie, welke veel vervoeder en machtiger zal zijn dan vroeger.

Het individualisme en het economisch liberalisme, waarvan de XIXe eeuw de gouden eeuw was, zullen de plaats moeten ruimen voor een steiel van meer gelijkheid.

Het zal de taak zijn van onze leiders er op te waken dat de solidariteit ten grondslag ligt van onze toekomstige maatschappelijke organisatie, en dat een ruimere plaats zou toegekend worden aan de christelijke liefde en de menselijke waardigheid.

Als grondwettelijk vorst heb ik niet tot taak een programma van verzevenlijkingen voor te leggen, noch partij te kiezen voor de ene of andere doctrine; ik zou echter aan mijn zending te kort komen, indien ik hier niet enkele principes aanduidde welke de uitdrukking zijn van de rechtvaardigheid zelve.

Volgens mij zijn diepgaande maatschappelijke hervormingen dringend noodzakelijk, want het schandelijk contrast der ellende, waarin de één tweemaal door de oorlog gedompeld werden, terwijl de anderen wraakroepende winsten konden opstrijken, verkondigt de onrechtvaardigheid van een egoïstisch en ongezon regime, evenals de plicht daaraan een einde te maken.

Van bij de bevrijding van het land af zullen de regeringen het recht op arbeid evenals de plicht te arbeiden moeten afkondigen; door het vaststellen van rechtvaardige lonen en door de uitbreiding van de verplichte verzekering zullen zij de arbeiders de waardigheid en de veiligheid moeten verzekeren, welke vroeger maar al te dikwijls onverlet werden gelaten.

Het paritair verbond van de vakverenigingen van werkgevers en werknemers, gegroepeerd volgens het beroep, evenals een oordeelkundige en billijke aanpassing tussen arbeid en kapitaal, zullen het mogelijk maken de voorwaarden van een gezonde

samenwerking in de ondernemingen in het leven te roepen.

Door een atmosfeer van stabiliteit en welvaart in de arbeidskringen tot stand te brengen zal die vooruitgang een geest van sociale solidariteit scheppen, welke voor 's lands toekomst even onontbeerlijk is als de gelijkheid tussen de Vlamingen en de Walen.

Bovenaan moet de Staat, die de tolk is van het algemeen belang, de harmonische werking van het geheel der grote beroepslichamen coördineren en de organisatie van de arbeid en de sociale betrekkingen controleren.

De Staat moet tevens de economische evolutie leiden in een richting, welke beter is aangepast aan de natuurlijke rijkdommen van onze bodem evenals aan de vaardigheden en de levensbelangen van ons volk.

Het komt er op aan een beter evenwicht tot stand te brengen tussen de verschillende takken van 's lands productiebedrijvigheid, door aan de landbouw, welke een zo belangrijke factor is voor onze onafhankelijkheid, de plaats te geven welke hem toekomt.

Eindelijk past het ook de verbruiksgoederen op een billijker wijze te verdelen.

Plicht, recht en bescherming van de arbeid, herstel van de beroepselijkheid en -bekwaamheid, samenwerking en solidariteit onder de burgers, oordeelkundige organisatie van de economie, productie- en verbruikstucht ziedaar de grondslagen van de onmiddellijke hernieuwing, voorboete van een betere toekomst.

Ik reken er op dat de bewindvoerders die weg zullen opgaan en slechts 's lands belang en de sociale rechtvaardigheid op het oog zullen hebben.

Indien zij daaraan te kort kwamen, dan zou België gevaarlijke politieke woelingen kennen.

Zullen de economische en sociale structuurhervormingen een hervorming van onze politieke instellingen medebrengen? Dat lijkt onvermijdelijk.

De fouten van het oude regeringsmechanisme en de ongehoorde incidenten die er de uitkomst van waren in 1940 hebben de ogen geopend in de meest behoudsgezinde kringen. De Natie zal geen loutere en eenvoudige terugkeer naar de vóóroorlogse dwalingen goedvinden. Zij wenst dat de macht worde uitgeoefend door mensen die onkreukbaar zijn en bevoegd, die er mee ophouden het algemeen belang af te wegen met de maat van partijbelangen. Zij wenst dat die mensen van de nodige mandaten worden voorzien om met gezag en met continuïteit de dringende en essentiële problemen op te lossen.

...De ministriële verantwoordelijkheid mag niet langer een abstract principe zijn dat men uit een wetboek opdiept. Het moet een juridische werkelijkheid worden die toelaat die ministers te treffen wier grove fouten de belangen van de Staat in het gedrang brengen.

...Er is geen enkele vaderlander die niet gekweld wordt door de herinnering aan zekere redevoerin-

gen die voor de gehele wereldtribune werden uitgesproken door sommige Belgische Ministers die zich in buitengewoon kritieke ogenblikken, toen de vrijwaring van de nationale waardigheid een uiterste omzichtigheid gebod, veroorloofden overhaastig de zwaarste aantijgingen uit te spreken aangaande de legerleiding en de daden van zijn chef.

Die beschuldigingen deden in hun hardnekkige verblindende afbreuk aan de eer van ons leger en van hun bevelhebber. Zij berokkenden België een onberekenbare en moeilijk te herstellen schade.

Tevergeefs zou men in de geschiedenis een soortgelijk voorbeeld zoeken van een regering die geheel zonder grond haar blaam werpt op de Souverein en op de nationale vlag.

Het prestige van de Kroon en 's lands eer verzetten er zich tegen dat de auteurs van die redevoeringen verder nog enig gezag uitoefenen in het bevrijde België zolang zij hun vergissing niet zullen hebben betreurd en algeheel en plechtig herstel hebben aangelegd.

De Natie zou niet begrijpen of toelaten dat de Dynastie zich in haar werk zou aansluiten bij mensen die haar een belediging hebben aangedaan, die de wereld met verstomming heeft aanhoord.

...In naam van de grondwet eis ik, voor wat het internationaal statuut betreft, dat België in zijn algehele onafhankelijkheid worde hersteld en geen enkel akkoord of verbintenis van welke aard ook, met andere staten aanvaardt tenzij mits toezegging van de nodige tegenprestatie.

Ik verwacht ook dat niet de minste afbreuk zal worden gedaan aan de banden welke de Kolonie met het Moederland verenigen.

Ik herinner er daarenboven aan dat een verdrag volgens de bepalingen van de Grondwet, alleen dan van waarde is wanneer het met de handtekening van de Koning is bekleed.

Begrijpt men nu eindelijk waarom de Koning moest verdwijnen?

Begrijpt men waarom de Koning door de partijen — alle partijen — verwijderd werd?

Meer dan ooit blijkt het noodzakelijk alles te doen om te verhinderen dat Koning Leopold in September beslissend afstand van den Troon zal doen.

Hij moet ter beschikking van het land blijven.

De partijen willen Troonsafstand.

Het volk niet.

Er dient voor gezorgd dat allen, die om de toekomst werkelijk bekommerd zijn, vóór September uiting geven aan hun wil het verraderlijk spel der partijen en hun berekeningen te dwarsbomen.

DE KWALEN VAN ONZE MAATSCHAPPIJ

Het is ons een waar genoegen het begin van een uiteenzetting te publiceren die door een leider van de Westerse Liga te Antwerpen werd gehouden op 25 Januari jl.

Het tweede deel van deze uiteenzetting publiceren wij in ons volgend nummer.

OM onze maatschappij te verbeteren moeten wij eerst zeer helder zien:

- dat ze ziek is;
- en de diagnose maken van haar ziekte alsook de symptomen ervan bestuderen.

Het is niet moeilijk te bewijzen dat onze maatschappij ziek is. Sedert 40 jaren leven wij in de angst en in de atmosfeer van nabijde katastrofen.

De tweede « laatste » wereldoorlog is nog niet beëindigd of de derde begint reeds. De geleerden schenken al hun aandacht aan de apparaten die de vernietiging op het oog hebben. Millioenen arbeiders brengen niets anders meer voort dan vernietigingsstuigen. En nochtans zet de mensheid zijn lijdensweg voort alsof de gebeurtenissen buiten haar om plaats grijpen.

De wereld is, voor alles, onverschillig geworden.

Men heeft mij verteld dat, bij een niet lang geleden spoorwegongeluk, de arbeiders zich als nieuwsgierige toeschouwers gedroegen op het ogenblik zelf dat hun makkers onder de wielen van de trein vermorzeld werden.

Men kan zich daarover niet verbazen wanneer men bedenkt dat men aan de mensen slechts leert zich te verheugen bij het nieuws dat duizenden verbrand en gevriendeeld worden, terwijl andere duizenden hun dak en al het onmisbare verloren hebben. Eertijds noemde men dat een goed geslaagd bombardement.

De vernietiging van een kunstgewrocht beroert zelfs de massa der mensen niet meer.

Eén zaak telt nog voor het individu: zijn eigen ik, zijn comfort, zijn voedsel, de egoïstische voldoening van zijn wens.

De mens wil zich nog wel verenigen, maar hij voelt niets meer voor een vereniging: een vereniging telt nog slechts voor hem in zoverre hij er voordeel uit kan halen voor zijn ik.

In deze samentrekking, in deze terugtrekking van het individu op zichzelf schijnt de mens zelfs de bekwaamheid verloren te hebben te denken en te overwegen.

Hij is zich te zeer bewust van zijn persoonlijke nietigheid en van zijn nutteloosheid; hij is zich te zeer bewust van het gevaar dat hij loopt wanneer hij nog eigen ideeën heeft of wanneer hij er nog persoonlijke opvattingen op nahoudt. Hij stelt zich tevreden met ideeën die hem worden on-

Iedereen kan zich naar Spanje begeven, kan er vrij reizen en vindt er noch arbeids- noch concentratiekampen.

Rusland daarentegen is afgesloten door het IJzeren Gordijn.

Men wordt er zeer streng bewaakt en de vrijheid van beweging is er uitgesloten.

Millioenen mensen leven er als beesten in concentratiekampen.

Deze strekking om de werkelijkheid te vervangen door een begrip zonder inhoud is bijna overal doorgedrongen in onze verwaasde wereld.

Voorbeelden zijn er bij de vleet.

Engeland verklaarde in 1939 de oorlog als kampioen van het Vrije Polen. Rusland heeft zich de helft van het Pools grondge-

en met de aanmoediging van de regeerders van Londen gedurende de oorlog onze oogst.

Leopold III voorzag, zoals vele andere militaire leiders, dat de Westerse legers in 1940 zouden ineenstorten na een zeer kortstondige weerstand. Spaak noemde dat een « verschrikkelijke helderziendheid » en dat wordt thans de Koning aangevreven als defaitisme.

Daartegenover hebben onze Ministers aan het land het meest oneervolle schouwspel gegeven: zij gedroegen zich als stuurloze wrakken. Maar thans doen ze zich doorgaan als weerstanders, als kampioenen van onze nationale onafhankelijkheid en als strijders van het eerste uur.

Het criterium voor het patriotisme is niet

OM uit de huidige chaos te geraken hebben wij niet een verbeterde democratie nodig, maar een nieuwe aristocratie die zichzelf en de anderen een zuiver en streng klimaat weet op te leggen, dat een einde zal stellen aan de corruptie.

Men vergisse zich niet: hoe meer een Volk in slaap gewiegd wordt met illusies en gedompeld wordt in een gemakkelijk leventje, des te meer moet een élite die geroepen is om het te redden, een streng en offervaardig leven leiden: zo alleen zal zij de afgunsten kunnen ontwapenen, het vertrouwen opwekken en door haar voorbeeld een nieuwe discipline instellen en een verbetering van de zeden bewerken. De maatschappijen worden ziek langs het hoofd: zij moeten langs het hoofd genezen worden.

G. Thibon.

bied toegeëigend onder het goedkeurend oog van Engeland.

Oostenrijk was het eerste slachtoffer van Hitler: thans wordt het op dezelfde manier als zijn aanrander behandeld.

Sedert 50 jaren predikt men het gele gevaar. Men heeft er in toegestemd de slachting van de laatste wereldoorlog stop te zetten wanneer elke georganiseerde kracht in Europa verpulverd was. Nu eerst zien degenen die men de grote Staatslieden van onze eeuw noemt opnieuw en plotseling het masker van het gele gevaar grijnslachen over de puinen waarvoor diezelfde Staatslieden verantwoordelijk zijn.

Nu bidt en smeekt men hen die men met fosfoor- en andere bommen heeft besproeid, de wapens terug op te nemen die men hen eerst uit de handen heeft gerukt: in naam van de slogan: « ter verdediging van onze gemeenschappelijke cultuur »!

Op lokaal en nationaal plan bemerken wij dezelfde verwarring: de rechterlijke macht bv., die de centrale zuil is van onze gemeenschap heeft er toe bijgedragen die verwarring nog te vergroten.

Voorbeelden: Een communist, vaandervluchtige in 1939 en die gebruik heeft gemaakt van een vijandelijke uitzendpost om de soldaten van zijn land tot desertie aan te zetten, wordt na de oorlog vice-voorzitter

meer de liefde tot eigen land en volk, maar wel een zekere dosis gemeenschappelijke haat of vrees.

Regeren is niet meer voorzien, maar zich laten leiden door de gebeurtenissen, zelf zoveel mogelijk profiteren, zijn eigen toekomst en de toekomst van zijn partij verzekeren.

De betrekkingen tussen de volkeren worden niet meer geregeld door de wederzijdse belangen, maar door de goede wil van de partijleiders, om reden van duistere politieke begrippen die zeker niet in de praktijk worden gesteld.

In het kort: al de woorden, al de begrippen hebben hun eigen betekenis verloren.

Niet alleen hebben de woorden hun eigen betekenis verloren, maar de mensen bestrijden op hun beurt en naargelang de omstandigheden hun eigen woorden en hun eigen gedachten.

Voorbeelden: Al onze Koningen hebben de grootste zorg besteed aan de militaire defensie van onze onafhankelijkheid.

In naam van de democratie worden zij tegengewerkt door de socialisten, Spaak en het gebroken geweer! — en door de opvolgers van de socialisten die in 1939 de suggestie van de Koning om onze werklozen de grenzen te doen versterken, van de hand wezen.

gime werden aangeduid om ons te leiden en om ons te regeren.

De C.V.P.-regering zakte echter in elkaar ten gevolge van het verraad binnen haar eigen rangen.

Zo heeft men kunnen meemaken dat politieke leiders aan hun tegenstrevers de beaardslagen en de beslissingen die werden getroffen, mededeelden. Men heeft zo kunnen meemaken dat verkozenen vóór hun kiezers een idee verdedigden en achteraf met hun tegenstanders overeenkomen om het tegenovergestelde te verwezenlijken van datgene wat ze beloofd hadden.

De wil van de meerderheid werd met de voeten getreden door de minderheid: natuurlijk in naam van de democratie!

In deze sm... erij hebben de schuldigen natuurlijk niet gearzeld zich te verbergen achter eerlijke mensen, die ze met zich hebben willen slepen in de oener.

Is er nog één burger in dit land die nog vertrouwen heeft in gelijk welke politieke mandataris of in gelijk welke Minister?

Wij zijn gerust: die burger bestaat niet meer.

De laatste overblijfselen van vertrouwen en van eerbied zijn verdwenen: er blijft nog alleen minachting en verachting over.

Ziedaar, op dit ogenblik, het beeld van dat hart van het bedreigde Europa, dat hart dat zich moet verdedigen.

Dat alles is met voorbedachte radé tot stand gebracht door hen die de « nationale eendracht » prediken.

Dit beeld stemt ons niet tot opgewektheid noch is het erg aanmoedigend: nochtans moest het geschilderd worden in al zijn afstotelijkheid: om de kwaal te genezen moet men ze eerst goed kennen.

Welke zijn de oorzaken van onze huidige kwalen? Dat zullen wij in een volgende bijdrage behandelen.

Ir. M. De Bie.
(wordt vervolgd).

Het falende stelsel

(Vervolg van blz. 5).

De amusante berekeningen van het « recht » der partijen op nog een halve of nog een kwart minister, hebben de Natie tranen doen lachen, maar het is eigenlijk om er tranen bij te hullen. Want het bewijst dat de Nederlandse toepassing van het parlementaire stelsel in haar consequentie ad absurdum voert.

Bedreigde volksvrijheid.

De vernietiging enerzijds, van de klem enerrecht monarchale regering; het vastlopen, anderzijds, van de parlementaire democratie op de nationale partijverbrotkeling, zoals deze zich in « de 50 dagen » op zo ontstellende wijze hebben geopenbaard, vormen een ernstige bedreiging van de

eigen ik, zijn comfort, zijn voedsel, de egoïstische voldoening van zijn wens.

De mens wil zich nog wel verenigen, maar hij voelt niets meer voor een vereniging: een vereniging telt nog slechts voor hem in zoverre hij er voordeel uit kan halen voor zijn ik.

In deze samentrekking, in deze terugtrekking van het individu, op zichzelf schijnt de mens zelfs de bekwaamheid verloren te hebben te denken en te overwegen.

Hij is zich te zeer bewust van zijn persoonlijke nietigheid en van zijn nutteloosheid; hij is zich te zeer bewust van het gevaar dat hij loopt wanneer hij nog eigen ideeën heeft of wanneer hij er nog persoonlijke opvattingen op nahoudt. Hij stelt zich tevreden met ideeën die hem worden opgesloferd door zijn krant.

Niemand vraagt zich nog af of hetgene hem voorgehouden wordt wel strookt met de waarheid. Een enkel woord is voldoende om groeps-tegenstellingen uit te lokken.

Iedereen weet dat men het woord democratie uitspreekt met een heilige eerbied en dat men met moeite iemand vindt die zou durven beweren dat hij geen democraat is. De Communistische Partij beweert de democratie in vlees en bloed te zijn. De Socialisten beweren dat zij er de eerste herauten van waren. De C.V.P. betwist hen die eer (!) en de Liberalen zouden het als een belediging aanzien indien men hun onvoorwaardelijke trouw aan de democratie in twijfel zou trekken.

En nochtans, hoeveel lieden vindt men die juist kunnen zeggen wat men moet verstaan door democratie?

Enkele dagen geleden las ik een dagblad-artikel, gewijd aan de democratie. De schrijver begon met te zeggen dat het moeilijk was er een bepaling van te geven en het vervolg van zijn uitleg bewees dat hij geen juiste bepaling kon vooropzetten!

Indien wij de filosofische begrippen ontleden waarin de democratie wortelt, dan komen wij tot de bevinding dat deze principes systematisch verraden worden door degenen die zich het vurigst « democraat » noemen. Ziedaar een treffend voorbeeld van collectieve waanzin voor een eenvoudig woord dat men zelfs niet meer kan omschrijven.

Nochtans is het in naam van deze « heilige democratie » dat onze fabrieken geen machines noch locomotieven mogen leveren aan Spanje.

De democratie vindt het integendeel zeer normaal dat men met Rusland handel drijft.

In beide landen heerst er nochtans een dictator.

over de puinen waarvoor diezelfde Staatslieden verantwoordelijk zijn.

Nu bidt en smeekt men hen die men met fosfor- en andere bommen heeft besproeid, de wapens terug op te nemen die men hen eerst uit de handen heeft gerukt: in naam van de slogan: « ter verdediging van onze gemeenschappelijke cultuur »!

Op lokaal en nationaal plan bemerken wij dezelfde verwarring: de rechterlijke macht bv., die de centrale zuil is van onze gemeenschap heeft er toe bijgedragen die verwarring nog te vergroten.

Voorbeelden: Een communist, vaandelvluchtige in 1939 en die gebruik heeft gemaakt van een vijandelijke uitzendpost om de soldaten van zijn land tot desertie aan te zetten, wordt na de oorlog vice-voorzitter van de Franse Ministerraad.

Bij ons worden communisten die in 1940 hun diensten aanboden aan de bezetter van dit land (op het ogenblik dat een vriendschapsverdrag de invaller van België met Rusland verbond) na de oorlog echte patriotten omdat in 1941, wanneer de Duitsers de oorlog aan Rusland verklaarden, zij zich uit de voeten hebben moeten maken om hun huid te redden.

Daarentegen wordt een jonge idealist, die men vóór de oorlog wijsmaakte dat het bolchevisme het grootste gevaar was en die daarom de Duitse propaganda heeft geloofd en zich heeft begraven in de sneeuw en in het ijs en in het slijk van de Russische steppe om onze haarden tegen dat bolchevistisch gevaar te verdedigen, — zulk een idealist wordt een verrader genoemd en wordt als dusdanig behandeld!

Een gewone flamingant van vóór de oorlog die een vereniging met Holland nastreefde, omdat de Hollanders dezelfde taal spreken, wordt doodgeverfd als een verrader en als een slechte Belg.

Ministers en Staatsministers die er echter openlijk voor uitkomen dat « Wallonië » bij Frankrijk moet aangesloten worden, worden als goede Belge aanzien.

Een arbeider die vrijwillig zijn werk in België heeft verlaten om in de Duitse oorlogsfabrieken te gaan arbeiden, is een goede Belg. Een patroon echter, die het onmogelijke heeft gedaan om voor zijn land de noodzakelijke industriële uitrusting te behouden en die Belgische arbeiders de mogelijkheid heeft gegeven in hun land te blijven, wordt vervolgd en behandeld als een « collaborateur ».

Terwijl de leidende kringen van het land wisten dat de Belgische bodem slechts de helft kan voortbrengen van het minimaal voedsel waaraan onze bevolking behoefte heeft, vernietigden mannen, uit patriotisme

worden gesteld. In het kort: al de woorden, al de begrippen hebben hun eigen betekenis verloren. Niet alleen hebben de woorden hun eigen betekenis verloren, maar de mensen bestrijden op hun beurt en naargelang de omstandigheden hun eigen woorden en hun eigen gedachten.

Voorbeelden: Al onze Koningen hebben de grootste zorg besteed aan de militaire defensie van onze onafhankelijkheid.

In naam van de democratie worden zij tegengewerkt door de socialist, Spaak en het gebroken geweer! — en door de opvolgers van de socialisten die in 1939 de suggestie van de Koning om onze werklozen de grenzen te doen versterken, van de hand wezen.

Het zijn dezelfde die het scherpst stelling hebben genomen tegen de Koning en het leger te Limoges. Die Heren stellen het leger aansprakelijk voor de grote schrik die zich van hen meester had gemaakt en die ze niet voor hun medeburgers hebben kunnen verbergen.

De socialist Spaak stapt thans met de « reactionnaire » Churchill achter hetzelfde vaandel: Europa wakker schudden voor het communistisch gevaar. Spaak steekt zelfs de Oceaan over om de Amerikanen te overtuigen van dit gevaar. Maar wanneer een regering van zijn land maatregelen treft dan wijst Spaak ze van de hand door tegen de militaire wetsontwerpen te stemmen.

Het moreel van het leger en van de achterhoede is van zeer groot belang voor de verdediging van het land. Maar België heeft geen opperbevelhebber meer; de Belgische soldaten zijn overgeleverd aan de willekeur van vreemde bevelhebbers. Degenen die dit volk moeten verdedigen zijn juist degenen die te Limoges aan de Koning verweten te gierig geweest te zijn op het bloed van zijn soldaten en te zeer het nationaal patriottisme geëerbiedigd te hebben.

Dat is het enige dat die Heren hebben ontdekt om het moreel te verbeteren, het vertrouwen terug te schenken en de moed van onze soldaten aan te wakkeren!

De « havens » van dit land, zijn industrie, zijn spoorwegnet zijn bij gebeurlijke vijandelijkheden van het allergrootste belang.

Maar de gebeurtenissen van Juli-Augustus 1950 hebben dit land overgeleverd aan de willekeur van een revolutionnaire minderheid, die feitelijk geleid wordt door de communisten en die openlijk beschermd wordt door Spaak, propagandist voor een sterk en anti-communistisch Europa.

Dat was het ogenblik om de dubbelzinnigheid en de lafheid van die mannen aan de kaak te stellen; die mannen die door dit re-

(Vervolg van blz. 5).

De amusante berekeningen van het « recht » der partijen op nog een halve of nog een kwart minister, hebben de Natie tranen doen lachen, maar het is eigenlijk om er tranen bij te huilen. Want het bewijst dat de Nederlandse toepassing van het parlementaire stelsel in haar consequentie ad absurdum voert.

Bedreigde volksoverheid.

De vernietiging enerzijds, van de klem ener-echt monarchale regering; het vastlopen, anderzijds, van de parlementaire democratie op de nationale partijentwikkeldheid, zoals deze zich in « de 50 dagen » op ontstellende wijze hebben geopenbaard, vormen een ernstige bedreiging van de reële democratie.

Een regeringstelsel moet voor de gewone man in zijn werking doorzichtig zijn. « Wanneer de openbare zaak behandeld wordt op een wijze, die voor de gewone man vol duisternis is, dan is zij voor hem niet meer de openbare zaak, maar een onbegrijpelijk spel van de (politieke) heren ».

En dan wordt die man gemakkelijk de weerloze prooi van een propaganda à la Mussert en komt hij in de stemming om mét het badwater — de formele democratie — ook het kind — de reële volksinvloed en de daarmee onlosmakelijke verbonden volksoverheden — weg te werpen.

Dit wordt ook in de denkende progressieve kringen wel ingezien. « Onze democratie, schrijft Vrij Nederland, schijnt aangehand op een punt, waarop zij de formele volmaaktheid zo dicht is genaderd, dat de « gewone man », — de dokter en de arbeider, de zakenman en de technicus — zonder wezenlijk begrip is komen te staan tegenover haar ingewikkeldheden en subtiliteiten... » « Men ziet het vertrouwen in het stelsel aan alle kanten wankelen ».

En dan komt het noodlottig ogenblik in 't zicht, dat er in de Natie geen kracht over is om te weerstaan, wanneer de dictatuur der partijleiders, met één handgreep, wordt omgezet in een éénmansdictatuur.

Aan deze kritische ontleding van Prof. Gerretson en aan zijn vermanende woorden willen wij slechts dit toevoegen: het is hoog tijd, nu het demoliberaal stelsel, vrucht der Franse Revolutie, op onmiskenbare wijze faalt, dat een keurploeg van sterk nationaal bewuste mannen het roer in handen nemen en voor het Volk der Nederlanden een regime opbouwen, aangepast aan zijn diepste wezen, dat aldus beantwoordt aan zijn werkelijke noden, en dat de Natie in staat stelt aan zijn providentiële roeping in Europa en in de wereld gehoor te geven.

Wij willen een Actie voor Vrijheid en Orde

PERSOVERZICHT

Provocatie-agenten.

De socialistische krant «Le Peuple» schrijft:

«Iedereen weet dat het «Verdinaso» buiten de wet werd gesteld. En iedereen weet waarom. Maar de Dinaso's zijn daarom nog niet van het toneel verdwenen... zij hebben zich opnieuw verzameld, o.a. onder de leiding van een zekere Ossian Mathieu en zij hebben de beweging van van Severen heropgericht...»

Dhr Ossian Mathieu en zijn bende hebben hun beweging de naam van «Solidarisme» gegeven. Zij verspreiden een tijdschrift dat niets anders is dan een gelijkvormig afschrift van alles wat het «Verdinaso» gepoogd heeft voor lopende munt te doen doorgaan in de loop van de vijf of zes jaren die de oorlog voorafgingen...»

Ten eerste: «Le Peuple» liegt. Het Verdinaso werd nooit buiten de wet gesteld. Getuige daarvan een rondschrift van dhr Verbaet, Minister van Justitie in 1945, en waarin onderlijnd werd dat de Dinasos als dusdanig niet mogen vervolgd worden.

Ten tweede: «Le Peuple» is, waarschijnlijk met voorbedachten rade, slecht ingelicht. De Dinasos hebben zich nooit verzameld, onder de leiding van Ossian Mathieu. Wij tekenen ten scherpste protest aan tegen deze bewering. In het Franse weekblad «Aspects de la France» (nummer van 17 November 1950) werd Ossian Mathieu bestempeld als een «internationale provocatie-agent, Belg van geboorte, Duitser van hart en doctrine...!»

Ten derde: Het maandblad «Solidarisme» dat te Gent wordt uitgegeven door Ossian Mathieu en Albert Brienen, (alias Willem Van Peel) bevat niets anders dan vervalsingen van de ideeën, van de leer en van de methodes van Joris van Severen.

Lof van het nationale.

Onder deze titel citeert «De Standaard» de volgende beschouwing uit «La Flandre Libérale»:

«Het uittreksel is... daardoor interessant, dat het langs directe weg bewijst dat het standpunt, dat deze krant steeds heeft ingenomen, ten slotte nog zo kwaad niet is...»

«De Standaard» merkt hierbij aan:

«Zo we er aan hechten niet met huid en haar verslonden te worden, dan dienen wij de schansen van onze oude Westeuropese Naties te versterken...»

Doe zo voort «Standaard», maar vergeet vooral niet het juiste nationale standpunt te verdedigen: het standpunt van de Nederlanden.

Te laat!

De christen-democratische krant «De Nieuwe Gids» wordt beschouwingen aan het zo juist verschenen boek van de vroegere communist Demany:

«Dhr Demany verkoos zijn blecht publiek te doen. Hij deed het met talent, virtuositeit en panache. Maar zijn betoeg overtuigt niet, het is overrompeling en het komt te laat...»

deeldheid te zaaien om beter te kunnen heersen: dáárom, om deze eendracht te herstellen moet het partij-regime dus omver gesmeten worden.

Europa (1).

«De Standaard» schrijft:

«De Europese eenmaking is alleszins een werk van lange adem. Maar het is een groots werk, het belangrijkste dat sedert eeuwen op dit vasteland werd ondernomen. Het kan een revolutie teweegbrengen, die wij tot in de minste bijzonderheden van het maatschappelijk leven zullen voelen...»

Ja. Op voorwaarde dat in de Nederlanden de Nationale Revolutie zegepraalt. Want dan worden de Nederlanden opnieuw één en onafhankelijk en dan zullen zij hun Europese roeping kunnen vervullen. Om dat mogelijk te maken moet het partij-regime neergehaald worden en moet er een regime gebouwd worden dat de voorwaarden schept binnen dewelke de Nederlanden hun zending kunnen vervullen. Anders is het afgelopen met dit land en terzelfdertijd met Europa.

Europa (2).

Het Plan Schuman is dus ondertekend en een woordvoerder van het Belgisch Ministerie van Economische Zaken heeft verklaard «dat wij een gedeelte van onze nationale soevereiniteit hebben moeten afstaan aan het Internationaal Hoog Gezag».

Wij begrijpen niet waarom! Misschien kan «De Vlaamse Linie» ons inlichten?

Realisme?

Dhr De Spot is niet alleen lid van het Nationaal Comité van de C.V.P.; hij is niet alleen hoofdsteller van de «Nieuwe Gids»; dhr De Spot geeft ook voordrachten. Zo heeft hij te Gent de vraag behandeld «Zijn wij nog flaminganten?» Wij zijn het in ieder geval niet. Dhr De Spot heeft verklaard:

«...dat de huidige generatie heel wat minder Vlaamsgezind is dan de vorige. Men is, zonder twijfel, veel zakelijker en realistischer geworden...»

Verkeerd: onze jeugd heeft juist een gebrek aan realisme.

Hij was het!

Dhr Paul Neuray, hoofdredacteur van de christen-democratische krant «La Nation Belge» schrijft dat de grote Franse geschiedkundige, Jacques Bainville «in deze tijd Europeër zou geweest zijn». (vetjes van ons). Valse voorstelling: hij was reeds Europeër toen hij nog leefde. Waarom? Omdat hij boven alles «nationaal» was. Want degene die nationaal denkt, die denkt ook meteen Europees.

Slecht bewind bederft het volk!

Uit «Elseviers-Weekblad»:

«Wij kunnen met trots neerzien op een eeuwenlange geschiedenis, waarin geestelijke waarden hoger gesteld zijn dan de materiële. Wij geloven in het geheel niet, dat het Nederlandse Volk van 1950

Hadden wij een Demosthenes, dan zou die ons zeggen: «dat het ons zal vergaan gelijk de lieden, die lichtzinnig tegen hoge rente geld opnemen: korten tijd leven zij in overvloed en daarna raken zij zelf huis en hof kwijt!» zoals dit destijds aan de Atheners werd gezegd.

Onze economische lijn...

De ondertitel van het hierboven aangehaald artikel luidt:

«Waarom is onze economische lijn nu ook al verkeerd?»

Wat zou zij verkeerd zijn... «onze economische lijn»? is inderdaad uitstekend!?

Geen werklozen, geen woningnood, de geïnteresseerden werden volledig en ruimschoots vergoed, de lonen zijn in verhouding met de levensduur, er worden omzeggens geen belastingen gevraagd, in een woord er is welvaart over de ganse lijn!?!

Of heeft V.M. ook volkomen gelijk wanneer hij Nederland verwijt:

«En vijf jaren na de oorlog moet men ons niet komen vertellen dat het hier gaat om de gevolgen van de oorlogsschade, door de bezetter toegebracht!»

Hoe is dat mogelijk? Vijf jaren na de oorlog en de oorlogsschade nog niet achter de rug! Het is een schande! Het is een zeer achterlijk land, dat Nederland! Foei! en... Onbegrijpelijk...

Werkgevers... het klinkt anders.

Vele werkgevers waren pijnlijk verrast door de bijdrage van dhr Goris, in het Maandblad van het A.C.V.W. van Februari jl. Hij schreef:

«Tijdens de woelige Julidagen van verleden jaar zegde iemand, die steeds het bewijs heeft geleverd een sterke realiteitszin te bezitten: «Ce qu'il ne faut jamais perdre de vue, c'est que le droit n'empêche jamais le fait...» Die iemand was Paul Henri Spaak!»

En verder:

«Il faut, mais sans tarder, faire la preuve, que l'évolution du capitalisme, sa transformation en une démocratie économique et sociale est possible (Le Peuple 21 janvier 1951).»
«Sans tarder» zegt Spaak.

Men kan nooit weten wat dhr Goris nog van Paul Henri Spaak kan te verwachten hebben, wanneer de «economische en sociale democratie van Spaak» zal gevestigd zijn. Dan zullen in elk geval de werkgevers van dhr Goris niets meer te verwachten hebben.

Hoe klinkt dan het woord van Willem de Zwijger: «Il n'est pas nécessaire d'espérer pour entreprendre, ni de réussir pour persévérer» aan het einde van het artikel van dhr Goris?

In onze oren klinkt het anders.

Schijnwerpers op het nationale leven

Week van 20 tot 25 Maart.

20 Maart:

■ Koning Leopold III dankt in een telegram het Congres van de C.V.P. «voor de boodschap van trouw aan de Dynastie, die hem gezonden werd. De Koninklijke Prins heeft ook de C.V.P. bedankt voor haar trouwbetuiging.

■ Dhr Drees, Minister-Président van de nieuwe Noord-Nederlandse regering verklaart in de Tweede Kamer dat, vooraleer er kan overgegaan worden tot besprekingen betreffende de Antwerpen-Rijnverbinding, het Benelux-accorder moet verzeijlijkt zijn.

Dhr Drees verklaart nog dat er geen sprake is van een devaluatie van de florijn. Wat Nieuw-Guinea betreft, Nederland is nog altijd verantwoordelijk voor het beheer van dit territorium. Nederland zal vijf divisies ter beschikking stellen van de Atlantische verdediging.

■ In Amsterdam komt een troepentransportschip toe met 1.500 militairen aan boord.

■ Het «Katholiek Vlaams Oud Hoogstudenten Verbond» komt in algemene vergadering te Brussel bijeen. Het Verbond stemt twee moties: de eerste betreffende de morele weerbaarheid van het leger. Het Verbond eist ter zake eentaligheid der legereenheden; de tweede motie heeft betrekking op de «afbouw der repressie».

■ De Nationale Unie der Vuttrikruisen komt te Brussel in algemene vergadering bijeen. Dhr Stasart, voorzitter, verklaart «dat België wel wil deel uitmaken van de Verenigde Staten van Europa, maar op één voorwaarde: dat ons land er zou tegenwoordig zijn met zijn Koning».

■ Gedurende het jaar 1950 werd 4.820 miljoen fr. uitgegeven voor de werklozen.

■ In het Belgisch leger zijn er op dit ogenblik

tot doel te onderzoeken op welke manier de beide organisaties de Benelux-idee zouden kunnen steunen. De werkgevers bespraken ook de kwestie van het moderne syndikalisme.

23 Maart:

■ In de protestantse Kerk van Naarden woont Koningin Elisabeth de uitvoering bij van de Mathéus-Passie van Bach. Daarna heeft de Koningin zich naar Soestdijk begeven waar zij te gast was bij Koningin Juliana en Prins Bernhard.

■ Dhr Behogne, Minister van Opbare Werken vertrekt naar de Verenigde Staten van Noord-Amerika om er het wagnet te bestuderen. Hij reist in gezelschap van de President der Franse Republiek, dhr Vincent Auriol.

■ Dhr Jan Schouten heeft tijdens een kadercurcus van het «Nationaal Jongeren Verbond» te Noordwijk aan Zee verklaard: «Het volk schreeuwt om gezag, recht en vastheid. Door ons eigen voorbeeld moeten wij staal brengen in het volksleven... Als wij het geloof hebben in de taak en de toekomst van ons land, dan kan er bereikt worden, dat Nederland's naam weer geresmeerd wordt...»

■ Het uitvoerend Comité van de Belgische Centrale der Staatsoevereïteit eist de samenroeping van een nationale Arbeidsconferentie.

■ Sinds de heropening van de luchthaven Brussel-Amsterdam hebben ongeveer 90.000 passagiers deze lijn gebruikt; in 1950 alleen bedroeg dit cijfer 15.000.

■ Dhr Romsée, Belgisch secretaris-generaal van Binnenlandse Zaken tijdens de bezetting wordt in vrijheid gesteld. Hij was veroordeeld tot 20 jaren dwangarbeid.

■ Dhr Robert Poulet, invloedrijk Belgisch journalist, die voor zijn activiteit tijdens de bezetting

zo kwaad niet is ».

• De Standaard » merkt hierbij aan :

• Zo we er aan hechten niet met 'huid en haar verslonden te worden, dan dienen wij de schansen van onze oude Westeuropese Naties te versterken ».

• Doe zo voort « Standaard », maar vergeet vooral niet het juiste nationale standpunt te verdedigen : het standpunt van de Nederlanden.

Te laat!

De christen-democratische krant « De Nieuwe Gids » wijd beschouwingen aan het zo juist verschenen boek van de vroegere communist Demany :

• Dhr Demany verkoos zijn blecht publiek te doen. Hij deed het met talent, virtuositeit en panache. Maar zijn betoeg overtuigt niet, het is overigens pyrobodig en het komt te laat... »

Ook voor de C.V.P. is het te laat, Mijnheer De Spot.

En wij?

Generaal Eisenhower, opperbevelhebber van de Atlantische strijdkrachten, heeft negen adjuncten benoemd. Wij vinden daaronder Franssen, Engelsen, Noren, Denen... maar geen enkele Generaal van België, Noord-Nederland of het Groot-Hertogdom Luxemburg vertegenwoordigt één dezer drie landen. Denkt men dat onze soldaten onder vreemde bevelhebbers goed zullen strijden? Als men dat inderdaad denkt, dan zal men van een kale reis thuis komen. Wij schrijven deze nieuwe vernedering op het zondenregister van het regime : de afrekening komt wel!

Niet voor ons!

De « Nieuwe Gids » schrijft onder de titel « Allen voor één en één voor allen » :

... we mogen nooit vergeten dat we niet alleen vechten en werken voor onze eigen partij, voor onze eigen kiezers maar dat we ons in de strijd werpen voor alle rechtgeaarde burgers van dit land... »

Wij antwoorden daarop : in ieder geval niet voor ons. Wij bedanken ervoor verward te worden en verdedigd te worden door een klik die alleen haar eigen belang op het oog heeft. Al de « rechtgeaarde burgers van dit land verdedigen »? Zoals in 1940 zeker, door al die « rechtgeaarde burgers » in de steek te laten en zijn eigen huid te redden? Is de verkiezingscampagne nu al geopend, christen-democraten?

Eendracht?

« De Standaard » schrijft dat hij volledig accoord gaat met het christen-democratisch blad « Het Belang van Limburg » waar het schrijft :

• Er moet voor gezorgd worden dat de eendracht van de christelijke krachten in dit land, die de beide jongste jaren zo heerlijk tot stand kwam, zou behouden blijven... »

Wees realist : deze eendracht ligt in stukken. Deze eendracht kan daarenboven niet verwezenlijkt worden in één regime dat niets anders op het oog heeft dan de ver-

brek aan realisme.

Hij was het!

Dhr Paul Neuray, hoofdredacteur van de christen-democratische krant « La Nation Belge » schrijft dat de grote Franse geschiedkundige, Jacques Bainville « in deze tijd Europëer zou geweest zijn ». (vetjes van ons). Valse voorstelling : hij was reeds Europëer toen hij nog leefde. Waarom? Omdat hij boven alles « nationaal » was. Want degene die nationaal denkt, die denkt ook meteen Europees.

Slecht bewind bederft het volk!

Uit « Elseviers-Weekblad » :

• Wij kunnen met trots neerzien op een eeuwenlange geschiedenis, waarin geestelijke waarden hoger gesteld zijn dan de materiële. Wij geloven in het geheel niet, dat het Nederlandse Volk van 1950 op dat stuk anders is dan zijn voorvaders, en wij geloven in het geheel niet, dat de Nederlandse arbeiders op het ogenblik aan niets anders denken dan aan geld... »

Wij voegen hieraan toe : En wij geloven dat een slecht bewind een Volk bederft. Wij geloven dat zulk bewind moet neergehaald worden. En wij geloven dat dit zowel in Noord-Nederland als in België het geval is : dit regime, dat ons naar de dictatuur voert vernietigen en een nieuw regime bouwen : al het overige volgt dan vanzelf.

Sterven voor Korea?

« Elseviers-Weekblad » schrijft :

• Uit berichten in de Amerikaanse pers blijkt, dat de kwaliteit van de Nederlandse soldaten die in Korea vechten, verbazing en bewondering heeft opgewekt.

Men weet dat wij op deze plaats van mening zijn, dat Korea niet het juiste schouwtoneel is voor de inzet van Nederlandse energie want dat wij onze beperkte kracht dichterbij huis moeten gebruiken... »

Onbegrijpelijk...

Onder die titel verschijnt in « De Laatste Kans » (23.3.51) een kritiek op de journalisten die over dhr Pholien schrijven, dat deze man niets snapt van economische aangelegenheden.

• Gij zult misschien verbaasd opkijken, schrijft V.M. : maar geen enkele van die jonge lui, die de parlementaire perstrubie vullen, weten van de economische problemen meer af dan... de Eerste-Minister.

De werkelijke economische analphabeten van het parlement zijn die jonge lui die in de Standaard, Het Nieuws van den Dag en Het Volk, die campagne tegen dhr Pholien geleid hebben... »

Maar... « De Laatste Kans » critiqueert daarna zelf de economische politiek van Holland (sic), omdat men daar geen boter eet, maar margarine en « dat ieder arbeider er normaal slechts één keer vlees eet per week! »

Wij kunnen de schrijver van dit artikel (V.M.) best rangschikken bij de « werkelijke economische analphabeten van het parlement » en bij de « jonge lui die de parlementaire perstrubie vullen ».

Sinds wanneer is het een slechte economische politiek de tering naar de nering te stellen?

van een devaluatie van de florijn. Wat Nieuw-Guinea betreft, Nederland is nog altijd verantwoordelijk voor het beheer van dit territorium. Nederland zal vijf divisies ter beschikking stellen van de Atlantische verdediging.

■ In Amsterdam komt een troepen transportschip toe met 1.500 militairen aan boord.

■ Het « Katholiek Vlaams Oud Hoogstudenten Verbond » komt in algemene vergadering te Brussel bijeen. Het Verbond stemt twee moties : de eerste betreffende de morele weerbaarheid van het leger ; Het Verbond eist ter zake eentaligheid der legereenheden ; de tweede motie heeft betrekking op de « afbouw der repressie ».

■ De Nationale Unie der Vuurkruisen komt te Brussel in algemene vergadering bijeen. Dhr Stasart, voorzitter, verklaart « dat België wel wil deel uitmaken van de Verenigde Staten van Europa, maar op één voorwaarde : dat ons land er zou vertegenwoordigd zijn met zijn Koning ».

■ Gedurende het jaar 1950 werd 4.820 miljoen Bt fr. uitgegeven voor de werklozen.

■ In het Belgisch leger zijn er op dit ogenblik 85 aalmoezeniers : 80 katholieken, 4 protestanten en 1 Israëliet.

■ In een uitvoerig artikel over de havens van West-Europa schrijft de « Volkskrant » dat de nativer van deze havens leidt tot de totale chaos. Het blad dringt aan op de vorming van een Europees gezagsapparaat voor het verkeer.

21. Maart :

■ Professor Willem Mengelberg, die van 1895 tot 1945 het orkest van het Concertgebouw te Amsterdam leidde, is zes dagen vóór zijn 80ste verjaardag te Zuort (Zwitserland) gestorven.

■ De eerste militairen van het ontbonden Koninklijk Nederlands-Indisch Leger komen te Rotterdam toe. Het zijn voornamelijk Ambonbezen die Nederland steeds trouw hebben gediend. In naam van Koningin Juliana heette generaal D. Buurman Van Vreeden de opvarenden welkom.

■ Het Verbond van Kolonistenverenigingen heeft te Elisabethstad in Belgisch Congo een vergadering gehouden. Voorzitter Vandercrux sprak de wens uit dat alle verenigingen van kolonisten zich zouden aansluiten bij het Verbond om het hoofd te bieden aan de oppositie tegen het koloniaat, dat tot uiting komt in de actie van de U.N.O.

■ Met 83 stemmen (christen-democraten) tegen 74 (liberalen, communisten en socialisten) keurt de Belgische Senaat de 24 maanden-diensttijd goed. ■ Ingevolge een nieuwe oproep van het Belgisch Ministerie van Landsverdediging hebben zich 200 vrijwilligers gemeld die na een oefenperiode het Belgisch Korea-bataljon zullen vervoegen.

■ Dhr Meurice, Belgisch Minister van Buitenlandse Handel, dankt de Belgische afvaardiging die te Parijs het Schuman-Plan geparafeerd heeft.

■ De socialistische groep van de Belgische Kamer, bijeengekomen onder het voorzitterschap van dhr Bohy, heeft besloten ophelderingen te eisen betreffende de voorlopige tekst van het Schuman-Plan.

22 Maart :

■ De Koninklijke Prins heeft op voorstel van dhr Brasseur, Minister van Binnenlandse Zaken, dhr J. De Neef, arrondissementscommissaris van Leuven, benoemd tot gouverneur van Brabant.

■ Koningin Elisabeth bereist de Noordelijke Nederlanden. De Koningin komt toe te Amsterdam.

■ Dhr Jungers, gouverneur-generaal van Belgisch-Congo, vertrekt vanuit Brussel naar Leopoldstad. Hij voerde te Brussel belangrijke besprekingen met de Belgische Minister van Koloniën.

■ In Noord-Nederland hebben besprekingen plaats gehad tussen de regering en vertegenwoordigers van arbeiders en patroons. Een loonsverhoging van 5 % zal doorgevoerd worden.

■ Vertegenwoordigers van de Federatie der Katholieke Werkgevers van België ontmoeten te Breda vertegenwoordigers van de Algemene Katholieke Werkgeversvereniging. Deze bijeenkomst had

reputatie, uit vrees dat...

■ Dhr Jan Schouten heeft tijdens een leiderskursus van het « Nationaal Jongeren Verbod » te Noordwijk aan Zee verklaard : « Het volk schreeuwt om gezag, recht en vastheid. Door ons eigen voorbeeld moeten wij staal brengen in het volksleven... Als wij het geloof hebben in de taak en de toekomst van ons land, dan kan er bereikt worden, dat Nederland's naam weer genoemd wordt... »

■ Het uitvoerend Comité van de Belgische Centrale der Staalmijnerij eist de samenvoeging van een nationale Arbeidsconferentie.

■ Sinds de heropening van de luchthaven Brussel-Amsterdam hebben ongeveer 90.000 passagiers deze lijn gebruikt ; in 1950 alleen bedroeg dit cijfer 15.000.

■ Dhr Romsée, Belgisch secretaris-generaal van Binnenlandse Zaken tijdens de bezetting wordt in vrijheid gesteld. Hij was veroordeeld tot 20 jaren dwangarbeid.

■ Dhr Robert Poulet, invloedrijk Belgisch journalist, die voor zijn activiteit tijdens de bezetting tot levenslange hechtenis was veroordeeld, wordt in vrijheid gesteld.

24 Maart :

■ De Belgische regering weigert het visum aan drie invloedrijke internationale communisten, zonder wie de burgemeester van Boedapest...

■ Prins Bernhard is vertrokken voor een reis in Zuid-Amerika. Koningin Juliana heeft Hein tot Zürich vergezeld, vanwaar zij zich per trein naar Oostenrijk begeeft om er de Paasvacantie door te brengen bij haar kinderen.

■ Er bestaat in België een organisme dat zich specialiseert in het opinie-onderzoek. Op 1.000 lieden die omtrent de gebeurtenissen die zich in Korea afspeelden, ondervraagd werden waren er 70 % goed op de hoogte ; 30 % hebben er slechts een vaag idee van.

■ Het Liberaal Verbond van Etterbeek heeft een motie goedgekeurd waarbij geprotesteerd wordt tegen « de politiek die door de christen-democratische regering gevoerd wordt inzake repressie van het inactivisme... » Het Verbond protesteert tegen de in vrijheidsstelling van bekende landvraders.

■ De stad Aken heeft de Karel de Grote-prijs toegekend aan dhr Brugmans, rector van de Europese Universiteit te Brugge.

25 Maart :

■ De Belgische Communistische Partij houdt een Congres te Brussel. Het Congres heeft plaats onder het motto : « Om de vrede te redden ». Dhr E. Lelmand, secretaris-generaal van de Belgische Communistische Partij leest een algemeen verslag voor. Hij behandelt achtereenvolgens de volgende punten : 1) Het imperialistisch kamp wordt steeds meer en meer agressief. 2) De zaak van de vrede, van de Democratie en van het Socialisme worden van langsom sterker. 3) België in het gedrang. 4) België in de strijd voor de vrede en voor de onafhankelijkheid. 5) De actie van de Communistische Partij.

INSTITUUT VOOR NATIONALE OPVOEDING EN DOCUMENTATIE. Alle rechten voorbehouden.

„DE WEG“
Weekblad voor een
Actie voor Vrijheid en Orde

Redactie en Beheer :
Leeuwiantstr., 44 Deurne - Antwerpen.

Abonnementenprijzen :
tot einde Juni : Fr. 60
tot einde 1951 : Fr. 150
P.C.R. : Dieffens M., Deurne, Nr 4734.58

Wonderdokters rond een stervende Patiënte⁽¹⁾

OP een grauwe morgen, stopte een ambulantiwagen voor den ingang van « La Clinique Nouvelle », Square de la Residence, 5, te Brussel.

Vrouw Democratie werd voor de zoveelste maal naar een andere kliniek overgebracht. Ditmaal was het ernst met haar toestand.

Eigenlijk was ze als kind reeds niet erg gezond. Zij scheen door een « congenitale » ziekte aangetast te zijn. Toen haar Britse vader en haar Franse moeder haar boven de doopvont hielden, werd reeds gevreesd voor haar leven.

De grootste specialisten werden geraadpleegd. In de laatste jaren, werd zelfs beroep gedaan op vreemde vermaardheden. Niets mocht baten: ze kwijnende zienderogen weg.

De oorlog van 1940 kwam juist op tijd om de ineensinking van de democratie op te schorsen: ze kreeg uitstel. Weliswaar werd ze aan banden gelegd, doch de « Nieuwe Orde » geleek te zeer op haar opdat zij bezwijken zou. Trouwens zieken leven soms lang.

In Juli 1950 werd zij in volle straat aangerand op zijn Russisch, door een bende muiters met de Europese Voorzitter Spaak aan 't hoofd. De waarheid verplicht ons nochtans toe te geven dat zij zich het zoete geweld liet welgevalven.

Dat was voor haar de mokerslag: zij kreeg een beroerte en zou sindsdien haar bed niet meer verlaten. De rampen die haar overkwamen stapelden zich sinds haar bevrijding op: van rode naar gele koorts en verlamming.

Vrouw Democratie verkeerde sindsdien in doodsgevaar. Allen, die van haar en op haar leven en teren, werden door een panische schrik aangegrepen. Zij moest, kost wat kost, gered worden.

Daar lag zij nu, tussen de witte muren van de zoveelste kliniek, omringd door een drukdoend kwintet van oude en jonge dokters.

Dr Jean Delfosse, kliniekoverste, uitte de vrees dat, indien men Vrouw Democratie niet kon helpen, zij algaauw zou gaan gelijken op een dinosaurus of een ander monster van vóór de zondvloed: een kleine kop met een massale romp en lange ledematen. Met andere woorden: een Staatshoofd dat niets meer in de pap te brokken heeft en een Parlement dat een slaafs werktuig is geworden van dictatoriale partijen.

Professor Paul De Visscher gaf, al flinsterend, als zijn mening te kennen dat de wetten in verband met de Koningskwesie gestemd « er machtig hebben toe bijgedragen om officieel de opvatting te bekrachtigen volgens dewelke het Parlement de bovenhand heeft. Het gevaar van zulke opvatting ligt in het feit dat de oppermacht van het Parlement in feite neerkomt op de overheersing van een kiesmeerderheid... Wij

« functioneel »... « Mi., doctoreerde hij, zijn de huidige gebreken in een mindere mate te wijten aan het wettelijk kader dan aan de politieke practijken, de publieke zeden en meer bijzonder aan de morele ideeën van groepen en individuen die hun drukking uitoefenen op het gezag ».

Ziet de Hoogsteerbiedwaardige Heer Senator dan niet in dat hij vastloopt in een kringredenering? Het wettelijk kader, t.z., het regime, de politieke instellingen, laten niet alleen ontaarde practijken en misbruiken toe, maar moedigen ze uiteraard aan, scheppen het gunstig klimaat voor hun ontluiking en op hun beurt maken die practijken het regime ondeugend. Wij bevinden ons woordelijk in een « circulus viciosus »: dito wisselwerking is hoogst verderfelijk. Alles wat het regime aanraakt bedierft onvermijdelijk, zoals dit met een pestlijder het geval is.

Men sticht opzettelijk verwarring met te beweren dat het regime slechts gebrekkig werkt. De waarheid is dat het regime in wezen ondeugend is: het gebrekkig-werken en het gebrekkig-zijn liggen in het wezen zelf van het regime besloten. Het regime kan niet anders werken, kan niet goed zijn. Het is daarvoor niet geschikt. Hoe anders verklaard dat het ons volk in een tijdspanne van 120 jaar tot de volledige ontakeling, tot de vernechting en de vernedering heeft geleid? Hoe anders verklaard dat het ons volk tot op den rand van bloedige avonturen en burgeroorlog heeft gevoerd?

Hoelang nog zal men het volk bedotten met de bedriegelijke verklaring van het regime - dat - alleen - maar - gebrekkig - functioneert? met de begoocheling dat het in het vervolg beter zal functioneren? Maar tussen willen en doen ligt « kunnen » en dat kan het huidige regime niet.

« Het gezag van den Staat, ging de Senator verder, dat, het beslaat neemt steeds toe, maar die tyrannische en alomtegenwoordige Staat wordt op den langen duur een onmachtige Staat ». Waarom? « Omdat hij schaaamat gezet wordt door sociale organismen welke onder hem opdagen: economische machten, syndicaten, middenstand, Boerenbond, Bond der Kroostrijke Gezinnen, gemonopoliseerde pers, enz. »

Al deze drukkingen beletten Vrouw Democrate vrij te ademen; ze drukken haar borstkas in en zetten haar een muiltband op.

« Deze feodaliteit lijkt me ongevaarlijk (sic!). Zij is integendeel het beste geneesmiddel dat wij tegen de dwingelandij van de Staatsmacht kunnen opstellen (!!!) »

Is het niet juist omwille van de steeds groeiende invloed van die machten en organismen, omwille van hun steeds machtiger wordende drukking, omwille van hun gebiedende bevelen en ordewoorden dat de Staat een despoot wordt? Wat is het regime anders dan de tyrannie van al die machten?

Eilaas... nooit hadden wij verwacht dat die « totaal verschillende termen » zouden bestaan in het oprichten van een veiligheidsapparaat (sic!) tussen « Vlamingen » en « Walen ». Zover heeft dit moorddadig regime de zogenaamde élite gebracht dat deze ten aanzien van eigen volksgenoten duift spreken van een « dispositif de sécurité »: een formule die alleen past in het arsenaal van de oorlogspropaganda. Alsof men tussen « Vlamingen » en « Walen » met vijanden te doen had! De vijanden? Dit zijn dergelijke wonderdokters die onder het mom van gelijke rechtsbedeling, van taalkundige gelijkheid, enz. deze petieterige twisten uitbutten.

Tenslotte maakt Dr Jean Fosty de uitspraak van M. Duverger tot de zijne: « Het staat vast dat de partijen, deze instellingen welke tot de instandhouding van de democratie onmisbaar zijn, in zich de kiem dragen van haar vernietiging ».

Waarom? Eenvoudig omdat een partij uiteraard tegen een andere partij is opgericht en in den grond streeft naar de alleenheerschappij, hetzij onder de vorm van de volstrekte meerderheid, hetzij van de Eenheidspartij.

Poussin en De Visscher zagen er weer eens ontstemd uit en hielden zich tegen iedere eventualiteit gereed, maar toen kwam weer de zalvende conclusie uit den mond van Dr Fosty: dat de feitelijke overheersing van de partijen niet te duchten was, zolang ze naar de Eenheidspartij niet streefden!...

Houdt men ons volk voor een dom volk? Het is wijs genoeg, Heren wonderdokters,

om uitweuitspraken het kaf van het koren te scheiden, het gemeende van het geveinsde, de waarheid van de comédie. Uw zalvende besluiten zullen het regime geen nieuw leven inblazen. Het ligt daar zieltoegend. Het voert zijn doodstrijd. Het sterft. Het is gestorven. Kijkt goed toe: daar ligt het levenloos. Het is dood. Maar geen van U wil het oprapen. Niemand is daar om het lijk naar het dodenhuis te voeren. Want het volk mag het niet weten: het is een Staatsgeheim: « Top Secret »!

Maar de waarheid breekt door en slaat de officiële samenzwering van het stilzwijgen aan stukken. Allen die op het regime teren hebben er belang bij zijn dood te verzwingen. Zij doen alsof het nog leefde.

Het volk laat zich echter door dat akelige carnaval niet beetnemen. Indien het masker niet vlug afgeworpen wordt, dan zal het volk er voor zorgen. Want het staat aan onze zijde. Het smeekt om gezaghebbende bewindvoerders. Het vraagt met aandring dat men het goede weg wijze. Alléén DE WEG doet het.

Dat de besten uit ons volk — over alle standen verdeeld — zich met ons en rond ons scharen in gesloten gelederen. Dat ze zich voorbereiden voor den aanbreekenden dag der begraving van dit vernecht regime. Deze dag ligt in 't verschiet want de uitwasemingen van het lijk verpesten de lucht. Dra wordt de hele bevolking misselijk: men kan het niet langer meer uitstellen.

L.van Hembyze.

(1) Naar aanleiding van: « Pour une Réforme de l'Etat » in La Revue Nouvelle van 15.2.1951.

HET FALENDE STELSEL

NAAR aanleiding van de regeringsverklaring schrijft Prof. Dr C. Gerretson in de « Telegraaf » van 24 Maart onder de titel « Het Falende Stelsel »:

Niet spelers, doch spelregels.

Voor de rest is het debat slechts in zoeyere belangrijk geweest, als het een schel licht heeft geworpen op de toenemende onhoudbaarheid van ons regeringsstelsel. De fout der situatie ligt overigens niet zozeer bij de spelers, als wel bij de spelregels.

Er is een niet onbegrijpelijke neiging, de schuld der chronische regeringsonmacht te zoeken waar zij niet is; men wijkt dan de ondoelmatigheid der parlementaire democratie aan de parlementariërs.

Deze grove methode werd eertijds bij voorkeur toegepast door Mussert, die het regeringsstelsel in onmacht trachtte te brengen, door de volksvertegenwoordigers te discrediteren. Deze methode is echter even oneerlijk als onwaardig.

der portefeuilles, maar ook de aanwijzing van haar dragers voorbehouden en toe-eigend. De Koningin had geen andere keus, dan de keus der fractie-leiders te bevestigen.

De Rotterdamse hoogleraar C.W. de Fries heeft in een op een wat zonderlinge plaats gehouden rede, die daardoor niet de verdiende aandacht getrokken heeft, gewezen op het grote gevaar dat de voor Nederland karakteristieke zelfstandigheid der regering bij deze methode van kabinetsformatie verloren gaat en dat wij hard op weg zijn om te verzeilen in het Franse stelsel, waaronder de regering niet meer is dan een commissie uit de partijen met al de, in de instabiliteit der Franse gouvernementen blijkende, inconvenienten van dien. Deze waarschuwing is zeer ad rem; men kan alleen vragen of zij niet reeds te laat komt?

In de constitutionele monarchie toch, zoals deze door de Grondwet gewild is, behoeft de koninklijke regering, bij een con-

gelijken op een dinosaurus of een ander monster van vóór de zondvloed; een kleine kop met een massale romp en lange ledematen. Met andere woorden: een Staatshoofd dat niets meer in de pap te brokken heeft en een Parlement dat een slaafs werktuig is geworden van dictatoriale partijen.

Professor Paul De Visscher gaf, al fluitend, als zijn mening te kennen dat de wetten in verband met de Koningskwesitie gestemd «er machtig hebben toe bijgedragen om officieel de opvatting te bekrachtigen volgens dewelke het Parlement de bovenhand heeft. Het gevaar van zulke opvatting ligt in het feit dat de oppermacht van het Parlement in feite neerkomt op de overheersing van een kiesmeerderheid... Wij stellen in ons huidig politiek leven en in den schoot zelf der partijen een tendenz vast naar onverdraagzaamheid die het wezen zelf van de democratie misvormt».

Zoals hij het goed ontleedt, komt die overheersing van het Parlement tenslotte neer op de dictatuur van de partijen, welke partijen op hun beurt het juk dragen van de partijburelen of partijcomités.

Het wezen van de democratie kan echter niet ontaarden, het kan niet misvormd worden: de democratie is de ontaarding; zij is de misvorming zelf!

Bezorgd echter om het moraal van zijn patiënte op te beuren, besloot Professor P. De Visscher, zijn rake diagnose met een optimistische noot: «Wij menen inderdaad dat die onverdraagzaamheid niet «congenitaal» is. Zij is essentieel te wijten aan de uitzonderlijke ernst der politieke problemen door de oorlog geschapen. Eenmaal deze problemen opgelost zijn, (wij onderlijnen), zal de economische en sociale democratie deze ontspanning kennen die het kenmerk is van de rijpheid. Dien dag, zal zij ten volle democratisch zijn: efficiënt en verdraagzaam terzelvertijde».

Deze problemen zullen nooit opgelost worden: het regime is daartoe onmachtig en het zal de «uitzonderlijke ernst» (lacht niet, lezer) der problemen blijven inroepen om haar onmacht te camoufleren!

«Dien dag», aangenomen dat hij ooit bestaan heeft, is in ieder geval al lang voorbij, Professor! Vrouw Democratie kent nu de versuftheid die de vergevorderde ouderdom en het verval kenmerkt en de dood aankondigt.

Dat weet U gewis, Professor, maar wij begrijpen U: zolang de patiënte nog ademt, moet men haar sparen, er de moed inhouden, haar zelfs een nieuw leven voorspiegelen. Dit is immers één der grondregels van de medische plichtenleer.

Het woord werd aan Senator Etienne de la Vallée Poussin verleend. Met een roerende eensgezindheid, drukte hij eveneens de mening uit dat de kwaal, waaraan Vrouw Democratie vanaf haar priïste jeugd leed, niet zozeer «congenitaal» was als wel

stand, Boerenbond, Bond der Kroostrijke Gezinnen, gemonopoliseerde pers, enz.».

Al deze drukkingen beletten Vrouw Democrate vrij te ademen; ze drukken haar borstkas in en zetten haar een muilband op. «Deze feodaliteit lijkt me ongevaarlijk (sic!). Zij is integendeel het beste geneesmiddel dat wij tegen de dwingelandij van de Staatsmacht kunnen opstellen (!!!)».

Is het niet juist omwille van de steeds groeiende invloed van die machten en organismen, omwille van hun steeds machtiger wordende drukking, omwille van hun gebiedende bevelen en ordewoorden dat de Staat een despoot wordt? Wat is het regime anders dan de tyrannie van al die machten?

Het regime leidt ons volk met rasse schreden naar de dictatuur en de burgeroorlog.

Nu was het de beurt aan Dr Jean De Spot. Hij was erg in de nopjes, zoals altijd wanneer hij «douairières» ofte dames van aanzienlijken stand onder handen neemt.

Volgens zijn «bescheiden» advies, was de meerderheid der «Vlamingen» zo ontuhut door het geweld aan Vrouw Democratie aangedaan, in de Julidagen, dat «ze de mogelijkheid in twijfel trekt om het regime en zijn instellingen nog te kunnen handhaven... Zeker is het dat wij op 120 jaar tijd er niet in geslaagd zijn een bevredigende inhoud te schenken aan de Belgische idee». Dergelijke bekentenissen zijn te kostbaar opdat men ze de nodige publiciteit niet zou verschaffen. Lezer, hoor toe!... «Het «Vlaamse» vraagstuk, het «Waalse» vraagstuk is willens nillens het Belgische vraagstuk...».

Zijn collegas van de Faculteit hielden hun adem in en keken elkaar beangstigd aan. Kliniekoverste Dr J. Delfosse greep naar het chloroformflesje: zo iets was iets ongehoords. Zou die soms tot de vijfde kolonne behoren?

Het alarm was echter kortstondig want de pietluttige conclusie, die Dr De Spot uit voornoemde vaststelling trok, bracht de gemoederen tot bedaren: «De enige hervorming die op definitieve (!) wijze het Belgische vraagstuk kan oplossen is een hervorming van de opvoeding en van de politieke vorming van onze bevolking».

Men spant de wagen niet voor de paarden: deze hervorming is slechts dan mogelijk en werkdadig, indien het regime verandert. Wat baat het immers de bevolking in een nationalen geest op te voeden, indien de instellingen die geest stelselmatig vernietigen?

Dr Jean E. Humblet, aangemoedigd door de stoute uitlatingen van zijn collega, waagde het ook te verklaren dat «het vraagstuk van den Belgischen Staat en van de betrekkingen tussen de cultuurgemeenschappen die er deel van uitmaken dienen in totaal verschillende termen gesteld te worden dan in 1830».

Voor de rest is het debat slechts in zoeverre belangrijk geweest, als het een schel licht heeft geworpen op de toenemende onhoudbaarheid van ons regeringsstelsel. De fout der situatie ligt overigens niet zozeer bij de spelers, als wel bij de spelregels.

Er is een niet onbegrijpelijke neiging, de schuld der chronische regeringsonmacht te zoeken waar zij niet is; men wijt dan de ondoelmatigheid der parlementaire democratie aan de parlementariërs.

Deze grove methode werd eertijds bij voorkeur toegepast door Mussert, die het regeringsstelsel in onmacht trachtte te brengen, door de volksvertegenwoordigers te discreditieren. Deze methode is echter even oneerlijk als onwaardig.

Zonder twijfel is de voorspelling van Rousseau, dat het soevereine volk wel de besten en edelsten tot zijn vertegenwoordigers zou weten te kiezen, niet uitgekomen; niemand zal onze 150 kamerleden voor evenzovele Solons verslijten. Maar de Staten Generaal vormen kwalitatief een vrij zuivere afspiegeling van ons volk, en er is geen reden om aan te nemen, dat zij percentageswijze meer onbekwame, onverantwoordelijke en op andere wijze onwenselijke elementen tellen, dan onder de Natie zelf voorkomen.

De crisis in ons regeringsstelsel ligt niet zozeer aan de spelers, die vaak hun uiterste best doen, als aan de spelregels.

Men praat namelijk wel veel over ons constitutioneel stelsel en onze parlementaire conventies, maar de ongelukkige waarheid is, dat wij feitelijk niet eens over een vaststaand stelsel beschikken en dat de spelregels dientengevolge allerminst vaststaan. Dit is het gevolg daarvan, dat wij twee in wezen onverenigbare stelsels hebben trachten te combineren.

Constitutionele monarchie.

Ons officiële regeringsstelsel, zoals dit in de grondwet is vastgelegd, is de constitutionele monarchie, in welke een zelfstandige koninklijke regering gehouden is tot samenwerking met een eveneens zelfstandige volksvertegenwoordiging.

De zelfstandigheid des konings tegenover de volksvertegenwoordiging vindt haar uitdrukking in de bekende bepaling der Grondwet, dat de Koning de ministers benoemt, d.w.z. ze kiest.

Wilde men, bij toekomstige grondwetsherziening, de tekst van het bewuste artikel in overeenstemming brengen met de praktijk van de kabinetsformatie, zoals deze in de 50 dagen aan het licht getreden is, dan zou daarin dienen te worden geschreven: «de Koning benoemt zijn ministers conform een bindende voordracht der fracties».

Want hoewel de heer Romme formeel informateur-formateur was: in werkelijkheid hebben de fractie-leiders van de K.V.P. en de P.v.d.A. zich niet slechts de first pick

De Rotterdamse hoogleraar C. W. de Fries heeft in een op een wat zonderlinge plaats gehouden rede, die daardoor niet de verdiende aandacht getrokken heeft, gewezen op het grote gevaar dat de voor Nederland karakteristieke zelfstandigheid der regering bij deze methode van kabinetsformatie verloren gaat en dat wij hard op weg zijn om te verzeilen in het Franse stelsel, waaronder de regering niet meer is dan een commissie uit de partijen met al de, in de instabiliteit, der Franse gouvernementen blijvende, inconvenienten van dien. Deze waarschuwing is zeer ad rem; men kan alleen vragen, of zij niet reeds te laat komt?

In de constitutionele monarchie toch, zoals deze door de Grondwet gewild is, behoeft de koninklijke regering, bij een conflict met de Staten-Generaal, niet per se te wijken. Zij kan dit doen, maar zij kan ook, door kamerontbinding, zich op het volk beroepen.

Door ons ellendig evenredig kiesstelsel is het echter praktisch uitgesloten, dat er na een kamerontbinding een aanzienlijk gewijzigde Staten-Generaal terugkomt. Daardoor is de Kroon tegenwoordig bij conflict met de Staten-Generaal altoos genoodzaakt toe te geven. En reeds dit feit moet op den duur ten gevolge hebben, dat het de fracties zijn, die de ministers aanwijzen, omdat op die manier toch nuttelose conflicten tussen Kroon en Staten-Generaal het best worden vermeden.

Op den duur moet zo de zelfstandigheid der regering volkomen te niet gaan en de Kroon volstrekt machteloos worden.

Parlementaire democratie.

Reeds in het midden der vorige eeuw heeft men in ons land de constitutionele monarchie praktisch proberen te vervangen door de introductie van het Engelse parlamentarisme. Doch ook dit stelsel heeft men te onzent nooit recht aangeslagen, omdat de onvervankelijke grondslag daarvan ontbrak. Scherpzinnige mannen hebben dit van de aanvang af doorzien.

Te onzent heeft de coalitie der rechtse groepen jarenlang een facsimile van een grote regeringspartij gevormd, en daardoor zijn er lange tijd te onzent vrij stabiele regeringen geweest.

Maar thans nu men te maken heeft met zes geheel zelfstandige partijen, is het vormen van een regering, die het vertrouwen bezit van het Parlement, een zo ingewikkelde puzzle geworden, dat zelfs ee zo gepatenteerde specialist in dergelijke politieke kruisraadsels als Mr. Romme is, er 50 dagen voor nodig heeft, om een oplossing te vinden.

Deze methode van regeringsvorming is zo mogelijk nog onbruikbaar geworden sedert men op het onzalige denkbeeld gekomen is het evenredigheidsstelsel ook bij de formatie van een kabinet toe te passen.

(vervolg blz. 3)

De Staatskunde: Hoogste Kunst

III. - Over den verheven zin en de diepe noodzakelijkheid van de Staatskunde

« Het is wonder dat men aan den wortel van onze Staatskunde altijd de theologie vindt ».

PROUDHON,

Confession d'un Révolutionnaire.

« De Dietse Volksstaat, gevestigd op rechtvaardigheid, den vrede dienend, vindt zijn hoogste taak, op het hem toekomend gebied van geestelijke werkzaamheid, in het bevorderen van den opgang der leden van de Dietse Natie naar de volmaking hunner zedelijke persoonlijkheid; in het scheppen en in stand houden van de goede verhoudingen, welke veilig stellen voor eenieder: de mogelijkheid tot bereiking van zijn eindbestemming, zijn eeuwig goed:

G O D,

bron van alle recht en van alle orde.
Joris van Severen.

WIJ hadden het ons als taak gesteld, in een reeks artikels (1), de Politiek in eef te herstellen, de Staatskundige Zaak, de « res publica », zoals de Romeinen het noemden, in haar eerlijke, vaste, heerlijke en eeuwige waarde te herstellen.

Zulks kon niet geschieden dan door haar eerst een juist begrip terug te schenken en er een juiste bepaling van te formuleren:

De Staatskunde is de kunst om de gemeenschap te scheppen en in te richten met het oog op de ontplooiing van den persoon.

Tot besluit, willen wij wijzen op den verheven zin en de diepe noodzakelijkheid van de Staatskunde, op het belang dat zij heeft voor ieder van ons, in het leven van ieder van ons.

Aan den grondslag van iedere Staatskunde — ook van de door de democratie onteerde en ontaarde eendagspolitiek — vindt men de godgeleerdheid. Duidelijker gezegd: een Staatskunde, een geheel van staatkundige denkbeelden, wordt altijd afgeleid uit enkele grondstellingen. Deze grondstellingen zelf wortelen in een bepaalde levensbeschouwing.

Wie het over levensbeschouwing heeft, heeft het niet alléén over de wijze waarop de mens het leven beschouwt, maar ook God beschouwt, zelfs indien hij diens bestaan loochent. Hoe hij er ook over denkt, hoe hij het probleem van de verhouding van den mens tot de maatschappij ook aansnijdt, stelling moet hij nemen.

Naar gelang hij tegenover God stelling neemt, zal de Staatskunde materialistisch of christelijk zijn, met al de mogelijke tussen-

handhaven zonder dewelke de mens zijn roeping niet kan ontdekken, volgen noch vervullen en tenslotte God, zijn eindbestemming, niet kan bereiken. Wij beseffen aldus waarom Joris van Severen de Staatskunde beschouwde niet alleen als een kunst, maar als de hoogste kunst, « ars summa »: omdat zij den mens langs de wegen der Voorzienigheid naar zijn bestemming leidt, d.w.z. naar zijn grootst mogelijke persoonlijke volmaking.

Hierin juist ontwaart men het merk van het genie dat hij de universaliteit van de Staatskunde innig wist te koppelen met de historische ervaring van ons Volk. Zijn opvatting over de Staatskunde is christelijk; universeel en tevens aangepast aan het door het Christendom doorgesemd en doorlouterd karakter van het Volk der Nederlanden.

Die verheven zin dien wij aan de Staatskunde toeschrijven, situeert, op scherp afgetekende wijze, onze opvatting er over: even ver van de democratische, materialistische opvatting als van het totalitarisme (dat logische paroxysme van de democratie). Wij zijn bijgevolg uiteraard anti-democratisch en anti-totalitair. Het grootste bedrog van onze tijd is het dilemma te hebben gesteld: democratie of totalitarisme (communisme of fascisme), alsof er geen plaats was voor iets anders dat met geen van beiden iets te maken heeft.

Onze opvatting van de Staatskunde is « personalistisch », aristocratisch en tevens volks. De Staatskunde is er voor den menselijken persoon en voor het Volk en niet omgekeerd.

Indien de taak van de Staatskunde er in bestaat, zoals we reeds vroeger aantoonde, de sociale kaders van het beroep, van het gezin, van de parochie, van de streek, van de Natie, hun rol van voogd en voogtster ten volle te laten spelen, dan is het voor tien mens niet onverschillig dat zij dat goed of slecht doen, dan is zulks voor den mens een levenkweste, iets dat hem willens pillens aanbelangt, zijn dagelijkschen handel en wandel beïnvloedt en doordringt tot de intimiteit van zijn leven.

Is het voor hem onverschillig in welke voorwaarden hij zijn beroep moet uitoefenen, of het afkeer wekt of vreugde schept, of het licht of uitpuittend is?

Is het voor hem onverschillig hoe hij een gezin moet vestigen (aangenomen dat zulks nog mogelijk is?). Men bedenke maar even in welke biologische soms onmenselijke voorwaarden en in welke sociale atmosfeer de elementaire menselijke plicht kinde-

lijks brood: er is zo weinig nodig om te vernietigen en zo veel om herop te richten of slechts in stand te houden.

Van haar hangt tenslotte af de mogelijkheid, « zo niet om ons heil te bewerken, dan toch in ieder geval om op een grootse, brede, volle en waarlijk menselijke wijze

onze menselijke bestemming te bereiken » (3).

P.d.M.

- (1) Zie « Hier Dinaso », 1e Jrg. nrs. 5, 6 en 7.
- (2) « In de leer bij Joris van Severen », blz. 18.
- (3) L. Gueuning, « Joris van Severen, Vader des Vaderlands », blz. 46.

LEERT SCHIETEN!

EEN jongen, opgeroepen voor zijn dienst in het Belgisch leger, vraagt ons welke zijn houding moet zijn in en ten opzichte van dit leger.

Wij antwoorden met Rodenbach: « Weest blij zelfs in België soldaat te leren zijn. Weest geduldig... wacht. Zwijgt en wordt soldaten. Wordt sterk, leert schieten ».

I.

Wij leven in een tijd waarin zeer vaak aan de jeugd het ridderideaal wordt voorgehouden. Men voelt nu instinctmatig aan dat in die richting de redding ligt, en dat is uitstekend.

Men bedenke echter dat de ridders uit de woelige christelijke eeuwen geen zachtmoedige dromers waren, maar stoute, trotse kerels! Het volstaat enkele bladzijden te lezen uit de geschiedenis van de grote militaire-godsdienstige Orden, die de wacht hielden op de vooruitgeschoven posten van de Christenheid, om erdoor gesticht te zijn.

Een ridder is uiteraard een man die zijn levensideaal en zijn eer gewapenderhand verdedigt. Daarin verschilt hij van de monnik, maar overigens heeft hij met de monnik de onthechting en de offervaardigheid gemeen.

Wanneer men dus aan de jeugd het ridderideaal voorhoudt, dan mag men er niet voor terugdeinzen daaruit de elementaire consequenties te halen. Dan mag men aan de jeugd niet verzwijgen dat er ogenblikken komen waarop men voor zijn levensideaal met de wapens in de hand moet vooruitkomen.

Niemand is meer dan wij overtuigd van de kracht der geestelijke wapens. Het Rijk dat wij bouwen, steunt geheel op de grondvesten van een intens beleeft levensbeschouwing en geenszins op de brute en blinde kracht van het geweld of van het getal. Maar deze overtuiging belet ons niet een zeker pesimisme te koesteren ten overstaan

heb ik verscheidene Uwer officieren ontmoet. Telkenmale delen zij mij hun bewondering mede voor Uw houding: « In alles », ze zeggen zij mij, « geven zij het voorbeeld ». Doet zo voort... Weest gij, mijn dierbare kameraden onder den helm en aan het geweer, de zuiversten en edelsten onder allen ».

Wij geven er ons echter ten volle rekenschap van dat in de jaren die de laatste oorlog voorafgingen, een dergelijke voorbeeldige houding minder zwaar viel dan nu. Alles was voorzeker niet volmaakt in het Belgisch leger van 1940, maar dit had men dan toch: dat het commando beruiste in de handen van een man die het volle vertrouwen der soldaten en officieren bezat.

Door zijn politiek van fiere zelfstandigheid ten opzichte van de vreemde had Leopold III de harten van de meest nationale gezinden uit de jonge generatie veroverd. Overigens heeft hij geen enkel ogenblik hun vertrouwen teleurgesteld. Het leger onder zijn bevel stond slechts in voor de verdediging van nationale belangen en van de nationale eer. Die eer heeft hij gered.

Dat de Koning ter wille van zijn zelfstandige houding verbannen werd, veroordeelt het huidige regime en geeft aan het leger van dit regime een uiterst verdacht karakter.

Welke verzekering hebben wij dat dit leger uitsluitend voor nationale doeleinden zal gebruikt worden? Het volstaat de volgende vragen te stellen om daaromtreit de grootste ongerustheid te voelen rijzen.

Wie beveelt het Belgisch leger? Wie beslist wanneer en waar dit leger zal moeten ingezet worden? Wie zal eventueel beslissen dat het openlijk aangebroken is om de strijd te staken omdat het nationaal belang het eist?

Het heeft er alle schijn van, dat in de

— ook van de door de democratie ontworpen en outaarde eendagspolitiek. — vindt men de godgeleerdheid. Duidelijker gezegd: een Staatkunde, een geheel van staatkundige denkbeelden, wordt altijd afgeleid uit enkele grondstellingen. Deze grondstellingen zelf wortelen in een bepaalde levensbeschouwing.

Wie het over levensbeschouwing heeft, heeft het niet alléén over de wijze waarop de mens het leven beschouwt, maar ook God beschouwt, zelfs indien hij diens bestaan loochent. Hoe hij er ook over denkt, hoe hij het probleem van de verhouding van den mens tot de maatschappij ook aansnijdt, stelling moet hij nemen.

Naar gelang hij tegenover God stelling neemt, zal de Staatkunde materialistisch of christelijk zijn, met al de mogelijke tussenschakeringen.

De grond van alle politiek is de theologie of de godgeleerdheid. De politieke dwalingen zijn tenslotte niets anders dan verwezenlijkte theologische dwalingen. Het aangehaalde schitterend afornisme van Proudhon betekent niets anders dan dit: wie verkeerd denkt over God, eindbestemming van den mens, denkt verkeerd over den mens en zijn medemens (de maatschappij); wie verkeerd denkt over de maatschappij, denkt verkeerd over de orde die in de maatschappij moet heersen en dus over de Staatkunde.

Waarom? Omdat God de voornaamste schakel is, begin- en eindschakel is van de wereldorde. Ieder politiek systeem, ieder staatkundige doctrine dat God negeert of dat niet impliciet verbonden is aan haar natuurlijke eindschakel God is onvolledig. Zo komt het bv. dat, hoewel Maurras één der grootste politieke denkers is van onze tijd, zijn politiek positivisme geen volledige oplossing kon brengen.

Joris van Severen heeft dit heel goed ingezien en, in tegenstelling met eerstgenoemde voor wien het christendom welkom was omdat het in zijn winkel pastte, was hij diep overtuigd van de waarheid van het christendom. In zijn licht is het dat hij het vraagstuk van de heropstanding van het Volk der Nederlanden, het vraagstuk der eeuwige Staatkunde, heeft opgelost.

«Zonder twijfel, schrijft hij (2), moet de wereldbeschouwing die ons Volk weer rechtstandig zal doen leven, wortelen in eigen afkomst, eigen geschiedenis, eigen traditie en eigen geweten. Ik kan echter niet aanvaarden dat voor ons de éne zedenwet de «Dietse zedenwet» zou zijn. Er is een universele zedenwet en die is de Christelijke zedenwet, het is trouwen genoeg geweten dat onze eigen traditie een Christelijke traditie is».

Dat onze Staatkunde ingeschakeld wordt in een hogere Orde geeft haar zijn vollen en verheven zin, zijn eeuwigheidszin.

Wij hebben reeds vroeger aangetoond, hoe het de taak van de Staatkunde is die natuurlijke voorwaarden te scheppen en te

het gezin, van de parocnie, van de streek, van de Natie, hun rol van voorged en voortstuwert ten volle te laten spelen, dan is het voor den mens niet onverschillig dat zij dat goed of slecht doen, dan is zulks voor den mens een levensweste, iets dat hem willens pillens aanbelangt, zijn dagelijkschen handel en wandel beïnvloedt en doordringt tot de intimiteit van zijn leven.

Is het voor hem onverschillig in welke voorwaarden hij zijn beroep moet uitoefenen, of het afkeer wekt of vreugde schept, of het licht of uitputtend is?

Is het voor hem onverschillig hoe hij een gezin moet vestigen (aangenomen dat zulks nog mogelijk is?). Men bedenke maar even in welke biologische soms onmenselijke voorwaarden en in welke sociale atmosfeer de elementaire menselijke plicht kinderen voort en groot te brengen dient volbracht te worden, welke hinderpalen hij uit den weg moet ruimen.

Is het voor hem onverschillig in welke parochie hij uiting moet geven aan zijn godsdienstige gevoelens en zorgen voor zijn zaligheid?

Is het voor hem onverschillig in welke streek hij moet wonen, of hij er nog zal kunnen leven en handelen volgens de oude regionale geplogenheden en de regionale tradities in ere houden, zonder voor een gek te moeten doorgaan?

Is het voor hem tenslotte onverschillig in welke Natie hij zijn roeping moet vervullen en zijn eindbestemming bereiken? Voor welke Natie hij desnoods zijn leven zal hebben op te offeren (wetend dat valse leiders hem vaak voor den kruistocht van andere Naties warm maken)? Of hij er nog de taal der voorvaderen zal kunnen spreken, of hij er nog vrijelijk in zal kunnen bewegen, zich op eigen nationale bodem thuis voelen, in eigen stijl, in eigen trant, in eigen vormen vrijelijk leven, denken, voelen...

Is het voor hem onverschillig of hij zijn beste krachten zal moeten aanspreken niet om producten van hoog-menselijke cultures te scheppen, maar om gestadig te moeten vechten om zijn eigen wezen te handhaven?

Kan het voor hem dienvolgens onverschillig zijn welke gestalte, welke structuur, welke houding t.o.v. den vreemde, welk regime de Natie zal aannemen waarin hij geroepen is te leven?

Geheel dat complex voorwaarden, verhoudingen en factoren — dat het specifieke voorwerp uitmaakt van de politiek, zo het zijn eindbestemming, niet richt, drukt op haar toch een blijvenden stempel.

Zo beseffen wij de grote plaats en het kapitaal belang welke de Staatkunde bekleedt in een levensbeschouwing die rekening houdt met de ganse werkelijkheid en met de volle waardigheid van den mens.

Aldus openbaart zich de Staatkunde als de hoogste kunst; de meest verheven onder alle kunsten: «ars summa» en tevens als een onontbeerlijk voedsel, zoals ons dage-

nik, maar overigens heeft hij met de monnik de onthechting en de offervaardigheid gemeen.

Wanneer men dus aan de jeugd het ridderideaal voorhoudt, dan mag men er niet voor terugdeinzen daaruit de elementaireste konsekventies te halen. Dan mag men aan de jeugd niet verwijzen dat er ogenblikken komen waarop men voor zijn levensideaal met de wapens in de hand moet vooruitkomen.

Niemand is meer dan wij overtuigd van de kracht der geestelijke wapens. Het Rijk dat wij bouwen, steunt geheel op de grondvesten van een intens beleefde levensbeschouwing en geenszins op de brute en blinde kracht van het geweld of van het getal. Maar deze overtuiging belet ons niet een zeker pesimisme te koesteren ten overstaan van de zwakheden van de gevallen menselijke natuur. In deze wereld moet het goede en het ware kunnen steunen op macht.

Ons geloof zal zegevieren dank zij zijn aantrekkings- en scheppingskracht. Dat weten wij. Maar daar waar de elementaireste levensvoorwaarden worden bedreigd, moeten wij bereid zijn de macht van ons geweld in de weegschaal te werpen.

Degenen die nog geloven in de doelmatigheid van de diplomatie, van de compromissen en van massaoptochten, zullen opschrikken voor een dergelijke taal. Maar wij weten dat, wanneer het onvermijdelijke failliet van hun methode op tragische wijze zal blijken, zij de eersten zullen zijn die er zich over verheugen zullen, dat er jonge mannen paraat staan om het geweld van de machten der wanorde te breken, en aldus de noodlottige gevolgen van hun vergissingen ongedaan te maken. «Weest geduldig... wacht». Die tijd komt.

Wat ons betreft, wij zijn besloten zo wij ertoe gedwongen worden ons levensideaal, met daarin begrepen onze liefde voor het ene grote vaderland gewapenderhand te verdedigen. Maar zijn wij daartoe bekwaam? Dat is de vraag die ons moet bekwamen.

In de huidige omstandigheden kunnen wij het hanteren van wapens slechts leren in het Belgisch leger. Grijpen we daarom met geestdrift deze kans aan.

Jonge man, ga naar het leger met de vastberaden wil er te leren wat er op militair gebied te leren valt. Kies bij voorkeur die eenheden en formaties die in dat opzicht de meeste mogelijkheden bieden.

Onze jongens wezen in het Belgisch leger de vlijtigste soldaten, de grootste durvers, de scherpste schutters. Dat ze overigens door hun voorbeeldige houding en bereidwilligheid aanstoot geven aan de massa van degenen die wrokkig en met weerszin de militaire dienst ondergaan.

II.

In September 1939 richtte Joris van Severen een boodschap tot de gemobiliseerde militanten. Hij zei hun ondermeer: «Reeds

Dat de Koning ter wille van zijn zelfstandige houding verbannen werd, veroordeelt het huidige regime en geeft aan het leger van dit regime een uiterst verdacht karakter.

Welke verzekering hebben wij dat dit leger uitsluitend voor nationale doeleinden zal gebruikt worden? Het volstaat de volgende vragen te stellen om daaromtrent de grootste ongerustheid te voelen rijken.

Wie beveelt het Belgisch leger? Wie beslist wanneer en waar dit leger zal moeten ingezet worden? Wie zal eventueel beslissen dat het ogenblik aangebroken is om de strijd te staken omdat het nationaal belang het eist?

Het heeft er alle schijn van, dat in de geest van onze «bondgenoten» Belgische en Nederlandse strijdkrachten zoals in 1914 en 1940 tot taak zullen hebben de eerste stoot op te vangen en de afdocht van hun eigen troepen te dekken. Een dergelijke taak is onverenigbaar met onze nationale eer en wij kunnen ze derhalve niet aanvaarden.

Bovendien, de potsierlijke vreemde manieren, het aanvaarden van een vreemd uniform, alsmede de herhaalde vernederende inspecties door een vreemde legeraanvoerder, werken de sterkste verdenkingen van afhankelijkheid van de vreemde in de hand. Zodanig dat de vrees voor een wettelijk gesanktionneerd verraad niet zonder meer van de hand kan gewezen worden. Een dergelijk verraad zou het ergste zijn wat onze jeugd zou kunnen overkomen.

Het mag niet zijn dat onze jeugd daar morgen weer zou staan, verslagen en vernederd, met in de mond de bittere woorden van de IJzerfrontsoldaten: «Ziehier ons bloed! Wanneer ons recht!»

III.

Men geve ons een leger ons volk en zijn verleden waardig; men geve ons een aanvoerder die ons vertrouwen heeft, en men zal zien en verbaasd staan over datgene waartoe wij in staat zijn.

Want de jeugd droomt van een leger dat naar Rodenbach's woorden, zou zijn: «s Lands weer en pracht en ordewacht»; een leger dat haar trots zij, «een leger dat daar in het midden van de volksgemeenschap zal staan als een nieuwe ridderorde, eens aristocratische adellijke orde, en ééne geduchte orde, geducht door haren geest evenged als door hare kennis en hare vaardigheid, uitstralend den stijlvollen en onverbiddelijken wil, ten koste van alles het gemeenschappelijk land der vaders, het land «van roem en eere, in eere en met roem te verdedigen» (Joris van Severen).

Ook deze droom van de jeugd zal werkelijkheid worden. Het herboren volk zal het leger scheppen dat haar waardig is.

Ondertussen: «Weest geduldig... wacht». «Wordt soldaten... ons past het geweer».